

САРА ЗЕТЕЛ ВЪЗВРЪЩАНЕ

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 2005

chitanka.info

ПРОЛОГ

Навлязохме. — През интеркома на товарния отсек мекият глас на Хелея звучеше неузнаваемо.

Бъриг въздъхна толкова силно, че шкембето му се прибра наполовина. Облегалките на креслото веднага се сгънаха навътре, за да компенсират образувалия се луфт. Миг по-късно едва доловимото бръмчене, което се прецеждаше през стените и пода откъм отделението на трифазовия двигател, утихна. Сега „Съюзнически куриер“ се носеше само благодарение на набраната инерция, следвайки посоката, изчислена от Хелея.

От далечния край на отсека долетяха няколко резки изщраквания — Овин бе отворила закопчалките и се надигна от креслото. Бъриг се усмихна. Овин не можеше да търпи да е вързана. Тя вече отваряше чекмеджета и повдигаше перилата около масата за размразяване, приготвяйки екипировката — ако случайно „находката“ им изпадне в шок или нещо по-лошо.

Бъриг премести тежестта си така, че креслото да се наклони към контролното табло на интеркома. Той натисна бутона „образ“, разположен непосредствено до миниатюрния плосък екран. На екрана се появи познатата схема от бели сфери и златисти линии, изобразяваща системата на Шестнайсети май. Корабът бе показан като непропорционално увеличена и мигаща червена точка между сферите. Бъриг чукна два пъти върху изображението за късмет.

Овин надникна с любопитно изражение иззад гората от кабели и монитори, но не каза нищо. Лицето ѝ имаше призрачен вид на бледата фосфоресцираща светлина откъм товарния отсек. Бъриг се направи, че не забелязва хладния ѝ поглед, и натисна бутона за повикване.

— Хелея — произнесе той в интеркома, — кога най-скоро можеш да ме свържеш с директор Дориас?

— Веднага щом получим приоритетна отворена линия — дойде отговорът.

— На какво разстояние сме в момента?

— При тази скорост на дрейф и ако всичко останало е както съм го пресметнала, след осем до десет часа ще се скачим със станцията на Съглашението.

— Благодаря — кимна почти равнодушно Бъриг, изключи екранчето и завъртя креслото в обратна посока. Облегалките изведнъж го притиснаха рязко и той машинално отвори закопчалките.

— Какво има? — подвикна Овин откъм купчината монитори, струпани до масата за размразяване. — Много ли ти се вижда?

Бъриг се облегна назад и втренчи замислен поглед в нея. Овин се бе съсредоточила в настройката на апаратурата, сякаш от това зависеше животът ѝ. Беше прибрала по-голямата част от мониторите за времето на полета, ако случайно навлизането в системата се окаже твърде бурно, пък и капитан Ноч я бе скастрил, задето уредите ѝ черпят твърде много енергия. Овин му отвърна, че да изключи всички апарати би означавало да рискува един живот, а тя не била готова на подобна постъпка.

Бъриг се засмя. Нямаше никакъв смисъл да се спори с Имеран д'ор *дин* Овин по въпроси в нейната област. Чиста загуба на време.

— Знаеш ли, лично аз ще почувствам облекчение в мига, когато се отървем от „нея“ — рече Бъриг. — Тая работа малко ми намирисва на контрабанда.

— Нека те светна нещо, помощник-директоре — отвърна Овин, като вдигна за миг глава от своята „пациентка“. — Тази работа наистина е контрабанда.

Бъриг въздъхна отново. От мястото, на което се намираще, вече виждаше жената под полимерната стена на активната капсула. Татуировките върху тялото на „пациентката“ бяха като парцаливи дрехи, прикрити под вързопите от кабели за хранване на системи и датчици за следене на състоянието ѝ. Прозрачносинкавото сияние на тръбите ярко контрастираще с тъмнокафеникавата ѝ кожа и хвърляше издължени сенки върху покритите ѝ с белези ръце. Лицето и носът ѝ бяха скрити под кислородна маска, но Бъриг не забелязваше гръдния ѝ кош да се повдига.

— Какво пък — завъртя глава той, — може и да не е член на Семейството.

Овин стисна устни, без да сваля поглед от колонките информация върху екраните на мониторите. Тренираното ѝ око веднага

издири данните за сърдечния ритъм, движенията на очите, дишането и мозъчната активност.

— Но не това твърдим пред останалата част от Обитаемата галактика.

— Ще трябва да кажем нещичко, докато не разберем какво си имаме тук и защо Рудолантските витай се интересуват толкова силно от тях. — Бъриг отново погледна към екрана. — Защото това не е поредната групичка колонисти, забравили произхода си. Имам лошото предчувствие, че този път се натъкнахме на нещо далеч по-значително. Нищо чудно да караме с нас бъдещето на Човешкото семейство.

— Или неговото минало. — Овин прокара пръсти върху полимерната стена непосредствено до скулата на жената. — Онова място беше толкова архаично.

Бъриг си припомни назъбената стена на каньона и дълбоката клисура, която вятърът бе излъскал до оголен червеникав камък.

— „Архаично“ е точната дума...

Интеркомът прекъсна изречението му. Бъриг завъртя креслото и отново се надвеси над екранчето тъкмо когато върху него се появи лице — този път на директор Дориас Уоск. Бъриг никога не се бе срещал с него „на живо“, но всеки път, когато го видеше на екрана, го оприличаваше на „усреднения човек“. Дориас бе среден на ръст, с не съвсем тъмна кожа и коса, лицето му подсказваше средна възраст и умерено чувство за хумор.

— Радвам се да ви видя, помощник-директор Бъриг — произнесе Дориас. — Как върви при вас?

— Лу и Джей ни чакаха, директоре — докладва Бъриг с малко повече ентузиазъм, отколкото изпитваше. — Взехме онова, за което отидохме.

— Той как се справя? — попита Дориас и се наведе към екрана.

— „Тя“ — поправи го Бъриг и завъртя камерата така, че Дориас да вижда масата. — В момента е в безсъзнание, в животоподдържаща капсула.

— Необходимо ли беше? — намръщи се Дориас.

Бъриг сви рамене.

— Така я получихме от Джей. Реших да я запазя в същия вид, докато я пренесем някъде, където ще са необходими по-малко обяснения.

Дориас не изглеждаше убеден от думите му.

— Но тя е дошла доброволно, нали?

— Така твърдеше Джей. — Бъриг се опита да прочете онова, което се криеше в очите на директора. — Има ли някакъв проблем?

— Не — поклати глава Дориас. Бъриг бе почти сигурен, че лъже. — Колко път ви остава — шест часа, осем?

— Осем до десет.

— Добре. Получих нареждане от госпожа Председателката да поддържам отворена линия до вас през останалата част от полета, така че, надявам се, имате настроение за празни приказки.

Бъриг хвърли поглед на Овин. Беше изпънала устни в права линия.

— Да не очаквате никакви неприятности? — попита тя.

— Винаги очаквам — отвърна Дориас. — Това е част от работата ми.

„Сякаш някой от Шестнайсети май ще може да ни помогне!“ — помисли си Бъриг. Дориас изглежда прочете мислите му, защото продължи:

— Ако стане нещо, едва ли ще можем да ви помогнем, но поне ще бъдем в течение веднага щом се случи.

— За витаите ли става въпрос? — досети се Бъриг.

— Че за кой друг? — спокойно отвърна Дориас.

Бъриг оформи едно беззвучно „Нали ти казах“ към Овин. От самото начало целият проект бе под знака на невиджана досега предпазливост. „Куриер“ бе регистриран като самостоятелен товарен кораб. С изключение на Овин и Бъриг екипажът му се състоеше от космонавти на свободен договор от половин дузина различни системи, нито една от които не се числеше към Семейството. От Шестнайсети май следяха всяко движение на витаите от мига, когато „Куриер“ бе потеглил. Засега всичко изглеждаше спокойно. Никакъв интерес към кораба, но въпреки това Бъриг все още не можеше да повярва, че ще се приберат без проблеми у дома.

— И тъй — поде Дориас и се облегна назад, — какво мислите за Царството?

— За Царството? — Бъриг повдигна вежди.

— МГ49суб1 — поясни Дориас. — Местните го наричат Царството на Безименните сили. Джей не ви ли изнесе лекция по

история?

— Това беше работа на Кор — припомни му Бъриг. — Тя се прави на туземка. Но останахме там само колкото да си кажем „здрости“. — Той се почеса по врата. — Гледахме да се изпарим бързо. Онова място... оттам не се тръгва лесно. Особено с всичките тези „очи“, които витаите са разпръснали на орбита. Имаше ли някакви...

Писькът на корабната аларма го прекъсна. Бъриг рефлексивно повдигна глава.

— Проклятие! — изруга той и в този миг целият свят се разтърси.

Бъриг се завъртя и блъсна с рамо стената. Едва успя да се улови за облегалката на креслото, за да не се претърколи на пода. Овин, почевръста от него, вече бе седнала в своето и се бе закопчала — на една ръка разстояние от своята „пациентка“.

Корабът се подмяташе още известно време насам-натам, преди регулаторите да го успокоят. Засвириха още дузина различни аларми откъм противоположни краища на помещението. Пробив на корпуса, необходимост от спешна евакуация, изключване на главните двигатели. Главата на Бъриг се въртеше.

„Какво е това, за Бога? В астероид ли се блъснахме, или...“

— Взеха ви на абордаж! — изкрещя Дориас.

— Откъде знаеш? — Бъриг превключи на външните камери. Над кърмата бе увиснал грамаден черен цилиндър, чийто нос бе потънал в техния корпус.

Овин се ококори.

— Кой?

— Витаите — рязко я прекъсна Дориас. Екранът премигна и угасна.

— Не мога да видя откъде ще влязат... — Бъриг натисна бутона за повикване, после втори път.

— Тай вече тръгна — долетя гласът на Дориас откъм интеркома. — Ще се опита да ги спре при входния шлюз. Проклятие! Проклятие! Пробили са отвор през охлаждащите резервоари!

Бъриг втренчи поглед в стената. „Колко типично за витаите! — помисли си той. — Винаги действат направо. Защо да си губят времето с шлюза, когато там някой може да ги забави...“

— Скафандър! — извика Овин секунда преди алармата да оповести пробив.

Бъриг се надигна. Екранчето премигна и отново оживя. Нищо не можеше да направи, освен да гледа втренчено необозначения кораб, който стърчеше от страничния борд на „Куриер“. Една тъничка, почти права струйка охладителна течност се издигаше нагоре във вакуума, разпръсквайки се на облак от блещукащи кристалчета.

Чу се рязко свистене и нещо го блъсна отзад.

— Скафандърът, Бъриг! — кресна Овин.

Втълпените от безброй тренировки рефлексии се пробудиха, той дръпна вратичката на шкафчето и нахлузи херметичния скафандър, без да обръща внимание на болката в гърба. Овин завъртя настрани шлема, за да го закопчае, тъкмо в мига, когато на вратата се показа Тай, също облечена в скафандър.

— Изхвърлете „находката“ — извика тя в микрофона толкова силно, че Бъриг подскочи. — И да се махаме отгук!

— Не! — кресна Овин.

— Не можем да я оставим в ръцете на витаите.

— Въпреки това! — упорстваше Овин. — Няма да позволя на никого да извърши убийство на борда на моя кораб.

Корабът също се намеси, съобщавайки с равнодушен глас за пробив във външната обвивка, в стената на танкера и утечка на охладителна течност.

Единственото, което можеха да направят, бе да попречат на витаите да вземат онова, което бе открило Семейството.

„Тя не е част от Семейството“ — припомни си той, докато заобикаляше Овин, която извика нещо, но Тай я сграбчи и я задърпа към шлюза. Бъриг протегна ръка към главния шалтер на капсулата.

Зад гърба му се разнесе писък на разкъсан метал. Въздухът отново се раздвижи рязко и краката на Бъриг поддадоха. Палубата го блъсна в гърба и заля лицевото му стъкло с охладителна течност.

Той се претърколи и едва успя да се изправи на колене. Над него през отвора в стената, от който бликаше охладителна течност, се промуши фигура в червен скафандър. Алармите пищяха оглушително. Овин и Тай крещяха. Бъриг чувстваше, че повече не може да издържа. Още две фигури в червени скафандри се промушиха откъм разбития резервоар.

Първият нападател измъкна от колана си дълга метална пръчка. Вторият размаха своята към Овин и Тай. Бъриг вдигна ръка да се защити. Нападателят я отби небрежно и го настъпи с коляно в гърдите. Пръчката завършваше с тънко острие. Бъриг го виждаше съвсем ясно, докато се приближаваше към шията му. Той се задави и опита да си поеме въздух. Размаха ръце и вдигна едри пръски от охладител, които полепнаха върху лицевото стъкло. Нападателят се изправи и Бъриг посегна към закопчалките на шлема си. Пред погледа му се спусна пелена и той безпомощно размаха ръце. Нямахше какво да диша, нито сила, с която да се изправи и да потърси Овин и Тай. Последното, което видя, бе как нападателят въведе освобождаващия код в поддържащата капсула и спокойно изчака повдигането на капака, под който се намираше безценната им „находка“.

„Откъде са разбрали за нея? — помисли си Бъриг. — Как, за Бога, са научили, че тя...“

И издъхна с отворени очи.

1. СТАНЦИЯ „ХАРОН“, 06:32:48 МЕСТНО ВРЕМЕ

„Преди милион години някой някъде погледнал нагоре към небето и казал: «Да ще отида там.» Това била първата стъпка към преместването на човешката люлка в космоса. С течение на времето историята и еволюцията направили необходимото и ето че сега сме тук. Ние се извисявахме и падахме. Воювахме и преговаряхме за мир. Дадохме живот на нашите наследници и сътворихме своята люлка. Открихме своя род, а сетне отново го изгубихме. Това е всичко, което знаем за себе си.“

Алда от Йорин Фера
Откъс от „В търсене
на Еволюционното
начало“

Огромният масив на станция Харон постепенно изплува пред погледа на Ерик Борн. Изпълваше долната част на панорамната стена като някакъв нескопосан конгломерат от златисти и стоманени капки. Картината подскочи лекичко, когато доковите скоби прихванаха кораба и го изтеглиха до мястото му при шлюза. Зад гърба му терминалът в дневната изписука двукратно, обозначавайки приемането на съобщения. През отворената врата, която водеше към мостика, той чуваше гласа на Кам, неговия пилот андроид, който предаваше поръчките за корабната поддръжка до съответната служба на станцията.

Пренебрегнал всички тези звуци, Ерик продължаваше да се любува на картината от панорамната стена. Още един кораб с издължен огромен корпус беше легнал на дрейф отвъд неравния хоризонт, създаван от стената на станцията. Дори без оптично увеличение Ерик различаваше ясно изрисуваната върху кърмата му пламтяща опашка на комета.

„И така — помисли си той, — ти си тук, аз — също. Ще ми се само да можеше да ми кажеш какво става.“

Терминалът отново издаде мелодичен звън. Ерик въздъхна и се отпусна в прекалено мекото кресло пред комуникационния пулт. Нетърпеливо прескочи встъпителното послание, изписано върху втория терминал на кораба.

СТАНЦИЯ ХАРОН ПОЗДРАВЯВА „Ю-КЕНАЙ“ С ДОБРЕ ДОШЪЛ НА ДОК И ПРЕДАВА СВОИТЕ СЪРДЕЧНИ БЛАГОПОЖЕЛАНИЯ НА НЕГОВИЯ СОБСТВЕНИК ЕРИК БОРН. ИМАТЕ ОДОБРЕН ДОСТЪП ДО ВСИЧКИ ИНСТАЛАЦИИ И СИСТЕМИ НА СТАНЦИЯТА ЗА СЛЕДВАЩИТЕ СТО ЧАСА. ДВЕ НОВИ СЪОБЩЕНИЯ БЯХА ПРЕХВЪРЛЕНИ ВЪВ ВАШАТА ИНФОРМАЦИОННА БАНКА. ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ ЦЕНОРАЗПИСА НА УСЛУГИТЕ, ОТ КОИТО МОЖЕТЕ ДА СЕ ВЪЗПОЛЗВАТЕ.

Ерик прегледа ценоразписа и въведе потвърждение за онези неща, които го интересуваха. След това натисна бутона за приемане и извика на екрана първото от двете съобщения. Както и предполагаше, беше от неговите работодатели, чийто кораб току-що бе пристигнал. На сивкав мътноват фон се виждаше Пратеник Баск от Рудолантските витай. Или поне Ерик предполагаше, че това е Баск. Рядко му се бе случвало да вижда повече от един витай на едно място и макар че в общи линии имаха хуманоиден вид, те всички бяха с бяла, лишена от каквото и да било окосмяване кожа и зиморничаво се загръщаха в червени роби. По навик Ерик мислеше за Пратеника в мъжки род, но фините черти на лицето му не изключваха и друга възможност.

— Сар Борн — произнесе изображението от екрана, — моля потвърдете пристигането си на витайските приематели. Очаквам ви за среща пред Обмен на информацията Едно, където ще обсъдим вашата

задача. — Съобщението приключи също така внезапно, както бе започнало.

Ерик изръмжа раздражено. Беше прекарал близо трийсет часа да придава смислен вид на четири различни проекта, за да може да ги представи на друг Поръчител, а ето че сега възникваха допълнителни задачи. Междувременно беше накарал Кам да надуе до пълна мощност трифазовите двигатели на „Ю-Кенай“, за да успеят да се доберат навреме до станция Харон, а все още никой не му обясняваше цялата тази суперспешност.

„Какво толкова можем да обсъждаме на открито с теб, Баск?“

Ерик въведе потвърждение за пристигането си на Харон и за възможността да присъства на уговорената среща при Обмен на информацията след час. Това, с което можеше да се гордее, бяха двете специалности по системна поддръжка — като оператор от висша класа той умееше да действа така, че никой да не може да го спре и да го проследи. Точно на тези качества дължеше различните интересни задачи, които витаите често му поставяха. Нямаше нищо против нелегалната работа и донякъде беше благодарен на своите работодатели, задето не задаваха излишни въпроси за миналото му, но предпочиташе да знае с какво се захваща, преди да е започнало, а сега случаят съвсем не беше такъв.

Той натисна бутона и извика следващото съобщение. Този път на екрана се появиха светещите редове на кратък текст. Отстрани бликна цяла колонка от допълнителна информация и Ерик учудено повдигна вежди. Това съобщение бе пристигнало почти от другия край на Обитаемата галактика.

Най-сетне текстът се проясни.

ОТ: Сар Дориас Уоск от Града на Съглашението, планета Шестнайсети май Ерик: При първа възможност си осигури отворена линия до Обединителите. Свържи се с доктор Селучия Рос. Отн...

Съобщението прекъсваше на средата.

„Проклетата овехтяла станция!“ Ерик чукна бутона за продължение и на екрана излезе още един ред.

ПРЕХВЪРЛЯНЕТО НА СЪОБЩЕНИЯТА ПРИКЛЮЧИ.

Ерик погледна към часовника в долния десен ъгъл на екрана. До срещата му с Баск оставаше съвсем малко време. Съобщение от Дориас бе нещо наистина рядко, но още по-странно и невероятно бе съобщението да прекъсва на средата. Имаше само още един системен оператор, който можеше да се сравнява с Ерик, дори бе по-добър от него, и това несъмнено бе Дориас.

Той отново погледна часовника. „Май ще е най-добре да изляза и да видя каква е цялата тази работа.“

Посегна към ключовете, но преди да издаде първата команда сигналната лампичка за получаване на съобщения премигна отново.

— Сега пък кой е? — Ерик докосна с пръст екрана, за да получи информация за изпращача: ПРАТЕНИК БАСК ОТ РУДОЛАНТСКИТЕ ВИТАИ.

— Очи Гарисмитови! — Ерик отвори линията и се облегна назад, придавайки си любезно и благодушно изражение.

Екранът блесна, но картината по нищо не се различаваше, от тази от записа преди малко. Баск стоеше в тържествена поза на същия мочурлив фон.

— Добро утро и също добър ви ден, Пратеник — произнесе Ерик. Това бе едно от официалните поздравления, които се използваша от неговите работодатели. Инак витаите се стараеха да не разкриват кой знае колко за своята култура. Ерик така и не можа да установи дали са неукротими ксенофоби, или просто са параноични. За нито едно от двете нямаше разумно обяснение, след като витаите бяха неоспоримо най-висококвалифицираните специалисти в цялата Обитаема галактика. — Изпратих потвърждение за пристигането си веднага щом застанах на док. Надявам се, че го получихте. Защото изглежда станцията има известни затруднения в предаването на съобщения...

— Бях уведомен за пристигането ви, сар Борн — прекъсна го Баск с равния си тенор, в който не се долавяше никакво чувство, — но задачата, която възнамеряваме да ви поставим, е спешна и трябва незабавно да се срещнем. Разчистих за вас една от транспортните ленти. Моля, отправете се към спирката на станцията.

„Дотук с почивката!“

— Тръгвам незабавно, Пратеник.

Баск не отговори, но вероятно мълчанието му трябваше да се приеме за одобрение. Екранът угасна.

— Кам! — извика Ерик и скочи.

„Ю-Кенай“ бе чудесен кораб, но толкова малък, че Ерик почти не използваше интеркома и предпочиташе да подвиква на своя помощник.

— Сар Борн?

— Прати оплакване до пощенската служба на Харон. Кажи им, че сме получили само част от второто съобщение. Искам остатъка или неустойка.

— Разбрано, сар Борн.

Ерик отвори едно от чекмеджетата на бюрото и извади няколко преводачески диска.

„Никой не знае какво ме чака този път“ — помисли си той, докато нагласяваше един от дисковете зад ухото си. Беше успял да научи само няколко от езиците, които се говореха в Обитаемата галактика, но дори с тях понякога изпитваше затруднения. Все пак проблемът не бе от непреодолимите, след като хората от различни светове отдавна бяха привикнали да използват преводачески машинки.

Дланите го сърбяха. От шест години работеше за витаите, но никога досега не ги бе виждал да бързат. Бяха твърде добре организирани, за да им се налага. „Изглежда обаче днешният ден е изключение“ — рече си той, докато проверяваше дали е прибрал в чантичката на колана си своите документи и електронните карти за достъп. Имаше предчувствие, че новата работа, каквато и да е тя, ще се проточи по-дълго, отколкото предполагаше, а не искаше да се озове където и да било без достъп до личните си средства.

Той извади калъфа на прибора за пултова стаза и провери съдържанието. Това бе любимият му уред с вградени миниатюрни сонди, карти вирусоносители и командни транскриптори, всеки от които бе положен в съответното отделение. След кратък размисъл Ерик преметна през рамо диагностичния комплект. „Най-добре да съм готов за всичко.“

Той нареди на терминала да съхрани съобщението от Дориас, когато пристигне в пълен вид, измъкна се през шлюза на „Ю-Кенай“ и стъпи на станция Харон.

Коридорите на дока пустееха, ако не се брояха няколко многокраки почистващи машини, които лъскаха металния под и стените. На Харон луксозни глезотии като килими и тапети се пазеха за жилищните отсеци. Отражението на Ерик в излъсканите стени показваше спретнат енергичен мъж, леко приведен, но не поради липса на самоувереност, а заради необходимостта да се движи из коридори с ниски тавани. Имаше къса черна къдрава коса, която бе сресал назад. Сивата му риза и широките панталони бяха ушити от скъп плат, но в удобна свободна линия.

Ерик прескочи една от почистващите машини. Отвъд завесата на равномерното им бръмчене най-сетне долови шумотевицата на станцията, неритмичното потрепване на крака и други разнообразни звуци, свързани с пребиваването на хора в затворено помещение.

Хидравличните врати в дъното на коридора се отместиха щом ги приближи. Изведнъж застоялият въздух в коридора се изпълни с миризми на пот, парфюм, сапун и дезинфектант, както и с бърборене на полуразбираеми езици. Хора, дошли от хиляди светлинни години разстояния, от планети с различен климат и култура, се движеха в обща маса из коридорите, изпълнени с решимостта да търгуват помежду си с надежда за по-добър живот. Чуваше се дори граченето на змиевидните дългокрайности шесели, херметично затворени в своите съдържащи невероятно отровна атмосфера скафандри, които си проправяха път през множеството.

Ерик се задържа на прага, за да позволи на един шесел да се шмугне край него. Скръсти уважително ръце, което бе техният начин за поздрав, и в отговор получи любезно кимване.

Все още се удивляваше колко по-лесно му беше да научи правилата за поведение на шеселите, отколкото привичките на хората от различни светове. В края на краищата въпреки различията във външния вид и поведението те бяха наследници на човешкия род.

Всъщност за човек като него, на чието родно място децата израстваха с представата за Безименните сили, всички хора си бяха малко варвари.

Ерик се подсмихна, припомняйки си онези ранни и наивни години в Царството, където всички чужденци бяха просто „Небесни хора“.

— Преминавам! — обяви той на висок глас и тълпата неохотно му стори път.

Отмести една жена с непромокаем скафандър, идеща вероятно от студена и влажна планета, и побутна встрани мъж с наметало и воал на лицето. С няколко крачки достигна транспортната лента.

Гъста тълпа се беше скупчила около цилиндричната будка на спирката, върху която грееше разписанието. Ерик долови възгласи на гняв и негодувание и скоро откри причината. Една от четириместните миникарети бе запречила транспортната лента в непосредствена близост до будката. На предното ѝ стъкло сияеше надпис „Запазена“. Каретата блокираше напълно целия обществен транспорт.

Ерик игнорира свъсените погледи, с които го изпроводиха, и въведе на външното табло на каретата своя идентификационен код. Вратата на миниатюрното превозно средство се повдигна и той се намести на тясната седалка. Почти веднага каретата се наклони рязко напред и изчезна в отвора на шахтата, подхващайки дълго и плавно спускане към сърцевината на станцията.

Харон бе доста старо съоръжение, лишено от първоначален общ проект и сглобявано от различни модули в течение на времето. Тесните коридори и помещения значително затрудняваха движението. Едно от малкото неща, които инженерите бяха проектирали правилно от самото начало, бе отделянето на автоматизирания от пешеходния трафик. Каретните шахти криволичеха из всички краища на станцията, осигурявайки достатъчно бърз транспорт, без да се налага да си пробиваш път сред гъстите тълпи в коридорите.

Освен това каретите бяха снабдени с комуникационни терминали. Ерик дръпна клавиатурата на коленете си и отвори линия към пощенската си кутия на станцията. Ако съобщението на Дориас бе наистина важно, той вероятно бе пратил едно копие и на този адрес. Но кутията беше празна. **НЯМА СЪОБЩЕНИЯ ОТ ПОСОЧЕНИЯ АДРЕС.** „Как така?“ Каретата се разтърси и клавиатурата подскочи на коленете му. Ерик повтори запитването. **НЯМА СЪОБЩЕНИЯ ОТ ПОСОЧЕНИЯ АДРЕС.** Съществуваха само две възможни обяснения. Едното — Дориас бе изтрил собствените си следи. Той имаше много неща да крие, но не бе от онези, които лесно се поддават на паника. Ако наистина се бе опасявал, че някой може да прехване съобщението му до Ерик, щеше да го запокити през стотина странни места из

мрежата, преди да достигне крайния адресат. Освен това щеше да провери дали съобщението е било доставено непокътнато. Даже щеше да вземе необходимите мерки да е така. Втората възможност бе някой друг да е проникнал в кутията на Ерик и да е изтрил съобщението.

Но в такъв случай защо не бяха оставили другото съобщение?

„Може би трият всичко, което се праща до «Ю-Кенай»?“ От тази мисъл по гърба му преминаха студени тръпки.

Припомни си отрязаното съобщение: „При първа възможност си осигури отворена линия до Обединителите.“ С Обединителите, а не с него. Което наистина бе много странно. Съглашението за Обединение на Човешкото семейство обикновено избягваше да си има вземане-даване със субекти, работещи за Рудолантските витаи. За тях витаите бяха основната пречка пред осъществяването на идеала за „неразделно семейство от същества, чиито дири могат да се проследят назад до Еволюционното начало“. Ерик все не намираше сили да попита Дориас защо се е захванал с тях. Директор Дориас Уоск имаше много същности, но бе избрал човешки образ за появата си от своя дом зад терминалите.

— Пристигане след три минути — обяви контролното табло. Ерик прибра клавиатурата обратно. Сега нямаше време да проверява какво се е случило. Ще го стори, когато приключи с витаите и се върне на борда на „Ю-Кенай“. Оттам може да се свърже с Обединителите и дори с Дориас. Ако е необходимо, ще хакне системата на станцията, за да открие кой си играе тези игрички с него.

На излизане от каретата се постара да си придаде безгрижен вид.

Обмен на информация Едно представляваше просторен салон. Покрай овалните стени бяха подредени терминали, всеки от които бе достатъчно голям, за да могат да го ползват поне шестима клиенти. Мигащи непрозрачни завеси затваряха няколко от терминалите, осигурявайки исканата изолация на потребителя в момента.

Ерик се огледа бавно и с крайчеца на окото си зърна алено петно. Пратеник Баск от Рудолантските витаи седеше в сепарето на най-отдалечения терминал.

— Добро утро и още добър ви ден, Пратеник Баск — поздрави с официален тон Ерик, след като се приближи към него.

— Добро утро и още добър ви ден, сар Ерик Борн — отвърна Баск. — Надявам се, че сте се освободил за проекта, който

възнамеряваме да ви възложим.

Ерик огледа гладкото лице на Баск, опитвайки се да открие нещо — тревога или следа от припряност.

— Не беше толкова лесно. Поне двама от нашите клиенти настояват поръчките им да бъдат изпълнени в определеното време.

Баск дори не премигна.

— Това трябваше да се очаква. Какво пък — договорите могат да се променят. Но всички крайни срокове ще бъдат спазени. Готов ли сте да дойдете с мен?

Разбира се — отвърна Ерик. — Коя линия трябва да отворя?

Той се пресегна и опря ръка на клавиатурата. Най-близкият екран на терминала блесна и премигна в очакване да получи данните за идентификация. Оттук Ерик можеше да запази вътресистемно работно пространство за период до двайсет и седем часа. Скъпо удоволствие, което обаче му гарантираше достъп до важни източници на информация.

— Предстоящата задача не изисква използване на мрежата. — Баск се надигна. — Време е да тръгваме. — Той заобиколи Борн и се отправи към изхода.

За миг Ерик бе завладян от желание да се възпротиви. Безцеремонното поведение на Рудолантските витаи не бе нищо ново, нито възлагането на задачи, при които информацията е крайно оскъдна, но днес не му беше ден за проява на търпимост.

— Пратеник... — Ерик вдигна куфарчето и забърза след него. — Ако задачата не изисква мрежа, тогава за какво съм ви притрябвал? Аз съм системен оператор. Нали като такъв ме наехте?

Баск дори не забави крачка. Проправяше си път през минувачите, сякаш не ги забелязваше. Вървеше право напред, като че ли очакваше тълпата да се разтваря пред него, и тя наистина го правеше, защото той беше Рудолантски витаи. Никой не обичаше витаите, но дори Обединителите, които ги ненавиждаха, не можеха да ги игнорират.

Ерик преглътна една ругатня.

— Пратеник...

Баск спря пред масивна хидравлична врата без каквито и да било обозначения. Харон разполагаше с немалък брой специални отсеци, резервирани за добре плащащи клиенти. Всичките бяха напълно изолирани и достъпът до тях изискваше притежаване на пропуск.

Баск положи ръка на дръжката и извъртя глава, втренчвайки воднистите си очи в Ерик.

— Сар Борн, отвъд тази врата ще се намирате на територията на Рудолантските витаи. Там са валидни нашите закони. Неоправдаване на доверието, нарушаване на правилата за безопасност, отказ от изпълняване на поетите задължения ще се наказват според същите тези закони. Тъй като не сте запознат с правната ни система, ще бъдете предупреждаван всеки път, когато съществува опасност да извършите нарушение. Но преди да продължим кажете дали разбирате и приемате това, което ви казах?

Ерик усети, че кипва.

— Пратеник, преди да продължим трябва да зная какво ще бъде естеството на задачата.

— Разбирате ли и приемате ли условията, с които току-що ви запознах? — повтори Баск.

Ерик стисна по-здраво дръжката на куфарчето с уредите. Това вече преминаваше всякакви граници! Някой бе бърникал в пощенската му кутия и дори самият Дориас не можеше да му прати съобщение. Витаите се нуждаеха от него заради вероятно напълно незаконна дейност, в което нямаше нищо лошо, но и абсолютно неясна, което бе ужасно притеснително. Някаква част от него го съветваше незабавно да се прибере на кораба.

„Успокой се — рече си той. — Първо разбери за какво става въпрос. Ако не ти харесва, винаги можеш да си тръгнеш. Да видя тогава как ще ме спрат.“

— Разбирам и приемам условията — произнесе на висок глас.

Вратата безшумно се плъзна встрани.

Коридорът от другата страна не се различаваше по нищо от отсамния, но той почувства промяната веднага щом прекрачи прага. Едва доловими изменения в налягането и гравитацията, които не му причиниха нищо повече от леко неудобство.

Веднага щом тялото му приключи с аклиматизацията Ерик откри, че дори се наслаждава на усещането за нова атмосфера. Гравитацията бе достатъчно силна, за да я усеща, въпреки че той самият произхождаше от планета с повишено притегляне, а въздухът бе малко по-топъл и по-влажен от тукашния.

Ерик пое дъх с пълни гърди и стисна юмруци. Той пристъпи към Баск, сетне се извъртя и се метна към вратата.

Болката го повали преди още да преполови разстоянието. Раменете му блъснаха пода и от удара цялото му тяло се разтърси. Зъбите му изтракаха шумно, в очите му бликнаха сълзи.

Когато болката изчезна, почти изпита блаженство. Лежеше там, където бе паднал, и едва доловимо стенеше. С всеки пореден стон гневът му нарастваше. Когато най-сетне повдигна глава, за да погледне своя мъчител, знаеше, че очите му искрят от ярост.

Лицето на Баск дори не трепна.

— Ерик Борн, тази манипулация няма да навреди на здравето ти, но може сериозно да потисне душевното ти равновесие, ако продължаваш да упорстваш.

Ерик се изправи на крака разтреперан и избърса потта и сълзите от лицето си.

— Какво е това толкова важно нещо, че се държите с мен така?

Баск доближи хидравличната врата и натисна една шарка отстрани на стената. Вратата се отмести, но зад нея имаше само остъклен прозорец.

„Запази спокойствие — повтаряше си Ерик. — Изчакай, докато този епилиран негодник ти падне в ръчичките. Трябва ти малко време.“

Наведе се и надникна през прозореца, като се подпираше несигурно на стената. Стаята отвъд бе просторна според стандартите на станцията. Видя продълговата маса с празна чиния и някакъв навит на руло плакат. До него — куп парченца от недовършен пъзел. В далечния край бе монтиран басейн с вода, от чиято повърхност се издигаше пара, а единият ъгъл на стаята бе закрит със завеса.

Ерик не бе успял да се съвземе напълно, когато завесата внезапно се отмести и в стаята пристъпи жена, облечена с парцаливи дрехи. Кожата и бе покрита с татуировки, косата ѝ бе привързана с черен грубо плетен шал, а ръцете и краката ѝ се подаваха от широките отвори на пончо. Беше обута със сандали, над които се вдигаха високи гети, пристегнати с износени каишки.

Жената извърна глава към прозореца и Ерик за първи път видя лицето ѝ. Черни проницателни очи, леко скосени над издадените скули. По лицето и шията ѝ личаха белези от излагане на суров климат. Малката ъгловата брадичка ѝ придаваше решителен вид. Жената не

задържа поглед върху него, което означаваше, че прозорецът е огледален.

Тя постоя за миг неподвижно, леко разтърси глава и се отправи към басейна. Коленичи до водата и протегна ръце. Разкривени бели линии покриваха ръцете ѝ, пресичайки се в неравни квадрати.

Ерик се чувстваше така, сякаш някой го е ударил в гърдите. Спомняше си съвсем ясно времето, когато и неговите ръце бяха покрити с татуировки. Само че те бяха изящно изрисувани синкави криволици, започваха от пръстите и завършваха около китките. Ярки златисти кръгове сияеха на дланите му. Помнеше колко неуверен и объркан се бе почувствал през онази нощ в смразяващия дъжд по улиците на Терасирания склон, заобиколен от Небесните, с техните очи като ледени висулки, а те му обясняваха, че ще бъде свободен...

Ерик извърна глава и погледна към Баск.

— Тя е от Царството!

— Нужен си ни като преводач и вещ съветник — произнесе Баск. — Започваш работа веднага. И без това твърде много се забавихме.

Той върна поглед към прозореца. Жената бе седнала на масата, надвесена над пъзела. Ерик примижа, сетне разтвори длани и сведе поглед към тях. От златистите кръгове нямаше и следа. Само чиста кафеникава кожа.

— Но... — Той преглътна. — За какво ви е потрябвала? Тя е Лишена.

Баск чукна с пръст диска преводач зад ухото си.

— Този термин не ми е познат.

— Тя е никой. Парий, разбирате ли. — Ерик се помъчи да намери друго обяснение.

— В Царството съществува кастова система, стриктно спазвана от всички. Тази жена — той посочи към прозореца — е от дъното. На такива като нея дори не се позволява да влизат в градовете. Ако ви е нужна информация, Пратеник, онези, които са ви доставили тази жена, са ви измамили.

— Не са ни мамили. Тя е точно онова, което искаме.

„За какво?“ Ерик се помъчи да си събере мислите. Главата му още бучеше от двете атаки. Баск не му остави време за нови въпроси.

— Необходимо е тя да бъде запозната със ситуацията, в която се намира, и да си даде сметка, че трябва напълно да ни сътрудничи.

Принудителните методи изискват време, но не са изключени — ако случайно не успееш да се справиш. Искаме отговори на нашите въпроси, за да можем да попълним речниците си и да разговаряме с нея директно.

Ерик имаше усещането, че целият свят се люлее. Нима очакваха от него да влезе вътре и да заплашва с мъчения една нещастна Лишена? И за какво изобщо им е дотрябвала?

Дори да притежаваше някоя дарба като неговата и това да е останало незабелязано за служителите на Храма, какво толкова може да е направила?

Ерик прогони всички тези въпроси в дъното на съзнанието си.

— Каквото и да очаквате, не съществува никаква гаранция, че съм в състояние да ви го дам.

— Защо?

Той вдигна ръка и установи с облекчение, че жената е престанала да трепери.

— Защото нямам знаци по ръцете. Премахнах си татуировките. Наричат се „маман“ и сочат към коя каста принадлежи човекът и кое е неговото семейство. Освен това показват дали си „аяраку“, свещеник, или по-точно Учител. — Той свали ръце и за миг ги огледа от всички страни. — Сочат също така, че принадлежиш към Човеците. Че си един от онези, назовани от Безименните сили. Без татуировки тя няма да има никаква представа с кого разговаря и няма да ми повярва...

— Ти говориш нейния език. Искаме от теб да влезеш при нея и да подхванеш беседа. Вече знаеш какво те чака, ако откажеш.

Ерик усети, че гневът отново си проправя път навън. Беше толкова силен, че почти прогонваше спомена за болката. Почти.

Ерик увеси глава.

— Можете да ме измъчвате, докато слънцето угасне, Пратеник. Но това няма да ми върне татуировките. За нея аз ще бъда същият като вас или като някой заблуден шесел. Може дори да не разбере онова, което ѝ говоря.

— Ако остана доволен от свършената от теб работа, обещавам повече да не те измъчвам — равнодушно заяви Баск.

„Очи Гарисмитови!“ Ерик едва се сдържа да не го стисне за гърлото. А и какво можеше да направи? Не виждаше никаква логика

във всичко това. Дори жената зад стъклото да бе дошла тук по своя воля, не можеше да я остави в ръцете на тези... същества.

Учителят е закрилник на всички сътворени от Безименните сили. Учителят е обвързан с дарбата за сила...

„Стига вече! Това е минало и забравено.“

Той погледна към жената, почти хипнотизиран от шарките по ръцете ѝ, докато тя се опитваше да нагласи две парченца от пъзела. Не беше млада, нито възрастна. Вероятно бе на неговите години. Бръчките около устата ѝ говореха за нелек живот. Ерик още не можеше да дойде на себе си. Зад стъклото седеше живо олицетворение на всичко онова, от което някога бе избягал, и част от душата му се протягаше към нея като към отдавна изгубен приятел.

— Добре — кимна той. — Ще направя каквото мога.

Стори му се, че долови откъм Баск въздишка на облекчение.

— Има ли нещо друго, което може да ви интересува? „Или по-скоро — има ли нещо друго, което смятате да ми кажете?“

Ерик стисна зъби, призовавайки цялата си сдържаност. Опитваше да запази главата си ясна.

— Тя видя ли някого от вас?

— Да. Реакцията ѝ беше... неочаквана.

— И каква по-точно?

— Нападна онези, които трябваше да се грижат за нея.

Ерик отново погледна жената. Сигурно тежеше два пъти по-малко от него, но Лишените прекарваха по-голямата част от живота си на открито и бяха привикнали към усилна работа при повишената гравитация в Царството. Сигурно бе по-силна, отколкото даваше вид. Вероятно би могла да повали някого като Баск, без дори да полага усилия.

„Но защо ще го прави? Освен ако е била отвлечена. Аз сигурно съм един от малкото, дръзнали да напуснат по своя воля онази кална топка. По тази логика една Лишена има далеч повече причини да избяга от Царството.“

— Показахте ли й нещо извън кораба, докато я карахте насам? Звездите, станцията или нещо друго?

— Държана е в упойка, докато са я докарали тук, тъй като вашата култура не е запозната с концепцията за придвижване през космоса.

— Това не е единствената концепция, с която не е запозната моята бивша — Ерик подчерта думата — култура. Бил ли сте на Царството на Безименните сили?

— Виждал съм виртуални реконструкции. Това е мрежа от каньони сред безкрайни планински вериги.

— Което означава, че тези хора прекарват целия си живот затворени между стени. В езика им липсва понятието „хоризонт“, защото никой не е виждал хоризонта. Всички те са безнадеждни агорафоби по рождение, освен много други неща. В основата на местната религия са залегнали Словата на Безименните сили. Там съвсем ясно се указва разликата между понятието за стена, или „терезан“, и за външната страна на граничните каньони на високите планини. Това са Стените на Света, или „мондетерезан“. Да се изкатериш по такава стена е абсолютно недопустимо, проява на ерес, защото отвъд тях живеят зли създания. От малки са ни учили, че Безименните сили са изградили Стените, за да запазят Царството от злото. Ако тя разбере, че е откарана отвъд каньоните, може да изпадне в истерия. Лишените приемат Словата напълно сериозно. Ще ви сметне за служители на Ауноранте Сангх...

— На какво? — прекъсна го Баск. Резкият му тон стресна Ерик.

— На Ауноранте Сангх. Превежда се като „позорна кръв“. С това име са наречени злите сили, витаещи отвъд Стените на Света. Дори Стените не са в състояние да ги задържат и по тази причина Безименните сили пратили своя служител Гарисмит да премести Царството.

— Ясно — Баск отново се успокои. — Продължавай.

„Какво става в тази плешива глава?“ — мислеше си Ерик, докато се опитваше да възстанови прекъснатата нишка на обясненията си. Изведнъж му хрумна нещо.

— Да сте взимали от нея някакви украшения или бижута?

Баск не бързаше с отговора.

— Взехме два ножа и три малки камъка. Това поне обясняваше някои неща.

— Взели сте поименните ѝ камъни.

— Какви са пък тези? — нова и напълно неочаквана нотка се долови в гласа на Баск. Любопитство.

Ерик обмисли внимателно отговора. Главата му започна да се прояснява, но имаше нужда от още време, за да си възвърне силите.

— Повечето Лишени носят със себе си късчета от камък или кварц, които олицетворяват „дена“ — първото... или оригиналното име. Учителите не одобряват този обичай — добави Ерик, — но той си остава все така широко разпространен сред Лишените. — Малко допълнителна информация с цел да внуши на Баск, че вече се е примирил с положението си. — Както вече споменах, те приемат съвсем сериозно Словата на Безименните. С отнемането на камъните ѝ вероятно сте я убедили напълно, че сте Ауноранте Сангх или техни слуги.

— Ясно. Има ли друго?

Ерик потисна една въздишка и вдигна рамене.

— Не мисля. Когато сте готов, Пратеник.

Той се отдръпна назад, а Баск използва два от пръстите на лявата си ръка и почука в неравен ритъм върху една шарка на стената. Вратата се плъзна встрани, създавайки течение, което развя мантията на витая.

Лишената рязко вдигна глава. Очите ѝ не се разшириха от гняв или страх, когато забеляза Баск, а се свиха до тесни цепки. При вида на Ерик тя се изправи назад.

Той влезе в стаята, но остана на крачка зад Баск. Лишената не коленичи, както се изискваше пред друг представител на Човеците. Само го наблюдаваше, докато се приближаваше към нея. Ерик вдигна двете си ръце и ги обърна с длани към жената. Направи го спонтанно, сякаш не бяха изминали десет години, откакто бе престанал да бъде Учител.

— Като проводник на думата и делата на Безименните сили и на служителя Гарисмит те приветствам — ти, която си била назована, когато Силите са крачели по света. — Говореше за първи път от много време на родния си език и думите му прозвучаха някак странно. — Аз бях назован от тях Учителя Ръка кену и господаря Ръка на Морско острие дена, Враг на Ауноранте Сангх. А ти как си наречена, Лишена?

В първите мигове тя не откъсваше поглед от лишените му от татуировки ръце. Сетне ъгълчето на устата ѝ трепна.

— Истина е, значи каквото казват. Ти си се изкатерил по Стената на света. — Говореше със сведен поглед и равен глас и в началото Ерик не можа да разбере дали му отвърща, или разговаря със себе си.

— Кои го казват?

— Разпространителите на слухове, Учителю. Еретиците. Изминаха десет години, откакто изчезна и се разправят какви ли не истории. — Обръщаше се право към него, но с нищо не показваше уважение и това го изненада. — Кажете ми, някой тук спазва ли кастовите различия? Неговите сънародници са голи като деца. — Тя посочи витая с брадичката си. — А също и ти, като стана въпрос.

— Какво казва тя? — намеси се Баск.

— Нищо, което би могло да ви заинтересува, Пратеник. — Ерик сведе ръце.

Не беше очаквал подобно поведение от една Лишена.

Трябваше да се поклони и да се просне в краката му. Да моли да бъде забелязана, да се надява, че може да бъде полезна с нещо. Такива бяха законите и обичаите, дори да противоречаха на здравия разум. Необходимо му беше много време, за да отвикне от това и да намери друго обяснение за него. А тази жена току-що бе напуснала каньоните.

— Аз решавам какво ме интересува, Ерик Борн — в студения глас на Баск се долавяше заплаха.

— Ти можеш да разговаряш с тях? — Този път Лишената бе искрено впечатлена. — Кажете им да ми върнат поименните камъни.

— Тя пита за камъните си — преведе Ерик Борн.

Баск сбърчи чело.

— Какво за тях?

— Искате да ги върнете. — Ерик повдигна рамене. — Нали ви обясних, Пратеник.

Баск не отговори и Ерик насочи вниманието си към жената.

— Не ми каза как да те наричам.

— Опазили ме Безименните сили! — тя неочаквано се смъкна от стола, застана на колене и вдигна ръце пред лицето си, сякаш се боеше, че ще я ударят. — Учителю Ръка нему и господар Ръка на Морско острие дена Враг на Ауноранте Сангх, тази презряна жена е Камък в

Стената дена Арла Родена от Черната стена. Тя моли за вашата прошка и пита с какво може да ви бъде полезна.

Без да чака отговор, жената се изправи и скръсти ръце. На устните ѝ отново трепкаше подигравателна усмивка. Ерик се постара да изглежда спокоен.

— Тя каза, че се нарича Камък в Стената... но оригиналното ѝ име е... — Той замълча, докато се опитваше да преведе името ѝ така, че да бъде разбираемо за Баск. — Звезда в Нощното небе. Малко помпозно за една Лишена, не мислиш ли? — обърна се Ерик към жената.

— Тази презряна жена моли Учителя за прошка, ако името ѝ му се струва неподобаващо. Но така е била наречена от Безименните сили.

Ерик я разглеждаше с почуда. „Къде са я намерили? Всъщност няма значение. Сега дори тя може да ми помогне.“

— Мисли бързо, Арла Родена от Черната стена, искаш ли да останеш с тези хора?

Той за миг посочи Баск с очи.

— Ни най-малко. Но няма да си тръгна оттук, докато не ми върнат камъните.

— Ти си глупачка — продължи Ерик, като се стараеше да се държи, сякаш водят нормален разговор. — И двамата сме пленни...

— Обясни ли ѝ положението? — прекъсна го нетърпеливо Баск. — Защото имам дълъг списък с въпроси.

Ерик разпери ръце.

— Тя е наистина обезпокоена заради липсата на камъните. Не мога да се закълна, че ще отговаря, докато не си ги получи. Ще се опитам да изясня този въпрос. — И отново се обърна към Лишената. — Искаш ли си камъните?

— Ако Учителят няма нищо против, тази презряна жена си ги иска обратно. — За миг насмешката изчезна.

— Добре. По някаква неизвестна причина тези хора очакват от теб да отговаряш на техните въпроси. Каквото и да ти говоря от тук нататък, ще си затваряш устата, докато не получиш камъните. Разбрано?

Лишената се тръшна на стола и стисна устни в артистична проява на упорно мълчание. Ерик отново разпери ръце и се обърна към

Баск.

— Отказва да говори, докато не й върнете поименните камъни.

Баск мълчеше, но Ерик забеляза, че в очите му блещукат гневни пламъчета.

— Чуйте ме, Пратеник. Опитайте се да разберете. Тази Лишена е фанатичка. Това, което вие... ние смятаме за суеверие и примитивна проява на религия, за нея е единствената реалност. Не би могла да не я зачита, както вие не можете да не зачитате законите на физиката. Тя действа според представите си за света. Тези камъни са *онар*... нещо като връзка между нея и Безименните сили. По-скоро би умряла, отколкото да помага на онези, които са й ги отнели.

„Хайде, преглътни го. Повярвай ми, арогантно копеле.“

Баск потъна в размисъл. Ерик чакаше. Почти чуваше как прещракват мислите вътре в голата глава. Нищо не беше лесно тук. Нито просто и ясно.

„За какво може да им е потрябвала една Лишена? И коя е тя? Къде са я намерили? Как да се измъкна оттук преди да са превели онова, което й казах?“

На бузите на Баск бяха разцъфнали червени точки.

— Кажи й, че трябва да говори. Иначе ще й причиним болка.

Ерик преведе думите на възможно най-общодостъпното наречие от Царството.

— Небесният каза, че ако *дена* Арла Родена от Черната стена не говори, той ще я измъчва.

Тя го погледна, но не отрони нито дума. Ерик изчака да мине малко време.

— Или трябва да й върнете камъните — обърна се той към Баск, — или да я измъчвате. Това й го обясних съвсем ясно.

Баск опря длан на вратата и заговори. Ерик докосна диска преводач, но този език го нямаше в паметта.

— Сега ще донесат камъните — обяви веднага Баск. — Кажи й го, а после й обясни, че очакваме от нея да ни сътрудничи.

Този път Ерик преведе посланието му дума по дума.

— Ще му отговоря веднага щом получа камъните. — Лишената целуна върховете на пръстите си и вдигна ръка към тавана, за да прати думите си право в ушите на Безименните сили.

Ерик преведе и Баск кимна успокоен.

Вратата се плъзна встрани и един строен витай, плешив като Баск, подаде на Пратеника пластмасов поднос. Върху него имаше три лъскави топки с големина на бебешко юмруче и цвят на зимен лед.

Ерик прехапа устни.

— Арласи!

Лишената се шмугна покрай него и дръпна камъните. Вдигна ги един по един към тавана.

— Какво каза? — изгледа го Баск.

— Арласи — повтори Ерик, докато жената въртеше своите съкровища и ги оглеждаше от всички страни. — Означава звезда или око, а също и диамант. Само веднъж съм виждал подобни камъни — в Храмовите подземия на Първоград. Никой не е откривал нови арласи от... стотици години. — Той извърна поглед към жената. — Откъде ги взе?

— Това са моите поименни камъни — очевидно успокоена, че с камъните й всичко е наред, тя започна да развива кърпата от главата си. — Ще останеш изненадан, Учителю, какво още може да се намери в блатата. — Без да обръща внимание на разпилените си черни коси, тя грижливо загърна камъните в кърпата, усука я с ловки движения и я направи на вързоп.

Баск кимна на своя помощник, който прибра подноса под мишница и посегна да отвори вратата.

— Сега вече можем да започваме — обяви Баск.

Ерик отвори уста, но преди да произнесе и думичка периферното му зрение регистрира неясно движение. Бум!

Баск рухна на пода. Лишената завъртя вързопата и стовари камъните върху голия череп на помощника, който се свлече до неподвижното тяло на Баск.

Вратата се отвори. Ерик не можеше да откъсне поглед от двете тела.

— Мърдай, аристократичен тъпако! — кресна Лишената. Ерик изведнъж си възвърна самообладанието. Той пхна крак в процепа на вратата, за да не се затвори, и огледа помещението отвъд. Пrazно, което не означаваше, че е безопасно. Със сигурност други витай ги наблюдаваха. Не можеха да го избегнат.

Той се втурна в помещението, последван от топуркане зад гърба си. Още няколко крачки и вече виждаше хидравличната врата към

коридорите. Не смееше да си помисли какво може да се случи, ако някой задейства вградената в пода система за атака.

Закова се пред вратата. Сега не беше време да търси поцивилизовани начини. Положи длан върху процепа между плоскостта на вратата и стената и се пресегна дълбоко в себе си, където се спотайваше неговата дарба. Разшири пространството пред нея, за да ѝ позволи да достигне ръцете му и да се канализира навън през пръстите. Невидимите ѝ пипала обгърнаха яките метални резета. „Счупи!“

За миг сърцето му спря да бие. Сетне бравата изтрака като разпукващ се лед и сърцето му отново подхвана своя ритъм. Ерик опря рамо на вратата и я натисна встрани. Тежката метална плоскост бавно поддаде. Рязка болка прониза краката му и го накара да се превие. Една ръка го сграбчи за китката и го задърпа към коридора.

— Накъде сега? — Жената се оглеждаше с див поглед.

В първия момент Ерик не можа да схване какво го пита, сетне осъзна, че тя няма никаква представа къде се намират. Нямаше време за обяснения. Между това място и „Ю-Кенай“ бяха разположени шест етажа на станцията и докът, на който бе корабът. Някой сигурно вече бе предупредил охраната.

„Те ще задържат кораба, ще затворят дока. Ще държат под наблюдение всичко наоколо. Ще ме спипат веднага щом се покажа. — Той вдигна поглед към охранителните камери. — Здравсти, здрасти. Ще бъдат двама, може би дори трима. Упойващи стрелички, електрошок и униформи. За да не подплашат платежоспособните клиенти. — Той огледа тълпата в коридора, сякаш се опитваше да определи кой може да е платежоспособен клиент. — А и да не съсипят стоката.“

Ерик се затича. Шмугна се в тълпата, разблъсквайки онези, които не се отдръпваха достатъчно бързо. Арла го следваше на крачка, сякаш всеки миг се готвеше да го задмине.

Над главите на минавачите се мерзелееше тъмният вход към следващия тунел. Нечии стъпки трополяха зад гърба му и той се надяваше, че са на Арла. Във всеки случай не се чуваха никакви викове, нито предупреждения да спрат. Ерик свърна вляво, долепи се до стената и дръпна ръчката на аварийния изход. Разнесе се тревожният вой на алармения сигнал, но вратата се отвори. Ерик прекрачи прага и затича по металната стълба на ремонтния тунел. Миг

по-късно го последва и Арла с развети краища на пончото. Все пак бе достатъчно съобразителна да се забави и да затръшне вратата зад себе си.

Нагоре. И още нагоре, докато сърцето започна да тупти в гърлото му.

„Биха могли да блокират всички изходи, да ни затворят в клопка. А сетне да пратят охраната да ни прибере. Не. Защо им е да си правят труда? Те знаят къде отивам. Има само едно място, където мога да се появя. Сигурно вече са разположили там постове. Войници с оръжия. Някои, на които Рудолантските витай са съобщили, че не съм въоръжен, а жената с мен е неконтролируема дивачка. И че двамата не знаем какво правим.

Глупаци! Не познавате другата страна на моя живот.“

Преминаха три херметични прегради. Сетне още една.

— Колко е голямо това място? — подметна задъхано Арла. На Ерик не му стигаше въздух да отговори.

Пет. Шест. Той спря при поредната стълба и завъртя дръжката на вратата. Тя се плъзна встрани. Точно отсреща бе въздушният шлюз към неговия кораб. Голямата врата към станцията беше затворена. Над люка на шлюза мигаше червена предупредителна светлина — затворена от съображения за сигурност. Между тях и шлюза стояха двама мъже и жена, облечени в ярки светлоотразителни комбинезони и черни якета. И тримата държаха шокови пистолети, готови за стрелба.

Ушите на Ерик бучаха от излишъка на адреналин.

— Войници... — рече той, като си поемаше дъх на пресекулки. — Това, което стискат в ръце, са оръжия. Нещо като прашки.

„Дали не съм забравил вече да се бия? — Той вдигна бавно ръце над главата си. — Изобщо помня ли нещо?“

— Точно така — кимна единият от мъжете. — Бавни движения. Жената също. Изпълнявай!

Арла беше замръзнала неподвижно с отворена уста.

— Нищо не прави! — предупреди я Ерик.

— Че тогава кой ще го направи?

Тя дръпна импровизираната прашка с камъните от колана си и я завъртя над главата си.

Още преди да я хвърли, жената се прицели спокойно и натисна спусъка. От дулото на шоковия пистолет изхвърчаха две пружини и се

забиха в гърдите на Арла. Електрическият удар я парализира, тя подгъна крака, извика пронизително и тупна на пода. Погледите и на тримата охранители бяха вперени в нея.

Ерик използва този момент и се хвърли напред. Ръцете му се вкопчиха в оръжието на най-близкия от тримата и той го дръпна рязко към себе си и нагоре. Охранителят се блъсна в своя другар и двамата се търколиха на пода. Шоковият пистолет отхвърча встрани. Ерик стовари ръба на дланта си върху гърлото на поваления охранител. Мъжът изхриптя и замлъкна. Вторият се пресегна през него и улови Ерик за раменете, като по този начин напълно го закри от оръжието на жената. Ерик се претърколи встрани и охранителят се просна на пода. Ерик продължи движението си, докато се озова отгоре, вдигна коляно и го заби в носа на охранителя. Рукна кръв и мъжът под него престана да се съпротивлява.

Ерик се извъртя рязко. Зад него жената тъкмо се бе прицелила отново. Той я подкоси през глезените и тя се строполи. Улови я за раменете и блъсна главата ѝ стената. Жената изстена и увисна в ръцете му. Ерик разкопча металната ѝ гривна и се изправи. Подложи гривната в процепа под мигащата аларма и тя замлъкна. На нейно място блесна зелена светлина и шлюзовият люк се отмести.

Нещо остро го халоса отзад между лопатките и Ерик се просна на палубата на собствения си кораб, притиснат от нечие гърчецо се тяло. Претърколи се настрани, готов да стовари юмрук в лицето на нападателя. Но това се оказа Арла, която прекрачи поваленото му тяло и изчезна навътре в кораба.

— Кам! Да изчезваме оттук! — извика Ерик, докато се опитваше да се изправи.

Едва доловимият ромон на двигателя прерасна в рев. В последния миг сред нарастващия шум долетя нечий ужасен писък, последван от звука при рухване на тяло. Лишената бе зърнала открития космос и беше припаднала — точно както Ерик очакваше. Това се бе случило и с него.

Последното, което почувства, преди да потъне в сладка забрава, бе облекченото усещане, че си е у дома.

2. ОЦВЕТЕНИЯТ КАНЪОН, ЦАРСТВОТО НА БЕЗИМЕННИТЕ СИЛИ, СЛЕД ЗДРАЧ

*А тогава из Царството ходели
Безименните сили и са общували помежду си. Те
дали име на Стените и Стените се изпълнили
със сила. Безименните заговорили на хората и
всеки, когото назовали, станал Истински и заел
мястото си в Царството.*

От „Словата на
Безименните сили“

Преведено от Ръце
към Небето за всички,
които вярват

— Прекъснатата следа дена Разкъсани облаци, не го прави!

Следа се опитваше да не обръща внимание на разтревожения шепот на Чаши. Тя не отделяше поглед от мрака, сред който се криеха стените на град Теснопът. Духаше силен вятър и прогонваше от бузите ѝ последните остатъци от топлина, която бе насъбрала край огъня. За късмет тази нощ не валеше дъжд и тя можеше да остане навън, без да се страхува, че ще измръзне. Зад гърба ѝ плющяха платнените навеси и покривалата на палатките. Чуваха се бебешки рев и могъщо хъркане, което вероятно идеше откъм Жълти камъни.

Никой не се бе събудил, когато тя изпълзя отвън. Никой, освен Празни чаши.

— Толкова отдавна я няма! — Следа се загърна зиморничаво в пончото. — Смятам да ида там и да видя какво е станало с нея.

Чаши въздъхна и приклекна до нея.

— Тя няма да ти благодари, ако го направиш. Не искаше никой да ѝ се меси и ясно ни даде да го разберем. Следа, остави я, където и да е сега.

— Не. Трябва да разбере какво са направили Небесните хора със сестра ми. Никой не може да ме спре, дори майка ми.

Бебето отново заплака, чуха се женски гласове, които се опитваха да го успокоят.

— Следа... — Чаши опря ръка на чело той, — помислила ли си какво ще правиш? Утре ще ни трябваш за прибирането на добитъка. Обещаха ми две рула плат и три нови гърнета, ако успеем...

Следа завъртя глава.

— Чаши, тъпа си като вол! Небесните са тук. Опитват се да завъртят главата на крал Сребрина. Само Безименните знаят защо. Трябва да разберем истинската причина.

— Като че ли това може да промени нещо! — Чаши зарови ръка в земята и я вдигна. — Погледни само. Живеем в кал. Управляват ни Безименните, разни еретици, а сега и Небесните.

— Не си ли чувала онази легенда? След като Служителят преместил Царството, дарените със сила започнали да избиват обикновени хорица, както и когато им скимне и тогава Безименните позволили на Човеците да въстанат срещу Учителите?

— Следа — въздъхна Чаши, — ако ще ме учиш на история, не сега му е времето.

— Какво правите по това време отвън, малки глупачки? — трепкащите светлини на огъня озариха лицето на Клон в Реката, която надничаше от една от палатките. Я се прибирайте веднага!

Чаши изстена.

— Ако сестра ти имаше поне капчица мозък — прошепна тя, — нямаше да изостави семейството си в лапите на тази проклетница Клон.

Следа зашлеви Чаши през лицето преди още да осъзнае какво прави.

— Вземи си думите обратно инак, кълна се, ще стотвя червата ти за закуска!

Притиснала с ръка зачервената си буза, Чаши се извърна и изтича в палатката. Следа я последва неохотно. Долавяше неизказаното

задоволство на Клон така, както усещаше свистящия край ушите си вятър.

Сведе глава, промуши се в палатката и се върна при разхвърляната си и изстинала постеля.

„Виж само какво послушно момиче съм! — помисли си тя, докато се завиваше. — Винаги правя каквото ми кажат... А ми казаха да открия сестра си.“

Спомени за болка се преследваха из главата на Арла. Иглите, които оставяха татуирани белези върху ръцете ѝ, бяха с нагорещени върхове. Павеа стържеха голите ѝ колене, докато пълзеше край градските порти. Челюстта я болеше от продължително стискане. Първото раждане едва не я разкъса наполовина.

Постепенно Арла започна да осъзнава, че болката не е само спомен. Тя се разгаряше в празния ѝ стомах, блъскаше в главата ѝ, ровичкаше из ставите ѝ. Вкус на застояла жлъчка и нагорещен метал беше легнал на езика ѝ.

Спомени. Небесната жена с нейните странни зелени очи, които ставаха червени на дневна светлина. „И аз съм чувала тези ваши легенди. Зная и историята на твоя род. Моите сънародници се опитват да открият начин да поставят Учителите на мястото им. Ти би могла да ни помогнеш. Но първо трябва да се разделиш с татуировките. Всичко, което искаме от теб, е да си вземеш камъните и да дойдеш да разговаряш с нас отвъд Стените на Света.“

„Тя не е Позорна кръв. Инак щях да го зная. Няма начин да не го разбере...“

Отведоха я нагоре из един от сенчестите каньони до една бяла сграда под върха, която наподобяваше гигантска гъба, окъпана с постоянна светлина. Посрещнаха я хора с бледа гола кожа, каквито не бе виждала дотогава, но се опитваше да не издаде страха си.

Безстрастни очи я оглеждаха, Говореха ѝ разни неща, а тя се съгласяваше с всичко. Забиха игла в ръката ѝ, сетне настъпи тъмнина. Когато се пробуди, беше заобиколена от плешиви бърборещи деца, а от камъните ѝ нямаше и следа.

Страхът, пробуден от тези спомени, я притискаше да не отваря очи, докато се осланя на останалите си сетива. Лежеше на една страна,

но под главата и рамото ѝ имаше нещо меко. Въздухът бе влажен и сух, като в Храмовете. Не миришеше на нищо. Някъде отдалеч долиташе тих равномерен звук. Ръцете ѝ бяха изтеглени назад, пристегнати в китките.

„Проклет да е! Завързал ме е.“ Последното напълно прогони страха ѝ и тя отвори очи. Първото, което видя, бе лицето на надвесения над нея учител Ръка. В черните му очи блещукаха гневни пламъчета.

Съзнанието ѝ се изпълни с усещането за липса.

— Къде са ми камъните? — рече прегракнало тя, сякаш някой ѝ бе сипал пясък в гърлото.

— У мен — отвърна Ерик. „О, слава на Безименните!“

Арла извъртя глава и се огледа. Бежови стени и бежов под. Ъгловати бели мебели, някои със стъкленни страни.

— Успяхме да се скрием от гологлавите деца, нали? — попита тя, докато се озърташе.

— Поне за известно време — отвърна не много уверено Учителят Ръка.

— Къде сме сега?

— На моя кораб.

— Кораб? — думата ѝ бе непозната.

— Едно средство, с което се преодолява Стената на Света — обясни той със стиснати зъби. — Какво искаха от теб Рудолантските витай?

— Теб какво те интересува?

Учителят Ръка се надвеси над нея.

— Не те съветвам да се заяждаш с мен, Лишена. — Той стисна юмрук и обърна щръкналите кокалчета към нея — първият жест, когато се призоваваше проклятието на Безименните сили.

Арла сгърчи устни.

— Закъсня. Вече ме прокълнаха. Дванайсет пъти, от самия Първоучител.

Веждите му се събраха в озадачено изражение.

— И какво толкова направи да си спечелиш вниманието на самия Първоучител?

— Нищо особено. — Арла зарея поглед към тавана. Беше осеян със светещи квадрати, далеч по-ярки от фитилените лампи. — Тази

презряна жена тъкмо бе влязла в Теснопът, когато проклятието се стовари върху целия град.

Това явно го стресна.

— Сядай! — нареди той.

— Както заповядате, Ваша светлост, тази презряна жена се подчинява незабавно. — Тя се надигна бавно въпреки протестите на изтощените ѝ мускули. От усилието на челото ѝ изби пот. Зави ѝ се свят, но все пак успя да се подпре на ръце.

Сега вече можеше да огледа по-добре помещението. Обемистите бели предмети изглежда бяха за седане. Плоскостите с крака бяха маси, до една от тях седеше Учителят Ръка. В стената зад него вляво имаше отвор, отдясно бе покрита със стъклени правоъгълници. До правоъгълниците бе поставено меко кресло.

Едва сега си спомни, че бе видяла още нещо, преди да припадне. Нещо безформено, огромно и...

Тя разтърси глава в опит да си събере мислите.

— Къде е другият?

— Другият какво? — Учителят Ръка отново я погледна намръщено.

— Другият човек. Твоят приятел, помощник или както там го наричаше преди...

„Преди да се спусне мракът. Преди да припадна.“

— За Кам ли говориш? — Той се подсмихна. — Не мисля, че ти е дошло време да се срещаш с него. Да започнем отначало. Защо ме напада?

Арла повдигна рамене.

— Тази презряна жена реши, че след като повече не може да е от полза, Учителят Ръка ще я изостави.

За нейна изненада Ерик изглеждаше натъжен. Може би не беше чак такъв надут глупак, за какъвто го бе взела отначало.

„Не бързай да омекваш към него — повтаряше си тя. — Все още не знаеш какво става, а и държи камъните.“

— Как се озова в... онази стая? — попита Учителят.

Тя го огледа преценяващо. Да имаше достатъчно сила да се бие, можеше да го изрита в главата и да потърси пътя навън. Стига, разбира се, онзи Кам, който се спотайва някъде наблизо, да не ѝ попречи. Ако не беше толкова замаяна и жадна...

„Престани да хленчиш и измисли някакво обяснение, което да му се стори достоверно.“

— Тръгнах след теб, Учителю — рече Арла.

— Какво? — подскочи той.

— Когато Ваша светлост изчезна, из Първоград плъзнаха какви ли не слухове. Че са те заловили и отвлекли, че по-големият ти брат те е убил, за да спаси семейството ти от позор, че Учителят Огън в Мрака те е хванал с жена си...

— И къде точно в Царството на Безименните чу всички тези неща? — изрева Учителят Ръка.

— Малко са нещата, които не достигат до Лишените — тя сгърчи устни. — Ето защо тази презряна жена реши сама да тръгне да дири истината. И успя.

Той разглеждаше лишените си от татуировки ръце, сетне и нейните. Имаше измъчен вид, сякаш си бе спомнил нещо особено неприятно.

— Ще бъде ли Ваша светлост така любезен да даде на тази презряна жена да пие вода?

— Можеш да престанеш да дрънкаш по този начин веднага щом пожелаеш. — Учителят Ръка се изправи. — Чуй ме внимателно, Арла. Учителят Ръка е мъртъв. Няма го, разбираш ли? Аз се казвам Ерик Борн.

„Ерик Борн“ прекоси помещението с накуцване. Протегна ръка и тропна с пръсти върху някаква мозайка на стената. До ръката му се появи отвор, в който имаше чаша с вода.

Въпреки че се сдържаше, Арла зяпна от почуда. На устните на Учителя трепна подигравателна усмивка.

„Следи ме как реагирам — помисли си тя. — Стегни се, момиче.“

Протегна ръка, като се стараяше да не издаде страха си, взе чашата и я гаврътна. Едва сега осъзна колко е била жадна.

— Благодаря — рече смирено. Той върна чашата в отвора.

— Какво направиха с теб Рудолантските витаи, след като те затвориха в онази стая?

— Ами... държаха ме там и това е. От време на време някой от тях влизаше, слагаше някаква метална кутия на масата и бърбореше нечленоразделно. Може би се опитваха да разговарят с мен, но май

всичките са луди. По едно време помислих, че съм попаднала в плен при Ауноранте Сангх. А след това... след това реших, че ще прекарам остатъка от живота си в тази проклета стая. Но после се появи ти. Мога ли да хапна нещо?

Учителят... Ерик Борн издаде клокочещ звук, сякаш се опитваше да си сдържи смеха.

— Нямаш ни най-малка представа в какво си се забъркала, нали? Няма значение. Най-добре ще е да те нахраня. — Той се потърка по брадичката. — Но първо искам да ти покажа нещо.

— Какво? — подновен страх скова сърцето ѝ, когато Ерик се приближи към отсрещната стена.

— Къде се намираш всъщност — той положи длан на гладката повърхност.

Стената изчезна. На нейно място остана само безформен мрак, набразден от разноцветни светлинки. Простираше се нагоре, надолу, встрани — навсякъде. Очите ѝ се стрелкаха трескаво, търсейки някакъв край, граница, нещо, каквото и да било, което да притежава очертания или смисъл, но нямаше нищо подобно. Само тази черна зейнала паст, която я поглъщаше.

Тя изпищя. Хвърли се назад и се сви на топка, притиснала колене към челото си, а коремът ѝ се стягаше от конвулсии. Някой ѝ говореше, произнасяше името ѝ, викаше я, но тя не можеше да вдигне глава. Мракът я поглъщаше като бездна. Нямаше край.

Нямаше край.

— Арла Родена от Черната стена! — Една ръка я дръпна за яката. Ръбът на дрехата се впи болезнено в шията ѝ. — Погледни нагоре, проклета Лишена! — Учителят Ръка я зашлеви през лицето. — Вдигни глава! Гледай!

През завесата от сълзи тя видя, че стената се е върнала на мястото си.

— Ка... какво... — тялото ѝ трепереше като тънко стъбло на силен вятър.

Ерик скръсти ръце.

— Това е пространството между световите. Няма никаква Черна стена, нито „арласи“ в нея. Съществуват много други светове, обитавани от хора, като тези в Царството на Безименните сили. Ние

летим между тези светове, както насекомите прелитат от едно растение на друго. Разбираш ли какво ти казвам?

Арла не разбираше, но кимна. По-късно щеше да обмисли чутото. По-важното сега бе да слуша.

Тя се помъчи да овладее треперенето си, но не успя.

— Защо ми показваш това? „Поне спрях да заеквам!“

— За да не храниш разни идеи да ме нападнеш отново. Тя си представи какво би било да е изоставена сама сред това безкрайно „пространство“. Прехапа устни, унижена от неспособността да овладее страха си. Беше далеч по-страшно, отколкото да бъде завързана.

— Обърни се! — нареди Ерик.

Арла се извъртя и вдигна ръце. Усети, че я развързват.

Дръпна се още докато платненото парче, с което я бе завързал, висеше на китките ѝ. Протегна крака към Ерик и той преряза черните ленти около глезените ѝ. Арла не сваляше поглед от него, докато масажираше китките си. Ерик също я наблюдаваше внимателно, докато отстъпваше назад към стената с ножица в ръка.

— Как се научи да го понасяш? — попита тя. — Онова... което е отвън.

Той сви рамене.

— Просто привикнах. Не е трудно. Първо изчезва треперенето. Останалото идва с времето. Така... нали искаше да ядеш?

Той изтропа с пръсти по мозайката. Появи се друг отвор. От него извади два пакета със странна форма. Разкъса опаковката, направи нова дупка в стената и ги пусна вътре.

Когато се върна при нея, носеше две чинии.

— Знам, че не ти прилича на храна — обясни той, — но е точно това.

Върху чинията бе положена плочка с размери на човешка длан. Беше топла и ухаеше ароматно. Тя отхапа единия ѝ край. Имаше вкус на горчиви ядки. Дояде я и я преглътна с няколко глътки вода.

„И по-лоши неща съм яла, благословени да са Безименните сили.“

— Кажи ми сега какво толкова се случи в Теснопът, че му се стовари проклятието? — поде той отново разговор.

Тя преглътна и последните остатъци от плочката.

— Градът отказа да се предаде по време на обсадата.

— На каква обсада?

В първия миг си помисли, че той си е изгубил ума.

— Ух, вярно, че те няма от много време. Около пет години след като изчезна Небесните обявиха, че ще ни оказват поддръжка, ако получат онова, което... което искат. Кралят Слънце заяви, че ще ги направи почетни посланици при двора, за да могат да му предявят своята петиция. Учителите не спираха да повтарят, че Небесните хора са пратеници на Ауноранте Сангх. В Първоград, естествено, се вслушаха в гласа на Първоучителя и така се образуваха два враждуващи лагера. Всички грабнаха оръжия. Оттогава войната не секва, а върху Теснопът се стовари проклятието. — Тя говореше на пресекулки, докато отпиваше от чашата. Едва сега си спомни за Малко око, Лъч през Покрива и слабичката Прекъсната следа. Какво ли бе станало с тях?

Тя остави чашата. Ерик Борн разглеждаше голите й ръце.

— Благодаря ти, че ме нахрани — бавно произнесе тя. — Чуй ме сега, Ерик Борн *кену* Учителю Ръка *кену* Господарю Ръка на Морско острие *дена* Враг на Ауноранте Сангх. Не ме искаш с теб, нито аз държа да съм тук. Отведи ме до някой град на Небесните, а оттам и сама ще се оправя. Ще намеря начин да ти платя за пътуването и задето ти нараних гърба.

Той се изсмя дрезгаво, но сетне я погледна със сериозно изражение.

— Камък в Стената, Арла Родена от Черната стена — произнесе Ерик с равен глас, — ти не би могла да си намериш и краката в град на Небесните, дори ако някой ти ги показва. — Той поклати глава. — Толкова неща ти показах, а ти нищо не си разбрала.

— Не си много сигурен.

— Какво те кара да мислиш така? — той втренчи поглед в нея.

— Това, че прибра поименните ми камъни. И че скри ножицата, с която ме освободи одеде.

— Просто не вярвам, че си наясно какво точно става. Освен това видях калъфите за ножове на ръцете ти. — Той кимна с брадичка.

Арла скръсти ръце, за да скрие празните калъфи.

— А питаш защо крия от теб остри предмети. — Той се изправи. — Ела с мен. Ще ти покажа къде ще спиш.

— Както заповяда Учителят.

Ерик заобиколи масата. Докосна един квадрат и в стената се появи отвор колкото врата. Помещението от другата страна бе съвсем малко и недостатъчно, за да заслужи названието „стая“. Беше по-скоро ниша с тясна койка, прикрепена към отсрещната стена. Това сигурно бе „леглото“. Почти цялата стена бе разчертана на линии. В единия ъгъл имаше ниско столче с дупка в седалката.

— Две неща — рече Ерик. — Първо — светлината. — Докосваш тук — той ѝ показа бял квадрат на стената — веднъж за пускане, втори път — за спиране. И второ — той посочи стола, — когато искаш да кажеш „здрости“ на храсталаците, ще го правиш там. Натискаш тази плочка — той чукна една сребърна плоча, — когато си приключила.

— Легло, светлини, храсти — кимна тя.

— Камъните.

Тя се извъртя. Ерик ѝ подаваше черния вързоп, който бе направила.

— Благодаря ти — въздъхна тя и ги взе. Този път го каза искрено.

— Спи, докато се събудиш. — Ерик излезе и затвори вратата зад себе си.

„Може би тогава, Учителю Ръка, ще зная какво да мисля за теб. Може би тогава ще зная.“

Арла седна на леглото и известно време само разглеждаше камъните в шепата си.

„Къде ги отнасяш, мамо?“ — попита я в спомените ѝ Малко око.

„Ще ги взема с мен, за да научат повече за Небесните хора. Скоро мама и камъните ще се върнат.“

„Да ме пазят Безименните! — въздъхна тя. — И да пазят дъщеричката ми.“

Споменът за Малко око пробуди у нея мъката по дома. Небесните искаха да сложат ръка на Царството. Сребрина от облаците, Еретичният крал на Теснопът, бе свързала техния път към властта със своя. Ако Арла можеше да разбере какво се крие зад тайните на Небесните, ако можеше да донесе нови познания в Царството, най-малкото щеше да помогне на семейството си да оцелее в тези размирни времена. Поне... тя позволи спотаената дълбоко в съзнанието ѝ надежда да изплува. Поне би могла да се спазари с господарите от Теснопът да измъкнат семейството ѝ от калта и да ги обявят за

принадлежащи към някоя по-висша каста. Такива неща са се случвали и преди, имаше го в легендите и сказанията.

Тя дръпна възела. Вързопът се разтвори и камъните засияха с отразена от тавана светлина. Не изглеждаха дори надраскани от грубите ѝ действия. Всъщност тя отдавна знаеше, че нищо не може да им стори. Перфектни и прекрасни, те очакваха да поиска от тях каквото ѝ е нужно.

Повечето Лишени живееха с надеждата, че някой ден децата им ще се сдобият с дарбата на силата. Това бе единственият начин да се измъкнат от дъното и да се издигнат до висшия ранг на Учителите. Арла погали с длан гладката хладна повърхност на камъните. Според Учителите Безименните сили създали Кралете за да управляват, Знатните — да прилагат законите, Необвързаните — да пътуват и търгуват, Крепостните — да се трудят и поправят, а Лишените — за да служат на всички. Проявена дарба бе в състояние да издигне което и да било дете и това бе знак, че всички са били назовани от Безименните и очите на Служителя следят всекиго.

Типично за присъщата им арогантност обаче те бяха забравили, че в Царството има още един вид хора.

Тя погледна към вратата.

„Не. Не тук. Не сега. Той може да се появи всеки момент. Ще трябва да почакам. Щом стигнах дотук, значи мога да си го позволя.“

Учуди се, че е в състояние да разсъждава въпреки дългия и тежък ден. А и камъните ѝ придаваха допълнителна сила и усещане за спокойствие.

„Имам си Учител... Ерик Борн. Това е добре. Всеки път, когато се справя с нещо, това ще го изненадва, ще го кара да промени мнението си за мен. А това е важно. Да го обърквам постоянно може би е дори по-силно оръжие, отколкото моите ножове. Въпросът обаче е дали този Учител е като останалите — дали е защитник на Човеците.“

Тя си спомни неочаквания си изблик на радост, когато той бе произнесъл приветствената фраза на Учителите към техните послушници. Ръката ѝ неволно стисна шала, върху който лежах камъните. Време беше да ги прибере в кожената кесия.

Стъпка по стъпка. Първо да свикне с това, което я обкръжава. Този „кораб“ явно бе създаден от Небесните. Небесните не са от Царството на Безименните, значи нямат свои надарени и този кораб е

предназначен за употреба от обикновени хора. Ако е така, всеки може да се научи да го използва.

„Доста време ще мине, преди да узная повечко за Небесните и да разбера какво искат от Царството. В момента не мога да направя нищо. Поне бих могла да опитам да открия този Кам.“

Арла окачи кесията на колана си и се приближи до вратата. Отдясно, на височината на раменете ѝ, имаше бял правоъгълник като онзи от другата страна на стената. Арла го докосна с пръст и вратата се отмести встрани.

Голямата стая тънеше в мрак. Слаба светлинка вдясно привлече погледа ѝ.

Дъхът ѝ секна. Панорамният прозорец беше отворен. Пустошта с нейните безброй ярки точки зееше срещу нея. Коленете ѝ се подгънаха. Този път успя да вдигне ръце и да закрие очите си преди да запищи неистово.

„Проклет да е! Дано тупне с главата напред в Лифските тресавища, дано цопне в мътните води на Мъртво море! Опазили ме Безименните сили! А си мислех, че съм го надхитрила. Мислех си, че ще ме остави да се скитам на воля наоколо — само защото е надут аристократ, а аз съм една никому ненужна Лишена.“

Тя започна да се смее. Ниският дрезгав звук изхвърча от гърлото ѝ, раменете ѝ се разтърсиха, а от очите ѝ бликнаха сълзи.

— Арла Родена от Черната стена, ти си една тъпа Лишена! Дори камъните няма да съумеят да те променят. Разбери го веднъж завинаги. Не зная какво си мислиш за Учителя Ерик Борн, но той със сигурност не е глупак. — Тя вдигна ръка и избърса сълзите от очите си.

„Но какъв е всъщност?“

Тя приседна на леглото, наметна се с пончото и се зае да си развързва гетите. Бяха омотани с дълги кръстосани върви като на сандали.

„Дано в това място има баня. Сигурно воня.“ Тя смъкна кальфите за ножове и ги хвърли на леглото. Замисли се дали да си свали колана, сетне се отказа. Отпусна се на леглото и придърпа пончото върху себе си. Пресегна се и натисна белия квадрат. В стаята се възцари тъмнина. Скоро същото стана и в ума ѝ.

В своята каюта Ерик също си бе свалил дрехите. Той пристъпи под ултразвуковия душ и остави на невидимите вълни да освежат кожата му. Обаче нищо не можеше да разсее тревогите му.

„Война! — Сърцето му туптеше. — Война заради Небесните. Дали е стигнала до Първоград? Кой подкрепя Теснопът?... Не ме интересува! Не ми пука!“

Чист, но все така напрегнат, той облече чиста риза и панталони и се настани зад терминала. Нагласи връзката само на звуково приемане. Когато включи компютъра, екранът остана сив.

— Готов за въвеждане — произнесе машинен глас.

Ерик облиза устни. Това щеше да е доста рисковано. До момента нямаше никакви признаци витаите да го преследват, но това не означаваше, че не го търсят. Всяка емисия бе застрашена да бъде засечена и проследена. Но да се носи слепешката из пространството, без да знае къде трябва да отиде и какво го чака, беше не по-малко рисковано.

— Скитнико — произнесе той на езика на Царството, — аз съм Учителят Ръка. Кажете на Дориас, че имам нужда от него.

Облегна се назад и зачака. Шестнайсети май бе на светлинни години и се отдалечаваше с всяка секунда. Ерик скръсти ръце и нетърпеливо затропа с пръсти, стараяйки се да прогони всякакви неспокойни мисли. Дориас бе направил опит да го предупреди. Това означаваше, че има поне известна представа за правилата на играта. И малкото щеше да е по-добре от пълното неведение.

Най-сетне терминалът издаде нисък мелодичен звук.

— Връзката е осъществена. Ерик се надигна.

— Дориас?

Екранът не трепна, но от високоговорителя се чу нисък вибриращ глас.

— Ерик? Къде се загуби? Идваш ли вече?

— Дориас, почакай малко. Никъде не „идвам“, защото витаите са се побъркали. Получих само първата част от съобщението ти на станция Харон. Какво всъщност става?

Настъпи продължителна тишина.

— Ерик, къде си?

— На „Ю-Кенай“ — отвърна Ерик и в гласа му се долови отчаяние. — В полет.

— Радвам се да го чуя — отвърна със сериозен тон Дориас. — Какво се случи между теб и витаите?

— Опитаха се да ме задържат.

— Жената при тях ли е още?

Ерик едва не подскочи.

— Откъде знаеш за нея? Дориас въздъхна.

— Дълга история, Ерик. Трябва да знам — още ли държат жената?

— Не — отвърна Ерик. — При мен е.

— Това е добре. Налага се час по-скоро да я доведеш при нас. Витаите ни я отмъкнаха, след като нападнаха нашия кораб по пътя към Шестнайсети май.

— Какво? Обединителите да не са слизали в Царството?

— Ерик, чуй ме...

— В Царството има война — извика Ерик. — Разпалили са я неколцина Небесни...

— Ерик...

— А сега се оказва, че са твоите работодатели.

— Аз се опитвам да я спра, Ерик!

Той млъкна, стиснал юмруци. Дориас се възползва от настъпилата тишина.

— Рудолантските витаи наблюдават Царството от години.

Не можахме да открием причината. Ето защо Обединителите пратиха група, която да установи контакт с местните, с Човеците, и да им предложи да се присъединят към Семейството преди витаите да сложат ръка на света им. Но настъпиха някои усложнения...

— Какви усложнения? — не се сдържа Ерик.

— Госпожа Председателката поиска доброволци да докарат на Шестнайсети май тази жена, но по обратния път витаите нападнаха кораба и я отвлякоха... още не знаем защо.

— Дориас — рече с привидно спокоен глас Ерик, — не си играй с мен.

— Ерик, послушай ме. Имаш покана да дойдеш при нас. Но решението е само твое. Обединителите са готови да те наемат и да предложат убежище на жената...

— Камък в Стената дена Арла Родена от Черната стена.

— Виж, ако витаите са намислили да завземат Царството, единственото ти спасение е да се съюзиш с Обединителите и не се опитвай да ме уверяваш, че не ти пука. И двамата знаем, че такива неща не се изхвърлят от сърцето.

Ерик не отговори.

— Довери ми се — продължи Дориас. — Както аз на теб.

— Добре, поемам към вас — кимна след кратко размишление Ерик. — Ще бъда там след около трийсет часа.

— Благодаря ти — отвърна Дориас и Ерик прекъсна връзката.

— Вярвам ти, Дориас — произнесе Ерик към празния екран, сякаш говореше на цялата вселена. — Но как да повярвам на фанатиците, с които си се съюзил? Те я искат точно толкова безцеремонно, колкото и витаите, а аз не мога да им я дам, докато не разбере какво точно става.

Той се наведе напред и втренчи поглед в босите си крака. Изведнъж пред очите му изникна сцена отпреди много години. Две мъртви тела с разкривени от болка и шок лица. Седем години го делиха от онзи миг, но в спомените му той се бе запечатил до най-малката подробност. Надигна се с разтуптяно сърце и закрочи из стаята, шепнейки отдавна забравени молитви.

Беше помогнал на Юл Ган Перивар да скрие телата, докато Дориас изръсваше от електронната памет на кораба всичко, което можеше да им бъде от полза. Тримата бяха избягали с „Ю-Кенай“ — тогава той бе просто една совалка към по-голям кораб, чиито притежатели от Царството бяха загинали при опит да го задържат за себе си.

„Това им беше грешката. Законите на Безименните не могат да ме държат в подчинение. Какво ги накара да мислят, че две човешки същества ще успеят?“ Той се опита да пробуди някогашната си гордост, но беше твърде уморен. Превключи компютъра на интерком и въведе няколко разпореждания до Кам, след това отвори нов канал до един свят на име Кетран.

Перивар охотно щеше да помогне на Арла да се скрие от витаите. Ако не заради приятелство, то защото Ерик можеше да му причини достатъчно ядове.

„Кога ли ще си намеря приятели, които да ми помагат просто защото го искат? А не защото ги държа с някакви козове. Кога ли?“

Сега не му оставаше нищо друго, освен да чака. И да се надява, че е поне с един ход преди витеите.

Вратата на малката каюта се отмести. Арла спря на прага със застинало от ужас изражение, което бързо се смени с облекчение щом забеляза, че преградата на панорамната стена е спусната.

„Очи Гарисмитови! Снощи сама си е отворила вратата! А онези надуты аристократи от Царството смятат Лишените за безнадежно глупави.

И какво от това, Учителю Ръка? Теб какво те засяга? Ти не си вече един от тях.“

Снощи, когато най-сетне заспа, сънува Стените. Разрушеният каньон, където Безименните сили бяха спорили за названието „камък“. Терасираният склон, откъдето Служителят Гарисмит бе бдял за появата на Ауноранте Сангх. Червената скала, където се бе провела първата битка между Безименните сили и Ауноранте Сангх. Стари места, свети места и той все още помнеше молебствията, които се произнасяха на всяко от тях.

Също както помнеше указите за Кралете, Знатните, Необвързаните, Крепостните и Лишените. Коего му напомни за „неговата“ Лишена. Изглежда бе открила къде си държи дрехите, защото бе облякла синия му пуловер и черни шорти.

„Кой би помислил, че една Лишена може да има толкова хубави крака?... Я стига, Ерик!“

Все още носеше кожения си колан с кесията и шала на главата. Ерик я подкани да влезе.

— Виждам, че се справяш. Това е добър признак. Май вече знам как да ти помогна.

— Така ли? — Тя го погледна учудено.

— Да, измислих го. Но първо закуси. — Той побутна чинията към нея и ѝ поднесе чаша с димяща напитка.

Тя седна.

— Кам не яде ли? Вече втори път се храним без него.

Ерик едва се сдържа да не се разсмее.

— Ти май не схващаш. Както и да е. Помни, че сама заговори на тази тема. — Той се извърна към вратата. — Ей, Кам! Ела тук!

Очите ѝ се стрелнаха към вратата. Кам влезе с гладки механични движения. Приличаше на подвижна глинена статуя с шафраново

наметало. Поне така го бе оприличил Ерик, когато го видя за пръв път.

Арла се отдръпна назад, колкото ѝ позволяваше креслото. Ерик не можа да сдържи усмивката си.

„Нищо няма да постигна, ако я ядосам.“

— Това е човешко копие. Още една машина на Небесните. Тя управлява кораба, следвайки моите заповеди. Наричам я Кам.

— Аха! — Тя видимо се отпусна.

— Връщай се на мостика, Кам — нареди Ерик. Веднага щом Кам се скри от погледите им тя отново се настани удобно на масата. Изглежда схващаше бързо.

— Разговарях с един приятел. Той смята, че ще успее да ти намери добро местенце.

— Какво местенце? — Тя отпи от чая.

— Има ли значение?

— Ни най-малко. Просто искам да знам какво ме чака.

Тя облиза крайчеца на устните си. Ерик се опитваше да я разглежда крадешком. Маниерите ѝ не бяха кой знае колко впечатляващи от представите ѝ за хигиената.

„Престани, Ерик! Никой не я е учил на тези неща.“

Удивително, колко бързо се връщаше старото надменно отношение! А бяха изминали години оттогава.

— Бих ти казал, ако можех, но все още не съм сигурен. Моят приятел Перивар бе един от хората, които ме взеха от Царството. Той ми помогна да привикна с големия свят. Разчитам да помогне и на теб. Може да не е кой знае какъв лукс, но по-важното е там да си в безопасност.

— Каза ли му, че съм Лишена?

Ерик поклати глава.

— По широкия свят никой не прави такива разлики. Нито пък ги интересува. Тук сме отвъд законите на Безименните сили.

Тя кимна и сведе поглед към чашата с чай. За миг присви очи, сетне отново сръбна.

— Но първо да се погрижим за някои неща — обяви Ерик.

Тя го погледна мълчаливо.

— Трябва да запомниш едно — никога не казвай откъде си дошла.

— Защо?

Ерик се поколеба, докато обмисляше най-подходящото обяснение.

— В своята арогантност или поради мекушавост — така и не можах да определя точно причината — според някои от Небесните съществуват светове и техни обитатели, които не могат да възприемат широкия свят, без да пострадат. Затова са измислили закони, които забраняват да се контактува с тези светове. Никаква търговия, никакви срещи дори.

Арла изсумтя.

— Значи аз съм Лишена от Лишен свят. Ще ми се кралят на Теснопът да знае това!

— Да — засмя се Ерик. — Всъщност аз съм се срещал с краля Слънце. Той наистина заслужава да го знае.

Арла поклати глава.

— Слънце след Бурята вече не е на престола. Сега крал е внучката му Сребрина от Облаците. Вече от две или три години ни управлява. — На езика на Царството имаше само една дума за върховен управител и това бе „крал“ — независимо дали бе мъж или жена. Всеки от двайсет и деветте градове държави си имаше свой монарх. — Стана по време на обсадата — додаде тя.

При споменаването на войната Ерик отново се вцепени, преглътна мъчително и се опита да възстанови прекъснатата нишка на мисълта си.

— Но не всички Небесни се отнасят по този начин към... Лишените светове. Някои нахълтват там в търсене на особени дарби и познание. Съществува една група Съглашение за Обединение, която се опитва да приобщи тези изолирани светове към това, което нарича Човешкото семейство. По-важното за теб и мен е, че има и Небесни, според които отвеждането на хора от такъв свят е престъпление и те трябва да бъдат върнати обратно.

— Аз още не съм готова да се върна — заяви равнодушно Арла.

Арик поклати глава.

— Опитай се да ме разбереш. Ти си отвъд Стените на Света и може никога да не се върнеш.

Чувствата се меняха толкова бързо в изражението ѝ, че Ерик не беше в състояние да ги определи.

— Сама тръгнах. Ще се върна, когато аз реша, че съм готова. — Тя повдигна леко рамене. — А дотогава не желая да разговарям повече за мястото, където съм се родила.

Ерик потърка ръце.

„Остави я. Нека вярва в каквото ѝ хареса, стига това да я успокоява. Скоро ще научи, че светът е съвсем различен.“

— Добре. Остана да свършим още една работа.

— И каква е тя?

— Да те научим да гледаш към мястото без стени, без да припадаш.

Тя бавно стисна юмруци.

— Аха.

— Царството на Безименните сили — обясни Ерик, — е единственото място, където има Стени на Света. Всички други светове са открити. Не мога да те отведа при Перивар преди да се научиш да излизаш навън.

Тя се поколеба, загледана в стиснатите си юмруци.

— Какво трябва да направя?

— Първо — да ми позволиш да те вържа.

— Защо? — този път поне гласът ѝ остана спокоен.

— За да не пострадаме и двамата, когато вдигна... преградата.

— Добре — примирено рече тя.

— Ще започнем веднага.

След като ѝ завърза ръцете и краката, той я настани в креслото. Извади от чекмеджето на аптечката чиста кърпа и я пхна в устата ѝ.

— За да не си прехапеш езика — беше обяснението.

Стиснала кърпата със зъби и изцъклила очи, Арла следеше втренчено движението му из каютата. Той протегна ръка към пулта и натисна едно копче.

Панорамната стена се включи. Безкрайността ги обгърна и Арла мигом бе завладяна от мъчителни конвулсии. Ръцете и краката ѝ се бореха с въжетата. Ако не беше кърпата в устата сигурно щеше да закрепци. Тя замижа и удари главата си в подплатената облегалка на креслото. Ерик потръпна и извърна очи. Същевременно беше доволен, задето не бе направил опит да я удържи. Сигурно щеше да му се измъкне с цената на няколко строшени кости.

Постепенно тя се отпусна и дишането ѝ започна да се успокоява.

— Арла Родена от Черната стена — вдигни очи!

Беше твърде изтощена да се противи. Очите ѝ обходиха бавно панорамната стена. На няколко пъти в гърлото ѝ отново се надигаха конвулсии, но този път тя самата успяваше да ги овладее. Без да изключва стената, Ерик се наведе и преряза въжетата. След това я улови за ръката и ѝ помогна да се изправи. Тя не се дръпна, напротив, изглежда бе благодарна за подкрепата му.

— В леглото — рече ѝ той и отвори вратата на нейната каюта. — Постарай се да поспиш. Мисля, че го преодоля. След тази сцена планетарният хоризонт ще ти се стори детска игра.

Тя се строполи върху матрака и закри очите си с ръка. По китките ѝ имаше виолетови драскотини от борбата с въжетата.

За миг го заля вълна на състрадание. Той разтвори широко пътя пред своята дарба и ѝ позволи да изплува на повърхността. След това протегна ръка.

Тя трепна, когато я докосна, но не се дръпна настрана. Невидимите пипала откриха наранената ѝ плът и нежно я обгърнаха. Това бе по-трудно, отколкото да счупи бравата. Тялото ѝ бе започнало оздравителния процес, но той се постара да го ускори, като внимаваше да не наруши баланса. Една погрешна стъпка би предизвикала инфекция или дори нещо по-лошо. Погледът му се замъгли, сърцето заблъска в гърдите.

Но вече го беше сторил. После я пусна.

Арла потърка гладките си, напълно оздравели китки.

— Благодаря ти.

— Няма за какво. — Ерик поглъщаше въздуха като удавник. — Ще те помоля само да не разказваш никому за това. Небесните имат странно отношение към знахарите.

— Думичка няма да излезе от мен.

Той се усмихна.

— Спи сега. — Сетне излезе от каютата.

Отвън се отпусна върху дивана. Целият се тресеше — както винаги след подобно усилие.

„Какво става с мен? Очи Гарисмитови, сега не е моментът за такива неща! — Той се блъсна с юмрук по крака. — Трябва да я разкарам. Още сега. Добре че Перивар се съгласи да я вземе. Първо да се освободя от нея, а сетне ще измисля какво да правя нататък.“

Но в главата му все още цареше бъркотия. Изникна образът на лейди Пламък и той отново остана поразен от смълчаната ѝ красота в мига, когато му бе отворила вратата, за да помогне на болния ѝ съпруг. Той почувства докосването на устните ѝ, видя светлината, която струеше от очите ѝ.

Спомни си писъците, кръвта и мъката при раждането на тяхното дете. На едничкия им син, когото сетне зарови със собствените си, надарени със спотаена сила ръце. Защото така изискваше Законът. Така Безименните бяха определили незнайно кога. Заченатите и родени в грях трябва да бъдат унищожени. Произходът на кръвта им става съмнителен и може да бъде свързан с Ауноранте Сангх. Детето беше обречено да умре и Ерик бе спазил повеленото от Словата, но лейди Пламък го прокле за стореното.

А ето че сега там имаше война. Може би вече бушуваше в Първоград. Може би не. Дали беше заради присъствието на Небесните? Ако е така, какво става с лейди Пламък? Нали всички знаеха, че е имала връзка с него, а после Ерик бе избягал при Небесните...

Може тази война да е за добро. Може би Еретиците и Небесните ще премахнат властта на Словата над Царството. И тогава би могъл да се върне, да потърси лейди Пламък...

Ерик знаеше, че се самозаблуждава. Десет години живот и хилядите светлинни години пътуване не бяха достатъчни, за да изтрият у него спомена за Словата. Колкото и да се стараяше, някаква частица от него винаги щеше да определя Царството като едничкия му дом и щеше да пробужда ненавист към онези, които го бяха прокудили оттам.

„Не ме е грижа! Не ме е грижа! — повтаряше си той, заровил лицето си в шепи. — Сега трябва да мисля за Рудолантските витай, а не за... за Царството и неговата война. Това е тяхна война, заради техните закони. Не е моя. Отдавна вече не е моя. Не и този път.“

Измина доста време преди да събере сили и да вдигне глава. Зарей взор през панорамния прозорец, а в душата му ечаха писъци на жени.

3.

ЛАГЕР НА СТОТНОТО ЯДРО, 11:34:25 ЧАСА ЛОКАЛНО ВРЕМЕ

„Нашият свят е изчезнал завинаги. Те ни го отнеха, а ние можехме само да гледаме отвисоко.“

Откъс от „Началото на бягството“, таен исторически архив на Рудоланските витай

„Каквото и да е станало, аз бях честен. Спазих всички точки на моя договор. Нека ме съдят, но не могат да ме държат отговорен за нарушаване на дадената дума.“

Тази мисъл с нищо не допринесе за успокоението на Баск. Истината беше, че в душата му продължаваше да вее хлад, откакто бе докладвал за загубата на артефакта. Той седеше сковано в мекото кресло на совалката, опрял ръце на колене. Туниката, която носеше, бе млечнобяла — цвят, който го лишаваше от статут, значимост и пост.

— Не е необходимо да я слагаш — бе му казала Карил, въпреки че собственоръчно я извади от гардероба.

— Налага се. Ерик Борн бе мой проблем. Както той, така и артефактът.

— Възложителите знаят, че грешката не е била твоя. Има обстоятелства, пред които сме безсилни. Всички данни сочат, че той е манипулирал информационния поток, а не електрониката.

Но дори споменът за успокоителните думи на Карил не бе достатъчен, за да му възвърне изгубеното самочувствие. Работата му по случая „Ерик Борн“ бе в пряка връзка с преоткриването на Родната

земя. Перспективите, които го очакваха, ако я бе довел до успешен завършек, бяха смайващи. При успех срамът, който носеше като позорно петно в биографията си, щеше да бъде изтрит завинаги.

„Ще имам ли сили да се защитя отново? Ще намеря ли начини? Не зная.“ Той усети, че тялото му се отпуска изнурено.

На панорамната стена пред него се виждаше сияещото метално въже, което се изпъваше до своята котва в ядрото. Хората от други светове сравняваха Лагерите на Рудолантските витай с паяжини или диамантени колиета — в зависимост от това какво изпитваха в момента спрямо витаите. За този лагер се бяха събрали петнайсет кораба с огледални корпуси, скачени към издължено млечнобяло ядро. Всеки от корабите бе привързан към съседните, както и към ядрото, с помощта на пакети от поливъглеродни кабели. При постоянно напрежение нишките им съхраняваха кристална структура, позволяваща на кабелите да останат неподвижни. С бавното си въртене ядрото държеше корабите на равно разстояние един от друг, а кабелите им — изпънати.

Премахването на напрежението обаче щеше да доведе до скъсването на кабелите и корабите щяха да се разпръснат из космоса. Баск едва сега осъзна защо не откъсва поглед от кабелите. Чувстваше се, сякаш някой вече е скъсал неговите.

От това разстояние се виждаше само извитата, покрита с разноцветни петна страна на ядрото. При движението на совалката по хода на орбитата ядрото сякаш се увеличаваше. Извитата страна се превърна в сияеща стена, която постепенно закриваше космическата пустош и звездните светлини. От гладката ѝ керамична обшивка стърчаха модули и антени, някои с дължина над километър, но в по-голямата си част бе покрита с обемистите блокове на резервоарите. Някои бяха за гориво, други за охлаждаща течност, водород, азот и всички останали жизненоважни суровини, които трябваше да карат със себе си, докато се местеха между световите. Ядрото бе напълно подвижно, също като гигантските колониални кораби, танкерите или щурмовите крайцери, някои от които сега лежаха притиснати до гладката му повърхност, между резервоарите и котвените въжета.

Баск отмести поглед към опашката на совалката, където се намираше неговият кораб „Великата задача“. Но не помръдна ръка, за да насочи панорамната гледка нататък.

„Сега вече едва ли ще ми позволят да си ида у дома.“

Ерик Борн и жената бяха твърде важни за всеки Възложител, за да остави нещата така. На карта бе заложена Родната земя. Провалът му можеше да повлияе на шансовете на витаите за пълноправно завръщане.

Совалката продължаваше своето бавно движение, следвайки предварително зададения коридор, в дъното на който го очакваше отреденият му шлюз. Терминалът на шлюза се разгъваше бавно насреща му, готвейки се да се съедини с изходния шлюз на совалката. Баск стана и приглади измачканите поли на туниката си.

„Дойде време за истинската работа.“

Шлюзовият коридор водеше право в Пътническия салон. Баск прекрачи прага и се озова в просторно помещение с куполовиден покрив. Отвъд прозрачния покрив сияеха познати и непознати симулирани съзвездия. Вляво блестеше слънце с размера на неговата глава. Точно отсреща бавно се извисяваше синьо-бялото кълбо на Родната земя. Зад него бавно се показваше зелена луна, която улавяше лъчите на слънцето. По-нататък, като разпръснати из космоса монети, бяха подредени останалите планети от системата.

„Тера, Луна, Арес, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун.“ Започвайки от Родната земя, той произнесе едно след друго имената, на които го бяха учили още когато бе съвсем малък. Очите му се спираха за миг върху всяко от светлите петна. Родната земя. Родната система. Изгубени, но не безвъзвратно, сега във властта на Ауноранте Сангх — на онези, които бяха създадени да служат, но бяха изменили на създателите си. „Пазете се от своите създания, витаи. Веднъж вече те ви окрадоха.“

„Колко пъти съм чувал това? Колко пъти съм го повтарял? А когато удари часът...“

Слаб полъх му подсказа, че вратата се е отворила. Баск се извърна и откри, че го очакват двамата Възложители. Авир, с нейната дълга и сресана назад кестенява коса, която приличаше на туника, огледа Баск с критичен поглед. До нея стоеше облеченият в черна туника Келат, член на сектата на Ампутантите. Имаше само четири пръста на дясната ръка, но бе дал обет да не позволи да му „отгледат“ нови, докато не стъпи на Родната земя. Баск коленичи и се поклони

толкова ниско, че хладното му чело опря в металния под. Тези двамата притежаваха власт над името му.

— Моля, изправете се, Пратеник Баск — рече Възложител Авир.

Сърцето на Баск трепна. „Тя използва титлата ми! Значи все още не смятат договора за нарушен.“ Баск вдигна глава.

Келат кимна два пъти.

— Грешката не е ваша. Никой не би могъл да задържи артефакта и Ерик Брон при идентични обстоятелства. Вие изпълнихте договорните си задължения на нивото, което ви позволяваше предварителната информация. Но сега не е време за празни приказки. Очакват ви на стратегически важна конференция. — Дватама Възложители се извърнаха едновременно и се отдалечиха по коридора.

Баск се изправи замаяно и ги последва. „Не е моя грешка. Не е моя грешка.“ Думите пееха в душата му.

Стените на коридора бяха украсени с многопластови фрески. Сякаш самата история се бе съживила, за да го посрещне с отбрани сцени от величавото минало на витаите. Вдясно един Ауноранте Сангх се покланяше на тълпа последователи, а сетне слагаше ръка на генетичната им банка. Вляво трима Оцелели се бяха скупчили около опразнената инфосистема на своя кораб — следвайки сценария те вдигнаха юмруци към небето, размахаха ги заплашително, захванаха се за работа и скоро остаряха, побеляха и се сбръчкаха, докато накрая бяха сменени от следващото поколение. И зад всичко това бавно се въртеше сияещият глобус на Родната земя. Облаци се гонеха върху синкавата ѝ повърхност, но и те изчезнаха след няколко удара на сърцето.

Единствената неподвижна картина беше мозайката на стената, на която бяха изписани всички имена на Родната земя на най-древните езици, познати на витаите.

Стената в дъното на коридора се разтвори — зад нея беше заседателната зала.

Възложителите заеха местата си. Двама Биотехници, двама Историци и двама Старши пратеници вече се бяха настанили около кръглата маса. Баск позна Уару, Биотехник, на когото бе поръчано да изучава „камъните“ на жената артефакт. Уару едва забележимо повдигна изваяните си вежди, когато погледите им се срещнаха.

„Не си очаквал да ме видиш отново — помисли си Баск. — Е, в интерес на истината, аз също не очаквах да се появя тук.“

Туниките на всички присъстващи около масата бяха в цветовете на техните специалности — кафеникави, алени или мътносиви. Липсваха каквито и да било отличителни знаци за подчинение или васална зависимост към когото и да било. Това бяха все лагерни водачи и коренни жители на Ядрото. В дъното на помещението стояха двама Свидетели с нефритенозелени туники и не сваляха очи от участниците в срещата. Всеки от тях носеше миниатюрна камера на дясното си око, която придаваше на лицата им изопачен и неестествен вид.

Вратата зад гърба му се затвори, но изолацията от останалия свят не вдъхна така желаното успокоение на Баск. Авир и Келат се поклониха сдържано на комитета. Баск отново падна на колене и изпълни целия ритуал, очаквайки да произнесат името му и да обявят оценка за свършената от него работа.

Авир заговори първа.

— Аз съм Възложител Авир Осе Циен и както ще потвърдят архивите бях назначена за говорител на Консултативен комитет 196. Възложител Келат беше нашата връзка с Консултативен комитет 84. Събрали сме се тук, за да обсъждаме Възвръщането на Родната земя. Всичко, което кажем, ще бъде запаметено вовеки веков и докато витаите питат „Какво бе свършено в онези дни?“, „Какви действия предприеха, за да успеят?“ или „Какво сториха, та се провалиха?“. Този комитет ще предложи пред Възвръщателното събрание действията, които трябва да бъдат предприети, за да може да поставим под наше управление заселения участък от Родната земя. Във връзка с гореказаното аз оповестявам името на Пратеник Баск от „Великата задача“. — Баск се изправи и разкърши рамене. — Неговите наблюдения ни осигуриха достоверна информация за артефактите, които все още съществуват на Родната земя. Имам намерение да договоря по-нататъшната му служба в полза на Възвръщането.

Сърцето на Баск забумка. „В полза на Възвръщането? Да се възложи? Пряко на мен?“ Устата му изсъхна. У него се бореха страх и възторг. Ако това стане, името му ще бъде запаметено и произнасяно от идните поколения — независимо дали заради успех, или заради провал.

„Аз ще отговоря на високите изисквания. Моята работа ще бъде моят печат. Моите думи, мислите ми ще бъдат припомняни с гордост, когато отново стъпим на Родната земя.“

Един от Историците, жена с набръчкано лице и сребърни обеци, увиснали на ушите и брадичката ѝ, вдигна два пръста, за да поиска думата.

— Какви ще са изискванията на новото възложение?

Баск се постара да задържи погледа си втренчен право напред. Той все още не присъстваше. Не беше назован, нито приет. Да покаже, че чува, би означавало да признае, че се интересува повече за себе си, отколкото за работата, която трябва да бъде свършена.

Келат отвърна с добре премерен глас:

— Той ще използва информацията от наблюденията си върху артефактите с названия Ерик Борн и Камък в Стената, комбинирани с данните, получени от Биотехник Уару и Пратеник Ивали. Целта е да се направи оценка за опасността, която биха могли да представляват артефактите, съществуващи на Родната земя, и да се определи най-ефикасната стратегия за неутрализиране на тези опасности.

С крайчеца на окото си Баск забеляза, че Уару го наблюдава втренчено. На лицето на Биотехника се четеше недоволство. За миг в душата на Баск блесна искрата на гнева, но той се постара да не го показва. Свидетелите също го следяха внимателно. Не биваше да започва своето регистрирано съществуване с подобна проява на неуважение.

Ивали бе гологлав и строен като Баск, но дори когато седеше, той стърчеше поне с една глава над останалите членове на Комитета.

— Възложители Авир и Келат, от колко време държите името на Баск?

— От пет години, десет месеца и седем часа според времеизмерването на Стотното ядро — отвърна Авир. — С общо четири периодични подновявания.

Ивали кимна и тъкмо отвори уста да продължи, когато Уару го изпревари.

— Имам въпрос във връзка с безопасността — рече той в мига, когато Авир го посочи.

— Моля, доизкажете се, Биотехник Уару. — Гласът на Авир бе малко по-рязък от обичайното. Баск едва сдържа усмивката си. Тъкмо

Уару бе установил генетичните особености в кръвта на Ерик Борн, които потвърдиха съмненията на Баск, че Борн произхожда от Родната земя. В резултат на това думите на Уару носеха известна тежест, но очевидно недостатъчна.

— Баск позволи на Камък в Стената да получи обратно композиционните сфери, които носеше със себе си, и да ги използва като оръжие. С това той е пряко отговорен за загубата на човешките артефакти, както и на сферите. Склонен съм да предположа, че Пратеник Баск не е знаел достатъчно за артефактите, за да прогнозира подобен развой на събитията, както и да вземе необходимите предпазни мерки.

„Ето защо ме гледаше така изпепеляващо! — рече си Баск. — Изгубих скъпоценните ти сфери.“

— Освен това — продължи Уару — все още не знаем защо шоквата система в пода не беше задействана повторно, за да възпрепятства бягството.

— Вярно изявление и напълно справедлива забележка — отбеляза Келат.

Баск едва не си изпусна нервите в този момент. Щеше му се да скочи и да извика, но успя да се сдържи. „Не ми отказвайте едничката възможност — молеше се той мислено. — Не ме отстранявайте от работа.“ Страхът му бе породен и от осъзнаването, че укорите са напълно заслужени. Авир кимна в съгласие с Келат и каза:

— Но нека бъде също така запомнено и регистрирано, че вие одобрихте предаването на сферите на Пратеник Баск, без да осигурите необходимите предпазни мерки. Видеозаписът на тяхното предаване показва, че сте изпратили само един стажант пратеник да отнесе сферите и не сте му дали необходимите инструкции да остане при тях и да подсигури безопасното им пренасяне до вашата лаборатория.

Думите ѝ увиснаха във въздуха и всички погледи се впериха в Уару.

— Признавам своята отговорност — спокойно рече той. — Моите Възложители ще получат пълния ми доклад относно това нарушаване на процедурата. Грешката ми обаче бе, че се доверих изцяло на опита и знанията на Пратеник Баск. Ето защо сега изразявам резерви относно оказаното му доверие, особено когато на карта е заложено Възвръщането на Родната земя.

Баск не знаеше дали иска да закрепци, или да легне и да умре.

„Търпение, търпение! — повтаряше си той. — Авир и Келат няма да оставят думите му без последствие. Те знаят, че сега делата им са обвързани с моите. Уару няма да посмее да спомене Джахидх, няма да дръзне да заяви, че ме държи отговорен заради него. Защото знае, че имам какво да му отвърна. Не съм виновен за неговия провал.“

Келат опря пръсти на ръба на масата.

— Биотехник Уару, можете ли тук, в присъствието на официални Свидетели, да съобщите какви грешки е допуснал Пратеник Баск в хода на своето изследване? — попита той.

— Не бих могъл — призна Уару.

— Тогава в състояние ли сте да ни запознаете с погрешните му изводи, базирани на споменатите изследвания?

— Не съм — призна отново Уару след продължителна пауза.

— В такъв случай повдигнатият от вас въпрос не се намира в пряка връзка с договора, който предстои да възложим на Пратеник Баск. Той е по-скоро процедурен. Ако договорът на Пратеника бъде одобрен от този комитет, предлагам да бъде съставен още един, допълнителен договор с някого от официалните Свидетели, избран от комитета. Биотехник Уару ще бъде упълномощен с право на вето върху избора на Свидетеля. Избраният Свидетел ще разполага с правомощието да одобрява или отхвърля решенията на Пратеник Баск във връзка с пряката му работа, както и да привлича на договорна служба други Свидетели и служби, ако бъде в интерес и за безопасността на работата. Това задоволява ли ви, Биотехник Уару?

Уару се замисли.

„Ще го направи. Ей сега ще им напомни за Джахидх. Ще ме обвини за грешките на моя син, за които нямам никаква вина — тогава той вече не беше под моето попечителство. Ще хвърли съмнения върху паметта ми, ще използва всички възможни средства да ме дискредитира пред комитета само защото пропаднаха онези проклети сфери и неговият шанс да получи повишение.“

— Възложител Авир, обявявам, че съм доволен от направеното предложение — въздъхна Уару.

Баск усети огромна вълна на облекчение. Наложил се да полага неимоверни усилия, за да не си проличи. „Няма нищо лошо в това, че ще трябва да се съобразявам с един Свидетел — помисли си той. —

Защото докато Свидетелят ме наблюдава, ще наблюдава и Уару, а тъкмо той ще прави разни... интересни сцени.“

— Има ли и други въпроси във връзка с Пратеник Баск, които трябва да бъдат обсъдени? — попита Келат.

Този път тишината се проточи сякаш безкрай. Баск почувства, че надеждата му се пробужда.

— В такъв случай — заяви Авир, — призовавам името, което държа. Пратеник Баск Ханр Соне от „Великата задача“. — Баск изправи глава и я погледна. — Осъзнавате ли отговорността, която ще тегне от тук нататък на вашето име?

— Напълно осъзнавам, Възложител Авир. — Баск можеше само да се моли гласът да не издаде кипящото му вълнение. Сърцето му тупкаше в неравен ритъм.

— Смятате ли, че притежавате нужните качества и умения, за да изпълните този договор?

— Да.

— Съгласен ли сте с направеното тук предложение да бъдете поставен под постоянно наблюдение от страна на официално назначен Свидетел за предполагаемото време на изпълнение?

— Съгласен съм.

— В такъв случай обвържете името си с договора — рече Келат. — Можете да изискате всички необходими средства за осъществяването на задачата.

Едва сега Баск позволи на лицето си да засияе от гордост. Той вече беше официален член на комитета, а Уару можеше само мълчаливо да предъква възраженията си.

— Този комитет ще се присъедини след петнадесет дни, според времеизмерването на Стотното ядро, към Възвръщателното събрание — заговори Авир. — След шест дни назначавам повторна сбирка, за да може да обсъдим събраната информация и необходимите действия. А сега, приятели мои, нека работата започне.

— Нека работата започне — повториха в хор членовете на комитета. Когато гласовете им утихнаха, Свидетелите затвориха очи и се поклониха. Това бе краят на срещата.

Баск не можеше да помръдне, все още замаян от внезапния поврат в събитията.

— Ще мечтаете, когато отново стъпим на Родната земя, Пратеник — рече Авир, която неусетно бе застанала до него.

Баск усети, че страните му поруменяват.

— Не мечтаех, Възложител, а само... се подготвих вътрешно.

Авир кимна.

— Разбирам ви, но сега нямаме много време за подобни неща. Позволете да ви представя официално името на Ивали.

Баск се поклонил през масата към мястото, където седеше Ивали. Дватамата с Уару тъкмо се надигаха и се приближиха към него. На лицето на Биотехника се четеше зле прикрита неприязън.

— Пратеник Ивали — рече Авир, — с ваше разрешение ще ви представя името на Пратеник Баск от „Великата задача“. — Ивали кимна. — Пратеник Баск, представям ви пълното име на Пратеник Ивали Муирфин Брен от Стотното ядро. — Баск изчака Ивали да срещне погледа му и едва тогава склони глава. — Оставям ви да уговорите подробностите по предстоящата задача — добави Авир и ги напусна, за да се присъедини към Келат, който разговаряше с историците.

— Досега не бяха виждал Възложител да демонстрира подобна вяра в работата на някой Помощник — отбеляза Уару. Баск почти долавяше скърцането на зъбите му. — Пратеник, ще трябва да се запозная с досието ви и най-вече с историята на предходните ви работи.

— Ако го сторите, със сигурност ще установите, че приемам на плещите си както похвали, така и обвинения, стига да отговарят на истината — невъзмутимо отвърна Баск. — Не се отмятам от едното, нито пък да търся само другото.

— Чуйте ме и двамата — рече с хладен тон Ивали. — Не позволявайте на противоречията да прерастват в разпра. Не можем да си позволим различия в този комитет. Напоследък Империалистите печелят все повече позиции във Възвръщателното събрание. Успехите, които бележат Обединителите през изминалите години, будят неспокойствие у много членове на Събранието. Ако Империалистите продължават да сплотяват редиците си, нищо чудно след време да вземат връх и тогава витеите ще се превърнат в раса на разпалвачи на войни.

Баск и Уару мълчаха виновно.

— Пратеник Баск — продължи Ивали, — освен задачите, пряко възложени ви от комитета, бих ви помолил да поставите случаите на артефактите Ерик Борн и Камък в Стената в една по-голяма група от артефакти и най-вече да определите, доколкото това е възможно, каква степен на опасност представляват те за нас и за Възвръщането, при какви обстоятелства биха могли да бъдат най-опасни и какви предпазни мерки трябва да бъдат взети във връзка с това. Всички мои досиета, свързани с артефактите, ще бъдат постоянно отворени за вас. Бих искал да добавяте вътре информацията, събрана от Биотехник Уару, както и вашите собствени открития. — Ивали изгледа Уару. — А вие, Уару, трябва да оказвате пълно съдействие.

Устата на Уару трепна.

— Пратеник Ивали, аз също жадувам да отведа децата си на разходка из Родната земя. За мен най-важна е работата, а не онзи, който я върши или нарежда да бъде извършена.

— Както и е редно да бъде — кимна Ивали. — Очаквам от вас да се придържате към заключенията и решенията на Пратеник Баск. Назначавам повторно събрание на нашия малък подкомитет след двайсет и четири часа, на което да се запознаем с текущата информация по случая. Някой от вас има ли други предложения?

— Аз нямам — побърза да отвърне Баск.

— Аз също... — засега — добави Уару. — Но си запазвам правото по-нататък да ви обезпокоя, Пратеник Ивали.

— Имате го — Ивали се изправи. — Пратеник Баск, време е да се захванете за работа. А вие, Биотехник, ако не сте забравил, трябва да присъствате при назначаването на Свидетел на Пратеника.

Почувствал, че това е прикрита заповед да си тръгне, Баск кимна и пое с достойна осанка по коридора. Този път дори не си направи труда да удостои с поглед подвижните фрески, докато крачеше по извития коридор към центъра на Ядрото.

Стотното ядро бе конструирано съгласно схемата, спазвана при цели четири поколения ядра. В края на спиралния коридор бе разположен централният площад. Комуникационни павилиони, подобни на носещи колони, стърчаха нагоре към куполовидния таван, създавайки усещането за величие, каквото човек можеше да изпита в Главната зала, а корабите, изрисувани по стените, бяха ръчна изработка, дело на прочути майстори.

Баск се затвори в един от павилионите и включи контролното табло още докато сядаше. Преди менюто да се материализира в пространството над таблото пръстите му вече бягаха по клавишите, отваряйки линии към „Великата задача“ и към неговия апартамент, където трябваше да е Карил.

След по-малко от пет секунди над таблото се показва холографско изображение на Карил в цял ръст.

— Официалните копия на договора току-що пристигнаха — осведоми го тя задъхано и в гласа ѝ се долавяше гордост и триумф. — Знаех, че всичко ще мине добре, но...

— Знам, знам — прекъсна я Баск с усмивка. — Ще оставим празнуването за момента, когато свършим работа. Отсега нататък ще бъда под постоянното наблюдение на упълномощен Свидетел. Слушай, привлякоха ме за член на подкомитет заедно с Биотехник Уару. Той е твърдо решен да минимизира моята ефективност и вероятно да ме отстрани от пряка работа по Възвръщането. Ако продължава така, ще се наложи да се изправя открито срещу него.

Карил кимна.

— Което означава, че ти е нужна информация за неговите действия. Мога да се справя с това. Ще приготвя и допълнителни помещения за Свидетеля. Ще бъдем запомнени за идните поколения, Баск. Кълна се в това.

— И аз се кълна в същото, Карил. След час се надявам да съм при теб. — Тя му се усмихна и Баск прекъсна връзката.

Напоследък все по-често си даваше сметка какъв късмет бе извадил с намирането на Карил. Повечето служители не биха направили и крачка отвъд своите задължения и щяха да го напуснат веднага щом се появи нов изгоден договор, но Карил успяваше да съчетава предаността си към делото му с любовта към него. Баск с радост ѝ бе предложил да стане неделима част от неговия живот. Тя прие веднага, въпреки че подобно обвързване би се равнявало на относително понижаване.

Тя изглежда предчувстваше, че Баск ще се издигне, въпреки че тогава други се съмняваха в същото. Ето че сега и тя щеше да се издигне с него и напълно го заслужаваше.

Баск се стараеше да не мисли какво би направила тя, ако договорите не бяха пристигнали и бялата туника се превърнеше в

негова постоянна дреха. Вместо това отвори инфолиния към секцията за координация на транспорта и поръча совалка до „Великата задача“. От централата скоро го увериха, че совалката го очаква заедно с упълномощен Свидетел, който вече се намирал в Голямата зала.

„Добре че ме предупредиха — въздъхна той. — Ще трябва да свикна с това ново присъствие в живота си.“ Тази мисъл не му беше чак толкова неприятна. Възвръщането на Родната земя, естествено, бе първостепенна и най-важна задача за всички витаи, но нямаше нищо лошо двамата с Карил да си подсигурят подobaващо място, когато дойде време да стъпят на повърхността на планетата. Да бъдеш следен и регистриран от упълномощен Свидетел бе най-сигурният начин да се озовеш в предните редици, особено ако сред неговите Възложители бяха такива изтъкнати личности като Ивали.

Голямата зала кипеше от живот, когато Баск влезе. Членовете на различни комитети се разхождаха важно насам-натам, ескортирани от многоброен антураж, сред който имаше десетки Помощници. Обитателите на Ядрото посрещаха гостите от лагерните кораби.

Единствената неподвижна фигура бе Свидетелят — мургава жена, няколко сантиметра по-висока от Баск и поне десетина килограма по-тежка. Тя стоеше непоклатима като монументална скулптура. Туниката ѝ дори не помръдваше, когато край нея преминаваха забързани посрещачи. Беше праметнала черна чанта през рамо, а лещите на камерата ѝ лъщяха с отразена светлина.

Баск се постара да си придаде невъзмутим вид, докато се ровеше в ума си, търсейки най-подходящия поздрав към един Свидетел. Преди обаче да успее да си спомни определената формула жената тръгна към него. Докато се приближаваше, Баск изведнъж осъзна, че е Ампутант, при това далеч по-фанатизиран от Възложителя Келат. Когато му протегна ръка, оказа се гладка и гъвкава силициева протеза.

„Нищо изненадващо! Повечето Свидетели са религиозни фанатици. А и Уару сигурно се е постарал в избора. Трябва да намеря начин да предупредя Карил да внимава.“

— Пратеник Баск, с ваше разрешение ще представя името си. — Имаше нисък и странно музикален глас. — Аз съм Упълномощен Свидетел Уинема Авин-Дае Уратае. Приемате ли, че аз съм назначеният ви от Консултативния комитет по Възвръщане Свидетел, или ви е необходимо потвърждение?

Последните думи пробудиха у него спомена от един училищен урок. Да се иска потвърждение за статута на Свидетеля би означавало да се постави под съмнение неговата непредубеденост, а това на свой ред може да повлияе върху правдивостта на наблюдението. Ето защо Баск отвърна:

— Приемам, че вие сте упълномощеният Свидетел.

— В такъв случай знайте, че от тук нататък всяко ваше действие ще остане в паметта ми. Кълна се в потомците ни, че ще следвам достоверно принципите на моята работа.

Уинема произнесе последните думи с такъв плам, сякаш това бе първото ѝ назначение. Баск обаче смяташе, че Уару не би допуснал новак до толкова важен случай.

Ето че дойде най-трудната част. След като призна и прие Свидетеля, след като спази необходимите формалности, сега трябваше да направи всичко възможно да игнорира напълно присъствието ѝ. Предполагаше, че с времето ще става все по-лесно, но засега привидно невъзмутимото поведение му костваше скъпо. Уинема тръгна на крачка зад него, безмълвна като собствената му сянка. Той се изкатери на борда на совалката и зае място отпред. Чу едва доловим шум, докато Свидетелят се настаняваше зад него. Имаше чувството, че усеща онова място в гърба си, където бе фокусирана камерата. Темето започна да го сърби.

„Няма да е все така. Ще бъда свободен от наблюдение, докато не съм на смяна. Договорът ѝ е да ме наблюдава само докато работя. Кое то обаче означава, че тя ще следи и информационния поток на моя компютър. Хубаво ще е да не го забравям.“ Сърбежът се усили.

„Свидетелите са необходими — припомни си Баск. — Особено сега, когато отново си имаме работа с артефактите. Артефактите победиха нашите предци, защото успяха да ги лишат от информацията, необходима за потушаване на техния бунт. Няма да успеят да го направят отново. Този път няма да спечелят, дори и да пазят спомена за тяхното въстание и за Голямото бягство.“ Във всяко от трите хиляди ядра имаше по двайсет и четирима Свидетели, обучени да запомнят всичко до най-малките подробности. Те пазеха всички най-важни познания за Рудолантските витаи. Когато договорът ѝ изтече, Уинема щеше не само да прехвърли записите от камерата си в общата инфобанка, а и да преразкаже спомените си за Баск на останалите

Свидетели от Стотното ядро. Ако артефактите искаха да изтрият историята и колективните спомени на витаите, този път трябваше да унищожат всички Свидетели.

„Но едва ли само унищожаването на инфобанките на нашите предци е било достатъчно, за да бъдат надвити — мислеше си Баск под строгия поглед на Свидетеля. — Вероятно артефактите по някакъв начин са съумели да възстановят своите специални способности. Ако е така, ако се е случило нещо подобно, как ще им попречим да преместят Родната земя наново извън нашия обсег? Тъкмо в това е моята задача. Аз трябва да открия отговора на този въпрос.“

Докато обмисляше всичко това, сърбежът на темето му бе утихнал. Май наистина започваше да привиква.

Когато излязоха от совалката, в приемната зала на „Великата задача“ вече го очакваше Карил.

— Добре дошъл у дома, съпруже — произнесе тя и се поклони, стиснала в ръце малък сноп от хололиста.

— За мен е дом навсякъде, където ме посрещаш, съпруго — отвърна той с общоприетото клише, стараяйки се да прозвучи естествено.

— Това са договорите, които пристигнаха във времето на твоето отсъствие. — Тя му подаде листата. — Потвърдих произхода им й тяхната пълнота.

„Чудесно — помисли си Баск, докато преглеждаше листовете. — Ето типичен пример за нейната ефективност и моето доверие в нея.“ Топлината на ръцете му и характерната решетка на пръстовете му отпечатъци извикаха написаната върху хололистата информация. В снопа се съдържаше договорът от Авир и Келат, както и анексайт, който го определяше за Помощник на Ивали. За миг Баск долови топъл дъх на шията си. Уинема надничаше през рамото му.

„Ще привикна с това, ще привикна с това“ — повтаряше си той. Опита се да овладее треперенето на ръцете си, докато подаваше листата на Карил.

— Благодаря ти. Изпрати моето потвърждение за получаването на документите веднага щом се върнем в офиса.

— Това ще бъде първостепенната ми задача — кимна тя, след това застана от лявата му страна и го последва по коридора. Уинема крачеше отдясно и отзад.

„Великата задача“ имаше далеч по-усъвършенствана конструкция от Стотното ядро. Подпорните греди и мрежовите кабели бяха скрити в кристални обшивки, вместо да са затворени в керамични или пластмасови тръби. И въпреки че оптичните кабели бяха неимоверно по-гъвкави от обикновените и несъмнено имаше определена гордост в това да си съпричастен с най-модерните технологии, Баск намираше някакво спотаено величие в старите тромави кабелни конструкции. Нищо не можеше да се промени на старите кораби без предварително планиране и координиране. Тук един-единствен техник можеше да почисти петно на стената само като въведе определен код. Можеше да ѝ смени цвета или да я направи прозрачна, за да се вижда гъстата мрежа от жълтеникави кабели. Можеше да включи в нея преносимия си инфолист и да проследи цялата информация, която в този момент пресичаше определен сектор от стената. Да копира всички договори — изпълнени и неизпълнени. Дори Империалистите можеха да нанасят корекции. Стените на обществените паркове бяха изписани с техните агресивни и заплашителни лозунги. Достатъчен бе един жест на ръката, за да бъдат очистени, но фактът, че са били там, остави горчив спомен в съзнанието му. Баск дори вече се питаше дали няма да е по-добре, ако двамата с Карил се преместят в Стотното ядро, за да са по-близо до Консултативния комитет. Тази идея заслужаваше внимание.

Асансьорът към техния етаж бе почти пълен. Подобно на всички останали кораби „Великата задача“ държеше жилищния отсек близо до сърцето си, където беше най-защитен от непредвидени случаи и от твърдата радиация, която не спираше да бомбардира кораба. Тълпата се разтвори почтително, за да стори път на Баск и неговия антураж. Карил въведе кода на тяхното ниво. Отпечатъците ѝ бяха нейната идентификация, а асансьорната памет добави крайната цел на тяхното пътуване в списъка върху прозрачните врати, докато се затваряха.

— Пратеник Баск?

Баск се извърна и вдигна глава. Висок мъж с посивяла брада и златисточервена табелка, която го определяше като служител от административния отдел за комуникации, стоеше зад него.

— Слухът за вашето ново назначение стигна и дотук. Ще ми позволите ли да ви поздравя, сър? Вашата работа допринася за добрата памет на „Великата задача“.

Баск кимна едва забележимо. Мъжът очевидно бе кандидат за по-висок статут, но нямаше никаква причина да не бъде любезен с него, особено под зоркото око на Уинема.

— Благодаря ви. Мога само да се надявам моята по-нататъшна работа да задълбочи този процес.

Баск погледна към Карил и тя кимна. Беше си отбелязала името и номера на мъжа. Биха могли да го използват за дребни услуги срещу надеждата това да добави няколко точки към неговия статут. Такива хора винаги можеше да се окажат полезни.

Асансьорът спря на тяхното ниво, което представляваше просторен парк. За пътешествениците между звездите парковете на борда на корабите бяха по-скоро място за душевен отдих, възможност да забравят, че пребивават в затворена и изолирана среда, но витаите не се нуждаеха от подобни развлечения. За тях паркът бе място, където индивидуалните творчески изяви получаваха възможност за обществено одобрение. Те подминаха три жени в лилаво-черни студентски туники, които оживено обсъждаха разположението на фигурите в хорео-поемата, която изпълваше централния демонстрационен екран. Баск пътем забеляза, че два от терминалите за свободен достъп имат нови заглавия на рекламните си табла. Интересни дискусии, които двамата с Карил биха могли да посетят през свободното си време. Това щеше да им даде възможност да поговорят за работата си под зоркото око на Свидетеля. Той изведнъж потрепери. Стената зад хорео-поемата бе покрита с внимателно изписан текст, но под него, също толкова грижливо бяха нанесени няколко империалистически лозунга.

Баск неволно стисна зъби, но знаеше, че нищо не може да се направи. Парковете не бяха само обществени форуми, а и клапани за изпускане на натрупаното социално напрежение. По-добре дисидентите да пишат тук, отколкото да се събират на потайни места.

Всъщност това, че лозунгите им висяха по стените, съвсем не означаваше, че дисидентите не се събират някъде другаде.

Както повеляваше етикетът, Карил остави на Баск да отвори вратата на техния офис. Веднага щом преградата се отмести встрани пред тях се разкри сцена на трескава активност. И четиримата договорни стажант-пратеници на Баск бяха заели местата си при работните станции. Самите станции представляваха миниатюрни

кабинки, наред които стърчаха разноцветните холоколонки на информационните потоци. Освен обработка на информацията стажантите поддържаха постоянна връзка с клиентите, като се стараеха да разговарят любезно и да предоставят исканите сведения. Звънливите им гласове изпълваха помещението — съветваха, координираха, издирваха или водеха бележки и всичко това бе свързано с новия договор и новия статут, с който се бе сдобил Баск. И четиримата стажанти бяха с гладко избръснати глави и облечени в червени туники. От време на време някой от тях се надигаше и пренасяше купчина хололиста или отскачаше до машината в ъгъла да си вземе разхладителна напитка.

Баск почувства, че гърдите му се изпълват с гордост. Карил застана до него, кимна с видимо задоволство, след това произнесе с глас, който казваше повече, отколкото самите думи:

— Ще отида да приготвя кабинета.

— Джини! — провикна се Баск над шумотевицата. Началникът на групата превключи станцията си в статично положение и се приближи почтително към Баск. Джини беше студент на договор и върху лилавата му туника имаше две черни напречни черти. Под вещото ръководство на Баск той се учеше да координира и ръководи група от Помощници. — Нека групата прекрати всякаква дейност и да се приготви за получаването на нови задачи. Съставете доклад за текущите ни договори и ресурси, на които можем да се опираме.

— Слушам, Пратеник. — Джини плъзна поглед към застаналата зад Баск Уинема.

— Виждаш ли нещо, което аз не виждам, Помощник? — сръза го Баск.

— Не, Пратеник. — Джини побърза да сведе очи. — След петнадесет минути докладът ще бъде готов.

— Свободен си.

След стажа си Джини автоматично щеше да се издигне в статут, по-висок от този на Баск, но ако не се научеше да работи в екип и да се справя с всякакви задачи, нямаше да има за какво да благодари на сегашния си ръководител.

„Нека се види, че умея да управлявам хората си — помисли си Баск, докато крачеше към своя кабинет. — Нека запомнят, че в офиса

ми е царил порядък и дисциплина. Нека си дадат сметка, че ако не ми бяха отнели Джахидх, той никога не би помислил за предателство.“

„Безполезни тревоги — отвърна някой друг в него. — Защо не мога да се отърва от тях. Ако някой ме е подозирал в неспособност да се справя, въобще нямаше да ме призоват пред комитета.“

Без да иска разрешение, Карил бе поставила две допълнителни кресла в кабинета. Уинема обаче не бързаше да седне. Докато Баск залепваше договорните хололиста върху полупрозрачните стени, тя отвори чантата си и извади два кубични системни датчика и въведе активиращите им кодове. Сетне постави първия датчик върху облегалката на креслото на Баск. Веднага щом отдели ръка от апарата индикаторът му замига с предупредителна червена светлина. От сега нататък всеки опит да бъде изключен датчикът щеше да предизвика подаването на алармиращ сигнал до Уинема, както и до всички останали Свидетели. Вторият датчик тя постави на стената между договорите.

Демонстративно монтираните датчици в кабинета му, разбира се, не изключваха възможността да съществуват и други, скрити системи за наблюдение и проследяване на неговия информационен поток — нещо повече, в договора се предвиждаше възможността цялата зона да бъде поставена под постоянно сканиране, ако възникне подобна необходимост.

Едва сега Уинема зае мястото си до Карил, а Баск се настани до терминала. Макар да говореше искрено, когато бе отвърнал на поздрава на Карил, той знаеше, че истинският му дом е тук, където бе направил своите открития за Ерик Борн, довели до установяване на настоящото местоположение на Родната земя.

Терминалът на Баск не беше от стандартния тип, като тези, които ползваха неговите помощници. Техните бяха конструирани с процесорни слоеве от генерализирани органични вериги между силикатни пластини — една успешна комбинация от органични и неорганични чипове, наложила се в последно време. Предимството ѝ се криеше в невъзможността за проникване отвън в мрежата на витаите, тъй като за целта трябваше да бъдат разкодирани не електронни, а химични сигнали. Но органичните имплантати в терминала на Баск бяха една стъпка по-напред. Те бяха изработени от карти на мозъчната му кора и клонирани от собствената му клетъчна

структура. Така терминалът на Баск бе в състояние да събира и обработва информация по начина и модела, който следваха собствените му мисли. В известен смисъл той се явяваше продължение на ума и съзнанието му, съчетавайки собствените му способности с бързината и прецизността на машината.

Баск положи ръце върху пулта. Други предпочитаха да прибегват до гласови команди, но той бе противник на тази идея. Така имаше усещането, че е в непосредствен допир с работата.

Първото, което направи, бе да потърси доклада на Джини за наличните ресурси, както и резюме на задачите, върху които работеха останалите стажанти в офиса. Както и следваше да се очаква, Ивали и Уару му бяха осигурили достъп до тяхната база данни, а също и възможност за директна и светкавична връзка с всеки от тях. Баск повдигна леко ръце и помисли, преди да премине към следващата задача. Анализ на възможността за съпротива, каквато биха могли да оказат човешките артефакти при опита за Възвръщане. Как да отговори на подобен въпрос? И тогава той си спомни за втората задача. Оценка на опасността, която представляваха изчезналите артефакти. Беше изключително рисковано да се теоретизира на основата на единичен пример, но ако подробностите, известни за Ерик Борн, биха могли да се обобщят за всички останали артефакти, обитаващи в момента Родната земя, можеше да се направят някои полезни заключения. Новите данни за скритите умения на Ерик Борн добавяха допълнителни измерения на тези заключения. Ако Борн наистина би могъл да манипулира материални обекти, по-масивни от потоци от фотони и кванти, значи той е в състояние да... той би могъл... Баск почувства, че сърцето му замира.

„Би могъл да проникне в инфомрежата на витаите.“

Ръцете на Баск преминаха към действие и терминалът отговори незабавно. Първото, което извика, бе неговият собствен доклад за бягството от станция Харон и изводите, които бяха направени след този случай. Баск едва сега забеляза, че повечето от тези изводи носят подписа на Уару. Той плъзгаше клавишите върху гладката повърхност на пулта с бързината на опитен оператор. Първо прехвърли новите данни във файла за Ерик Борн. Всички наблюдения трябваше да бъдат подложени на повторно тълкуване, въз основа на което да бъде създаден нов модел и евентуално да се даде отговор на зададените

въпроси. И най-вече — би ли могъл Ерик Борн да проникне в мрежата на витаите? Ако е така, самият той даваше ли си сметка за това? Защото последствията от подобен факт можеше да бъдат непредсказуеми и ужасяващи — в случай че и останалите артефакти притежават подобна способност. Съществуваха ли някакви ограничения, поне що се отнася до обсега на действие? Какво би могло да бъде времетраенето на подобно проникване? Беше ли свързано то с необяснима загуба на енергия? Въпроси, чиито отговори трябваше да бъдат намерени час по-скоро. За съжаление в момента не разполагаше с каквато и да било възможност за набиране на допълнителна информация, още по-малко за провеждане на експерименти. За щастие обаче Баск се бе постарал да постави Ерик Борн в различни ситуации по време на „съвместната“ им работа, наблюдаваше внимателно неговите реакции и ги подлагаше на стриктен анализ. Първият извод от тези наблюдения бе, че способностите на Ерик Борн не са възникнали спонтанно, по естествен път, и това накара Баск да го следи още по-внимателно. По-голямата част от задачите, които му поставяше, изискваха от Борн да работи на космически станции или други мрежи, до които витайските Пратеници имаха директен достъп.

Баск проследи с мрачен поглед издигащата се над терминала холографска колонка от информация. Дисплейното пространство се раздели на три части. В първата бяха подредени записите от наблюденията върху всяко действие на Ерик Борн, втората показваше в стилизиран вариант резултатите от тези действия, а третата бе едноетапно графично възпроизвеждане на многоетапна информация.

Истински полезните сведения обаче бяха съвсем оскъдни. Ерик Борн беше крайно предпазлив. Той прибегваше до скритите си умения само когато всички други възможности бяха изчерпани. Но дори тогава избягваше директен подход към целта, а предпочиташе да действа чрез вторични и дори третични системи, където би могъл да се сдобие с ценна информация — кодове и шифри, идентификационни карти и всичко, което би могло да му помогне да се добере до главния обект.

Начинът на действие обаче си оставаше крайно опростен. Баск предполагаше, че това е така, защото артефактите са лишени от въображение. Ерик Борн се приближаваше колкото се може повече до своята цел, което водеше до извода, че разполага с ограничени физически ресурси, когато прибегва до своите умения. Баск побърза да

отбележи тази информация като важна. На разстояние половин километър от целта Борн използваше само един терминал, за да се добере до нея. При по-големи разстояния обаче прибягваше до „зигзагообразния“ подход. Той упражняваше скритото си умение върху някой терминал, свързан с по-отдалечената инфобанка или мрежа, в която се съдържаше търсената информация. При подобен подход обаче обсегът му на действие се разширяваше с хиляди километри.

„Може ли да бъде проследен?“ Баск отново заигра с пръсти по клавишите в нови конфигурации, търсейки и най-малкия намек, че действията на артефакта биха могли да бъдат засечени. Терминалът достави отговора на този въпрос след няколко безкрайно дълги секунди. Ерик Борн не беше невидим, той можеше да бъде проследен в системата. Баск въздъхна облекчено. Последното откритие значително намаляваше тревогата му. Идваше обаче време за последния и най-важен въпрос.

„В състояние ли е Ерик Борн да проникне в мрежата на витаите?“

Докато терминалът работеше над тази задача, холографските колони над него замръзнаха. Секундите се нижеха една след друга, измервани от трескавото дишане на Баск. Най-сетне замръзналите колони се размърдаха, изнизаха се надолу и на тяхно място се появи вероятностна крива, основана на цялата налична информация от близо шестгодишното наблюдение на обекта. Баск неволно стисна юмруци. Ерик Борн можеше да го направи. Достатъчно бе да се добере до единичен терминал, който разполага с материална връзка с витаиската мрежа, и останалото щеше да е лесно. Съществуваха хиляди подобни терминали на космически станции и планети, където работеха витаи. Те бяха охранявани, разбира се, и информацията, която преминаваше през тях, се проследяваше, но това бяха обезопасителни мерки срещу обикновени заплахи. Абсолютната им защита се коренеше в технология, която не бе съвместима с нито една друга система в Обитаемата галактика. Но срещу Ерик Борн, а вероятно и срещу други артефакти, тази мярка се оказваше безсилна.

Което, макар и крайно обезпокояващо, все още не беше катастрофа, тъй като съществуваше възможност проникванията му да бъдат проследявани. А това означаваше, че могат да бъдат взети някои определени мерки.

Умът на Баск заработи на нови обороти. Ерик Борн и Камък в Стената трябваше да бъдат открити незабавно. Ако се завърнат необезпокоявани на Родната земя и предупредят останалите артефакти, които биха могли да се превърнат отново в Ауноранте Сангх и тогава Възвръщането щеше да прерасне в неконтролируема война. Баск събра цялата тази информация в резюме и се приготви да я изпрати на Ивали. Толкова важни заключения не биваше да чакат. Терминалът придаде окончателен вид на неговия доклад и го изпрати по канален ред.

Баск въздъхна отново. Имаше още един, не по-маловажен въпрос. Трябваше да се направи оценка въз основа на всички досегашни заключения за евентуален начин на съпротива, която биха могли да им окажат артефактите на Родната земя. Тук вече можеше да се уповава на цяла съкровищница от грижливо събирани данни с помощта на сателити, но Историческите комитети се бяха затруднили с тяхното интерпретиране. Нямахме никаква гаранция, че ще успее да синтезира изводите си относно Ерик Борн в една по-цялостна и мащабна картина...

Баск се наведе напред и се захвана за работа.

Карил забеляза, че Баск не вдига глава от пулта. Сигурно ще му трябва мускулен релаксанти, когато дойде време да си ляга, помисли си тя, инак на сутринта раменете ще го болят. Прехвърли тази мисъл в онази част от паметта си, където държеше домакинските задачи. След това погледна крадешком към Свидетеля. Уинема не свалеше обектива на камерата от Баск, но другото ѝ око щъкаше навсякъде из стаята.

Опитвайки се да запази безстрастно изражение, Карил се изправи и напусна офиса. Тя заобиколи работните станции на стажантите, като ги даряваше с окуражителни усмивки. Тук всичко изглеждаше в пълен ред и щеше да продължи така в нейно отсъствие.

Излезе навън и прекоси парка. Хореографите бяха погълнати от своя спор относно сенките и ъгъла, под който пада светлината. Империалистическите лозунги все още сияеха върху една от стените. Тя дори не си направи труда да ги чете. Знаеше какво пише.

В най-далечния ъгъл на парка имаше обществен терминал. Тя седна пред пулта и плъзна длан върху него, нагласявайки клавишите по начина, по който бе свикнала. Според закона обществените терминали

не се наблюдаваха, но Карил знаеше, че действителността е съвсем различна.

Имаше, разбира се, начини да се излъже системата. Първо състави кратко съобщение до хранителния доставчик и поръча вечеря за цялото семейство. Дотук нищо странно и необяснимо, след като бе известно, че терминалите в офиса са заети с по-важни задачи. Към съобщението обаче се съдържаше и предварително уговорен текст, който целеше да информира Джахидх за събитията от последните часове — той трябваше да е в течение, за да може да планира следващия си ход.

Карил спря за няколко секунди, за да успокои развълнуваното си дишане. Посланието й щеше да прескача насам-натам из мрежата на „Великата задача“ в продължение на часове, докато най-сетне достигне една определена точка, от която щеше да се отправи към истинския си адресат.

Нека Баск се поти за честта да стане верен служител на Обитаемата галактика. Тя вече нямаше подобно желание. Навремето смяташе, че той разбира и споделя необходимостта витаите да скъсат с непреодолимата си предпазливост, останала им в наследство от времето, когато Предците бяха започнали своето Бягство! Но той бе заслепен от възможностите за повишение и парализиран от отговорностите си, докато не остана и следа от човека, с когото бе свързала живота си.

Нека се къпе в блясъка на своята вярна служба пред Възвръщателното събрание, което одобряваше идеята витаите да крачат рамо до рамо с цивилизации на недорасли деца или чудовища. Тя не желаше повече да ги слуша. Рудолантските витаи бяха Първородните и Първата кръв на цялото човечество, главата на Семейството, а не само един от неговите членове, мамени и манипулирани от Обединителите. Джахидх бе открил доказателството и скоро щеше да се завърне с него у дома и да накара Събранието да преосмисли политиката си.

Но сега всяка секунда бе ценна. Артефактите бяха изгубени и дори Събранието оценяваше тази загуба като сериозен провал.

Тя се облегна назад и изпрати едновременно две кратки съобщения, използвайки един код, който бе научила от Келат. Едва тогава се опита да се отпусне, да прогони леденото кълбо, което се бе

свило в стомаха ѝ. Неведнъж бе слушала какви ли не разкази за двойствената природа на Ауноранте Сангх. А ето че сега не едно, а две негови превъплъщения се скитаха на воля из галактиката и мисълта за това подклаждаше страха ѝ. От друга страна бягството им предоставяше неочаквана възможност. Стига само нейните хора да могат да ги открият преди Баск да се добере до тях.

Вероятността бе малка, но напълно достатъчна, за да подклажда надеждите ѝ. Карил си спомни за смешните обвинения на Келат, че Империалистите не разполагали с необходимата структура да координират действията си. Келат бе прекарал твърде много години заробен в своите договори. Тя се надигна. Беше се научила да живее с толкова много препятствия, сега щеше да свикне и с тази нестихваща тревога.

В края на краищата, след като бяха открили Родната земя, часът на Възвръщането приближаваше.

Или поне часът на разплатата.

4.

АМАЯРСКИ УЧАСТЪК, КОЛОНИЯ КЕТРАН, 09:20:23 ЧАСА ГРАДСКО ВРЕМЕ

„Оцеляването на всяко същество се постига чрез баланс на силите, по същия начин, по който планетите постигат стабилна орбита около слънцето. И въпреки че системата може да запази стабилност в продължение на милиони години, гравитацията и движението са постоянни фактори, които водят помежду си невидима борба. Ако равновесието се наруши, една от страните ще бъде в опасност.

Понякога това е слънцето, по-често отколкото планетите.“

Итай Лин,
„Философии“

Юл Ган Перивар рязко се облегна назад. Удари гръб в ръба на шкафа и потрепери от рязката болка в раменете и врата.

„Само още една година и най-сетне ще мога да си наема достатъчно просторен офис.“

Перивар извъртя креслото внимателно и провери да не е съборил нещо от бюрото. „Още една година. Най-много две. Ако не се случи нещо неочаквано.“

Над главата му се чу тропот. Една силикатна капсула, широка колкото гръдния му кош, премина през портала откъм съседното помещение. Тя се плъзна по увисналия под тавана кабел и накрая застина, полюшвайки се, над дясното му ухо.

„Чудесно!“ Когато Кив пращаше децата си да говорят вместо него, въпросът винаги беше сериозен.

През това време обитателят на капсулата се разгъна — оказа се три пъти по-дълъг от силикатния ѝ корпус. Той, или по-скоро тя, имаше осем чифта крака, а останалите крайници използваше, за да борави с управлението на капсулата. Първият чифт ръце бе положен върху информационния терминал, а вторият бе скръстен в знак на любезен поздрав. Две от очите ѝ се бяха издължили надолу към първия чифт ръце, а другите две бяха фокусирани върху целта.

Перивар присви очи и разгледа внимателно шарките върху златистите люспи на корпуса ѝ. Без никакво съмнение това беше Ша, третото отроче от котилото на Кив.

„Дори не ми праща първородното. Боже, боже, той трябва да е бесен!“

Ша използва една хоризонтална подпора, за да снижи капсулата, докато се изравни с лицето му. Протегна муцунка напред и присви плоските си устни. Защитната капсула заглушаваше истинския ѝ глас, но интеркомът предаде сигнала до диска преводач, който на свой ред зашепна в ухото на Перивар:

— Моят родител настоява за информация относно придвижването на пакет 73–1511.

Перивар си пое дъх.

— Ша, кажи на твоя родител... — Той поклати глава. — Кажи му, че ще дойда.

Ша прибра назад муцунката си, което на човешки език означаваше учудване. Без да каже нито дума повече, тя издигна капсулата нагоре и я насочи обратно към портала.

„Подушваш неприятности, нали, малката? — Перивар се изправи. — Аз също.“

Работилницата имаше три врати. Едната водеше към хола, втората зееше широко отворена към всекидневната. Третата представляваше плъзгаща се метална преграда в същата стена, в която бе и порталът на капсулата. Непосредствено до преградата имаше стойка с кислородна бутилка. Перивар провери съдържанието на бутилката, след това нагласи презрамките ѝ на раменете си и нахлузи дихателната маска, снабдена със защитни очила. Той сви рамене, за да нагласи по-удобно презрамките, и отместе встрани преградата, зад

която имаше желатинова мембрана за отделяне на помещението на Кив от неговото. Мембраната струваше далеч повече от цялото останало оборудване, но си заслужаваше цената. Съвместната работа с Кив означаваше договори от шеселите, а при тях винаги имаше много работа за вършене.

Както обикновено Перивар се поколеба, преди да премине мембраната, надявайки се някой ден да свикне с нея.

Но след четири години това му се струваше почти невъзможно.

Накрая пристъпи. Лепкавият гел обгърна кожата му, дрехите и маската и се отложи в плътен слой върху тях, запечатвайки го херметично в тази гъвкава обвивка — тя щеше да го защитава от ултравиолетовите лъчи, топлици Кив и семейството му. Когато Кив прекрачваше в периметъра на Перивар, полепналият по тялото му гел запазваше топлината, за да не се вкочани от студ в „арктичния“ климат на Перивар и да не се задуши от прекомерното количество кислород. Великолепно изобретение, макар и не много удобно, което обясняваше защо децата предпочитаха капсулите.

Кив бе обемисто мътнозелено подобие на своите пет дъщери. С размотано тяло и изправен на задните си крака той бе висок почти колкото Перивар. Плътно прилепнало яркочервено наметало го скриваше от шията до най-долния чифт крайници. Беше започнал да го носи веднага след като се излюпи последната му дъщеря и обясни, че причината е в метаморфозата му от женски в мъжки екземпляр. Перивар така и не успя да разбере дали носенето на дрехи е знак за изкачване или слизане надолу в обществената йерархия на шеселите.

В момента Кив се бе навил около навигационната маса. Подобно на масата на Перивар на нея се изобразяваше определен сектор от космическото пространство със звездите и планетите, но при Кив това ставаше чрез серия от вдлъбнатини и издатини, върху които пробягваха мъничките израстъци на горните му крайници. Само едно от децата се виждаше. Ере бе обвинила тялото си около крайниците на Кив и ръчичките й следваха неговите движения. Кив бръмчеше и подсвирваше, което означаваше, че е погълнат от обучението на своята първородна дъщеря. Перивар огледа увисналите под тавана кабели. От капсулата нямаше и следа. Ша вероятно се бе прибрала в спалнята, където се криеха другите три сестри.

— Ша ми предаде твоето оскърбление, Кив — заговори Перивар. — Аз го чух и разбрах. А сега искам и ти да ме разбереш. Дълга на Ерик Борн повече от една услуга.

— Той е контрабандист! — Кив дори не извъртя муцунката си към Перивар. — От него можем да чакаме само неприятности.

— Ерик се кълне, че тя е напуснала планетата доброволно. „Божичко, надявам се да е така!“

— Какво можеш да дължиш на един...

— Контрабандист? — завърши Ере вместо баща си. Не беше груба, просто бе нетърпелива да покаже, че следи мисълта на баща си.

— Той не е контрабандист — упорстваше Перивар. — И по-добре да не ти казвам защо съм му задължен.

Кив продължи да мърка, но преводачът на Перивар мълчеше. Ере се освободи от прегръдката с баща си и пропълзя през отвора към спалнята. Кив изчака да спусне преградата зад себе си.

— Разбирам за какво говориш — рече той накрая. — А сега, Перивар, искам и ти да разбереш какво ме безпокои. Не мога да се забърквам с дела, които човешкото население на Кетран би сметнало за незаконни. Мога да изгубя лиценза си, ако научат в посолството.

— Ерик каза, че обстоятелствата били извънредни. Обеща, че няма да се повтори.

Кив наведе муцунка надолу.

— Зная, че не ти се ще да ми го казваш, но какво толкова е направил, че да спечели подобно доверие от теб?

„Не, Кив, по-добре да не ти казвам. Наистина.“

— Той ми помогна да... да се отърва от предишните ми партньори. След това си държа устата затворена и не се появи на хоризонта цели шест години. — Последното поне бе самата истина.

И този път дискът преводач не можа да улови какъвто и да било смисъл в бръмченето на Кив. Той се изправи на задните си крака и разгъна всички членчета на тялото си. Перивар познаваше достатъчно добре езика на тялото на своя партньор, за да си даде сметка, че в момента се опитва да изглежда внушително. И наистина имаше ефект, защото кожата на Перивар настръхна.

— Кив, кълна се, че ако възникнат някакви неприятности, ще се постарая да държа децата ти настрана.

— И как се надяваш да спазиш обещанието си? Какво точно всъщност ще правиш?

— Ще се обадя на Зур-Аял и ще попитам дали е съгласна да изследва един генетичен материал, без да преминавам по обичайния ред. После ще прегледам резултатите и тогава ще знам със сигурност дали е безопасно да препратя този... индивид, който Ерик води. Сънародниците ѝ произхождат от същото Еволюционно начало, от което и моите, така поне твърди Ерик, така че би трябвало да има много места, на които да я пратя, без това да създаде някому неприятности. — Бутилката опъваше болезнено презрамките на раменете му, но Перивар не направи опит да седне. Щеше да е невъзпитано, освен ако Кив не му предложи. Обикновено не обръщаха внимание на подобни формалности, но сега случаят бе особен и Перивар трябваше да е внимателен.

— И кога ще пристигне този... Ерик?

— Обади ми се току-що от космопорта. Ще бъде тук след около два часа.

Кив се размърда.

— Ще трябва да обясня всичко това на децата. В края на краищата, ние сме тук, за да се учим какво правите или не искате да правите. Не ми беше никак лесно, Перивар.

— Мога да си представя.

— Но от друга страна, прекарах чудесни мигове и ми се иска да остана още.

— Ще се постарая всичко да свърши бързо.

Кив кимна с глава — жест, който бе научил от Перивар. След това се извъртя и се промуши през отвора в стената.

Перивар въздъхна и на свой ред се прибра в работилницата. Докато преминаваше през мембраната, желатиновото покритие се отдели от кожата му и се разтвори в завесата.

— Мозък! — рече на глас веднага щом си свали маската.

— Приемам.

Двамата с Кив нямаха възможност да си позволят собствен изкуствен интелект, стационарен или в андроид, но наемаха от време на време услугите на ИИ, който управляваше уредите в тяхната сграда.

— Отвори ми линия в реално време до Зур-Аял *ки* Маляд в Амаярските Промислени Градини, личен код А-точка-девет-точка-Юл

Ган. След това прехвърли навигационните файлове на пакет 73–1511 върху картата на Кив и ги сравни с маршрутното разписание и обратно постъпващата информация. — Той разкопча презрамките и върна бутилката на стойката. Обади се в пекарната на Розеран и го помоли да прати половин дузина прясно изпечени хлебчета на децата. — Още един обичай. Там, откъдето идваше Кив, не се изразяваше благодарност за направена услуга на бащата, а на неговите отрочета.

— Прието и разбрано. Задача номер едно ще бъде изпълнена след пет минути. Задачи две и три — след две минути. Задача номер четири — след петнайсет минути.

— Друго няма. — Перивар се отпусна в креслото и затвори очи.

„Ерик, само не се опитвай да играеш хитри игрички с мен. Инак ще съобщя на цялата Обитаема галактика къде се намиращ и в какво си се забъркал.“

Шест години относително законосъобразен живот — Перивар плъзна поглед из работилницата. Хиляди пакети с информация, доставени успешно, и ето с какво разполагаше сега. Една стая с апаратура и още две с мебели. Не притежаваше дори стените, които ги заграждат. Все още бе жив, което определено бе плюс, и щеше да продължава да диша свободно, стига да не се придържаше към Ерик Борн. Веднъж вече двамата бяха прекарвали известно време на ръба. Накрая обаче Ерик взе кораба, пилота и призраците и изчезна в неизвестна посока. За Перивар остана тлъстата банкова сметка, което тогава му се струваше справедливо. А сетне имаше само две грижи — да държи миналото затворено в най-далечното кътче на съзнанието си и да живее между две нови поръчки. Докато същата тази сметка постепенно се топеше. Мозък подаде сигнал, че е готов.

— Осигурен е канал до Зур-Аял *ки* Маляд.

Перивар се извъртя към все още празната стена, която Мозък щеше да използва за екран при връзката. Протегна ръка и въведе кратък код на пулта. След няколко минути блесна зелен индикатор — никой не се опитваше да ги подслушва. Без да сваля поглед от индикатора, Перивар включи екрана.

Зур-Аял го гледаше със златистите си очи, прикрити под спуснатия на челото черен перчем. Цветът и на едното, и на другото беше нов.

— Изглеждаш чудесно, Аял — рече Перивар и неволно прекара пръсти през косата си. — Боя или биокорекция?

— Биокорекция на косата. Не се мокри по време на дъжд. На очите нося лещи с ултравиолетова защита. Взех ги само да ги изпробвам.

— Сигурно е удобно за работа на открито.

Аял прекарваше по-голямата част от времето си сред опитните животни в института. Тя беше едра и закръглена жена, на пръв поглед изглеждаше затлъстяла, но това бе само докато се раздвижи. Веднага щом се наведе към масата мускулите на загорелите ѝ ръце изпъкнаха.

— Какво мога да направя за теб, Перивар? — УВ-покритието не можа да скрие насмешливия блясък в очите ѝ. — Или си се затъжил за мен?

— Аял, Аял! — засмя се Перивар. — Какво ще каже за това мъжът ти?

— Нищо, ако вече не го бива. — Двамата се разсмяха едновременно.

— Всъщност бих искал една услуга.

— Така ли?

— Трябва някой да ми направи генетично сканиране. Не е кой знае какво. Просто да провери дали изследваният обект е чист и здрав. Ти ги разбираш по-добре от мен тези неща.

— О, да, разбирам ги. Но не съм сигурна, че съм готова отново да работя с теб.

— Дължа услуга, Аял. Само ти можеш да ми помогнеш.

Аял въздъхна.

— Беше време, когато можех, Перивар. Но това са отминали времена и по-добре да бъдат забравени. Току-що ни докараха цял куп деца от витайски университет. Ако не си свърша работата навреме, някое от тях ще ми изяде заплатата.

— Само този път! — Перивар опря длан на сърцето. — Оттук ти се кълна.

— Не зная дали си даваш сметка каква е конкуренцията при нас — рече тя, втренчила поглед в него. — Откакто се хванахме да работим с Рудолантските витаи.

— Само ти можеш да ми помогнеш. Няма кого друго да потърся. Провери си пощата довечера. Ще ти пратя една проба.

— Е, добре. И се пази, Перивар.

— Ти също, Аял.

Тя го изгледа замислено, преди да протегне ръка към екрана и да прекъсне връзката.

„Ето че я излъгах — въздъхна той беззвучно. — Нямах да го направя, ако не бях сигурен, че Ерик ще си държи устата затворена. Божичко, божичко! А какво си повтарях доскоро? Не вярвай никому! Само че все ще се намери някой, който да те държи с едно или друго в ръцете си. — Той изведнъж се разсмя. — Май взех да остарявам. Плаша се и от сянката си.“

Аял едва ли бе споменала току-така витаите, въпреки че работата ѝ зависеше от тях. Тъкмо благодарение на талантивите и предприемчиви витаи Амаярските градини се бяха превърнали в независима и просперираща фабрика за генно инженерство, една от малкото, останали на Кетран.

Кетран притежаваше изкуствена екосистема. Над сто хиляди фактора на екологичното равновесие се намираха под постоянен контрол. Но преди известно време рязкото нарастване на населението бе довело до критично положение и Сенатът отправи отчаян призив за помощ. Тук се намесиха витаите, които предложиха да поемат управлението на екосистемата срещу не особено висока цена и някои административни отстъпки. Те преместиха по-голямата част от държавните служители в лабораториите и фермите, които сами финансираха, и през следващите три години постепенно заеха ключови позиции. С подобна власт не беше никак трудно да поставят нови условия и изисквания, без да се налага да влизат в открит конфликт с управляващите. Биха могли например да наложат стриктно спазване на определени закони и правила, на които държаха.

И всичко това въпреки факта, че самите витаи се явяваха най-големите закупчици и доставчици на контрабандни тела в Обитаемата галактика. Това бе една от малкото социално-икономически сфери, в които не допускаха никаква конкуренция.

Понякога Перивар се питаше какво толкова търсят витаите. Та те разполагаха с най-модерните средства за генно инженерство в цялата галактика, а въпреки това непрестанно купуваха нови тела. На пръв поглед доста недообмислен, рискован и скъп метод за придобиване на нови генетични комбинации. Таса Ад и Кесса, водачите на

контрабандната група, в която някога бе участвал и Перивар, си изкарваха прехраната, като продаваха своите... придобивки... изключително само на витаите и на техни клиенти.

Перивар си спомняше добре товарния отсек на контрабандния кораб. Два реда упоени тела, натъпкани в биоподдържащи капсули. Никакъв звук, ако се изключеше причудливата хармония, в която мъркаха системите на кораба.

— Перивар? — провикна се Кив през диска преводач.

— Тук съм, влизай.

Мембраната се отмести назад. Перивар надникна през процепа, зад който се виждаха Кив и семейството му. Петте деца тичаха нагоре-надолу по металните подпори, тракаха с пръстчета по клавиатурата или се надвесваха над картата. Кив бе отворил всичките си очички.

— Време е да... — подхвана той.

— ... проверим какво става... — продължи Дене, като се подаде изпод масата.

— ... с пакет номер 73–1511 — довърши Ере и се намести гордо на раменете на баща си.

— Още сега! — подвикна Ка, която се катереше по гърба му. Ка мразеше да е последна.

Перивар кимна. Доколкото разбираше, цялата тази сцена изразяваше доверие към него. Той се наведе към своята карта и натисна един бутон, за да я синхронизира с тяхната. Ри се спусна надолу по подпората, пъхна се в капсулата и се стрелна, за да увисне над него.

Картата представляваше схематично изображение на една десета от Обитаемата галактика от тяхна гледна точка. Слънцата сияеха като златисти главички на топлийки, заселените станции бяха оцветени в зелено, а автоматичните — в синьо. Между тях се простираше хаотична мрежа от комуникационни системи, като серия от трепкащи бели линии. Непрекъснатите линии изобразяваха лъчева връзка. Пунктираните сочеха местата, до които се стигаше само с кораби. Над целия сектор бе наложена червена мрежа, измерваща всичко в стотици светлинни години.

Мрежата не беше организирана. На практика тя представляваше сложна система от самостоятелни планетарни инфомрежи, обществени

бази данни, частни комуникационни линии и изкуствени интелекти, подобни на Мозък.

Перивар извика върху картата плана за транспортиране на пакет 73–1511. Част от картата засия в оранжево, показвайки докъде са стигнали с текущия трансфер на пратката.

Всъщност названието „пакет“ не отговаряше съвсем точно на характера на пратката и се използваше само заради удобството. 73–1511 представляваше трансфер на информация от изследователска станция до колония от трета степен. Тясно специализирани производствени данни с обем на цяла библиотека трябваше да бъдат прехвърлени на хиляди светлинни години през мрежата. Това бе сложен процес, особено след като „синхронизираният трансфер“ бе лишена от смисъл концепция, когато ставаше въпрос за подобни разстояния. Дори квантовите трансфери отнемаха време. Без внимателно планиране каналите — дори и да бяха запазени с предварително заплащане — постоянно семеняха и объркваша. Маршрутът и цялата информация можеха да бъдат изгубени в частица от секундата.

Тъкмо този крайно неприятен факт всъщност осигуряваше прехраната на Перивар и Кив. Те намираха клиенти, които се нуждаят от специфична информация, издирваха тази информация и накрая, което бе най-трудното, осигуряваха пътя на данните до потребителя. Всяка пратка отнемаше часове на внимателно планиране и понякога повече средства, отколкото позволяваха оскъдните им резерви.

— Диапазонът К-12 ще бъде отворен само за прехвърляне на данни от станцията до повърхността на планетата. Това ще ни отведе от Аверанд до Земята на Кол. — Перивар проследи с пръст новия път на пакета. Датчиците върху повърхността на картата реагираха с пунктирана линия.

— Не можем ли да използваме витайски транспорт до Харон? — попита Кив и посочи съседния сектор от космоса.

— Колко ще искат? — изписука Ри.

— За транспорт и доставка? — Ере се зарови в компютъра. Перивар обмисляше предложението.

— Ще вземем ценоразписа от Мозък. Но предпочитам това да остане резервен план. Не ми се ще точно сега да разчитаме на витаите.

— Мдаа — поклати глава Кив. — Добра идея. Мозък оповести включването си с мелодичен звън.

— Във фойето ви очакват сар Ерик Борн и сара Арла. Перивар погледна към Кив.

— Мозък, отвори вратите и ги пусни да влязат.

— Искаш ли да затворим нашата врата? — попита Кив.

— Само ако ти искаш.

— Предпочитам да видя с очите си какво става — рече Кив и се изпъна.

Междувременно Ри се прехвърли с капсулата от другата страна. Перивар се изправи и разтвори вратата към хола. Оттам, откъдето идваше, да се затварят вратите на помещението, когато в него има гост, се смяташе за проява на нелюбезност и Ерик сигурно го знаеше. Перивар намали леко осветлението в хола, което симулираше слънчева светлина. Външната врата се отвори и в стаята пристъпиха Перивар и неговата... спътница.

Тя приличаше много на Ерик, когато Перивар го срещна за първи път — ръчно скроени дрехи, коса, скрита под вълнен шал, покрити с татуировки ръце, само че Нейните бяха сивкавозелени линии, докато тези на Ерик тогава сияеха. Имаше същата мургава кожа и черни очи. За един кратък миг Перивар се подвоуми дали не са роднини.

— Благодаря за отворената врата, Перивар — кимна Ерик вместо поздрав.

— Виждам, че акцентът ти е изчезнал. — Перивар остана да ги чака наред хол.

Жената се поколеба и Ерик ѝ каза нещо на техния език. Перивар чукна диска по навик. Навремето Ерик му бе помогнал да го настрои на езика на Царството, но тъй като се бяха разделили отдавна, преводачът на Перивар бе забутал тази информация в някое затънтено кътче на паметта си и се нуждаеше от време, за да я изрови. Най-сетне той изстреля превода с гласа на Ерик:

— Мисля, че те предупредих.

Жената прекрачи прага, зърна Кив и децата и спря с встрепен поглед.

„Дивачка, направо от гората. Страхотно!“ — Перивар сподави една въздишка.

Кив реагира на погледа ѝ, като се разгъна в целия си ръст и главата му опря в тавана. Ша, Ка и Дене се покатериха на гърба му, чуруликайки и подсвирквайки жизнерадостно. Те също искаха да бъдат разгледани. Останалите две отрочета се спотаиха отзад.

— Искам да пожелая добре дошли на Ерик Борн и Арла Камък в Стената — любезно произнесе Кив.

— Благодаря — отвърна прегракнало Арла. Тя отстъпи крачка назад, сякаш предпочиташе да се скрие.

— Тя каза благодаря — рече Перивар на Кив, чийто преводач вероятно не разполагаше с езика на Царството.

— Ах! — Кив се сви до нормално положение и децата се спуснаха едно по едно на пода. Перивар се обърна към Ерик.

— Трябва да поговорим. — Той кимна с брадичка към всекидневната.

— Така и предполагам. Арла... — Едва когато чу името си жената отмести поглед от Кив. — Ще бъда в съседната стая. Ако искаш...

— Ще се справя — успокои го тя, притиснала ръце към тялото си.

Ерик понечи да каже нещо, но се отказа. Стиснал зъби, той заобиколи Арла и последва Перивар в другата стая. Тук бе също толкова тясно, но имаше две свободни кресла. Стената отзад бе полупрозрачен полимер, през който проникваше симулирана слънчева светлина.

Перивар затвори вратата и се обърна към Ерик.

„Божичко, колко се е променил! Не бих го познал в тълпа.“

— Кога витаите сложиха ръка на това място? — с нескрита тревога попита Ерик.

— Преди три-четири години. Защо, какъв е проблемът?

— Ще ми се да знаех — поклати глава Ерик.

Настъпи тишина, тежка и лепкава.

— Ерик, тук никой не ни подслушва. Не разговаряме в мрежата. Трябва да знам какво става.

Ерик отпусна рамене.

— Загазих, Перивар. Това става. Витаите се опитаха да ме отвлекат на станция Харон, а преди това бяха отвлекли Арла.

Перивар почувства, че кръвта се отдръпва от лицето му.

— И за какво, сили Небесни, им е дотрябвало да го правят?

— Ще ти кажа веднага щом узная. — Ерик склочи пръсти. — Трябва им нещо от Царството на Безименните сили. Готов съм да дам десет години от живота си, за да разбера какво. Мислех, че е заради моята... дарба, но тя... Арла — той махна към вратата, — не е надарена. Витаите я отвлекли и ме потърсиха, за да им помогна да се разберат с нея. Ето че сега пак трябва да бягам. — Ерик отмести поглед и Перивар почувства, че гърлото му се свива. — Ще се опитам да разбера какво толкова ценно намират витаите на Царството и защо сме им нужни ние с Арла. А после ще намеря някакъв начин да се отървем от тях. Какъвто и да е той.

Перивар познаваше този тон. Ерик щеше да направи това дори с цената на живота си.

„Само че сега не сме двама избягали контрабандисти! — дощя му се да изкрещи. — Става въпрос за витаите! За тези, които контролират половината Обитаема галактика! Същите, от които се крихме две години, след като избягахме от Таса Ад!“

Но нямаше никакъв смисъл да го напомня на Ерик и той премълча.

— Всичко това сериозно обезпокоява партньора ми, Ерик — рече, след като се посъвзе. — Шеселите не разбират нищо от човешко право, но са свикнали да се придържат сляпо към буквата на закона.

— Значи сега аз ще ти бъда в дълг.

— Не това ми е проблемът. — „Но някога беше“ — добави мислено Перивар. — Каквото и да правиш, свърши го колкото се може по-бързо. Отвикнах да се оглеждам през рамо, както беше някога с теб. И ми харесва така.

— Дано някой ден и аз да разбера какво е. — Ерик целуна върховете на пръстите си и ги вдигна нагоре.

— Надявам се и двамата да доживеем този миг — Перивар положи длан на сърцето си. — И какво смяташ да правиш сега?

— Какво ли? — Ерик погледна през рамото на Перивар. — Смятам да хакна витайската мрежа.

— Да не си полудял! — Този път Перивар не можа да се сдържи. — Със същия успех можеш да се опиташ да пробиеш с главата си стена! Дори ти не можеш да проникнеш в тяхната мрежа!

— И къде другаде ще открия онова, което ми е нужно? — отвърна с привидно спокойствие Ерик. — Знанието е сила. Някой... — той посочи Перивар — ме научи на това.

— Научи те също, че винаги има друг, който знае повече от теб. Очите на Ерик засияха с хладен блясък.

— Ако не беше така, нямаше да има и контрабандисти. Но нали няма да се наддумваме с мъдри цитати?

„Ти започна“ — укори го мислено Перивар.

— Имаш ли готов план? — попита на глас.

— Не съвсем — Ерик сви рамене. — Когато свършим, ще поговоря с Дориас. Двамата все ще измислим нещо.

— Ако някой въобще може, това сте вие — съгласи се Перивар.

— Какво друго ми остава, приятелю? Ако не открия изход от положението, ще си остана беглец, докато накрая ми видят сметката.

Този път Перивар мълча дълго.

— Май нямам какво друго да ти кажа — рече Ерик.

— Е, разкажи поне нещо за твоята... приятелка.

— Тя не ми е приятелка. Въпреки че — Лишена или не — не бих имал нищо против... Бива я, Перивар. Упорита е и пази в себе си някаква тайна, която не иска да сподели, но учи бързо и изглежда твърдо решена да не се връща на Царството. Май това е всичко, което знам.

— Е, и за толкова ти благодаря.

В работилницата Арла бе под непрестанно наблюдение от страна на Ри и Дене. Двете се бяха натъпкали в една капсула, която висеше на десет сантиметра от носа на Арла. На лицето ѝ вече не се четеше тревога, а любопитство. Децата я обсипваха с въпроси.

— Ще останеш ли... — поде Ри.

— ... с нас? — довърши Дене. Арла поклати глава.

— Дошла си от много... — продължи Дене.

— ... далече. Колко далече? — завърши този път Ри.

Арла разпери ръце, за да покаже, че няма представа.

Перивар погледна през мембраната към Кив. Той разговаряше с Ере, а останалите отрочета се бяха покатерили на гърба му. Кив изглеждаше спокоен, но все още заинтригуван.

— Линиите на... — започна Дене, но Ри видя, че Перивар се връща в работилницата, и стисна устните на сестра си с долния чифт

ръце. След това извъртя всичките си очи към Ерик и Перивар.

Арла също насочи вниманието си към тях.

— Вече задействах някои неща — заобяснява Перивар и на двамата. Той погледна към Ерик. — Ще останеш ли тук?

— Не — отвърна Ерик и Арла го стрелна с изненадан поглед. — Трябва да вървя.

Арла не сваляше очи от него.

— Оставам твоя длъжница — рече тя и този път дискът преводач на Перивар реагира мигновено.

— Ще ми се отплатиш, като не създаваш никакви проблеми на Перивар — отвърна Ерик. — Време е да вървя. Докът ми е предплатен само за един ден.

Перивар кимна.

— Дано повече не се срещаме, сар Борн.

— Твоя воля. — Той се обърна и си тръгна. Арла вече не гледаше към него.

Ето че останаха с един по-малко в тясното помещение. Перивар погледна към Арла, която го наблюдаваше мълчаливо.

„Ти за какъв ме вземаш?“ — попита го в спомените му Ерик. Беше старият му глас, с плътен акцент. Нищо общо с изисканите маниери, които бе демонстрирал сега.

„За товар — отвърна мислено Перивар. — Проверен, маркиран с етикет, че е чист и вече доставен, или пък замърсен и предназначен за боклука.“

— Ще седнете ли? — той посочи на Арла едно от креслата.

— Благодаря — отвърна тя, но на лицето ѝ се четеше изненада. — Все още не зная как да ви наричам. — Преводът забележимо изоставаше от гласа ѝ.

— Перивар — рече той. — А моят партньор е Кивереришакедене. Съкратено Кив. Останалото са имената на децата. — Перивар кимна към двете отрочета в капсулата.

Ри възприе това като намек, издърпа капсулата в тяхното помещение и спусна преградата. Кив отново се протегна.

— А вие имате ли деца? — попита той.

Перивар го стрелна с поглед. Не знаеше дали Кив се стареа да поддържа разговора, или се опитва да накаже Арла за втренчения поглед, с който го бе разглеждала одева.

Тя се отпусна в креслото, което Перивар ѝ бе посочил.

— Четири живи — отвърна с притихнал глас и Перивар преведе на Кив.

Кив потъна в мълчание. Перивар можеше да си представи какво става в душата му. Единственото по-чуждо нещо за шесела след мъж без деца бе родител, който ги е оставил някъде другаде. Ри и Ша се бяха покатерили на гърбовете на сестрите си, сякаш се бояха, че по някакъв магичен начин злата участ може да откъсне и тях от баща им, както Арла се бе разделила със своите деца.

Перивар обърна гръб на своя партньор.

— Ще ни трябва кръвна проба — рече той. — Преди да решим какво да правим с вас.

— Ерик вече ме предупреди. — Тя протегна ръка с безстрастно изражение.

Перивар дръпна едно чекмедже и извади отвътре пипета. Приблужи се до нея и опря крайчеца на пипетата на пръста ѝ. Арла очакваше търпеливо да ѝ вземе кръв. Микроскопичното острие на пипетата проби кожата и ампулата се изпълни с тъмночервена гъста течност. Арла дори не трепна.

„Перивар, току-що получихме резултата. Пробата е чиста. Съобщи го на клиента... Перивар, пробата е лоша. Ще трябва да се отървем от тях... Перивар, пробата показва, че ще могат да издържат поне година долу на повърхността. Кажим им, че ги сваляме.“

Той избърса раничката и я покри.

„Перивар... съмнявам се, че знаеш какви ги вършиш. Или ще правиш каквото ние ти казваме, или си мъртвец...“

„Оставете ме на мира!“ — извика той на гласовете от спомените си.

— Мозък? Извикай куриера, имам пакет за Зур-Аял от Амаярски градини. — Двата с Аял непрестанно си пращаха разни неща — сувенири, закачки, малки подаръци. Още един пакет едва ли щеше да предизвика нечие подозрение.

— До пет минути ще бъде тук. — Гласът от тавана стресна Арла, но не особено. Перивар постави ампулата в херметичен плик, а него — в пощенски калъф.

— Докато дойде отговорът, няма какво да правим. Ти почакай тук — той я отведе във всекидневната. — Настани се удобно. Вземи си

нещо за четене, ако искаш. — Той се върна в работилницата и затвори вратата зад себе си. — И така? — Перивар потърка ръце.

— Докъде бяхме стигнали?

— Перивар...

— Дали не ставаше въпрос, че станция Харон ще поддържа отворен шестслоен канал между...

— Престани!

Перивар вдигна учудено глава. От другата страна на мембраната Кив и неговите пет деца го гледаха втренчено. За първи път от години погледите им накараха кожата му да настръхне.

Кив се приближи към мембраната. Децата се изхлузиха от него.

— Какво правиш, Перивар?

Той се подпря на юмруци върху картографската маса.

— Опитвам се да довърша маршрута на пакет 73–1511. А ти какво правиш?

— И пет хиляди години да живея, никога няма да се науча да разбирам хората — рече Кив.

— Това си го казвал и преди.

— Този път говоря сериозно. — Само две от очите на Кив бяха отворени и щръкнали напред. — Перивар, пакетът може да почака няколко часа. Има друг въпрос, който изисква незабавно обсъждане.

Кив посочи с всичките си ръце към вратата на всекидневната.

— Там няма нищо толкова важно — повдигна рамене Перивар. — Ще я препратя другаде при първа възможност.

Настъпи продължителна пауза.

— Значи и друг път си се занимавал с подобна... контрабанда?

Перивар не вдигаше очи от масата.

— Държахме ги в животоподдържащи капсули в товарния отсек. Разговарял съм с не повече от един-двама... преди Ерик. Казах си, че няма значение какво правят. Те не са хора. Не като мен. Те са някакви забравени от боговете варвари. Ще са много по-добре там, където ги откарваме, отколкото да ги оставим да измрат. А и са прекалено глупави, за да разберат какво всъщност става...

— Пер-и-фар!

Перивар вдигна глава. Кив бе извикал името му направо, вместо да използва диска.

— Перивар! — повтори той и нахлузи силиконовата маска на лицето си, сетне се провря през мембраната, а децата останаха скупчени от другата страна.

Кив изпълваше малката работилница и се наложи да се навие, за да може да се побере. Въпреки това, когато се надвеси, Перивар видя лъщящия по кожата му гел и едва се сдържа да не се отдръпне назад.

— Какво се е случило с теб?

Перивар почувства, че устата му се движи, но от гърлото му не излезе нито звук. Трябваше да си наложи с усилие да заговори.

— Имаше революция на Ешина. Аз бях комуникационен хакер и шпионин — на страната на губещите. Според законите на Ешина трябваше да ни депортират и да ни продадат като служители без договорни права. Таса Ад ме купи евтино. Той и сестра му Кесса се занимаваха с контрабанда на тела. Прибраха ме да им поддържам комуникационната мрежа.

— А ти се сприятели с Ерик.

Перивар кимна.

— Взехме Ерик от неговия роден свят. Странно място. Застаряваща планета около двойна звезда. Таса Ад го бе видял в действие на орбита и реши да го задържи. Истинското му име не е Ерик, аз го нарекох така, защото онова, другото, не можеше да се произнесе. По-дълго е дори от твоето... Той; наистина се оказа ужасно полезен. Може да прави разни неща с машините... да ги кара да се движат. Пуска компютър с едно докосване. Таса Ад го използваше като хакер на свръхсистеми и тогава получихме възможност да разширим работата си. Двамата с Ерик се разбирахме добре. Харесваше ми далеч повече от Таса Ад и Кесса. Научих го на нашия език, показах му как да се оправя с кораба, разказах му за света отвън. Играех известно време ролята на по-големия брат, ако ме разбираш. Сетне, някак незабелязано, станахме приятели. А аз нямах навика да се сприятелявам. Малко след това получихме нова задача. Един тип на име Д'Шейни ни поръча да откраднем изкуствен интелект на име Дориас от планетарна мрежа. Ставаше дума за доста солидна сума и Таса Ад се съгласи. Разбира се, Ерик свърши по-голямата част от работата. Той откри онова нещо и го постави в изолационната кутия, която бяхме конструирали за него, а след това полетяхме обратно, за да го отнесем на клиента. Някъде към втория ден от полета Ерик дойде в

моята каюта. Изглеждаше потиснат и объркан. „Перивар — рече ми, — вярно ли е, че хората, които транспортираме, са отвлечени без тяхно съгласие?“ Не бях се замислял преди това, че Ерик няма ясна представа за ситуацията. Таса Ад го държеше доста изкъсо и не му позволяваше достъп до странична информация, а аз не се бях сетил да му разясня нещата. Той беше доброволен служител, а неговите сънародници или нямаха представа за насилствена работа, или там нещата бяха много различни и нито веднъж не му бе хрумвало, че нещастниците, които прекарваме, са отвлечени и ще бъдат продадени. Виждаше ги, когато постъпваха в товарния отсек, упоени и готови за дълъг полет. Така или иначе, завари ме неподготвен и аз изтърсих нещо глупаво от типа на „И какво от това?“. Той ме погледна така, сякаш не знаеше дали ме съжалява, или иска да ме убие. След известно време ми рече: „Перивар, според мен ти не разбираш какво правиш. Дориас не иска да го отнесем на Д’Шейни.“

„Дориас е машина — отвърнах. — Ще прави, каквото му се нареди.“ А той каза, че Дориас бил... не зная каква точно дума използва, но дискът я преведе като „Добре-направена-душа“. И още: „Няма да го предам без негово съгласие на Д’Шейни.“ Сетне излезе, а аз останах в каютата, проклинайки се, задето съм такъв идиот. Малко след това чух Таса Ад да крещи. Изтичах навън. Той... те... Ерик... искам да кажа... Ерик, Таса Ад и кутията на Дориас бяха на мостика. Ерик беше при комуникационния пулт. Четях какво прави по пръстите му. Отваряше канал до някаква точка, вероятно станция, или може би до мястото, откъдето идвахме. Видях кабел, който стигаше до кутията на Дориас, и веднага се досетих, че Ерик се готви да го прехвърли през канала и да му върне свободата. Таса Ад, разбира се, му викаше да спре, а когато млъкна, за да си поеме дъх, Ерик му отвърна с лаконично „Не“. Таса Ад скочи към него и изкрещя: „Ще правиш каквото ти се нарежда, тъп туземец, или си мъртъв!“ И това бе достатъчно. Ерик се извъртя и извика: „Хайде, опитай де! Да те видя колко струваш, Небесни човече!“ В този момент се появи Кесса. Промуши се покрай мен тъкмо когато Таса Ад се хвърли към Ерик. Беше въоръжена. Пневматичен пистолет. Стреличката на цевта беше с червена точка. Силна отрова. Таса Ад стисна Ерик за ръката и... рухна на пода. Кесса извика нещо и вдигна пистолета. Аз също се разкрещях и я бутнах встрани, а тя насочи пистолета към мен и стреля. Уцели ме

в ръката. Паднах, Ерик я сграбчи за китката, тя също падна и Ерик се строполи до нея, така че накрая всички се въргнахме по пода. Разликата беше, че двамата с Ерик бяхме живи. Таса Ад и Кесса не бяха.

Перивар вдигна глава. Кив се бе навил на плътно кълбо. Не се виждаше нито едно от очите му.

— И какво направихте тогава? — попита той.

— Проникнахме в базата данни на кораба. Ерик измайстори два виртуални призрака от информацията на борда, а ние се пренесохме на совалката. „Ю-Кенай“ се казваше. После тримата избягахме. Прехвърлихме Дориас обратно, а двамата с Ерик се поскитахме още няколко години из галактиката. Крадяхме хора за типове като Д'Шейни... веднъж, когато бяхме съвсем отчаяни, дори откраднахме за самия него. Той ни изнуди да го направим. Беше обаче след като и двамата бяхме решили, че това не е живот за нас. — Той млъкна за миг. — От онази стреличка на Кесса трябваше най-малкото да си изгубя ръката. Но не стана. Ерик се погрижи и за това. — Той се засмя. — Отне му известно време, но го направи. Каза ми, че съм извадил късмет, тъй като вече се бил упражнявал с Небесен и му хванал цаката. Наистина го бива за разни неща.

Кив протегна бавно ръце и крака. Един от клепачите му се повдигна неохотно.

— Перивар — той се наведе напред, — не мога да живея подобен живот.

— Какво? — трепна учудено Перивар.

Кив продължи да се разгъва, докато главата му се извиси над Перивар.

— Моите отрочета и аз сме последните от една робска фамилия на полуостров Си-Тук. След договора с Обединителите дойдох чак тук, за да не могат да ми вземат децата. Заклех се пред себе си, че няма да допусна никога те да бъдат продадени като роби. Аз принадлежа на моите деца, Перивар. Посветен съм на тяхното щастие. Твоето минало е твоя грижа, но настоящето ти е и моя. Или ще приключиш с тази история, или прекратявам партньорството си с теб.

— Кив — Перивар се чувстваше като притиснат до стената, — обещавам нищо такова да не се случва отново.

— Откъде можеш да си сигурен? — Кив говореше почти шепнешком. — Работил си за този Таса Ад, после за себе си, а сега работиш за Ерик Борн! Кой ще е следващият, Перивар?

Перивар сведе глава.

— Имаш ли нещо против да затворя вратата?

— Не.

Без да каже нито думичка повече, Кив се изви назад и се върна при децата си. Перивар го последва и спусна преградата над мембраната, после се облегна на стената. Даваше си сметка, че Перивар е прав. Вдигна ръце и ги прокара през косата си. След това се отпусна в креслото и затвори очи. Остана така доста дълго време.

От унеса го изведе сигналът на Мозък.

— Зур-Аял е отворила канал до вашия апартамент и настоява за спешна връзка.

— Препрати я насам, Мозък.

Той се пресегна и включи екрана. Лицето на Аял от другата страна изглеждаше необичайно бледо.

— Перивар, откъде взе тази проба?

„Що за въпрос?“ И тогава Перивар си спомни, че не бяха използвали Аял за пробата на Ерик.

— Защо? Нещо не е наред ли?

— Наред, не наред... Просто те питам откъде се сдоби с това творение?

— С това какво?

— Творение. Генетично променена форма на живот. Подобна ДНК съм виждала само в теоретичните разработки. Това трябва да се пази в стъкленица!

— „Това“ — Перивар натърти думата — е жена, Аял. Ходи, диша и силно се нуждае от баня.

Аял се намръщи.

— Искаш да се отървеш от нея ли?

— Аял...

— Не ми прилича на нещо такова. Не става въпрос за дисекция. Но, дявол го взел, Перивар, която и да е тази жена, тя е истинско произведение на изкуството! Ако можехме да съберем и половината от това, което държи в себе си...

Перивар поклати глава, опитвайки се да запази мислите си ясни.

— Аял, бил съм на планетата, от която идва. Безкрайно изостанала раса. Сигурно ги бива да отглеждат овце, но генно инженерство на хора...

— Може да е наследник, второ или трето поколение, но каквото и да е, не мога да повярвам, че става въпрос за случайна мутация. И все пак би трябвало да оставят повече работно място...

— Работно място? — прекъсна я Перивар.

Аял кимна унесено, сякаш само малка част от съзнанието ѝ бе съсредоточена върху разговора.

— По-голямата част от веригата на всяка ДНК е „бял шум“. Няма директно въздействие върху организма. Целта ѝ е да намали риска от опасни болестотворни мутации. Нещо като предпазна мярка срещу грешки на Майката природа. Когато комбинираме нови гени тук, в лабораторията, винаги оставяме допълнително място със същата предпазна цел. Който и да е бил конструкторът на предците на тази жена обаче, не е смятал за необходимо да взема подобни мерки. Което означава, че или е феноменално глупав, в което се съмнявам, или е толкова добър, че в сравнение с него витаите ще изглеждат като начеващи чифтосвачи на свине. Перивар, ако тя е на разположение, ние сме готови да я приютим.

— И какво ще каже за това директорът на градините? — Аял не отговори и Перивар почувства, че сърцето му замира. — О, не, Аял, кажи ми, че не си го направила.

— Перивар, в цялата Обитаема галактика има не повече от петдесетина човешки екземпляри с напълно модифицирани гени и никой от тях, повтарям — никой, не е толкова съвършен. Едно е да добавиш или подобриш някой детайл. Това всеки го може. Някои дори успяват да нанесат корекции в цялата система. Но това, за което говорим сега... който и да е „създал“ тази жена, започнал е от нулата, с лъжичка протеини в стерилна купа. Ако знаехме поне половината от това, което е „сложил“ вътре, витаите щяха да ни позлатят от горе до долу. Така че предложението е напълно сериозно. Прехвърли я тук и ще я подложим на пълен анализ.

— Аял, все още не зная какво да правя. Пък и ти говориш някак странно.

— Добре, добре — думите му явно я жегнаха. Тя размаха ръце. — Признавам, показах резултатите на директора киШомат. В началото

помислих, че апаратът се е разкалибрирал. Не можех да повярвам, че съществува толкова къса верига. Той провери всичко отначало. Получихме едни и същи резултати пет пъти поред и аз му казах... признавам, казах му. А той отвърна, че трябва да получим „това нещо“... Тогава още не знаехме, че е жена. Какво ще ѝ е нужно, за да се почувства удобно?

Перивар неволно сви пръсти.

— Обичайните неща, Аял. Място, където да остане, храна, нещо, с което да се занимава... Ах, да, ще ѝ трябват и езикови уроци, освен това едва ли може да различи терминал от тухла.

Аял се почеса по брадичката.

— Добре. Тези въпроси лесно ще ги уредим, ще ѝ намерим и помощник. Може дори да получава заплата. Е, какво решаваш, ще ни я дадеш ли?

Перивар потъна в замислено мълчание, заслушан в тихото бръмчене на апаратурата.

— Ей, Перивар, какво ти става бе, човек?

— Нищо... А, много неща стават, Аял. Но няма значение. Ще ми дадеш ли един час? Има някои неща, които трябва да свърша.

— Един час, но нито минута повече. Директорът е готов да изяде килима от нетърпение.

— Добре... ще се оправя тук и ще ти се обадя.

— Чакам. И, Перивар... — тя се поколеба, — ако го направиш, ще ти бъда наистина много задължена. До скоро.

— Аха — той се пресегна замислено и изключи екрана. — Добре, Кив, печелиш. — Перивар се надигна и почука на вратата на всекидневната.

Отговор не последва и той побутна вратата. Арла седеше на дивана, свела глава надолу, и не погледна към него. Очите ѝ бяха затворени, върху дланите ѝ бяха положени няколко малки сфери, които сияеха с дневна светлина.

— Арла? — Перивар пристъпи предпазливо към нея. Сега вече видя, че сферите са извадени от разпъната на масата зелена кърпа.

Тя не помръдна. Перивар я докосна по рамото.

— Арла?

Арла премигна и повдигна очи. В началото очевидно не го забелязваше. Зениците ѝ бяха разширени, а ирисите се бяха стопили до

съвсем тесни кафеникави пръстени.

— Какво ти е?

Тя облиза устни и погледът ѝ бавно се фокусира.

— Нищо ми няма. — Разгърси коса, протегна ръце и изсипа камъните върху кърпата. — Извинявайте, не ви чух... аз... — Тя започна да увива кръглите камъни в кърпата.

— Медитираше ли? — неуверено попита Перивар. Ръцете ѝ трепереха, сякаш бе изтощена или пиана.

— Не разбирам тази дума. Аз... мислех за разни неща. Подреждах в ума си всичко, което видях напоследък.

Най-сетне след няколко неуспешни опита тя успя да завърже кърпата. Очите ѝ вече изглеждаха съвсем нормално.

— Ако съм прекъснал нещо, моля да бъда извинен. Ерик пропусна да ме запознае с религиозните обичаи на Царството.

— Няма нищо. — Тя се облегна върху масата и погледът ѝ се зарея през прозореца. — Трябваше да изчакам, докато нещата около мен се подредят.

Тя се надигна, приближи се до прозореца и се подпря на перваза. Кърпата с камъните остана на дивана. Перивар я последва и премести поглед към пейзажа отвън. Нямахше кой знае какво за гледане. Кетран бе усилено тераформиран свят и повечето от градовете му бяха застроени след щателно планиране — процес, при който се търсеше по-скоро ефективност, отколкото архитектурен блясък. Каменно-полимерните стени на складовете закриваха хоризонта, а в другата посока се издигаха високите дървета на парка. Всичко това наподобяваше по-скоро каньон, отколкото улица. Той изведнъж си даде сметка, че може би тъкмо по тази причина Арла се бе вторачила толкова жадно навън.

— Добре де, май ми стана ясно — рече той. — Но ако има нещо, което не разбирам, ще те помоля...

— Ясно, да обясня. — Тя кимна уморено и добави нещо толкова тихо, че той не успя да го чуе.

Сега беше време да ѝ съобщи за предложението на Аял. Тя го изслуша и продължи да го разглежда мълчаливо дълго след като ѝ обясни всичко.

— Е, какво смяташ? — подкани я Перивар накрая.

— Какво смятам ли... — Тя се върна при масата, взе кърпата и я стисна в шепата си. — Смятам, че решението ми да се прехвърля отвъд Стената на Света си беше чисто безумие. Дори бих го нарекла голяма глупост.

— Ако искаш, мога лесно да уредя да се върнеш у дома.

Арла сведе поглед.

— Ако се върна сега, чака ме сигурна смърт. Не трябваше да си тръгвам, а да потърся друг начин да... — Тя погледна opakото на ръката си. — Не, няма никаква полза. Веднага ли тръгваме за тези „Амиярски градини“?

— Само ако желаяш.

Тя го погледна с изкривена усмивка.

— Да, стига наистина да ме научат на това-онова. Ще си заслужава, дори ако ми коства още няколко капки кръв. Кажете ми, Небесни човече, вие всички ли сте побъркани на тема кръв?

— Не съвсем — отвърна той. — Виж, сара Камък, искам едно нещо да ти бъде ясно. Тръгнеш ли си оттук, не желая повече да се връщаш. Не искам дори да чувам името ти? Съгласна?

За миг му се стори, че ще го попита „защо“, но тя премълча. Вместо това каза:

— Не бих желала да рискувам кожата на други заради моята.

— Радвам се да го чуя — кимна Перивар. — Да тръгваме тогава. — Той се изправи и й даде знак да го последва.

„Дано това да е краят на кризата, Кив. Дано от тук нататък всичко да тръгне както беше преди. Дано.“

Келат не беше първият, който напусна совалката, нито двайсет и първият. Но това нямаше значение за него. Отъпканата пръст, по която стъпваше с дебелия подметки на ботушите, принадлежеше на Родната земя. Руините, които стърчаха с назъбените си краища под ярката слънчева светлина — въпреки филтъра на неговото лицево стъкло — някога са били заселени от Предците. В това нямаше никакво съмнение, макар че вековете и времето бяха оставили върху тях своя разрушителен отпечатък. Те все още очакваха потомците и ето че най-сетне ги бяха дочакали. Потомците бяха тук, заобикаляха разрушените

останки и се опитваха да свикнат с мисълта, че най-сетне са се завърнали у дома.

Духаше слаб ветрец, който от време на време вдигаше прахоляк. Зад полуразрушените стени на сградите се виждаха каменни купчини, под които може би се криеха несметни съкровища от миналото. Ръждясали и потъмнели метални колони стърчаха нагоре като скършени в молитва пръсти, докато членовете на Първия отряд ги обикаляха, зяпнали от почуда. Витаите приличаха на малки деца, пуснати в причудлива градина, за да си поиграят.

В шлема на Келат си даваха среща дузина развълнувани гласове. В групата имаше и шестима Свидетели, които се различаваха по зелените херметични скафандри и монтираните върху шлемовете камери. Но това, което виждаха засега, бяха само неразгадаеми останки, покрити със ситен кафяв пращец. Прахът бе навсякъде. Виждаха един свят, който бе толкова обрулен и изтормозен от собствените си атмосферни условия, че излизаше извън рамките на всякакво въображение. Виждаха своя дом.

Келат примижа към хоризонта. Невъзможно беше да се определи дали хълмовете в далечината са други руини или геоложки образувания. Той извъртя поглед на другата страна и зърна планините, които осигуряваха убежище на артефактите. Нямаше никакъв начин да ги сбърка. Простираха се далеч извън пределите на неговото зрение. И въпреки че въздухът не бе достатъчно стъстен, за да поддържа облаци, върховете им изчезваха толкова високо, че сякаш достигаха околопланетния вакуум.

След по-малко от седмица децата на Родословието щяха да са от другата страна на планините. Келат облиза устни. С тях щеше да бъде и Авир. Никой нямаше представа какво щеше да намери там Втори отряд. Щяха да ги спуснат право в заселените райони. А и последното съобщение на Джахидх бе доста неясно. Все пак добрата новина бе, че Баск е открил начин да проследи артефактите в мрежата. Само че Баск едва ли се досещаше, че сега всичко се движи от Авир.

„Не можеш ли да забравиш ежедневните грижи? — сепна се Келат. — Стъпил си на Родната земя! От теб се очаква да координираш работата, да дадеш всичко от себе си в този величествен исторически момент! А това означава да координираш и мислите си.“

— Възложител Келат! — викаше го нечий глас от интеркома. — Възложител Келат!

— Келат слуша.

Той докосна копчето на терминала и дисплеят на китката му блесна. Виждаха се карта на района и светещи точки, обозначаващи местонахождението на всички витаи. Той завъртя поглед наляво-надясно, докато една от точките се оцвети в червено.

— Вика ви Историк Байел, Възложител — продължи гласът. — Струва ми се, че трябва да видите това. — Една неузнаваема фигура в сив скафандър на Историк му махаше, изправена до блещукаща колона, два пъти по-висока от нея.

— Идвам, Историк. — Келат се отправи натам, като внимаваше къде стъпва. Но когато се приближи, Историкът вече му бе обърнал гръб и разглеждаше цилиндричния стълб.

Келат спря до него. В първия момент виждаше само гладката стена на стълба, отразяваща силната слънчева светлина. Върхът бе нацърбен като стените на руините, до които се бяха приземили. Върху извитата му повърхност трепкаха сенки...

Келат премигна и втренчи поглед. Не, не бяха сенки, нито се движеха върху повърхността, а плуваха вътре. Келат опря лицето си стъкло върху стената на стълба. Отначало виждаше само разкривеното си отражение и ококорените си очи. Сетне под силикатната, полимерна, стъклена или каквато бе там повърхност нещо се размърда. Тъмна овална сянка, голяма колкото главата на Келат, се издигна бавно към върха на стълба и остана там. След това се спусна към средата и продължи да плува, да лети или да пълзи към дъното.

— Кръв на моите предци! — прошепна той. — Кръв на моите предци!

Някаква странична част от съзнанието му се питаше дали това не е самата истина.

5. РАЗРУШЕНИЯТ КАНЬОН, ЦАРСТВОТО НА БЕЗИМЕННИТЕ СИЛИ, РАННА УТРИН

„Защо Обединителите не могат да открият Еволюционното начало? По същата причина, поради която ние не успяваме да намерим Родната земя. Двете са един и същи свят и ние не сме просто децата на Предците, ние сме първите представители на човешката раса. Но защо трябва ние, родителите, да служим на своите деца?“

Откъс от текст на
Империалистите, изписан
на стената на парка, пето
ниво на „Великата задача“

Дъждът се стоварваше върху тях като гняв на древен бог. Дори с фенер в ръка Джей не виждаше на повече от няколко крачки напред. Плътната водна стена отразяваше светлината на фенера. Не само вода, разбира се, но и ледени игли, които тракаха върху лицевото стъкло на неговия шлем, сякаш се опитваха да го пробият.

Зад него двете Лишени се подпираха една на друга. Веднага щом започна бурята те бяха усукали шаловете около главите си за да се пазят от ледения дъжд и за да дишат през отворите. Дъждът наистина бе толкова плътен, че човек можеше да се удави в него. Сега те се държаха за ръце и крачеха с премерени крачки, стъпвайки внимателно по голите хлъзгави камънаци на дъното на каньона.

Дори някога тук да е имало почва, вятърът и постоянните дъждове отдавна я бяха отмили, оставяйки само гранитната подложка.

Тук-там на светлината на фенера проблясваха златисти жили, прорязали гранитните плочи, които сигурно щяха да са красиви, ако вместо мрак и дъжд дъното на каньона бе окъпано в слънчева светлина.

Джей погледна нагоре. Стената на каньона бе неотличима от черното небе. Нямаше никакъв ориентир, по който да определи изминатото разстояние. Ако потопаът не спре, скоро тримата щяха да се окажат в беда. По стените можеше да се спусне река, която да ги повлече или да затрудни движението им. Локвите под краката им вече бяха толкова големи, че трябваше да ги заобикалят. На места обаче затъваха до глезените в леденостудената вода. Жените сигурно бяха премръзнали или пък отдавна бяха привикнали към подобно време. Дори след четири години скитосвания из Царството Джей все още се чудеше как издържат на това безумно време. Сети се за Кор, която ги очакваше някъде назад. Тя поне можеше да се скрие под платнището на волската кола.

Най-сетне дъждът намаля толкова, че да зърне трепкаща светлинка отпред. Джей едва сдържа импулсивното си желание да се затича. Едно подхлъзване на мокрите камъни можеше да му коства много.

Локвите вече се събираха в ручей. Едната Лишена, Прекъснатата следа, посочи светлинката отпред и викна нещо на братовчедка си. Джей нетърпеливо ги подкани да вървят. Празни чаши погледна назад, после напред и изглежда реши, че е изминала твърде много път, за да се връща обратно. Тя последва братовчедка си.

Джей сведе поглед и си наложи да не поглежда напред, докато не приближиха белите стени на заслона. Ярко осветеният му вход ги подканяше гостоприемно. Той наведе глава и пристъпи в късия коридор със стени от полимерни плоскости, прикрепени върху метално скеле. Едва сега си позволи да въздъхне облекчено. Зад него Празни чаши продължаваше да дърпа Прекъснатата следа назад. Двете братовчедки стояха под проливния дъжд и си крещяха нещо неразбираемо. Джей им махна да влязат и те се подчиниха с видима неохота.

„Все същото — мислеше си той. — Готови са да прекосят тъмния каньон под пороен дъжд, но щом стигнат някое суха и топло местенце ги хваща страх.“

Той си свали ръкавицата. От острия студ кожата му настръхна. Сви юмрук и затропа на вътрешната врата. Тя се отвори и отвътре нахлу ярка светлина.

— Добре дошъл, Джей! — Лу направи място на тримата да влязат.

Джей почувства как схванатите мускули на гърба му се отпускат от топлината. Тук вътре постоянният тропот на ледения дъжд се бе смалил до равномерно шумолене. Той си свали маската и подгизналата шапка, дръпна една кърпа от закачалката и избърса мокрото си лице и голото теме. Обстановката вътре в купола трудно можеше да се определи като комфортна. По-голямата част от снаряжението все още бе натъпкано в полимерните сандъци. Капаците на някои от тях бяха вдигнати и отвътре се подаваха заплетени кабели и купчини микрочипове. Понякога Джей се чудеше защо Лу не вземе да подреди всичко това, след като разполагаше с толкова свободно време. Напоследък си мислеше, че за Лу всичкият този хаос е съвсем естествен.

— Кого си ни довел този път? — попита Лу и се наведе напред. Той премина на езика на Царството. — Безименните биха нарекли този ден чудесен, след като се срещаме в него. — Лу протегна ръце. Върху горната им част бяха изрисувани знаците на Необвързаните. Жените видимо се отпуснаха. Сега вече имаха представа как трябва да се държат.

И двете коленичиха на гладкия полимерен под. По-възрастната заговори:

— Знайте, добри ми господине, че тези презрени жени са Прекъснатата следа дена Разкъсани облаци и Празни чаши дена Тръстика на вятъра. С какво можем да услужим на господаря?

На лицето на Лу се изписа досада, но Джей само повдигна рамене. В самото начало на мисията Лу се бе опитвал да накара Лишените да не сервилничат, но скоро се отказа. Те просто се подчиняваха на правила, на които ги бяха учили от съвсем малки, и бързо губеха доверие към всеки, който се опитваше да ги убеди в тяхната безполезност. Проявяваха такава упоритост, че Джей започна да се съмнява дали тази склонност към сляпо подчинение не е въведена целенасочено в генетичния им код от някогашните господари на това място. Тяхната кастова система вероятно се бе развила около

категориите, в които ги бяха разпределили създателите им. Но от друга страна, имаше и такива като Камък в Стената... Дали обаче тя беше изключение — отговорът на този въпрос все още оставаше неясен.

— Първото, с което можете да ми услужите, е да се стоплите и изсушите — рече Лу и се усмихна. — Елате, ако желаете.

Следа и Чаши го последваха, но вървяха толкова близо една до друга, че раменете им се докосваха. Джей бе поставил в ъгъла един празен метален сандък с горящи въглени. Той добре знаеше от опит, че нито една от Лишените няма да посмее да се приближи до огъня. Все пак им стори място, а те си свалиха наметалата и шаловете, като се държаха на почтително разстояние от въглените.

— И така, Следа и Чаши, чуйте какво ще ви кажа — подхвана Лу, след като жените се изсушиха. — Възнамерявам да ви покажа едно странно място и да ви задам разни въпроси, които може да ви се сторят безсмислени. За да ми служите, искам от вас да запазите спокойствие и да използвате умовете, с които са ви надарили Безименните, когато са вдъхнали във вас живот. Обещавам, че ще се приберете у дома преди нощта да докосне върховете на покривите. Ще се справите ли?

— Разбира се, че ще се справим, добри ми господине — отвърна Следа и покорно сведе глава.

Лу завъртя очи нагоре.

— Е, тогава имате моите благодарности. — Той погледна към Джей и премина на стандартен език. — Ще слезеш ли с нас?

— Не. — Джей се тръшна на един от столовете и си изу мокрите обувки. — Трябва да се върна преди да се появи, Морско острие. Крал Сребрина държи Небесните да са винаги край нея, може би за да покаже на останалите, че не се бои да нарушава обичаите. А на теб желая успех.

— Благодаря. Ще ми се да не бяхме стигали дотук.

— Такива са разпоредбите — отвърна Джей спокойно. — Повече никакви доброволци да не напускат този свят, докато не узнаем какво са направили витаите с Камък в стената.

— Както кажеш. Ти си шефът на нашата малка експедиция.

— Идеята не е моя — припомни Джей. — Така реши комитетът. А и не е чак толкова лоша. Това, което се изисква от нас, е да бъдем максимално предпазливи. Витаите почти успяха да сложат ръка на това място.

— Брей, че си сигурен!

— Сигурен съм. Виж, Лу, сега не ми е до кавги. Сам се заточих тук преди много години.

— Извинявай — рече Лу. — Стар навик.

— Зная. — Джей се надигна и извади обувките от микровълновата печка, където ги бе пъхнал да съхнат. — Пази се.

— И ти винаги стой с гръб към стената.

Джей си помисли, че на този свят почти няма друга възможност.

Лу изчака търпеливо, докато Следа и Чаши се увият отново в наметалата и шаловете, сетне ги отведе при капака в ъгъла на стаята. Наведе се, пъхна пръсти в цепнатината и го повдигна. Чаши и Следа размениха неспокойни погледи. Под капака зееше тъмна шахта, озарена от стенни електрически лампи. Стените на шахтата бяха съвсем гладки, през отвора се виждаше въжена стълба, която изчезваше надолу в сумрака. Лу се бе опитал да пробие дупки в стената, за да постави скоби за стълбата, но тя не поддаде дори на най-упоритите му усилия. Той се наведе пръв, улови се за примките на стълбата и заслиза. Чаши преглътна уплашено, но го последва веднага щом се освободи място. Следа погледна към Джей с присвит преценяващ поглед.

Джей се ококори. Камък в Стената го бе погледнала по същия начин, преди да се съгласи да се изкатери с него до върха на каньона.

„Дали пък не открихме още един нешлифован диамант?“

Следа насочи вниманието си към стълбата и се спусна по нея. Джей напъха крака в изсъхналите обувки, взе наметалото, шапката и лицевата маска от закачалката и излезе в коридора. Нямахше никакво желание да се измъква под проливния дъжд, но се налагаше.

„Докъде стигнах — да смятам тази полимерна дупка за уютно местенце!“

Той побутна външната врата и без да се оглежда, заслиза надолу из каньона. Вратата се затръшна след него.

Мракът на каньона го обгърна като второ наметало. Дъждът почти бе спрял, оставяйки след себе си локви със замръзнали краища. Джей знаеше, че слънцето скоро ще се покаже над стените на главния каньон, но щяха да изминат още много часове преди нощният студ и мракът да напуснат тази огромна планинска пукнатина и въпреки това му се струваше, че диша по-леко — не само заради промяната на

времето, но и задето се бе отървал от компанията на Лу. Предпочиташе да мисли и действа сам.

„Толкова сме близо до края, а аз вече не издържам. Уару разполага с достатъчно време да разбере какво представлява онази жена. Само провери предавателя и се върни там, където ти е мястото, Джахидх!“ — нареди си той.

И тримата членове на групата носеха предаватели с форма на огърлици, които бяха свързани постоянно с техните дискове преводачи и им помагаша да поддържат връзка помежду си. Но за извънпланетна връзка се изискваше далеч по-обемиста апаратура. Когато Джей предложи да изнесат резервния предавател извън заслона, Лу и Кор се съгласиха. Идеята беше, че ако времето или враждебно настроени местни разрушат заслона, все пак ще разполагат със средство, за да повикат помощ.

Джей запали фенера и го прикрепил към дясната си ръка. Насочи лъча към стръмната скална стена, улови се за първата от забитите в нея халки и започна да се катери нагоре. Скалата бе толкова студена, че сякаш се изкачваше по леден блок. Джей стисна зъби и продължи.

На около десетина метра от дъното на каньона в стената се появи цепнатина. Джей прехвърли крак през долния ѝ край и се озова в малка „долина“. Наричаха подобни образувания „препълнени чаши“, тъй като тези скални джобове винаги бяха пълни с дъждовна вода. Но в дъното на този бяха старателно пробити няколко широки отвора и той бе празен. Джей прескочи няколко плитки локви и клекна до предавателя. Апаратът бе сглобен от подредени един върху друг сандъци. Всичко, което използваша на тази планета, беше херметически затворено и изолирано от влагата. Джей дръпна ключалките на горния капак и го повдигна. Всички индикатори блещукаха в успокоителни зелени тонове. Джей въведе серия от команди, които бе запомнил седмици преди да се приземят тук. Никаква реакция от страна на предавателя, което означаваше, че не е имало нови съобщения от Обединителите. Кор и Лу губеха доста време да проклинат липсата на внимание от страна на бюрократите на Шестнайсети май, след като дори витаите проявяваха такъв огромен интерес към Царството. Джей обаче подозираше, че голяма част от съобщенията — както в едната, така и в другата посока — са били „изгубени“. Въпросът бе по чия вина.

Пръстите му отново заиграха по клавишите, но този път кодът със сигурност не беше познат на Лу и Кор. Предавателят отвърна със серия от причудливи знаци от различни езици. Джей измъкна диска преводач иззад ухото си и го пъкна в процепа на предавателя. Екранът се изчисти мигновено и Джей извади диска.

Веднага щом го върна зад ухото си той чу гласа на Карил:

„Освободихме артефакта Камък в Стената. Двайсет часа преди изпращането на това съобщение на нея и Ерик Борн бе позволено да избягат...“

Джей се облегна на мократа стена, докато слушаше подробностите. Чувстваше се прекалено изтощен.

„Кръв, кръв, кръв! — проклинаше той. — Сега ще трябва да издирим цялото й семейство. — Той си спомни за Следа, но не беше сигурен дали приликата с Камък в Стената означава нещо повече. — Как са могли идиотите да направят подобно нещо! Те добре знаят, че няма с какво да работят тук долу!“

Опитваше се да си внуши, че това все още не е провал, а само задръжка. Далеч по-страшно щеше да бъде, ако Съглашението научи преди тях как функционира Камък в Стената. Без съществена информация за скритите възможности на артефактите шансовете на Империалистите да си възвърнат Родната земя щяха да са нищожни.

Разбира се, неговите двама колеги Обединители, вярваха, че целта на тяхната мисия е да променят съотношението на силите в Царството по такъв начин, че на власт да дойде монарх, който е склонен да се обедини с Човешкото семейство.

Джей се прехвърли отново през стената на скалния джоб и се спусна на дъното на каньона. Небето над него бе посивяло, но все още нямаше достатъчно светлина, за да се придвижва без помощта на фенера. След около пет километра мракът свърши — Джей напусна сянката на каньона и бе обгърнат от мътновато сияние, което тук минаваше за дневна светлина.

Учителите твърдяха, че Разрушеният каньон бил мястото, където Безименните сили спорели за значението на думата „камък“. Вътрешността на каньона бе нескончаема маса от нащърбени издатини, пещери, вдлъбнатини и ждрела. Тук Стените дори не се издигаха вертикално нагоре. Те се спускаха полегато, сякаш каньонът бе застинал в широка прозявка. Когато — според същата тази легенда

— Безименните най-сетне постигнаха някакво съгласие, решили да замажат разрушенията, като боядисали стените на каньона в причудливи цветове. Дъждът не бе стигнал дотук и стените бяха съвсем сухи. Сребърни и кварцови жилки си проправяха път през широките червеникави, виолетови и пурпурни скални слоеве. От време на време се мяркаха и сивкавите петна на оголен силикат.

Джей си спомняше добре вълнението в гласа на Лу, когато той бе открил, че сивкавата скална „подложка“ под горния почвен слой на Царството в действителност е промишлен силикат. Това означаваше, че МГ49суб1 е не просто провалила се колония, а цял един пропаднал свят и кой знае колко още технологични чудеса лежаха заровени в недрата му.

Разрушеният каньон бе широк около пет километра в основата, но стените, които го затваряха, бяха толкова високи, че не можеха да бъдат обхванати с един-единствен поглед. Ставаше ти даже страшно от мисълта, че всъщност това са по-малките стени и че черните назъбени линии на хоризонта са краищата на стотици пъти по-големите Стени на Света.

Четири години бяха изминали от пристигането им на тази планета, а Джей така и не можеше да свикне с гледката. Той се озърна, сетне започна да се спуска надолу по склона между обрулените дръвчета и ниските храсти. От тази страна скалите бяха покрити с лишеи и мъх.

След още стотина крачки до слуха му достигна шумът на далечна глъчка. Тропот на копита и дървени колела върху камъни, пясък и кал. Гласове, което ечаха надалеч и се връщаха, променени до неузнаваемост, примесени с хиляди неразличими един от друг звуци на постоянно движение. Даже си проправи път през бодливите шубраци и изведнъж се озова досами калния, раздран от коловози път.

Крал Сребрина веднъж му бе признала с гордост, че превземането на подходите към Теснопът ѝ струвало хиляди жертви. Нищо чудно обраслите с лишеи могили край пътя да бяха гробовете на загиналите.

Гъста тълпа от пътници се движеше както по пътя, така и от двете му страни. Въздухът се тресеше от викове и ругатни. Но дори във вихъра на това привидно хаотично движение участниците се стараеха да се придържат към своя вид. Необвързаните размахваха

камшици над гърбовете на воловете, които теглеха колите им. Встрани от тях в плътна групичка крачеха Крепостни, следвани от своя надзирател. Една затворена карета, с герб на някой знатен род върху платнището, си проправяше път през средата, заобиколена от своя антураж. А далеч в края групичка уплашени Лишени заобикаляха неизровените камънаци. Повечето от тях бяха момичета, които бързаха след своите майки, лели и по-големи сестри. Възрастните жени носеха на гърбовете си малки деца.

Джей ги гледаше намръщено. Тъкмо заради това несекващо преселение не успяха да проследят Камък в Стената. И защо ли Предците не бяха положили малко повече усилия при въвеждането на кастовите различия? Ако се изключеше телекинезата, нямаше никакви други разлики между артефактите, които да се откриват без помощта на генетично сканиране. Уару, естествено, бе готов с теории. Според него Лишените били нещо като „недокосната“ от гениите инженери контролна група, или резерв за по-късни модификации. Самата телекинетична дарба можела да се проявява при всички — нещо, което се потвърждаваше от „апокрифните предания“ за войната срещу Учителите, които принудили надарените да се скрият или да водят съществуване, пълно с унижения, докато не научат къде им е мястото.

„Или докато другите не разберат, че не могат да се справят без тях“ — помисли си Джей, докато кръстосваше с поглед нескончаемия парад на толкова много мъже и жени и толкова малко деца.

Но нито една от тези теории не обясняваше какво представлява Камък в Стената и защо семейството ѝ е било прокудено при Лишените. Странната комбинация на нейните гени, която я правеше различна, не се срещаше при нито един друг представител на нейната каста, също както телекинезата не беше срещано явление сред Знатните. Кор се бе натъкнала на Камък в Стената в Теснопът. Дошла от някакво затънтено селце, което дори си нямаше име и вероятно отдавна вече не съществуваше. Подобно на повечето Лишени жени тя прекарваше времето си в скитане между градовете и фермите като „наемна“ работничка, докато мъжете оставаха в селата и се опитваха да ги спасят от постоянното въздействие на дъждовете и ветровете. Когато Кор реши да открие семейството ѝ, оказа се, че племето отдавна бе сменило местонахождението си и никой не признаваше, че я

познава. А Следа и Чаши дори не бяха склонни да потвърдят, че са пристигнали в Теснопът с други наемни работници.

Хаос, навсякъде хаос. Ето какво се случваше, когато нямаше общ поглед върху нещата, нито предварително изграден план. Ентропията завладяваше отделните умове и всичко, което Предците бяха построили, се рушеше.

Джей вдигна поглед над главите на Лишените, зад които се точеше един от най-дългите кервани. За разлика от другите пътници керванджиите изглежда имаха известна представа за враждебните настроения между Теснопът и останалия ортодоксален свят, защото мъжете бяха нахлузили на главите си тънки метални каски и носеха подсилени с железни шипове сопи, тъй че всеки, който ги спре, да знае, че си има работа със сериозни хора. Намръщеният им вид показваше недвусмислено какво е отношението им към Морско острие, въпреки че идваха от Първоград. Джей реши, че не е здравословно да ги заглежда, и отмести поглед. Почти веднага след това съгледа Кор.

Не беше особено трудно да я открие, тъй като тя бе единствената неподвижна фигура в каньона. Беше се облегла на скамейката на своята волска талига и със замислен вид потупваше по хълбока едно от животните.

Джей се приближи към нея. Под ботушите му изхрущя пясък и тя се обърна.

— Нещо си намръщен — бяха първите ѝ думи.

— Такова ми е настроението. Никакви съобщения от Шестнайсети май, а всички срокове изтичат.

— Не само в прекия смисъл — кимна Кор и вдигна поглед към скупчващите се облаци.

Тя отвърза юздите от съседния храст. По ръцете ѝ имаше разчупени триъгълници — белег, че принадлежи към кастата на Необвързаните. Това бяха истински татуировки за разлика от изрисуваните по неговите ръце спирали — знакът на Знатните. Кор бе твърдо убедена, че трябва да се приобщат напълно към местната култура, за да изпълняват по-добре задачата си. А и местните ги възприемаха по-добре, успокоени от мисълта, че тези странни чужденци в действителност са същества като тях.

Джей се изкатери в колата.

— Трябваше да се научиш да яздиш — подметна му тя. — Не е никак трудно с воловете. Те са бавни и мързеливи.

— Така е, но нали съм наследник на свръхцивилизовани декаденти. Просто не мога.

Кор повдигна рамене, плесна с камшика и подвикна на животните да тръгват.

Пейзажът край тях започна бавно да се мени. Хората на пътя виждаха, че са Небесни, и им правеха място да минат напред. Джей се опитваше да не гримасничи, когато една от подпорите се забиваше болезнено в гърба му. По бузите му се стичаха ручейчета пот. Сега, когато слънцето бе високо, денят изведнъж бе станал толкова горещ, колкото бе студена нощта.

След около час покритата с шубраци пустош от двете им страни постепенно отстъпи място на отделни култивирани петна от черна земя. Широки плетени мрежи покриваха посевите и засажденията, за да ги спасят от отмиващото действие на дъждовете и буреносния вятър, който излизаше нощем. На места мрежите бяха навити и върху откритите участъци работеха Крепостни. Зад една ниска стена имаше дори малка горичка от овощни дръвчета. Всяко от тях бе обградено с постоянни грижи и дори сега там се навъртаха наети Необвързани и Крепостни. Плодовете и кореноплодните зеленчуци се смятаха за деликатес в този свят на ниски растения, треволяци и гъби.

Войната не беше засегнала фермите, нито добитъка — спечелилият щеше да се нуждае от храна и животни. Но на покривите на къщите от другата страна на засажденията се вееха червени флагчета — знак, че всяка от страните е дала жертви.

Отвъд фермите стените на каньона извиваха плавно наляво и пътят ги следваше. Кор рязко дръпна юздите и свирна на воловете — пътят бе преграден от преобърнатата кола. Покатерени върху нея, Необвързаните ѝ собственици раздаваха кресливи команди на групичката Лишени, които щъкаха наоколо и събираха разсипания товар. Колкото повече приближаваха градските стени, толкова по-гъсто ставаше движението. Ала въпреки вятъра Джей имаше чувството, че се намира на закрито, в някакво огромно помещение.

Видът на крепостната стена на Теснопът, запречила по цялата ширина каньона, само усилваше това впечатление.

Както обикновено, пред градските порти се извиваше дълга опашка. Кралските войници спираха всяка кола, проверяваха товара и налагаха огромни такси върху стоките. Истински узаконен обир, наследствено дело на всички кралски особи в Теснопът, на което градът дължеше процъфтяването си. Ако не минеш през него, очакваше те дълго и рисковано обиколно пътуване през Лифските тресавища без гаранция, че накрая все още ще притежаваш стоката и живота си.

Слънцето вече беше в зенита си и въздухът, затворен между стените на каньона, бе силно нагорещен и влажен, изпълнен с противните миризми на човешка и животинска пот, изпражнения и кал. Джей размаха шапката пред лицето си с надежда поне малко да се разхлади.

Свеж вятър полъхна откъм Теснопът и Джей преглътна слюнката, изпълнила устата му. Вятърът донесе със себе си ухания на подправки и печено месо, примесени с миризми на разложени боклуци, немити човешки тела, фекални маси и пикоч — както човешка, така и животинска. Вонята на тукашните поселища бе другата особеност, с която все не можеше да привикне.

Най-сетне достигнаха портата и Кор вдигна ръка в общоприетия знак за поздрав. Войникът погледна татуировките на ръцете ѝ, после зачервената ѝ кожа и зелените ѝ очи и им махна да преминават.

— И нека Безименните мислят за теб — подвижна Кор, докато заобикаляха поста.

Въпреки разположението си Теснопът не бе пригоден да посреща огромното движение, което преминаваше през него. Къщите се опираха със стрехите си една в друга, надвесени над покритите с кален паваж улички. При наводнение притежателите им се преместваха на втория етаж и спускаха подвижни мостове между покривите, по които се придвижваха, докато водата се оттече. Както при повечето постоянно съществуващи градове, и тук вторият етаж бе място за обитаване и търговия. По стръмните стълбища седяха децата на търговците и с вресливи гласове хвалеха стоката. На стените бяха забучени димящи факли, които трябваше да прогонват досадните насекоми. Широки дървени щори стърчаха подпрени над прозорците, оставяйки светлината и спарения въздух да проникват свободно в стаите.

Този ден сякаш целият свят бе решил да излезе на улицата. Спрели в безпорядък кервани, минувачи и пътници, смесени в шумно и разноцветно множество. Топлият вятър, който полъхваше откъм градската порта, разнасяше миризмите на храна, подправки и парфюми, на пот и влажни стени.

Кор едва успя да прекара колата по главната улица, оставяйки след себе си разгневена тълпа, която ги изпровождаше с ругатни. Градът се нижеше край тях в поредица от миниатюрни сценки. Отпред и вляво една Крепостна спореше за цена на стока с нахален търговец. Вдясно двама Необвързани надигаха кратунки с вино. Отряд войници, яхнали биволи, опръскаха с кал групичка Лишени и продължиха в ленив тръст, докато си разменяха на висок глас цинични забележки. Възрастна жена с татуирани на дланите слънца на Учител полагаше ръце върху главата на детенце с обгорено лице, докато майка му стоеше встрани с изкривени от мъка черти. Джей дори чу стенанията на детето преди да отминат нататък.

Кор изви колата около един остър завой и пред тях се показва Високата къща — почетният дом на теснопътските крале. Тя се издигаше над околните постройки, заобиколена от собствена крепостна стена. Дори посред бял ден пред портата ѝ стояха шестима стражи. Кор им извика отдалеч и те отместиха тежките железни врати. Дворът отвъд тях бе съвсем пуст. Никой не изтича да ги посрещне, докато не стигнаха обора. Едва тук две Крепостни поеха юздите от Кор.

— Късмет! — викна му Кор преди да се разделят.

— Благодаря. Ще ми трябва.

Още преди да прекоси обратно двора от небето започна да се сипе топъл дъжд. Джей наведе глава и си нахлузи качулката. Внезапно изви вятър, който почти го изтласка към вратата на къщата. Той се вкопчи в железните перила и изкатери на един скок последните стъпала.

„Нима наистина това е мястото, което от поколения насам жадуваме да си възвърнем? И заради което сме готови да започнем война срещу собствената си раса? — Той спря пред вратата. — Кълна се, ако не се страхувах, че ще ме зарежат тук, щях да им кажа, че този свят не ни е нужен. Да се опитам да ги убедя, че това е мъртъв, ерозирал къс скала. Кълна се, единствената причина, поради която все

още играя тази игра, е надеждата някой да ме откара от тази забравена от всички планета.“

— Милорд Вестител — рече мъжки глас. Джей изпъна рамене. Това беше неговата официална титла — Вестител на Небесните хора, а сбръчканият мършав човечец, който стърчеше пред него бе самият Пазач на Ключовете и канцлер на крал Сребрина. До него стоеше малък Крепостен с леген димяща вода в едната ръка и поднос с бисквити в другата. През дясната си ръка беше праметнал чиста кърпа.

Джей вече знаеше какво означава тази сцена. Кралят искаше да се срещне с него незабавно. Топлата вода и бисквитите бяха вежлив израз на уважение, но нямаше да има време да им се наслади.

— Кралят ви очаква — произнесе Пазачът, докато Джей си събуваше обувките и плакнеше краката си в легена. Той нахлузи чифт чехли, които хлапето му подаде от торбичката на пояса си, и схруска една бисквита с вкус на изсъхнал чипс. Нещо се беше случило. Нещо неочаквано.

Джей последва Пазача из каменните коридори. Лампите в тронната зала бяха запалени — значи скоро се очакваше аудиенция. Сигурно Морско острие го бяха изпреварили пред портите.

Въпреки горещината отвън в коридорите цареше смразяващ студ. Глеещите в мангалите по ъглите въглени не бяха в състояние да го прогонят.

Пазачът на Ключовете отведе Джей право в личните покои на Краля. Тук спряха и той почука почтително.

— Който и да си, дано водиш Вестителя! — чу се отвътре пискливият глас на краля.

— Водя го, кралю мой. — Пазачът се отмести и бутна вратата.

Джей събра сили и прекрачи прага.

Намираще се в стая, обзаведена с луксозни дървени мебели и с рафтове с книги покрай стените. Стаята бе овална и в центъра ѝ беше един от осемте стълба, на които се крепеше Високата къща. Сребрина му бе разказвала, че къщата била построена по заповед на нейната прапрапрабаба, а колоните символизирали подкрепата, оказвана от Безименните сили на кралете на Теснопът.

Крал Сребрина стоеше надвесена над своята картографска купа — местен еквивалент на глобуса. Картата на Царството бе изрисувана върху вътрешната повърхност на купата.

— Носи се слух — поде тя, без да даде възможност на Джей да прояви необходимите формалности, — че около стотина войници от гарнизона на Първоград изчезнали. Питам те сега, Вестителю на Небесните, къде според теб са се дянали?

Дори по стандартите на Царството Сребрина от Облаците беше слаба жена, което може би се дължеше на трескавата ѝ активност. Върху брадичката и челото ѝ бяха изрисувани алените кралски знаци. Те се изопваха и разместваха всеки път, когато челото ѝ се сбърчваше.

Джей се опита да запази спокойствие.

— Предполагам, че са били пратени да заемат нови позиции, ако случайно делегацията им не успее да сключи мир с Ваше величество.

— И аз си помислих нещо подобно. Но все пак реших, че няма да се наложи да се безпокоя за тях, ако ми заемеш някои от вашите чудодейни машини, с които моите генерали да ги прогонят. Или може би твоите господари не горят от силно желание да видят Теснопът като единствената сила в Царството, както се опитваха да ме убеждават.

„Ето че пак се започва!“

— Ваше величество, поисках оръжия, но ми бе отказано.

— Ами поискай отново де! — изврещя тя и Джей неволно отстъпи назад. — Моите пълководци губят търпение. А крал с неспокойни пълководци може да не остане дълго крал, ако не го знаеш от опит, Небесни човече.

— Ваше величество, победите засега са на ваша страна.

— Така е. — Тя положи ръце върху купата. — Аз печеля. Но печеля твърде бавно. Ако тази война не свърши скоро, Небесни, може да престана да печеля. А загубя ли, стените на Теснопът ще рухнат върху погребалната ми могила.

Тя се приближи до него.

— Ще стоиш до мен и ще слушаш онова, което имат да ми кажат Морско острие.

— Както винаги, Ваше величество. — Джей не поклати глава, въпреки че много му се искаше. Имаше дни, в които искрено съжаляваше, задето бе помогнал на Сребрина да се отърве от дядо си.

Пазачът на Ключовете вече бе свикал почетната гвардия пред вратата. Сребрина зае мястото си в средата на малобройната формация, войниците изтракаха с токове и поеха с равна крачка, а Джей побърза да се присъедини към тях.

Когато процесията приближи входа на Тронната зала, дузина Крепостни допряха едновременно свещи до фенерите, окачени на дълги вериги, и в залата блесна ярка светлина в мига щом кралят пристъпи вътре. Бижутата и накитите на присъстващите хвърляха трепкащи отблясъци, но тъмните им дрехи поглъщаха светлината.

Следвайки примера на придворните, членовете на делегацията на фамилията Морско острие вдигнаха ръце към лицето си, докато кралската процесия минаваше покрай тях. По татуировките си личеше, че всичките са Знатни. Трима семейни членове, един от тях — Сърце на Морско острие. Джей едва прикри въздишката си на облекчение. Ако не друго, поне щеше да измъкне малко информация за плановете на Първоград. И това щеше да е достатъчно, за да умилюстиви крал Сребрина.

През това време кралят се изкачи на своя пиедестал. Въпреки названието ѝ в Тронната зала нямаше трон. Според обичая кралете стояха прави и наблюдаваха аудиторията отвисоко. Сребрина можеше да издържа с часове без дори да пристъпва от крак на крак — нещо, което всеки път учудваше Джей.

Сребрина повдигна брадичка.

— Тъй като до слуха ми достигна, че моят братовчед от Първоград ще ми прати вест относно войната, явих се тук в присъствието на моя Вестител, за да ви чуя. — Гласът ѝ бе тъничък и писклив. — Изберете един измежду вас, който ще говори, и нека останалите потвърдят, че съм го изслушала с цялото си внимание.

Двамата от фамилията пристъпиха напред. Сърце на Морско острие старателно избягваше да поглежда към Джей. Жена му обаче, Ум на Морско острие, кръвна родственница на къщата, изглежда преднамерено търсеше очите му.

Двамата едновременно вдигнаха ръце, приветствайки крал Сребрина.

— Аз съм лейди Ум кену Ум на Морско острие дена Постоянен Наблюдател — обяви дъщерята на къщата. — Избрана съм да говоря от името на Знатните, Необвързаните и Крепостните, които са свързани с къщата и земите, където Острието е символ и защита. Имам също така разрешението да представлявам и Сянка на Стената, моя крал в Първоград. — Тя снижи ръка. — И ето какво ще кажа: кръв ще се лее, докато реките почервеняят и още дълго след това, защото ние

няма да склоним глава пред господарката на Теснопът, чиято свободна воля бе открадната от Вестителя на Небесните хора *дена* Ауноранте Сангх.

„Лошо начало!“

— Аз съм Учителят Сърце *кену* Сърце на Морско острие *кену* Благословеният говорител *дена* Сянката на Стената на Света — произнесе нейният съпруг. — Говоря от името на Храма на Учителите. Тъй като тази война бе разпалена от Ауноранте Сангх, ние заявяваме, че онези, които са надарени, имат пълното право да използват дарбата си срещу тях. Казваме също така, че в Теснопът вече не чуват Словата на Храма, защото всички са еретици и трябва да измрат.

Сърце говореше с равен и спокоен глас, но в това няма нищо чудно, защото произнасяше тази реч не за първи път.

— Но ако крал Сребрина от Облаците като господарка Теснопът реши да затвори сърцето си за Ауноранте Сан винаги може да разчита на прошка.

„Охо! Това вече беше опит да се търси компромисно решение. Дали пък и тяхното търпение не е започнало да се изчерпва?“

Крал Сребрина докосна алената татуировка на брадата си.

— Белязана със знаците на моята власт и фамилия, обявявам, че аз и свитата ми чухме и разбрахме думите ви. А сега вие чуйте какво ще ви кажа. Тези, които се наричат Учители от Първоград, са лъжци. Тъкмо те се вслушват в думите на Ауноранте Сангх, а не аз. Инак щяха да признаят истината и да разкажат на всички, че Вестителят, Слушателят и Писарят, и тримата Небесни, са дошли тук единствено за да ни предадат приветствията на нашите братя от звездите, открили ни на това забравено от всички място, където сме били изоставени от Служителя на Безименните. А сега Учителите искат да убият нашите братя, но аз съм готова да ги защитавам. Няма да променя решението си, нито ще възпра онези, които вдигат оръжие в защита на моята кауза. Ако искате да се възцари мир, трябва да спрете със заплахите срещу нашите братя, или да сринете моя град до основи.

Стомахът на Джей се сви болезнено. Решаваше се съдбата на Родната земя, и то между тези... същества... които не помнеха нито кои са, нито откъде са дошли.

— Кралю Сребрина от Облаците — рече Ум, — мрачно време настъпва в Царството. Никой от нас няма да спечели, ако воюваме,

вместо да се грижим за прехраната и за топлината на нашите домове.

— В такъв случай сложете оръжия и приемете с разтворени обятия вашите братя. Прогонете онези сред вас, които жадуват за кръв. Приемете, че аз съм избраната да разговарям с Небесните. И тогава въпросът ще бъде приключен.

— О, не, Ваше величество — рече Сърце, — никога няма да допуснем подобно нещо.

„Какви ги говориш, Сърце? — зачуди се Джей. — Твой ли е въобще този глас?“

— Друго имате ли да обсъждате с мен? — попита Сребрина.

— Не тук и в този момент, крал Сребрина — отвърна Ум и строго изгледа Сърце.

— Ваше величество, благодарим за оказаното ни внимание — рече Сърце.

Морските остриета отстъпиха, заобиколени от своята свита. Когато вратата се затвори, Джей въздъхна незабелязано и се опита да не издаде умората си. През това време Сребрина извикваше един по един съветниците си и обсъждаше с тях току-що проведеня разговор. Най-сетне ги освободи и Джей побърза да напусне залата.

Въпреки че Сребрина постоянно парадираше със своята близост с Небесните, отредените им помещения се намираха извън главната постройка. За да стигне до стаята си, Джей трябваше да прекоси един открит, брулен от вятъра каменен мост. С обичайната си непредсказуемост дъждът бе спрял и слънцето бе превърнало града в димяща баня. Докато стигна до своята къща, той бе плувнал в пот.

За разлика от кралските покои входът към неговата стая бе преграден само от окачения над прага гоблен. Джей го избута встрани и се шумугна край него. Посрещна го нощният хлад, задържал се между каменните стени. Джей побърза да вдигне завесите на прозорците. Това беше предварително уговореният знак със Сърце. Сега оставаше да се надява, че той ще го види и ще намери някакво извинение да дойде тук сам. Двамата имаха важни планове за обсъждане.

— Джей? — провикна се някой зад завесата на вратата. — Аз съм, Кор.

— Влизай, влизай.

Кор се приближи към него. Едва сега забеляза сенките под очите й. Тя се отпусна на едно от креслата до камината.

— Как мина?

Джей поклати глава.

— По-добре не можеше да бъде. — Той ѝ описа аудиенцията.
Кор изсумтя.

— Джей — рече накрая, — припомни ми защо правим всичко това.

„О, не!“

— Защото искаме да постигнем обединението на Човешкото семейство — рече той и се настави срещу нея. — И защото витайте ще направят всичко възможно да ни попречат.

— Ох, бях забравила последното!

— Какво има, Кор?

— Нищо ново — тя се почеса по челото. — Взех да заприличвам на туземците, ето какво. Нали ми е част от работата. Опитвам се да ги накарам да свикнат с идеята, че са част от едно по-голямо Човешко семейство. — Тя произнесе последните думи така, сякаш ги дялаше върху камък.

— Джей? — гобленът се повдигна и в стаята надникна Сърце.

Кор изпружи ръце към него толкова умело, сякаш това се бе превърнало в рефлекс. Сърце ѝ се поклони замислено. Татуираните върху ръцете му слънца проблясваха на дневна светлина.

— Какви са новините, Сърце? — попита Джей. „Дано е нещо, което мога да използвам.“

Сърце повдигна рамене и се подпря на перваза на камината.

— В нашия град цари недоволство. Съседите ни са силни, но засега не ни предлагат помощта си. Царството изчаква да види кой ще спечели тази война, Теснопът или Първоград, и тогава ще реши на чия страна да застане.

Джей сви юмруци.

— Сърце, трябва да ни помогнеш крал Сребрина да победи. Какво можеш да ни кажеш за разположението на силите в Първоград?

Сърце се поколеба. Кор се надигна и му предложи свободното кресло.

— Правя всичко това — заговори той, като ги погледна умолително, — защото бяхме излъгани в Храма. Безименните сили вече не са благосклонни към нашия народ. Децата ни се раждат мъртви или деформирани, а Учителите ни увещават, че нищо не се е

променило. Казват ни, че докато повтаряме Словата на Безименните, всичко ще бъде наред.

Кор многозначително погледна Джей.

Сърце клатеше глава.

— Войниците на крал Стена ще бъдат преместени от Терасирания склон, за да защитават външните предградия на Първоград. Ще бъдат там след три дни. Ако крал Сребрина ги пресрещне преди да достигнат местоназначението си, Стена ще се лиши от ценна и навременна помощ. Първоград изпрати делегация в Краен хълм и нищо чудно по време на разговорите да заявят, че не желаят да застават на ваша страна. Май чудесата ви се изчерпиха и никой вече не вярва, че може да има полза от Небесните. Ако иска да спечели, крал Сребрина трябва да действа бързо.

Джей и Кор се спогледаха.

„Какво да му кажем? Че Съветът реши да не въоръжава една телекинетична раса, обитаваща планета, в недрата на която може и се крият несметни технологични богатства? Опасявам се, че ако бъде откровен със Сърце, ще изгубим и неговата поддръжка.“

— Добре, ще информирам краля — рече той и се надигна. — Ще предам, разбира се, и на моите господари.

— Благодаря! — Сърце също се надигна. — Време е да се връщам. Не съм сам, както се досещате. — Той се обърна и излезе навън, следван от Джей.

— Сърце — прошепна Джей, когато гобленът се спусна зад тях, — кралят сподели с мен, че от гарнизона на Първоград е изчезнал един отряд от стотина войници. Да знаеш къде може да са ги пратили?

Сърце го погледна стреснато.

— Не съм чул за подобно нещо. Ще видя какво мога да узная по въпроса.

— Имаш нашите благодарности, Сърце. — Джей повдигна отново гоблена и се върна при Кор.

— Трябва да се погрижим да ги въоръжим — рече ѝ той. — Сребрина губи поддръжката на хората, въпреки че печели. Ние също губим, защото не се оказахме по-силни от легендите. Витаите ще се появят тук съвсем скоро. Ако не успеем да уредим въпроса със статута на това място преди те да цъфнат, всичките ни усилия ще идат на

вятъра. Тези нещастници никога вече няма да се присъединят към Човешкото семейство.

— Витаите може просто да ги изтребят — кимна замислено Кор. — Добре де, утре се връщаме в заслона. Провери докъде е стигнал Лу с Лишените. Ако няма напредък, аз ще те подкрепя за оръжията. Повечето от тях не са надарени и вече е почти очевидно, че без Камък в Стената и нейното семейство никой няма да ни разкрие истинското значение на тези арласи.

— Благодаря ти — отвърна чистосърдечно Джей.

— Е, до скоро виждане — усмихна му се Кор.

— Всичко хубаво! Кор излезе, а Джей се просна на леглото. „Все още има надежда да сложим ръка на това място. Стига да действваме във върнатата посока.“

Огърлицата изписука. Сърцето на Джей подскочи. Огърлицата изписука отново, и още веднъж.

„Кръв и кости! — Джей измъкна диска преводач зад ухото си. — Не може да е дошло време!“

Със свободната си ръка той разкопча огърлицата. Сигналят предупреждаваше, че предаването няма да е от обичайните. Идваше от много далеч и на твърде висока честота. Той пъкна диска в един едва забележим процеп отстрани на огърлицата и зачака.

— Джахидх, говори Келат. Първи отряд се приземи на Родната земя и аз съм с тях. Остават ти около двеста часа преди да спуснат Втори отряд, чиято задача е да завладее заселените територии. Докъде стигна вашата операция?

Джей бе втренчил скептичен поглед в огърлицата.

— Не зная, Келат — отвърна той. „И какво правя според теб? Провеждам лабораторен експеримент? Направлявам екип от Помощници?“ — Идеологията на Обединителите е пълна бъркотия, в това вече няма никакво съмнение, само че не виждам изгледи да се откажат от нея. Възможно е в края на краищата да открием и друг артефакт, подобен на Камък в Стената, но едва ли ще го разбера със сигурност, докато не се чуя с Лу.

— Свържи се директно с мен веднага щом имаш новини. — Огърлицата замлъкна.

Джей си я постави на шията. Разговорът трябваше да е кратък по съвсем обективни причини. Лу може би не беше най-добрият системен

оператор, но за компенсация разполагаше с няколко доста добри програми за проследяване и подслушване. И все пак мисълта, че Келат е съвсем наблизил, му помагаше да не се чувства толкова изолиран.

„Никой от нас не е привикнал да работи сам — въздъхна той. — Татко бе прав за толкова много неща.“

Джей вдигна капака на един от сандъците за дрехи и пусна вътре наметалото си. След това си свали колана с кобура. Пистолетът му бе единственото подобно оръжие на планетата, одобрено след специално събрание на Комитета. Варварско оръжие, изстрелващо проектили. Вдигаше твърде много шум и последствията от прострелването с него бяха прекалено кървави, но затова пък притежаваше драматичен ефект. Бяха му го дали за особени случаи, ако се наложеше да сплашва тези хора, които можеха да убиват с едно докосване.

Джей си припомни първия проект, по който бе работил още като стажант инженер. Витаите бяха сключили договор за изграждане на охранителна мрежа за Ейспикъф, една от страните в разкъсан от постоянни въоръжени конфликти свят на име Тот. Баск, горд от находчивите предложения на Джей, или може би търсец обещаващо начало за изграждането на неговия статут, бе уредил да го вземат в отдела за конструиране на модулни връзки. Джей даваше всичко от себе си, работеше без отдых и наблюдаваше с радост как мрежата бързо се разраства. Спомняше си чувствата, които го вълнуваха тогава.

А след това на Ейспикъф се проведеха избори и на власт дойде ново правителство. То скъса договора и нареди на витаите да си вървят. И витаите си тръгнаха, защото така процедираха. Да работят само когато им се нарежда, а когато не са желани, да приберат дължимото и да си вървят. Джей обаче не можеше току-така да изостави онова, на което се бе посветил през последните месеци. Дори си позволи тайно и от разстояние да доизпипа някои детайли. Баск, разбира се, знаеше, но не каза нищо. Когато обаче за това узна Възложител Келат, той нареди Джей да бъде отстранен от работа и да, бъдат отнети попечителските права на Баск, тъй като със свръхпротективното си поведение е позволил на сина си да се превърне в заплаха за обществения авторитет на витаите.

Три локални месеца по-късно на Ейспикъф избухна гражданска война и цялата мрежа беше унищожена. Витаите не се намесиха. Те не

желаеха да носят отговорност за нещо, което принадлежеше другиму, въпреки че бе създадено от техните ръце.

Тъкмо това искаха да променят Империалистите. Те забелязваха назряващите промени в Обитаемата галактика. В своята боязлива изолация витаите се бяха лишили от приятели, не разполагаха с колонии, нито с източници на работна ръка. Те оцеляваха единствено благодарение на факта, че много цивилизации в Обитаемата галактика ги смятаха за полезни. Но колониите и световите развиваха свои собствени технологии и скоро вече нямаше да имат нужда от тях. И тогава щеше да настъпи време, когато витаите от уважавани експерти щяха да станат просяци — освен ако преди това не успееха да се превърнат в реална сила. Ако не започнеха самите те да възлагат договори, вместо да ги сключват заради собствената си прехрана.

И тъкмо в това, каквото и да казваше баща му, се състоеше истинската работа.

Джей претегли за миг тежестта на оръжието, след това го положи внимателно в сандъка. От мястото, където се намиреше, не виждаше дължината на сенките, но бе изпълнен с вътрешната увереност, че до сутринта има още много, много време.

Кор напусна стаята на Джей, без да поглежда назад. Из главата ѝ като рояк досадни мухи се въртяха един и същи мисли и тя бе толкова заета да ги прогонва, че почти не виждаше накъде върви. Вдигна глава и примижва, оглеждайки релефа на стените. Ако се съдеше по някои познати признаци, беше съвсем близо до гостилницата. Стомахът ѝ стържеше. Храната не само щеше да я стопли, но и да ѝ помогне да проясни мислите си.

Гостилницата всъщност бе просторна пещера с надвиснали сводове. Между дялани от камък масички димяха огнища. Когато за първи път влезе тук, Кор едва не се задуши от лютивия дим. Сега обаче го вдъхваше с пълни гърди, сякаш бе източник на успокоение и уют. Тук, навътре в пещерата, винаги бе хладно. Нямаше как да проникне дневна топлина, докато нощният студ се задържаше лесно.

„И тепърва ще става по-лошо — помисли си тя. — Идат Тъмните месеци.“

Нейният роден свят Аверанд щеше да обиколи четирийсет пъти около своето слънце, преди Царството да извърши една-единствена обиколка около Очите на Служителя. Тя си спомни онзи първи път,

когато бе видяла симулация на орбитата на Царството. Планетата лениво обикаляше около двойна звезда, като ту се приближаваше до критичното равнище, ту се отдалечаваше прекалено много. В момента тъкмо бе поела към онази точка на максимална отдалеченост.

По краищата на огницата бяха положени глинени гърнета. Кор избра едно — с печено месо, гъби и малко зеленчуци — и се огледа, надявайки се да зърне панер с хляб, но не откри. Тя въздъхна и започна бавно да се храни. Без хляб обаче скоро отново щеше да се почувства гладна.

Отдавна беше привикнала с всичко, — с грубия тежък живот, почти лишен от радости, — но витаите се готвеха да им отнемат и това. „Ами ако все пак Човешкото семейство ги изпревари?“ Дали тази мисъл трябваше да пробужда у нея надежди, или да я плаши?

Бяха я пратили тук като член на малък разузнавателен отряд, когато Обединителите все още смятаха, че местните обитатели принадлежат към Семейството. Костваше ѝ доста време и усилия, докато изучи езика и местните обичаи и се сприятели с някои от обитателите. Научи се да разказва вицове и да се смее на вицове. Да дели работата с Необвързаните и да различава Учители от Знатни. Можеше да рецитира наизуст Словата на Безименните и да се ориентира само по стените. Беше си поставила за цел да открие всичко, което заслужаваше да бъде уважавано и да е обект на възхищение в тази причудлива култура. В края на краищата, тъкмо това бе нейната работа. Затова се бе подготвяла дълги години.

Но после пристигна новината. Тези хора не принадлежаха към Семейството. Бяха създадени изкуствено. Нищо подобно не бе откривано досега. Трябваше спешно да се формулира нова политика, но първо да се определят размерите на генетичните корекции.

Политика? Тя се намръщи. Каква политика спрямо този жалък свят, където човек не можеше да намери дори святна храна или да се стопли? Тези нещастници работеха, гладуваха, мръзнеха, а в кратките промеждутъци се шегуваха,) смееха и любеха.

Пронизителен звън я накара да подскочи и тя едва не изпусна гърнето. Едва след миг осъзна, че е сигналът на нейния диск преводач. Тя положи внимателно гърнето на пода и чукна диска лекичко с пръст два пъти.

— Кор, Джей — произнесе гласът на Лу, — връщайте се веднага, но не се бавете, защото въпросът е сериозен.

— Какво има? — отвърна Кор, докато се надигаше трескаво, забравила, че трябва да разговаря шепнешком.

— Този път, струва ми се, открихме истински диамант. Но... ще ви го покажа, когато се приберете.

— Тръгнах вече — чу се гласът на Джей.

Кор лапна още едно парченце месо и остави гърнето до огъня. Тя се измъкна по една от тесните галерии, която водеше към града, като избутваше с рамене всеки, който ѝ се изпречваше на пътя. Нещо се бе случило. Може би нещо, което най-сетне щеше да вдъхне свежа струя в задрямалата игра, с която се бяха захванали.

Когато най-сетне стигна къщичката на Джей, завари го да седи на дивана. Тъкмо нахлузваше дясната си обувка.

— Къде ти е снаряжението? — озъби ѝ се той. — Хайде, трябва да се размърдаме. Остават ни само няколко часа до свечеряване.

— Да не си изпросил разрешение от краля? На лицето на Джей се изписа отвращение.

— Ще го получа де, казах ти. Иди да приготвиш талигата. И побързо, моля те!

— Добре, добре! Ще я докарам на двора.

Тя повдигна завесата и излезе навън. Беше стигнала до средата на коридора, когато осъзна какво е изписано на лицето на Джей. Страх. Той беше изплашен. Не само изплашен, изглеждаше като обхванат от паника.

„Какво, по дяволите, може да изплаши толкова силно един витай? Пък бил той и бивш витай?“

Гърлото ѝ се сви и тя мъчително си пое дъх. Трябваше час по-скоро да се приберат в заслона и да съобщят у дома за онова, което бе станало. Това беше другата ѝ работа.

— Ей, вие там! — извика тя, когато влезе в обора и зърна неколцина Необвързани. — Трябва да впрегнем воловете! Бързо!

С тяхна помощи бяха достатъчни само няколко минути. Тъкмо изкарваше талигата на двора, когато се появи Джей. Той дотича и скочи на пейката до нея преди още да успее, да дръпне юздите.

— Не спирай! — рече, сетне се прехвърли отзад при сандъците.

Талигата изви бавно към външните порти.

— Какво ти става, Джей? — попита тя, опитвайки се да го зърне с крайчеца на окоето, докато същевременно се стараеше да не изпуска от поглед портата.

— Мисля, че се сещам къде са онези изчезнали стотина войници — той надничаше над рамото ѝ, но гледаше нагоре. Лицето му беше напрегнато, докато обхождаше с поглед далечните покриви.

— Ще ми кажеш ли, или просто ще зяпаш? — тросна се тя. Вече приближаваха портала с неизменната охрана. Само един от шестимата пазачи извърна глава към тях. Останалите петима не сваляха погледи от старшия, който тъкмо слизаше от стената. Талигата се изтърколи през отворената врата и продължи по разкаляната улица между надвисналите стени на къщите.

— Те са тук — произнесе най-сетне Джей.

— Какво! — Кор се заоглежда трескаво, сетне отново втренчи поглед в Джей.

Едва се сдържа да му кресне, че си е изгубил ума, но изведнъж почувства, че нещо в обкръжаващия ги свят наистина не е както трябва.

Теснопът бе шумен град и този следобед не беше изключение. Шумотевицата както винаги бе в изобилие. Викове, отекващи между стените, звън на желязо откъм ковачниците, тропот на копита. Но по улиците не се мяркаха никакви деца, личицата им надничаха само от прозорците и над оградите. Нямаше ги и минувачите, нито войници, яхнали биволи, които да ги разгонват с виковете си. Само тази обща глъчка и...

— Небесни хора! — долетя нечий глас до тях.

Едър камък профуча наблизко и Кор наведе глава. Воловете спряха объркани. Джей дръпна покривалото на талигата. Изведнъж улицата се наводни от хора, гонени от войници в униформите на Първоград. Едни се мъчеха да се скрият по къщите, други се опитваха да им дадат отчаян отпор. Звънът на метал не идеше откъм ковачниците, а от сблъсъка на мечове. Мъже и жени, загърнати в дебели вълнени наметала, си проправяха път покрай талигата, размахвайки в ръцете си тояги. Из въздуха свистяха камъни, запокитени с прашки.

Единият от воловете измуча и се задърпа назад и Кор прехвърли вниманието си върху него. Тя дръпна рязко юздите, шляпна едрия му

гръб с пръчката и изкрещя гневно, напомняйки на глупавото животно, че трябва да ѝ се подчинява. Талигата подскочи рязко напред.

„Но нали имаше примирие?“ — не намираше покой умът ѝ.

„Тези негодници от Първоград...“

„Първоград губеше. Бяха обречени. Но те знаеха, че и Теснопът няма да издържи още дълго в тази война. Сигурно са решили, че могат да си позволят да пожертват две фигури, двама дребни благородници от двора, срещу възможността да измъкнат победата направо от ръцете на Сребрина.

Ако знаеха, че Сребрина е еретичка, щяха да си дадат сметка колко малко всъщност рискуват.“

Кор отново извика на животните и ги шляпна с поводите. Големите глупави чудовища измучаха и запристъпваха напред. Нечии ръце я сграбчиха и я задърпаха, пред погледа ѝ се мярна зачервено и гневно лице. Джей се пресегна и стовари юмрук върху него. Ръцете я пуснаха и Кор успя да възстанови равновесие.

Но сега вече животните бяха завладени от паника, заобиколени плътно от тази люшкаща се, неистово врецаяща тълпа. Кор отпусна поводите докрай, но и това не помогна. Животинският инстинкт ги караше да си пробиват път през тълпата. Още един чифт ръце я сграбчиха. Тя замахна с пръчката и чу болезнен вик. Отново я уловиха. Пак викове, крясъци и резки дърпания. Тя продължаваше да шиба наляво и надясно с пръчката, напълно оглушена от шума на битката. Джей бръкна под наметалото си и извади пистолета.

Той се наведе до Кор, прицели се в най-гъстата редица от първоградски войници и дръпна спусъка. Отекна изстрел, сетне още няколко. Войници и от двете страни рухваха под краката на сражаващите си, целите облени в кръв. Шумът от изстрелите кънтеше надалеч между къщите. Нови, пронизителни писъци разцепиха въздуха. Кор зърна опустяла странична уличка и пришпори воловете напред.

— Гениално! — крещеше тя с истеричен глас. — Сега вече половината град ни смята за Ауноранте Сангх!

Джей не отговори. Той отново насочи пистолета към тълпата и стреля.

— Над главите им, животно такова! — кресна му Кор, но не посмя да извърне поглед, за да види дали я е послушал. Воловете бяха

забелязали в далечината градските порти и ускориха ход. Единственото, което ѝ оставаше, бе да стиска поводите. Побеснелите животни дърпаха толкова силно, че можеха да изтръгнат ръцете ѝ от ставите. Не можеше да ги спре, нито дори да ги направлява. Река от бежанци се стичаше през градските порти, запречвайки улицата, но воловете сякаш не я забелязваха.

— Пази се! — крещеше тя. — Дайте път! Дай път ти казвам! Ала глъчката бе твърде висока, за да я чуе някой. Мярна падащи върху разкаляния паваж тела, дочу гневни викове, проклетия. Единственото, което можеше да направи, бе да стиска с изтръпнали пръсти поводите и да се моли да няма сериозно пострадали.

По някакъв начин си пробиха път през тълпата, минаха през градските порти и се озоваха на пътя отвън. Тук хората се разбягваха във всички посоки. Едва сега Кор осъзна, че ръцете и челюстта я болят от силното стискане.

Поне бяха изпреварили тълпата и шумотевицата зад тях стихваше постепенно. На няколко пъти колелата на талигата попаднаха в дупки и паянтовото изделие се люлееше, заплашвайки да се разпадне. Опряла здраво крака в напречната греда и вкопчена в поводите, Кор успя да се задържи и дори да поуспокои малко бесния бяг на животните.

Първо поддаде десният вол. Той измуча, изви глава и повлачи тежките си крака. Каруцата постепенно забави ход и накрая спря.

— Какво правиш! — викна Джей.

— Млъквай! — тросна му се тя. — Стой си там и не приказвай!

Тя скочи от талигата и прокара длан по запотените гърбове на животните. Гърдите им се повдигаха и спускаха трескаво. Остави ги няколко минути да си поемат дъх, поотпусна сбруята, покатери се обратно на пейката и ги плесна по гърбовете с поводите. Воловете се подчиниха покорно и талигата се заклатушка по пътя. Долината бе съвсем пуста. Далеч встрани, отвъд шубраците и ниските дръвчета, се виждаха отделни отдалечаващи се групички от хора и животни. Новината за стълкновенията в Теснопът бе прокудила хората надалеч. Кор разтърси глава. Опита се да забрави, че зад нея седи Джей с положен в скута пистолет. На няколко пъти си повтаряше, че не е имал друг изход и е направил това, което е трябвало да направи. Нямахше друг начин да се измъкнат от онова меле. Всеки момент можеха да ги

смъкнат на земята, да ги стъпчат и убият. Задачата им беше да оцелеят, за да докладват какво става тук. Това, което сториха, не беше нищо в сравнение с онова, което щяха да направят витаите след време.

Можеше само да се моли, че войниците на Сребрина ще отблъснат атаката на неочаквания враг и ще го прогонят надалеч от градските стени. Тяхната победа щеше да е и победа на Обединителите.

Каньонът пред тях вече тънеше в тъмнина. Тя замижа за миг и когато отвори очи, наоколо бе нощ. Не погледна назад. Не обичаше да гледа как се отдалечава чертата на деня.

Джей ровичкаше из сандъците. Шумът спря и той приседна до нея, стиснал два електрически фенера. Закрепи ги от двете страни на каруцата, погледна я, но не каза нищо. Тя също премълча. Фенерите хвърляха два ослепително ярки кръга на пътя пред тях. Кор вдигна глава и огледа небето. Не виждаше никаква цепнатина между облаците, значи скоро щеше да завали. Светлината на фенерите опря в стената пред тях и тя зърна зъбера, който бележеше разклонението към един страничен каньон, където бе техният заслон.

Спря талигата и въпреки почти осезаемото нетърпение на Джей се зае да развързва изморените животни. Когато приключи, ги плесна с пръчката да си вървят. Все някой щеше да ги намери и прибере, но ако ги завърже за някое дърво, до сутринта щяха да са замръзнали. След здрач земята тук изстиваше с шеметни темпове. Никой не знаеше защо. Кор имаше своя теория, но засега не я споделяше с никого. От нея не се очакваше да създава теории, а да наблюдава и изпраща информация.

Джей държеше двата фенера и ѝ подаде единия. Беше прибрал пистолета. Смразяващият ужас, който бе изпитала, докато го наблюдаваше да стреля хладнокръвно в тълпата, бе започнал бавно да се топи, но тя все още не намираще сили да го заговори. Кимна му да върви пред нея. Той изсумтя нещо неразбрано и се изкатери до цепнатината, отвъд която бе входът към техния временен дом. Студът бързо си прокара път до тялото ѝ и тя почувства, че зъбите ѝ тракат. Джей отвори вратата на заслона и светлината, която бликна отвътре, я заслепи за миг. Лу не се виждаше никакъв.

— Сигурно е долу — подхвърли Джей. Той се наведе и повдигна капака на тунела. Жестът не му отне повече от няколко секунди, но

навремето, когато за пръв път откриха този таен вход, бяха изгубили няколко дни, докато го отворят. Тунелът бе прокаран през плътен силикатов слой и завършваше с коридор, който навлизаше хоризонтално в недрата на Стената. Коридорът бе с гладки стени, равен под и без никакво осветление. Повърхността на стените сякаш се местеше, когато върху нея попадеше светлина от фенерите.

На около двайсетина метра от началото коридорът се превръщаше във вертикална шахта. В горния край на шахтата имаше метална платформа, която обаче така и не бяха успели да задвижат, за да се спуснат надолу. Вместо това бяха поставили въжена стълба — за ужас на жителите на Царството, които от време на време водеха тук.

Въпреки че спускането не беше повече от десетина метра, Кор се задъха, докато стигна долу. Тя махна на Джей, че може да я последва.

Мека светлина идеше от другия край на тунела, малко повече, отколкото би трябвало да излъчват фенерите на Лу. По стените трепкаха и се местеха зловещи сенки. Чуваха се приглушени гласове, сякаш някой там плачеше.

— Ей, Лу! — извика Кор и забърза.

— Тук съм. — Гласът му отекна в пустия коридор.

С приближаване светлината се усили и обгърна Кор напълно, когато стигна прага на Първата камера. Сводестите ѝ стени бяха изработени от същия гладък материал като стените на тунела. Странни и причудливи конструкции, вероятно мебели, но покрити с дебел слой прах и с износени седалки, бяха разпръснати навсякъде. До една от стените бе поставен статив с отвори, в част от които бяха подредени петнайсетина сияещи бели камъни, които човеците наричаха „арласи“.

Няколко хиляди години те все още бяха изпълнени с течност, а в течността тъмнееха неясни очертания. Кор не знаеше дали създанията вътре са отгледани, или изкуствени, но понякога те се движеха, лениво и без видима причина, сякаш в очакване на заповеди, които тя не можеше да им даде. Дори сега не се сдържа и погледна към тях, но за нейна радост течността бе размътена и непроницаема под въздействие на тази нова и ярка светлина, каквато не бе виждала досега.

Лу се беше надвесил над двете Лишени и безпомощно кършеше ръце — като баща, който не знае как да успокои разплаканото си дете. Следа бе стиснала главата си с ръце и ридаеше неудържимо, с

протяжни хлипания, които караха цялото ѝ тяло да се тресе. Чаши я беше прегърнала през рамо и плачеше тихо до нея.

— Какво е станало? — попита изплашено Кор.

— Светлините се запалиха — отвърна Лу.

— Какво? — Джей застана зад Кор, все още задъхан от спускането.

— Светлините се запалиха — повтори Лу и размаха ръце. Кор едва сега забеляза, че таванът свети на хаотични петна, размазани като сенките в стъклените, но за щастие непогръдвани. — Изглежда Следа наистина е роднина на Камък в Стената. Тя докосна камъните... — той махна към подредените върху статива арласи — и пуф! — Лу разпери безпомощно ръце.

Кор знаеше какво иска да направи той — щеше му се да докосне разплаканите жени и по някакъв начин да ги успокои. Но знаеше също така и какво ще стане. Жените щяха да трепнат и да се отдръпнат. Така реагираха при подобно поведение. Нали бяха Лишени.

„И само боговете знаят какво още са...“

— А това видял ли си го? — попита Джей и пристъпи към „задната врата“ на Първа камера, откъдето започваше поредният коридор. Отстрани, на стената до вратата, Джей бе изписал с едри букви „НЕ Е ИЗХОД“.

Кор надникна в коридора. Почти в същия миг я заслепи ярък лъч рубиненочервена светлина. Тя премигна изплашено. Още един червен лъч отскочи от стената на коридора, сетне трети.

— Божичко мили в небесата и на Земята! — прошепна тя. Това пък какво е?

— Не посмях да погледна — призна си Лу. — Имам чувството, че по някакъв начин са се включили онези кабели там.

Джей блъсна с юмрук по една от масите.

— Сега не ни беше време за това!

— Защо, какво има? — погледна го изплашено Лу.

— Първоград наруши примирието — побърза да обясни Кор. — Избухна бой на улиците на Теснопът.

Тя погледна към камъните върху статива, сетне към бавно местещите се в стъклените сенки. Лу беше прекарал много безсънни дни и нощи да описва и каталогизира всичко, открито тук. А през свободното си време обмисляха какви ли не теории, които да обяснят

находката, но така и не бяха достигнали до някакво що-годе приемливо обяснение. А после една натъпкана с примитивни суеверия поробена женица бе докоснала камъните и изведнъж подземното помещение се бе озарило в светлини, сякаш бе изгряло слънцето.

„Как ми се иска да съм на мястото на Лу! — помисли си тя внезапно. — Как ми се иска да ме интересуват само генератори, трансмитери и други полезни, но глупави машинки. Да виждам в хората само доброто и да ги смятам всичките за мои съюзници. И да забравя, да забравя напълно, че тук сме — затънали до гуша в нещо, което никак, ама съвсем никак не разбираме.“

— Как си, Кор? — усмихна ѝ се Лу, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Всичко наред ли е? — Той обгърна с жилестата си ръка раменете ѝ и тя почти веднага почувства, че се отпуска.

— Добре съм, наистина — отвърна му шепнешком и го стисна за ръката.

„Само дето съм прекалено уморена за всичко това. Студено ми е, изплашена съм и имам нужда някой да ми помогне.“

Тя се освободи от прегръдката му и се приближи до Следа и Чаши. Следа продължаваше да хленчи, но вече не толкова трескаво.

— Лишени — произнесе Кор. — Качете се по стълбата и ни чакайте в бялата стая. Можете да легнете да спите до огъня. Махнете се оттук.

— Тази презряна жена ще изпълни каквото ѝ нареждате — рече Чаши с нескрито облекчение в гласа. Следа се надигна с вдървени движения и бавно я последва към тунела. Лу ги изпроводи с поглед.

— Няма никаква представа как го е направила, но съм сигурна, че не ѝ харесва, и не мисля, че някога ще го повтори.

— Ще се наложи — заяви хладно Джей.

Кор почувства как у нея се надига гняв. Отново си спомни разлюляната тълпа, изстрелите и пролятата кръв.

— Джей, не зная за какъв се мислиш, но нямаш право да вземаш каквито и да било решения без потвърждение от Шестнайсети май.

Джей посочи с пръст тунела.

— Ако Сребрина не успее да задържи Теснопът, губим всички досегашни шансове да изградим тук достатъчно силна база преди пристигането на витаите. И тогава сме загубени. Всичките, ясно ли ти е?

— Все още разполагаме с някаква преднина — възрази Кор. — Само дето си нямаме ни най-малка представа на какво сме се натъкнали...

— Чуй ме, Кор — прекъсна я Джей, — говоря ти за *витаите*. Знаеш ли какво ще направят, когато пристигнат тук? Ще изкарат всички на улицата, ще вземат онези, които смятат за полезни, и ще ги откарат някъде. А през това време ще анализират всичко, на което успеят да сложат ръка. Ще измерват, ще записват, ще изучават и накрая ще го разберат. И докато Обединителите търсят някакво „политическо решение“, витаите ще се върнат в Обитаемата галактика и ще печелят от новите си познания. И ще правят каквото им скимне!

— Кор — намеси се Лу, — на мен също всичко това не ми харесва, но трябва да се съглася с Джей. — Лу поклати глава. — Тук е концентрирана твърде голяма сила. Най-важното сега е да накараме онези двете да ни запознаят с останалите от семейството на Камък в Стената.

Кор не очакваше да чуе това, нито пък Джей. Той сбърчи чело. Лу въздъхна, разбрал, че двамата не споделят мнението му.

— Всеки от вас е говорил с нея. В тяхното семейство трите камъка — трите арлас — се предават от най-голямата дъщеря на най-голямата дъщеря. Звучи объркано и безсмислено, но ако си поразмърдаме мозъците, току-виж намерим свястно обяснение. Може да не е наръчник за ползването им — той махна към камъните, — но поне ще ни помогне да разберем как да ги задействаме, без да докарваме тези нещастници до истерия.

Джей помръдна рамене.

— Е, добре — въздъхна той. — Но искам веднага да пратим съобщение до Шестнайсети май и да обясним какво е положението тук. Нека пратят разрешение да продължаваме с работата.

В гласа му се долавяше скрита заплаха, почти фанатична увереност. Кор преглътна страха си, защото осъзнаваше, че е прав. Войната, която бяха предизвикали, можеше да погълне и тях, ако не я спрат навреме. Почти бяха изчерпали мирните решения.

Джей все още изглеждаше мрачен.

— Кор, искам от теб да откриеш останалите членове на семейството на Камък в Стената. Аз ще дойда с теб. И не ми харесва начинът, по който говориш.

Кор кимна покорно. Всичко това щеше да свърши зле — вече бе сигурна. Не можеш да подчиниш тези хора. Не можеш просто да ги грабнеш в шепата си. Но друг изход нямаха.

„Каквото и да прави Семейството с Човеците, ще е по-добре от онова, което възнамеряват да им сторят витайте“ — припомни си тя.

Така поне би трябвало да бъде.

6. ШЕСТНАЙСЕТИ МАЙ, В МРЕЖАТА, 22:34:34 МЕСТНО ВРЕМЕ

„... казват, че нищо няма да се случи, ако Човешкото семейство остане разделено. И това е вярно. Периодите на възход и падение ще продължават да се редуват с неотслабваща сила и ние, изгубилите своето Еволюционно начало, ще бъдем оставени на милостта на вселената, нехаеща за децата, които е създала.“

Д-р Селучия Рос,
реч по време на
встъпването в длъжност,
6/34/376 (според
календара на Шестнайсети
май)

От всички страни се издигаха непреодолими и непробиваеми стени и между тях оставаше съвсем малка цепнатина, през която Дориас едва би могъл да провре нещо. Той бавно и мъчително протегна ръка. Вътре имаше съвсем малко място, в което да напипа и задържи подходящите пътища, без да разстройва дейността на мрежата. Ала тук го притиснаха нови, невидими досега прегради. Дориас се напрегна, изпружи пръсти докдето можеше и внимателно опипа свободното все още пространство между потрепващите вени, които пренасяха пакети от информация. Всички вени си пробиваха път право през стената. Нямахме никакво свободно местенце, през което би могъл да се промуши.

Той отдръпна ръка и изпрати сонда назад към хранилището, за да провери дали не е останал някой готов за действие изследователски

модул. Дориас рядко местеше из мрежата цялото си съзнание. Този процес бе колкото тромав, толкова и неудобен. Той изискваше да се промушва из фиброоптични пътища, да впръсква съзнанието си в процесори, които бяха до такава степен натъпкани със собствена информация, че дори една-едничка допълнителна мисъл можеше да се превърне в непосилно бреме — в капката, от която да прелее чашата. А остави ли мислите си на воля, те щяха да се разпилеят незнайно къде и тогава можеше само да се надява да се върнат отново при него.

Вместо да се подлага на подобни изпитания, Дориас бе проектирал своя собствена свита от подвижни части, които можеха да пътуват навсякъде из мрежата и да изпълняват неговите поръчения. По-малки и по-чевръсти от него, те се връщаха натоварени с търсената информация, или изпълняваха задачи, изискващи манипулиране на машини и информационни потоци, отстоящи на светлинни години от скривалището му.

Сондата се върна почти мигновено. Късмет. Един от модулите се бе прибрал току-що и информацията, която бе прехвърлил в хранилището, чакаше да бъде оценена. Дориас прати отново сондата да повика изследователя и веднага щом той се появи, го намести в новооткритото свободно пространство. *Изследователят* бе по-малък от ръката му, но въпреки това едва се промушваше. Още докато го наместваше *изследователят* започна методично да каталогизира информацията и да изучава внимателно всяка от вените на мястото, където се срещаша със стената, търсейки слаби места и повтарящи се участъци. Същевременно внимаваше да не бъде засечен и разкрит. Достатъчно бе да бъде подложен на наблюдение за време, по-дълго от обичайното, и той мигновено щеше да се прибере в хранилището.

ПИНГ!

Дориас се отмести встрани, за да направи място за идващия сигнал. ПИНГ!

Сигналът долетя по водещия към него път и Дориас го улови. Оказа се един от *неговите скитници*. *Скитниците* се превозваха с кораби, или станции, понякога изпълнявайки предварително поставени задачи, друг път изчакваха търпеливо, ако възникне нужда да бъдат пратени другаде.

Домът на този тук бе мрежата на „Ю-Кенай“ и той носеше в зъбите си съобщение от Ерик Борн.

Дориас прие *скитника* в себе си и изчака, докато съобщението бавно се разтвори в съзнанието му. Ала съобщението бе почти лаконично. В него се казваше само, че „Ю-Кенай“ най-сетне е поел към Шестнайсети май и Ерик е сам на борда. Нищо повече, което означаваше, че Ерик бърза и вероятно е разтревожен от нещо.

Сигурно е заради витаите, помисли си Дориас. Споменаването им пробуди стари рани в душата му. Витаите строяха стени, които затваряха цели светове, и го оставяха да дращи край входните портали. Те блокираха старите пътища, поставяха бариери между него и *скитниците* му, та се налагаше да програмира *търсачки*, които да ги издирват. Спасителните операции отнемаха години или се проваляха напълно.

Дориас нямаше нищо против витаите да му затрудняват живота. Предизвикателствата бяха стимул, а не пречка. Далеч по-притеснителна бе постоянно тегнещата опасност да му направят живота непоносим — на него и на всички останали, които се прехранваха от мрежата.

Безпокоеше го още и фактът, че Ерик не споделяше с него къде е жената, Арла. Не беше необходимо да си гений, за да се досетиш, че щом не е на борда на кораба, Ерик най-вероятно я е оставил при Перивар като контрабандна стока. Все пак не криеше това от Дориас — многозначителен факт за доверието, което му оказваше в момента. Дориас прати *скитника* в хранилището. Щеше да го върне обратно на борда на „Ю-Кенай“, когато Ерик пристигне. Той активира мониторите около леговището си. Сега всички комуникации щяха да бъдат щателно проверявани, категоризирани и съхранявани на съответното място. Внимателно щеше да бъде следена работата по различни проекти и Дориас щеше да бъде информиран в случай на някаква промяна.

Сетне повика *говорител* и *танцьор* и ги закачи с „кайшки“. Отвори една от дузината линии, които напускаха леговището му, изстреля първо *изследователя*, настани се в отсамната страна на линията и зачака.

Шейсет и шест секунди по-късно „кайшката“ трепна и се изпъна, бръмчейки и трептейки с безброй сигнали, които постепенно се сливаха в човешки глас. Дориас ги попиваш като сунгер.

— Рос слуша.

— Дориас, госпожо председател. — Стиснал края на „каишката“, Дориас усещаше, че *говорителят* предава неговите сигнали, а танцьорът се раздвижва и рисува портрета му върху видеоекрана на Рос.

— Какво мога да направя за теб, Дориас?

— Току-що получих съобщение от Ерик Борн. Той е на път за Шестнайсети май, но не води със себе си жената.

— Проклятие! — Последва близо петсекундна пауза. — Какво пък, знаехме, че работата е рискована, нали? Каза ли поне доколко са наясно витаите?

— Ето какво получих от него. — Дориас разлюля „каишката“, пращайки копие от съобщението на Ерик по линията. *Танцьорът* мигновено прие нов облик и на екрана на Рос се появи лицето на самия Борн.

— Доста бедно откъм информация.

— Предполагам, че си е имал други грижи в момента.

Тя се засмя.

— Трудно е да възразя, имайки предвид цялата тази история. И преди да ме попиташ — да, ще се погрижа да се приземи тук безпрепятствено. — Още една пауза. — Разбира се, смятам лично да го запозная с нашето предложение. Какво ще каже според теб?

Дориас затършува за отговора из спомените си за Ерик Борн.

— Трудно е да се прецени — призна той. — Най-вероятно ще се съгласи, стига да не узнае, че неговият зет помага на нашата група в Царството. Така и не можах да разбера защо изпитва такава неприязън към Сърце на Морско острие, но със сигурност чувствата му не са отслабнали с времето.

— Хммм. А какво според теб е отношението му към войната?

— Загрижен е. Ерик полага големи усилия да създаде впечатлението, че не се интересува от онова, което става в Царството, но всъщност това е перчене. Според мен той няма никакво намерение да доведе тази жена, Арла Камък в Стената, на Шестнайсети май, защото не смята, че тук ще е в безопасност. Както знаете, Учителите са посветили живота си да защитават Човеците.

— Хмм... Важни заключения, но според мен по-важно е, че Ерик Борн не би искал витаите да се появят в Царството.

Дориас не отговори.

— Има ли още нещо, което трябва да зная? — попита накрая Рос.

— Да. Ерик със сигурност ще се нуждае от скривалище... и аз ще му помогна, дори вие да се откажете да му сътрудничите.

— Дори и ако се окаже, че работи срещу Обединителите?

— Ерик вероятно няма да работи нито за, нито против Обединителите. Ако прави нещо, прави го, защото следва собствените си разбирания и възгледи. Длъжник съм му за минали услуги и ще направя каквото поиска.

— Е, радвам се, че поне ми го казваш.

— На вас също съм задължен, задето ме приютихте.

— Не мога да ти попреча да помогнеш на приятеля си, ако наистина си решил да го направиш. — Сигналът откъм Рос внезапно се уплътни и забави. — Всичко, което искам, е да не забравяш, че твоята кауза е и наша.

— Едва ли бих могъл да забравя нещо толкова важно.

— Просто исках да го чуя от теб, ясно ли е? — Сигналът пак се усили. — Ще посрещна Ерик Борн на космопорта, стига, разбира се, той да не възразява. Ще поговорим. Ще му покажа това-онова. Ще се опитам да разбера на какво държи. А след това... — Тя предпочете да не довършва изречението. — Благодаря за новините, Дориас.

— Винаги сте добре дошла. — Дориас нави обратно „кайшката“ и двата модула се прибраха при него.

Не споменаха нито дълг, нито възможността да се изнудват един друг под заплахата да си създадат огромни неприятности. Беше като с Перивар и Ерик. Един без друг всеки от тях щеше да е съвсем самичък, което означаваше, че ще му е далеч по-трудно да оцелее. Дориас знаеше. Беше опитвал.

Схипенд втренчи свъсен поглед в Ерик.

— Точно в този момент обработваме документите на още поне триста новопристигнали. Вашата информация ще трябва да изчака реда си, както всички останали. — Без да каже нито дума повече, той продължи щателната проверка на системите на „Ю-Кенай“ за вируси и контрабанден софтуер, за да издаде на Ерик разрешително за връзка с комуникационната мрежа на Шестнайсети май.

Ерик едва сдържа надигащото се у него желание да изрита досадния бюрократ от собственото си пилотско кресло. Вместо това се шмугна покрай Кам, който стоеше неподвижно на мостика, и се отправи към отворения въздушен шлюз.

Шестнайсети май бе истинско чудо. Вероятността за образуване на планета със стабилен и еднакъв навсякъде климат бе колкото тази да поникне фиброоптично клонче на вечнозелено дърво. Осъществявайки истински инженерен подвиг, на какъвто не бяха способни дори Рудолантските витай, някой бе придал на планетата синхронизирана със слънцето орбита, идеален наклон и скорост на въртене, така че на повърхността ѝ винаги и навсякъде да е пролет. Цял куп планетолози прекарваха огромна част от времето си в спорове дали подобно нещо е възможно. Досега не бяха стигнали до каквито и да било приемливи заключения, най-вероятно защото първосъздателят бе пропуснал да постави името си под осъществения проект.

Съглашението за Обединение на Човешкото семейство бе открило тази планета и я бе заселило, обявявайки я за своя база. Искаха да я превърнат в паметник на стремежа към прогрес и обновление. Някога тук, на това място, някой бе успял да изведе цяла една планета на почти невъзможна орбита — невероятно постижение, в сравнение с което опитите на човечеството по тераформиране на новооткрити и не особено подходящи за заселване късчета земя изглеждаха жалки. Но сега този неизвестен богоподобен творец бе отдавна мъртъв или изчезнал и единственото, което можеха да направят, бе да се ровят в търсене на изгубени стари познания.

Ерик подаде глава през шлюза и вдъхна с пълни гърди влажния въздух. Погледът му шареше неспокойно из космопорта около „Ю-Кенай“. Огромната обгоряла бетонна площадка под безоблачното небе му навяваше меланхолични чувства, въпреки че денят бе топъл и приятен. Наоколо се виждаха и други кораби, старателно прибрани в силозите, с щръкнали към небето върхове, а между тях щъкаха товарни машини. От тази страна се разкриваше гледка към Хълмовете на Космопорта, но Ерик знаеше, че ако заобиколи кораба от другата страна, пред него ще се ширне като на длан Градът на Съглашателите, разположен върху равната като тепсия долина, оставена от същия онзи неизвестен виновник за съществуването на цялата планета.

Но и това нямаше да му помогне да прогони последните остатъци от агорафобия, които се криеха из дълбините на съзнанието му. Донякъде Ерик бе благодарен на витаите, че го пращат предимно на космическите станции. Последната мисъл обаче го накара да си спомни за станция Харон и Арла и той се намръщи.

„Къде ли е в момента? — рече си той. — Дано да се вслушва в онова, което ѝ казва Перивар. Надявам се...“

Разтърси глава. Шансът да узнае какво става с нея засега бе минимален. Ерик се прибра вътре и надникна в пилотската кабина. Схипенд продължаваше да се рови из компютъра и да мърмори нещо в огърлицата си. Когато отново погледна навън, Ерик забеляза, че към кораба се приближава миниатюрна персонална кола. Тя спря до шлюза и отвътре се показа стройна и елегантна жена на средна възраст.

— Сар Ерик Борн? — рече тя и примижа на светлината на утринното слънце.

— Същият — поизправи се той.

— Ще дойдете с мен веднага щом приключат с обработката на документите.

— Благодаря ви — отвърна Ерик, — но очаквам един приятел да ме вземе...

Усмивката ѝ се разшири.

— Простете. Привикнала съм хората да ме познават. Аз съм Селучия Рос и трябва да ви посрещна по поръчка на вашия приятел Дориас. — Изглежда зърна на лицето му недоверие, защото побърза да добави: — Ако искате, можем да се свържем с Дориас, който ще потвърди.

Ерик я оглеждаше преценяващо. Името бе същото, което бе получил от Дориас, но освен това пробуждаше някакви смътни спомени. Не беше млада жена, в корените на русата ѝ коса се виждаха сивкави кичури. Времето бе притиснало розово-бялата ѝ кожа към скелета, а бръчиците под очите ѝ говореха за напрегнат и нередовен живот. Дрехите ѝ не бяха модни, по-скоро практични. Носеше свободно падаща зелена риза, панталони и обувки без ток. От огърлицата ѝ се отделяха няколко бионишки, които проникваха на различни места през кожата ѝ — една от тях водеше до диска преводач зад ухото ѝ, друга бе свързана с прилепения до слепоочието ѝ

електронен бележник, а останалите се спускаха към китките, където вероятно непрестанно следяха пулса ѝ.

„Обезопасителна система“ — досети се Ерик и я погледна по-внимателно. Жената явно беше важна персона.

— Уверен съм, че няма да се наложи — излъга той и погледна през рамо към мостика на „Ю-Кенай“. — Но първо трябва да приключат с проверката на софтуера.

— Ах, така ли? — Без да поиска разрешение, Рос се изкатери на мостика. Ерик я последва, шашардисан от нахалството ѝ.

— Кой отговаря за обработката на този кораб? — попита тя веднага щом стигна мостика.

Схипенд се извърна, готов да скастри натрапника, но щом я зърна, ченето му увисна от почуда. Той скочи пъргаво и се изпъна.

— Госпожо Председател! Позволете да се... ах...

— Не ме очаквахте, нали? — подсмихна се тя. — Искам приоритетно обслужване на този клиент. Необходимо ли е да се намесвам лично?

— Ами... ааа... госпожо Председател — пелтечеше Схипенд.

— Вярно, че имаше известно забавяне при... ааа... наземната проверка. — Той изплашено погледна към Ерик.

Рос кимна.

— Добре, свържете се лично с мен, ако се налага намесата ми. Ще оставя отворена линия към кораба. — Тя чукна с пръст огърлицата си и размърда устни, произнасяйки необходимите нареждания беззвучно. След това погледна към Ерик.

— Ще ви помоля да ме извините, сар Борн.

— Нека аз ви благодаря — отвърна любезно той, докато полагаше усилия да привикне с промяната в ситуацията. Председател Рос бе не друг, а самата водачка на Обединителите. Селучия Рос, госпожа Председател Рос, поправи се той, управляваше планетата, на която стоеше в момента.

Не му беше ясно обаче как човек, който властва над цял един свят, може да изпълнява дребни задачи за Дориас.

— Дориас пропусна да ми обясни какъв пост заемате, когато ме информираше, че ще ме очаквате — рече той, надмогвайки пискливия глас, с който Схипенд настояваше да узнае от някого на другия край на линията защо се бави обработката на документите на Ерик Борн.

— Колко типично за Дориас, нали? — подсмиваше се Рос. — Никога не се е впечатлявал от високите постове.

— Да, така е — кимна Ерик. — Може би все пак трябва да се извиня, заедто...

Тя махна с ръка.

— Няма значение. Аз също не обичам формалностите. Ако сте готов, ще ви предложа да се преместим другаде, където да разговаряме на спокойствие.

Ерик се подвоуми. Изпънат до него, Схипенд продължаваше да се поти и да кълне в огърлицата. Кам стоеше неподвижно в очакване на заповеди, а госпожата чакаше какво ще реши Ерик Борн.

Мисълта да остави непознат човек на борда на „Ю-Кенай“ му се струваше почти непоносима. Искаше да разговаря с Дориас, да чуе какво ще каже той по въпроса, но докато не получи пропуск за Шестнайсети май, нямаше никакъв шанс да проникне в системата. Със сигурност не можеше да прибегне и до дарбата си при толкова много неизвестни около него.

— Ще ви последвам след минутка, госпожо председател.

Ерик ѝ се поклони, кимна към шлюза, след това се завъртя и влезе в каюткомпанията. Взе сака, в който държеше малко дрехи и разни електронни приспособления — за случай че посещението му се... усложни. След това натрака върху клавиатурата кратка комбинация, която отваряше линия право към електронния мозък на Кам.

— Кам — прошепна той, — веднага щом приключи проверката изолирай кораба. Нека всичко да е готово за излитане.

— Слушам, сар Борн.

Ерик кимна. Винаги беше за предпочитане да проявиш предпазливост. Той метна сака на рамо и напусна кораба.

Рос го очакваше при колата. Ерик се настани на свободната седалка до нея.

— Готов съм, госпожо председател.

— Рос — поправи го тя. — Нека оставим титлите за Обединителите, нали?

— Както предпочитате. — Той нагласи сака между краката си. Рос отпусна спирачката и малката кола се отправи към оживената

улица в края на космопорта. Ерик втренчи поглед право напред, за да избягва гледката на откритото небе над него.

Рос, както се оказа, не си падаше и по празните приказки. Тя се вля в трафика, управлявайки колата със съсредоточено и замислено изражение. Не беше от притеснение и неопитност, както скоро установи Ерик. Сигурно имаше твърде много проблеми.

Оставиха колата пред една арка, която се оказа портал към станцията за скоростни скутери, с каквито се движеха по магистралите на Шестнайсети май. Ерик отново се настани отдясно, а Рос пхна в процепа идентификационната си карта и въведе на терминала крайната цел на пътуването им.

— Запазила съм ви стая в дипломатическия хотел, сар Борн — обясни тя. — Веднага щом получите достъп до мрежата можете да се настаните в нея за ден или цяла година — както предпочитате.

— Хиляди благодарности, Рос.

— Надявам се не възразявате още известно време да се порадвам на вашата компания? — Тя отключи седалката си и я завъртя към него. — Искам да ви покажа някои интересни неща в Града на Съглашението, пък и да ви задам някои въпроси.

— С радост ще ви услужа с каквото мога — кимна Ерик. „И без това имам нужда от нови работодатели — мислеше си той. — Стига тези тук да са по-приемливи от витаите.“

От малкото, което виждаше зад прозореца, остана с впечатлението за добре уреден град, проектиран и изграден така, че да създава усещането за комфорт у своите жители. Ерик така и не можа да си обясни защо това го кара да се чувства неспокоен.

Машината на Рос определено се ползваше с предимство. Пътят изтегляше другите коли встрани или ги забавяше, за да ѝ осигурява безпрепятствено и постоянно движение. „Госпожа председателката може наистина да не си пада по формалностите, но очевидно няма нищо против привилегиите.“

— Дориас ми каза, че сте негов приятел — подхвана Ерик.

— Член на кръга на избраните, а? — подметна тя с привидно нехайство. — Мисля, че в него сме само вие и аз.

— А, има още неколцина. — Тя чакаше да назове имената им, но той премълча.

— Всъщност почти стигнахме — рече, щом усети, че Ерик не възнамерява да продължи.

— Той за вас ли работи?

Тя кимна.

— Като член на Семейството?

Рос обмисли внимателно отговора.

— Честно казано — не. Но аз не съм ксенофоб, сар Борн. Не смятам, че със създаването на Човешкото семейство трябва да се изолираме от останалите разумни същества в галактиката, особено от онези, които сами сме създали. Дориас твърдо вярва в каузата на обединеното човечество и аз го уважавам за това.

Той реши да смени темата.

— Получих съобщение от Дориас, в което той ми казваше да се свържа с вас.

— Част от съобщение, искате да кажете. — Устните на Рос трепнаха. — Той ми каза, че не е пристигнало цялото. Да, аз го помолих да се свърже с вас. Искахме да ви предложим договор за системен оператор. Дориас твърди, че сте по-добър дори и от него. Трудно ми беше да повярвам.

„Какво всъщност искате от мен, госпожо Председател?“ — чудеше се той.

— Дори Дориас не е свършен — подметна той, като наблюдаваше внимателно лицето ѝ. — Но същото може да се каже и за мен. Вие ще решите кой от двамата ни е по-подходящ за работата.

— Това ще стане, когато стигнем до представянето на договора. — Тя отмести поглед и едва забележимо помръдна с долната си челюст.

— Освен това Дориас ми каза, че тъкмо Обединителите са взели Камък в Стената от Царството — продължи Ерик.

— Камък в Стената — повтори тя. — Това ли е цялото ѝ име?

— Едно от многото.

— Да, вярно е, че я помолихме да дойде с нас като официален представител. Витаите я отвлякоха по пътя.

Ерик мълчеше. Усещаше нарастващ сърбеж в дланите, а един гневен глас в главата му питаше защо е трябвало да се месят в живота на едно най-обикновено момиче?

— Ето че пристигнахме — обяви тя и посочи един зелен прозрачен купол. — Но, сар Борн, трябва да ви предупредя нещо. Когато слезем от колата, ще присъствате на малка сцена.

Колата сви в завоя и спря пред железните врати, зад които бе паркингът. Вратите се плъзнаха встрани.

„Малката сцена“ се оказа армия от помощници и охрана, която изхвърча през вратата на купола и се завтече насреща им.

— Госпожо Председател, това е доклад за...

— Госпожо Председател, имате среща с...

— Госпожо Председател...

— Госпожо Председател...

Рос стоеше като статуя наред зоопарк, докато един едър охранител въвеждаше ред сред тълпата. Тя изглежда попиваше наведнъж цялата информация, защото отвърщаше с лаконичните „Не“, „Да“ и „Разрешавам“.

— Ако обичате, сар Борн? — един от охранителите бе застанал до него с набор от лепенки в ръка. Ерик кимна и мъжът притисна една от лепенките към неговия диск преводач, а другата постави на слепоочието му. Вградените в тях микроелектроди си проправиха път през кожата му.

— Последвайте ме, сар Борн — кимна Рос. Тълпата пред нея се разтвори и двамата забързаха към вратата. Тук ги очакваше нов шпалир от чиновници, събрани сякаш по всеобща команда. Залата, в която се озоваха, бе нещо средно между музей, академичен монумент и гнездо на бюрократи. Върху една от прозрачните стени имаше пано, символизиращо милиардите градове на Човешкото семейство. Екскурзоводи с лазерни показалки напето предвождаха групи от зяпнали от почуда туристи и изнасяха лекция за значението на всеки от тези градове. Между тях забързано и със замислени изражения крачеха чиновници, които сякаш не забелязваха множеството, потънали в своите важни задължения.

Най-сетне се добраха до едно фоайе, затворено между фосфоресциращи силикатови стени. Половината от антуража останаха да чакат отвън и само една малка група избраници последваха Председателката през вратите. Вътре имаше маси, на които Обединители от различни краища на Обитаемата галактика

разговаряха помежду си на дузина езици. Насред цялата тази суматоха и точно на пътя на Рос се бяха изправили двама Рудолантски витаи.

Ерик се вцепени. Витаите втренчиха погледи в него, сякаш бе несметно съкровище. И двамата мълчаха. Рос — също. Погледът ѝ се плъзна към него.

Значи е знаела. Знаела е, че ще са тук, и въпреки това го доведе право при тях.

— Сар Борн, вие сте с мен — припомни му тя, докато двама охранители отваряха врата към помещение, което вероятно бе нейният кабинет. Един от безбройните асистенти пристъпи към витаите и им съобщи с хладен и любезен глас, госпожа Председателката ще ги приеме в най-скоро време.

Двамата влязоха в кабинета и вратата зад тях се затвори. Две от стените бяха прозорци, третата бе изпълнена с монитори, на които се виждаха сцени от Града на Съглашателите — дали е реално време или е исторически — това не можеше да определи.

— Седнете, моля. — Тя му посочи едно от меките кожени кресла.

Ерик игнорира поканата.

— Какво искате от мен?

— Помощта ви.

— Трябваше ли да ми показвате витаите, за да си я осигурите?

— Трябваше да покажа на витаите, че сте с мен. Надявам се да ги забави поне малко. — Тя поглади с ръка бюрото. — Това познато ли ви е? — Рос натисна едно от копчетата на бюрото.

Един от мониторите на стената премигна и постепенно се изпълни с мътносива пелена. Ерик почувства, че гърбът му се вдървява. От пелената изплуваха двама витаи, единият — по-нисък и мускулест от другия. Ниският се обърна към камерата, която заснемаше сцената, и кимна. Ерик сбърчи вежди. Витаите не познаваха тази мимика. Какво беше това?

Високият заговори:

— Аз съм Пратеник Ивали от Рудолантските витаи. До мен е Пратеник Асгоут. Двамата сме упълномощени да направим този запис и да го разпространим из Обитаемата галактика. Бихме помолили всички, до които достигне това съобщение — както официални институции, така и частни лица, — да се съобразят и да уважат

претенциите на Рудолантските витаи към планетата с обозначение МГ49суб1 според Меридианната координатна система.

Ерик не можеше да помръдне. Едва след няколко секунди осъзна, че пресекливият шум, който чува, излиза от собственото му гърло.

Сега заговори Пратеник Асгоут.

— Не очакваме да получим чието и да било одобрение, нито молим за разрешение да осъществим този акт. Само даваме гласност на нашите намерения, заявявайки, че за в бъдеще тази система трябва да се разглежда като принадлежаща на витаите и подлежаща на нашите закони и управление.

— Благодарим ви за вниманието — приключи Ивали. Картината почерня.

Коленете на Ерик трепереха. Не можеше да свали втрещения си поглед от екрана.

— Никога досега не са правили нещо подобно — рече с хладен глас Рос. — Витаите не предявяват претенции към светове. Те купуват онова, което им е необходимо, от онези, с които са сключили договор, или постепенно ги превръщат в свои марионетки. Но за какво им е притрябвала една планета с разрежена атмосфера, която едва покрива три четвърти от нейната повърхност?

Ерик се извърна толкова бързо, че му се зави свят.

— Какви мерки са взети по въпроса? — попита той дрезгаво.

— Почти никакви. — Рос се облегна назад и скръсти ръце. — Чудя се, сар Борн, имате ли поне малка представа колко могъщи са витаите? Те извършват почти цялата инженерна поддръжка на всички машини и инсталации из Обитаемата галактика. Повечето от клиентите им не биха имали нищо против да ги оставят да приберат тази МГ49, тъй като и без това не могат да им попречат по никакъв начин. Някои от тях дори биха се радвали, ако това стане с надеждата и те да спечелят от подобен акт. — Тя го оглеждаше внимателно. — Кой всъщност се интересува от един забравен свят?

Ерик отново извърна очи към екрана. Пред погледа му се мяркаха познати лица. Лейди Пламък. Сърце на Морско острие. Арла.

Рос въздъхна.

— Сар Борн, независимо от всичко, което си мислите, крайно време е да проумеете, че е наложително да сътрудничите на Човешкото

семейство. Време е също така да разберете, че нашите две раси имат общ противник и това са витаите.

— Нашите две раси? — повтори Ерик. — Какво искате да кажете?

Тя не сваляше поглед от него.

— Когато открихме, че МГ49суб1 е заселена, пратихме делегация, която да приобщи местната култура към Човешкото семейство. Страшно се изненадахме, когато след необходимите анализи и проучвания открихме, че вашите сънародници не принадлежат към Семейството. Телекинезата например не е свойство, което възниква и се развива спонтанно сред нито един клон на Семейството, въпреки че при някои се проявява в слаба форма и след съответни генетични корекции. Който и да е работил върху вашите предци, постигнал е изключителен успех.

— Какво искате да... — Ерик се надигна. Тя му махна да седне.

— Това бе едно от първите открития на нашите изследователи. При всеки народ съществуват легенди за телекинеза, телепатия или някакви други екстрасензорни способности и умения. Но никъде, с изключение на МГ49суб1, те не могат да действат по команда, на макроскопично ниво, при това да се срещат у значителна част от населението. Има и други доказателства, ако пожелаете да ги чуете. Но по-важното е, че вашите предци не са еволюирали спонтанно. Те са били направени.

„Не! — извика същият онзи гневен глас в него. — Ние сме били назовани от Безименните! Те са ни нарекли Крале, Знатни, Необвързани, Крепостни и Лишени. На всеки, комуто дали име, вдъхнали живот и той заел мястото си в Царството...“

Той скастри гласа да мълчи.

Когато отново възвърна способността си да говори, рече:

— Щом не сме част от Семейството, какво правите там? Защо не ни оставите на мира?

Рос се наведе към бюрото.

— Защото макар да не сте част от Семейството, вие сте част от неговото наследство, също като Дориас. Необходимо е да ви разберем, за да можем да ви приемем подобаващо. — Тя го наблюдаваше напрегнато. — Бъдете сигурен, че ще ви приемем като равни, докато витаите възнамеряват просто да ви поробят.

— Наистина вярвате във вашата кауза, нали? — попита той, но в гласа му се долови умора. Това вече беше прекалено.

— Да — отвърна тя без колебание.

— Въпреки че вие започнахте войната?

— Не съм започвала войната. Тя избухна заради изолацията от Човешкото семейство. И ще бъде прекратена веднага след обединението.

— Ще ви попитам за последен път, госпожо Председател. Какво искате от мен?

— Искам да говорите от името на Царството. Искам да заявите открито и ясно, че не желаете витоите на своя свят и че протестирайте срещу нашествието. Искам да го повтаряте отново и отново, докато бъде излъчено до всички краища на Обитаемата галактика и стане достояние на всички правителства. — Тя си пое дъх. — Знаете ли, че можете да го видите отгук?

— Да видя какво? — попита смутено Ерик.

— МГ49суб1. Царството на Безименните сили. Вашето слънце и неговия двойник — може да се наблюдават и в нашето звездно небе.

— И?

— Ужасно красиво място, нали?

Тя леко докосна едно копче върху бюрото и на монитора се появи лишено от пропорционалност изображение на бинарна система — златиста звезда и нейният брат близък, по-малко бяло джудже. Ерик си спомни какво го бяха учили като малък — че слънцата всъщност са очите на Гарисмит, които непрестанно наблюдават Царството, защото звездите са очите на Безименните, които наблюдават отгоре.

В самия край на екрана се мерзелееше наклонена спрямо плоскостта планета с яркочервена повърхност, сякаш обхваната от пожарища. Царството на Безименните сили.

— Самотна планета, на стабилна орбита около двойна звезда — заговори на пръв поглед нехайно Рос. — Без луни наоколо, без други планети, няма дори някой газов гигант за придружител.

— За какво намеквате, госпожо Председател? — попита Ерик.

— Сигурно знаете, че Обединителите обичат да издирват непознати светове. Ние сме много добри в това... но вашият свят... дълго време някак си е убягвал от вниманието ни. Всъщност откритието стана почти случайно. Един от нашите помощници е

изстрелял сонда по погрешка във ваша посока. — Тя го погледна с присвити очи. — Знаете ли, има още един свят, който търсим от много време, но безуспешно.

— И кой е той? — Ерик нямаше нищо против тази игра, стига да спечели време да се посъвземе.

— Еволюционното начало на Човешкото семейство — произнесе тя. — Търсим го от триста години, но изследователите ни се завръщат с празни ръце. — Тя разпери своите в знак на безпомощност. — Но май се сецам защо.

Ерик мълчеше. Предпочиташе да я остави да говори.

— Според Дориас вашата митология се основава на идеята, че служител на боговете е преместил света на безопасно място. — Тя го дари с широка усмивка. — Но според мен целта е била не просто да го преместят, а да го скрият. — Рос отново кимна към екрана.

— Госпожо Председател... — Ерик не посмя да погледне към екрана, — защо някой ще иска да скрие Еволюционното начало?

— За да го опази от Рудолантските витаи например. Или от техните потомци. Никой не може да знае със сигурност, нали? Та ние не разполагаме с достоверна история на Обитаемата галактика за последните десет години, какво остава за последните три хиляди. Знаем обаче, че някой някога е бил в състояние да извежда планета на нужната орбита. — Тя отсечено посочи екрана. — Не разбирате ли накъде води всичко това? Нито един член на Човешкото семейство не би позволил на витаите да сложат ръка върху планета, която сериозни доводи сочат като нашето Еволюционно начало. Откакто бяха открити шеселите, живуркащи мирно и щастливо на своята родна планета, въпросът за издирването на нашето Еволюционно начало бе поставен с нова сила. Сар Борн, говорете от името на своя народ, на Закрилниците на Еволюционното начало и ще ни осигурите сериозни аргументи да ви защитим от витаите.

— А ако не го сторя?

Тя разпери ръце.

— Ами нищо, сар Борн. Ще разполагате с обещаната ви стая в хотела и с всички необходими връзки из мрежата. Ще си останете мой гост. Аз от своя страна в качеството си на Председател ще се опитам да торозя витаите, докато разбере какви са намеренията им. Защо например отвличат обитатели на МГ49суб1.

— Госпожо Председател, не мога да говоря от името на когото и да било в Царството. Напуснах онзи свят преди десет години и нямам никакво намерение да се завръщам, нито пък да участвам във вашата война с витаите. Имам свой бизнес и трябва да се погрижа за интересите си. Благодаря ви за гостоприемството и искрено се надявам да не ви досаждам дълго. Обещавам също така при първа възможност да ви се отплатя за услугата. — Той се надигна и усети, че коленете му леко треперят.

Рос опря длани на бюрото.

— Има още нещо, за което трябва да ви предупредя, сар Борн.

— И то е?

— Двама Обединители, чудесни хора, мои приятели, загинаха, когато витаите отвлякоха вашата сънародничка.

Ерик едва се сдържа да не възрази с „тя не е моя сънародничка“.

— Някои мои колеги настояват да се даде гласност на този факт и на причината, поради която те са били там. Имате ли представа обаче какво ще се случи с вас и вашия свят, ако им позволя?

— Госпожо Председател, уверен съм, че ще постъпите така, както ви повелява вашата съвест — произнесе спокойно Ерик. — Няма нищо, с което да променя решението ви. Мога ли да си вървя?

Трябваше да ѝ отдаде дължимото — тя очевидно се бе подготвила за подобен развой на събитията. Поизправи рамене и махна с ръка.

— Вие сте свободен човек, сар Борн, можете да правите каквото си искате. Нямам никакви претенции към вас. Особено след като казахте, че ще ми върнете услугата. Един от помощниците ми ще ви изпрати сметката.

Ерик излезе. Рос изглежда вече бе предупредила охраната, защото един от пазачите го очакваше, за да му свали лепенките, а светещи индикатори на пода му показваха пътя. Пред външната врата бе паркирана кола.

Той се качи вътре. Вратата се затвори. Едва тогава си спомни, че не разполага с идентифицираща карта и няма как да накара проклетото нещо да се раздвижи.

Облегна се назад и тихо изруга. Произнасяше думите бавно и отсечено, използвайки нецензурни изрази от всички езици, които знаеше. Дори добави няколко, които не бе чувал, откакто напусна

Храма. Когато приключи, бе споменал всички Обединители и Рудолантски витаи до девето коляно.

Едва доловими вибрации в пода го предупредиха, че колата потегля.

Ерик рязко вдигна глава.

— Не мога да те оставя сам дори за минутка — произнесе глас от интеркома.

— Дориас! — изпълни го вълна на облекчение. — Дориас, чу ли разговора ми с Рос?

— Чух го. Ще говорим, когато се прибереш в твоята стая. В момента вземам някои предохранителни мерки.

„Нима са сложили брѳмбари в стаята? Проклетници! Първо витаите, сега и Обединителите. За кои се мислят тия хора?“

Колата измина около три километра из гъсто заселен район и спря пред триетажна тухлена постройка с барелеф отпред. Вратата се отвори и Ерик улови дрѳжката на сака. Веднага щом се озова на тротоара вратата се хлопна и колата отпътува. На освободеното място спря друга кола. Ерик погледна машинално към нея и забеляза Схипенд, който се надигаше от седалката.

— Сар Борн — изпуфтя той, — нося ви документите, сар.

Подаде му четири полимерни квадратчета, върху които бе изписано името на Ерик, както и датата на пристигането му. Едното бе пропуск за обществения транспорт, второто за библиотеките и останалите обществени сгради, третото за комуникационната мрежа извън кораба и последното бе кредитна карта с авоарите, които бе поръчал да прехвърлят на Шестнайсети май.

— Благодаря за помощта, сар Схипенд — Ерик прибра картите в джоба си.

— Приемете моите извинения за забавянето. — Очите на Схипенд светнаха. — Госпожа Рос има навика да създава сериозни затруднения на онези, които не постъпват както тя иска.

— О, така ли прави? — предпазливо произнесе Ерик.

— Ако създава затруднения и на вас, сар Борн, с радост ще ви помогна да напуснете Шестнайсети май. Незабавно.

Ерик едва се сдържа да не се ококори. На лицето на Схипенд се изписа хищно изражение.

— Благодаря за предложението, сар Схипенд. Ще го имам предвид.

— Винаги можете да ме намерите чрез обществените линии, сар Борн. Ще държа една постоянно отворена за вас. — Схипенд се прибра в колата и отпътува.

„Очи Гарисмитови!“ Ерик се огледа. Още някой? Тротоарът обаче пустееше.

Хотелът нямаше централен вход, а шест отделни асансьора за всяка от стаите. Ерик пхна картата в процепа и вратата се плъзна встрани. Посрещнаха го лъщящите стени на асансьорната кабина, която едва доловимо се разтърси при потеглянето. Когато вратата отново се отмести, разкри приятно обзаведена стая, почти два пъти по-голяма от каюткомпанията на „Ю-Кенай“. Вместо прозорец, външната стена бе превърната в чудесно оборудван комуникационен център, а по клавишите на клавиатурата имаше букви от три езика.

— Хубаво! — кимна Ерик доволно и остави сака на масата. Настани се в креслото пред монитора и отвори директна линия към личното пространство на Дориас. Екранът се изпълни с местещи се разноцветни облаци и трепкащи хоризонтални линии — Дориасовата представа за автопортрет.

— Здравсти, Учителю Ръка — произнесе Дориас и линиите преминаха на честотата на неговия глас. Той винаги държеше да се обръща към Ерик с пълната титла.

— Здравей, Дориас. Надявам се, че си добре. — В поздрава имаше лека ирония.

— Напълно. По-добре от теб, във всеки случай. — Кратка пауза. — Ерик, съжалявам. Не знаех, че това може да се случи.

— Сигурно не си знаел. — Ерик се облегна уморено. — Може би госпожа Председателката не е искала да те тревожи.

— Не е честно, Учителю Ръка!

— Така ли било? — отвърна с горчивина Ерик. — Дориас, твоята приятелка е фанатичка и интригантка.

— Разбира се, че е такава — спокойно отвърна Дориас. — За подобни случаи са ни нужни точно фанатици. Нормалните хора щяха да се откажат и да се приберат у дома.

— Много ти благодаря — промърмори Ерик.

— Нали ти сам ми каза, че при вас надарените ги вземат в Храма и ги правят фанатици?

— Зная, зная — въздъхна Ерик. — Какво правиш тук, Дориас? За какво са ти притрябвали тези хора?

— Те са единствените, които имат поне малка възможност да спрат витаите. Интересуват се от изграждането на постоянна и открита за достъп мрежа. Ако помогна на Рос... и на Семейството... тя ще ми осигури възможност да работя с мрежата, да разполагам с допълнително пространство, да се развивам. Това е шанс, Учителю.

— Госпожа Председателката знае ли за тези твои велики планове?

— Разбира се, че знае.

— Дориас — Ерик се наклони напред, — не съм сигурен, че тук си в безопасност. Освен това ми се струва, че госпожа Председателката се отнася с известно недоверие към същества, които не са част от Човешкото семейство или под негов пряк контрол.

— Не се бой, Учителю, постарях се да ѝ внуша, че съм ѝ безкрайно полезен. За много неща.

„И тя на теб също. Само че какво разбираш ти, приятелю, от двойствената човешка природа. Какво знаеш например за такива като Схипенд? Ами ако се натъкнеш на нещо, което не би трябвало да ти е известно? Какво ще направи с теб тогава твоята госпожа Председател?“

Той разкърши рамене.

— Дориас, имам чувството, че кръгът около мен се затяга. Трябва да изчезвам.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще се опитам да проникна в мрежата на витаите, за да разбера какви са намеренията им спрямо Царството.

— Не си свикнал с лесни задачи, нали? — Две от линиите се извиха като повдигнати вежди. — Имаш ли представа, че за мен например е физически невъзможно да проникна в тяхната мрежа? Все едно да се мъча да премина през тухлена стена.

Ерик направи кисела физиономия.

— Зная, зная. Надявам се да си отворя линия с помощта на моята дарба. Може би дори ще успея да дешифрирам някои от командите за

извличане на информация. Друг е въпросът дали ще мога да разтълкувам тази информация.

— А, значи това ще е моята работа? — попита Дориас. Ерик кимна, но после се сети, че Дориас не може да го вижда.

— Да. Единственият проблем е, че не съм в състояние да свърша моята част от работата отгук. Нужен ми е терминал или станция, която е в близост до някоя от витайските системи. Не искам да рискувам и с предаване между „Ю-Кенай“ и Шестнайсети май. Нямам представа как точно ме следят витаите. Та щях да те помоля... да те помоля да дойдеш с мен. — Той млъкна. Дориас не обичаше затворените информационни пространства. Твърде лесно можеха да бъдат вдигнати и отнесени.

Линиите на екрана затрептяха тревожно.

— Има и друга възможност. — Сега се изгладиха. — Бих могъл, стига да разполагаме с време, да ти осигуря свое копие.

Това завари Ерик неподготвен. В първия миг се стресна, но после се засмя.

— Ще ми окажеш честта да работя с твоя първороден? Дориас, аз съм поласкан.

Честотните линии се изкривиха в пародия на човешка усмивка.

— Няма да е моят първороден, макар че е средство, което не правя често. В общи линии ще е нещо подобно. Необходимо ми е първо да изчисля какво пространство ще заеме.

Ерик прехвърли наум информационните системи на кораба.

— Не разполагам с толкова много динамично пространство, Дориас. Дори сега съм съвсем близо до предела. Освен ако не успееш да въведеш програмата в Кам.

— В андроида? Защо пък не? Дори ще е по-лесно, отколкото в системите на кораба. Още сега започвам работа. — Част от линиите се изместиха към долния десен ъгъл на екрана.

— Благодаря ти. — Известно време Ерик се любуваше на флукуациите на своя приятел. — Колко ще трае?

— Боя се, че ще съм готов чак утре сутринта. Това е фина работа.

— Чудесно. Тъкмо ще мога да разуча някои важни въпроси. Ще ти се обадя по-късно, става ли?

— И се послушвай за новини... около теб.

— Разбрано. До скоро, Дориас.

Двамата прекъснаха връзката едновременно. Ерик остана загледан в екрана. „Защо не му казах? Той може дори да знае какво иска Схипенд или за кого работи. Докъде стигнах, Очи Гарисмитови, да не смея да се доверя на Дориас тъкмо когато...“

Той разтърси глава, за да прогони неприятните мисли. Отвори сака и извади отвътре тъмносиня кутия с миниатюрен екран от едната страна. Във всяка от стените имаше отвор за куплунг. Кутията практически можеше да е всичко — от преносима памет до развъдник на вируси. В действителност тя съдържаше два призрака. Ерик я остави на креслото и положи до нея кабелите, които извади от сака. След това коленичи пред комуникационното табло, плъзна отдолу пръсти, докато намери скритите закопчалки, и го отвори. Даваше си ясна сметка, че щеше да е по-безопасно да го направи на борда на „Ю-Кенай“, но пък оттам по-трудно щеше да скрие източника на сигнала. Ерик измъкна от един страничен джоб на сака чантичката с инструменти и подреди на пода няколко отвертки и нож със съвсем тънко острие. После седна с кръстосани крака и внимателно разгледа веригите вътре в пулта. Някои от тях бяха маркирани с малки етикетчета или надписи, други се отличаваха по цветовете. Не без изненада той установи, че Обединителите използват цветова кодова схема, заимствана от обществения стандарт на витаите.

Най-сетне откри четири от главните трансферни канали. Оттук, нататък всичко бе само умение на пръстите и внимателно боравене с инструментите. Когато приключи, взе синята кутия и пъкна свободните краища на куплунгите в контактните отвори.

Перивар бе направил тази кутия. Веднага щом се съвзе от битката с Таса Ад и Кесса той нареди на Дориас да прерови паметта на корабната система и да събере всякаква информация за неговите притежатели. Преодолявайки болката от ранената си ръка, той бе успял да събере всички възможни биологични данни от Кесса и Таса Ад, докато лежаха мъртви на мостика. Беше снел ретинови и пръстови отпечатъци, ДНК-ехо, както и телеметрични изображения. Щом двамата с Ерик се преместиха на борда на „Ю-Кенай“ Перивар бе прехвърлил цялата събрана информация в тази кутия. Отне му много часове работа, докато Ерик кръстосваше нервно наоколо и се чудеше какъв е смисълът от всичко това. Накрая Перивар включи кутията към информационната система на кораба и чрез интеркома подаде

съобщение на Кам да подкара „Ю-Кенай“ в исканата от него посока. За андроида заповедта важеше и от двамата собственици на кораба и той се подчини.

И сега, когато Ерик се свързваше със Схипенд, досадникът нямаше да вижда на екрана него, а Таса Ад, застанали пред Кесса, негова помощничка и съветник. Точно както се появяваха, когато бяха живи. Би могъл да сканира ретината им, ако разполага с необходимата апаратура, да провери ДНК-записите за тяхното пристигане и да ги сравни с регистъра на Шестнайсети май. Доколкото можеше да се съди от мрежата, и двамата бяха живи и здрави и в момента се намираха някъде из Града на Съглашателите. Само с едно докосване на малкия пулт на кутията Ерик можеше да управлява и двамата.

Веднъж, завладян от неясна тревога, Ерик бе накарал Дориас да подложи кутията на анализ и да я провери за наличие на независимо съзнание вътре. Все още не знаеше какво щеше да направи, ако Дориас бе потвърдил подозренията му.

Стиснал кутията под мишница, той въведе от пулта номера за връзка със Схипенд по запазената за него линия. Лицето на досадника се появи на главния екран. По изражението му личеше, че не е особено щастлив от вида на двама непознати.

— Това е запазена линия и аз няма...

Ерик докосна изображението на Таса Ад и произнесе:

— Простете, сар Схипенд — на екранчето на кутията Таса Ад сведе почтително глава. — Държах да разговарям с вас напълно дискретно. Ние с вас имаме общ познат, струва ми се. Сар Ерик Борн.

Схипенд застина.

— Сар Борн не ми е нито познат, нито приятел. Бях назначен да оформя документите на кораба му.

— Той ми каза, че освен това сте му предложили да му помогнете за напускането на планетата, в случай че... положението му се влоши.

На лицето на Таса Ад трепкаше усмивка. Перивар бе свършил страхотна работа по програмирането на езика на жестовете. Ерик чукна екранчето и раздвижи и Кесса. Тя се изправи.

— Или ако госпожа Председателката започне да му създава проблеми — добави.

— Какво всъщност искате? — попита Схипенд.

— Кредит — отвърна Кесса. Ерик отново се върна към Таса Ад, който махна на сестра си да остави разговора на него.

— Ако има някое място, на което вие и вашите работодатели бихте искали да се озове Ерик Борн — или напротив, място, където не бихте искали той да попада, — можете да оставите това на нас.

— И как смятате да го постигнете? — предпазливо попита Схипенд.

— Ние сме тези, които му позволиха да напусне родната си планета — обясни Таса Ад. — Той ни е длъжник за много неща.

— Всъщност и ние на него — мрачно добави Кесса.

— Време е да освободя тази линия — заяви Схипенд.

— Ваша воля. Можете да ни намерите на адреса, от който ви потърсихме. — Ерик прекъсна връзката, облегна се назад и зачака.

Не се наложи да чака дълго. Екранът на кутията светна след по-малко от минута. Върху него се изписаха цифри и обозначения, показващи, че в момента Схипенд прави своята проверка. Искаше да се увери, че Таса Ад и Кесса наистина са се приземили и са преминали през всички необходими проверки. Ала докато се възползваше само от мрежата на Шестнайсети май, всички негови запитвания щяха да бъдат препращани в тази кутия. Реши ли да провери навън, щеше да открие, че Таса Ад и Кесса са изчезнали преди шест години. И тогава Кесса щеше да му обясни, че са били принудени да „преминат в нелегалност“ заради същия този Ерик Борн.

Ерик се протегна. Докато Схипенд събере всички сведения за Таса Ад и се свърже със своите началници, щеше да измине поне час. Ерик използва една обществена линия, за да си поръча ядене от кухнята. Прозя се. Не би било лошо да поспи, но не можеше да рискува. Винаги съществуваше вероятност нещата да не тръгнат в посоката, в която е очаквал. Той поиска финансов отчет за ползваните досега услуги в мрежата и едва не се задави. Вече беше на червено. Беше заявил на госпожа Председателката, че сам ще си покрива разходите, и сега не му оставаше нищо друго, освен да се, примири и да бръкне надълбоко в запасите си. А може би дори и да натрупа малко дългове.

Все пак Ерик остана изненадан, когато Схипенд се свърза с Таса Ад само след три часа. Досадникът не бе толкова муден, колкото изглеждаше.

Ерик активира призраците.

— Сар Схипенд — рече Таса Ад, — не очаквах да ни потърсите толкова бързо.

— Въпросът е важен, нямаме време за губене — отвърна малко рязко Схипенд.

— Ще го имаме предвид — отвърна Ерик с гласа на Кесса. — Има ли нещо, с което да ви бъдем полезни?

— Да. Бихте могли да вземете Ерик Борн от Шестнайсети май и да го откарате на кораб на име „Утринна заря“, който чака на док на „Първа орбита“.

— С най-голямо удоволствие — отвърна Кесса. — Стига възнаграждението да е добро.

— Повече от добро. Витаите плащат.

Ерик едва не се задави. Призраците застинаха в подозрително дълга пауза. Той забодде пръст в Таса Ад и едва изрече отговора.

— Трябваше да се досетя.

— Има ли някакъв проблем?

Кесса се разсмя.

— Не. Просто не обичам да работя с плешивци, това е всичко. — И тримата се разсмяха.

Известно време се пазариха за цената и за начина за заплащане, накрая се споразумяха кредитът да бъде прехвърлен право в кутията. Ерик въздъхна облекчено. Поне щеше да разполага с известни средства при бързо топящите се спестявания.

Той прекъсна линията със Схипенд и отвори нова — до Дориас.

— Готово ли е копието, Дориас?

— Казах ти — утре сутринта.

— Дориас, трябва да се измъкна оттук. — Ерик предаде разговора със Схипенд.

Дориас помълча близо минута.

— Добре, Учителю. Ще поускоря нещата. Връщай се на „Ю-Кенай“ и пригответи Кам за препрограмиране.

— Благодаря ти, Дориас.

Ерик поръча кола с предварително зададено направление. По-голямата част от средствата, преведени от Схипенд, прехвърли в сметката си на Шестнайсети май.

Колата пристигна и Ерик се пъкна вътре. Беше тясно и не особено комфортно, но друга възможност нямаше.

Всичко бе толкова нелепо! Царството бе един мъртъв свят с умиращи хора и изведнъж могъщи империи бяха готови да воюват за него. Ако им бяха нужни надарените, просто щяха да се изсипят с няколко щурмови кораба и да ги приберат. Нямаше да е особено трудно да ги открият. Ако пък се нуждаеха от техните гени, знаеха как да ги извлекат — особено витаите, които бяха добри в този род неща. Но не — витаите искаха планетата. Ей това бе най-абсурдното от всичко. Обитаемата галактика бе пълна с мъртви камънаци, но те настояваха точно за този.

Колата пристигна на космопорта и Ерик се прехвърли на борда на „Ю-Кенай“. Веднага затвори външния люк. Чак тогава въздъхна облекчено. Най-сетне у дома! В безопасност като никъде другаде.

— Кам — рече той щом се качи на мостика, — седни. Искам открит достъп.

Андроидът седна в пилотското кресло и протегна ръка към Ерик. С другата повдигна капачето, което скриваше розетката на куплунга върху китката му. Ерик извади един кабел от чекмеджето под пулта и пъкна края му в розетката Кам. Андроидът не помръдваше. Ерик отвори линия към Дориас.

— Всичко е готово, Дориас.

— Ерик — отвърна Дориас, — хич не ми харесва тази работа. Не успях да направя фина настройка на копието. Възможно е да се проявят дефекти...

— Не мога да чакам, Дориас. Моля те!

— Изпращам — въздъхна Дориас след значителна пауза. Ерик чакаше. Единственият звук на борда бе тихото бръмчене на машините. После Кам извъртя глава към него и премигна два пъти.

— Здравей! Изпратен съм от Дориас да ти помогна да измъкнеш известна информация от системата на витаите.

В началото Ерик долавяше в гласа познатите интонации на Кам. Андроидът протегна гладката си ръка. Ерик я гледа известно време, преди да се сепне и да я стисне.

— За мен е чест да се запозная с теб... — Той млъкна. Дориас, как му е името?

— Все още не съм го измислил — отвърна Дориас. — Защо ти да не го кръстиш?

Ерик погледна замислено андроида, след това стисна отново ръката му и заговори на езика на Царството.

— Говоря от името на Безименните сили, виждам очите на Служителя Гарисмит. И нека името, с което те даря, бъде Адудориас.

— Адудориас — андроидът кимна. — Означава ли нещо?

— „Синът на Дориас“. Харесва ли ти?

— Мисля, че е съвсем подходящо. Моят родител току-що ме информира, че станция Абасид ще бъде най-подходяща за предстоящата задача. Там ще разполагаш с директна връзка с комуникационен терминал, който пък е във физическа връзка с мрежата на витаите. — Адудориас се пресегна към пулта. — Извинявай — той откачи кабела.

— Чудесни маниери — полугласно отбеляза Ерик. — Благодаря ти, Дориас. Ще се върна при първа възможност. — Той посегна към ключа.

— Ерик?

— Да? — Ерик задържа ръка. Дориас видимо се колебаеше.

— Бих те посъветвал да не се доверяваш никому повече, освен ако е крайно необходимо. Мисля, че си прав. Назрява война.

Ерик присви очи.

— Ще го запомня. Довиждане, Дориас.

Той затвори линията и погледна към андроида в пилотското кресло — единственият спътник в живота му, откакто Перивар го напусна. Кам не помръдваше, освен ако не му е наредено. Кам не задаваше въпроси. Кам вършеше само онова, което е нужно.

Адудориас плъзгаше ръцете на Кам по бутоните на таблото, проверявайки до каква степен му се подчинява корабът. Освен това с интерес оглеждаше обстановката.

— Аду — поде Ерик, — време е да потегляме. Можеш ли да ни откараш на тази „станция Абасид“?

— Веднага щом получим разрешение за излитане.

Ерик се прехвърли в каюткомпанията и се настани в антигравитационния пашкул. Едва сега почувства, че Кам му липсва.

„Как може да съм привързан към бездушна машина? Както и да е. Истински ще се радвам, когато всичко това приключи.“ Той разтърси

глава, намести се в пашкула и изпъна мрежата върху гърдите си. Все пак остави отвор в похлупака, за да може да наблюдава бавно отдалечаващия се Град на Съглашателите. Няколко звезди вече блещукаха над далечните върхове.

Кой знае защо се зачуди дали някоя от тях не грее над Царството.

7.

РОДНА ЗЕМЯ, 08:19:19 ЧАСА ЛОКАЛНО ВРЕМЕ

„Няма никакво значение дали ще познаеш врага, когато го видиш, по-важното е да си сигурен, че ще се бориш с него, когато го познаеш.“

От „Словата на Безименните сили“, преведено от Ръце към Небето за всички, които вярват.

Възложител Келат сведе поглед към ръцете си и сви новоизрасналия пръст. Той се усмихна и почувства, че гърдите му се повдигат. Никога досега не бе вярвал, че ще си възвърне ампутирания пръст. Всъщност никога не бе вярвал, че ще стъпи на Родната земя.

Той се огледа. Със сигурност не си бе представял, че ще изглежда така.

Наложи се херметично да изолират сградата — ако четири стени, слепени с цимент и полимерни платна за покрив, можеха да се нарекат сграда — и да инсталират вътре микрозавод за преработка на атмосферата. Задължените и Инженерите работеха с еднакво усърдие и целият процес отне само няколко часа. Вътре цареше разруха. Находките бяха сравнително добре съхранени, но пострадали от вакуума, праха и радиацията. Течността от механизмите се бе изпарила преди векове, маркучите се бяха сгърчили и превърнали в неразгадаем безпорядък.

Толкова много бе изгубено. Или откраднато.

Но и много бе останало, припомни си той. И имаше още много да се свърши. Разредената атмосфера отвън едва предаваше грохота на земекопните машини. Инженерите разравяха внимателно района около основата на стълба, който Байел бе открил. Проучванията им бяха показали, че той е част от мрежа, която се разпростираше... навсякъде. Келат си позволи една тънка усмивка, когато видя стреснатото изражение на Инженера.

Той погледна към почти скритите в мъгла планини далеч на хоризонта. Жалко, че Джахидх не им бе пратил още информация за артефакта, който бе намерил. Ако теорията им беше вярна, вече бяха сложили ръка и на двете половини от наследството на Предците — човешкия продукт и машините. Но докато не ги съчетаят, нямаше да могат да придобият поне известна представа за начина на работа на Предците.

Това, което безпокоеше Келат, бе липсата на интерфейс между двете системи. Вярно, откриха пултове за управление и датчици, както и други прибори за вход и изход на информация, които бяха напълно понятни както за Историците, така и за Инженерите, но нямаше нищо, което да оправдае огромните усилия по създаването на човешки артефакти. Келат не можеше да повярва, че не са били сътворени с конкретно предназначение, особено като се имаше предвид цената, която създателите им е трябвало да заплатят.

— Възложител? — към него се приближи един от заместниците.
— Имате съобщение от подкомисията по възвръщане на артефактите.

Келат се върна при портативния комуникационен център и се настани на един от свободните столове. Срам го бе да признае дори пред себе си, но чакаше с нетърпение деня, когато условията ще станат малко по-цивилизовани.

Екранът блесна след първото докосване и се появи лицето на Карил.

Келат се озърна. В помещението нямаше нито един Свидетел. Всички бяха заети да наблюдават историческите събития отвън и той отправи мислена благодарност към провидението.

— Какво ново? — попита.

— „Великата задача“ е преместен на орбита около Кетранската колония — докладва Карил. — Открихме Камък в Небето там, в един от техните цехове за генно инженерство.

„Произведение на Предците в ръцете на чужденци!“ Келат се ужаси. Надяваше се да не си проличи. Карил бе доста впечатлителна натура.

— Какво знаем за местонахождението ѝ?

— Комитетът на Баск среща сериозни затруднения в набирането на информация. Поиска разрешение да подкупи някои високопоставени чиновници от колонията, за да се добере до нея. На Кетран обаче царят враждебни спрямо витайте отношения. Възможно е дори да се стигне до ситуация, в която да ни принудят да напуснем колонията. При такъв развой на събитията връщането ни там ще е възможно чак след петнайсет години.

Келат почувства сърбеж в новоизрасналия пръст.

— Няма ли някакъв начин да се доберем до нея преди да се случи това?

— Парал проучи придвижването на обекта. Изглежда, освен Амаярските градини, единственият ѝ контакт е бил с една фирма, която е собственост на шесели.

Келат се замисли.

— Означава ли това, че ако търсеният обект се почувства застрашен, ще избяга отново?

— Най-вероятно.

— В такъв случай е ясно какво трябва да правим. Ще я принудим да побегне. Имаме ли наши хора на Кетран?

— Неколцина — отвърна Карил. — Бих могъл да им пратя Парал за координатор.

— Чудесен избор. Парал ще направи необходимото. Но гледай да му стане ясно — в никакъв случай не бива да се престаравя.

— А какво ще правим с Ерик Борн?

— Видели са го на Шестнайсети май, но корабът му е напуснал орбита преди да бъдат взети необходимите мерки за неговото залавяне. Баск обаче е заложил капаните си в мрежата и сега чакаме.

Шумът на земекопните машини прерасна във вой и Келат взе внезапно решение.

— Карил, ако се наложи да избираш, женският артефакт е с приоритетно значение.

— Разбрано, Възложител.

— И следващия път остави на мен да те потърся. Тук Свидетелите нямат фиксирани позиции. Може да попаднеш в неудобен момент.

— Ясно. — Тя кимна и прекъсна връзката.

Още известно време Келат остана загледал в тъмния екран. Пръстът не само го сърбеше, но и се свиваше конвулсивно.

Лоша работа, рече си той. Имаше твърде много фактори извън техния контрол. Но какво можеше да се направи? Империалистите бяха твърдо решени да следват докрай избрания път. А и след откриването на шеселите Обединителите бързо набираха сили и позиции в Обитаемата галактика. Витаите бяха заплашени да изгубят и малкото, което бяха постигнали. Налагаше се да управляват открито и със здрава ръка. Артефактите и Родната земя бяха ключовете към успеха на Империалистите. Трябваше час по-скоро да бъдат събрани и анализирани.

Келат сведе глава и започна да рецитира всичките шест молитви.

Друго не му оставаше.

Станция Абасид бе толкова нова, че дори витаите още не бяха успели да се организират там. В доковете не се виждаха кораби с изрисувани на опашките комети, а секторът, отреден за витаи, тепърва щеше да бъде построен.

Но те вече присъстваха. Ерик се наведе към монитора и втренчи поглед в сияещата повърхност на станцията. Там вътре витаите вече оглеждаха, преценяваха, надзираваха, крояха планове.

Полетът от Шестнайсети май до станцията продължи 172 часа. Още шест часа „Ю-Кенай“ вися на магнитни клампи, без да предприема никакви действия. Дори да бяха забелязали нещо подозрително в поведението на кораба, витаите не вдигнаха никакъв шум. Ерик погледна към таблото. Не беше получил нито един сигнал след първоначалния поздрав.

Той положи и двете си ръце върху пулта.

„Какво чакаш, Учителю? Разрешение от Безименните? Или от Рудолантските витаи?“

По време на полета бе уредил малка доставка на микрочипове и апаратура. Едва ли щеше да пристигне на станцията през следващите

четирийсет и осем часа. В момента Аду свързваше корабния компютър с мрежата на станцията, тъй че вестта за пристигането на пакета щеше да дойде оттам.

Рудолантските витаи също бяха свързани към тази мрежа.

— Време е да поплуваме — прошепна той и се надигна.

— Какво ще искаш от мен? — попита Аду. Ерик го погледна стреснато.

— Извинявай. Все забравям, че не си моят андроид. Той никога не би задал подобен въпрос.

— Разбирам. — Аду изкриви устните на андроида в подобие на усмивка. — И все пак какво мога да направя за теб?

— Да чакаш — отвърна Ерик. — Когато потече информацията, прехвърляй я в хранилището. Тъй като няма да мога да я пресея цялата, очаквам ти да свършиш тази работа. Търси препратки за МГ49суб1 или за Царството на Безименните сили, Ерик Борн и Камък в Стената. И не изключвай нашите защитни програми. Освен това подготви резервен план за прехвърляне на информацията до Перивар, в случай че с нас стане нещо непредвидено. — Аду го наблюдаваше с равнодушно изражение. — Той е спец по комуникациите. Дори витаите да ни наблюдават, ще успее да прати съобщение на Дориас, без да го засекат.

— Мислиш ли... че нещо може да се случи? — В гласа на Аду почти се долавяше детински страх.

— Едва ли, но предпочитам да играя на сигурно.

— И това разбирам. — Андроидът извърна глава и се захвана за работа, а Ерик се премести в каюткомпанията. Вече разполагаше с отворена линия към станцията, която очакваше само неговия сигнал. Той седна пред пулта и го загледа, събирайки кураж да започне. Ако не се получи... ако сбърка някъде...

„Безименните следят това, с което съм се захванал — формулата за концентрация неусетно изплува в съзнанието му и в първия миг той се изненада, но после продължи нататък. — Техните слова ми дават сила. Превръщат делата ми в истина, която не може да бъде отречена. Служителят следи това, с което съм се захванал. Очите му виждат напред по пътя, по който ще поема. Той е верен и не може да бъде отречен.“

Той приближи креслото към пулта и положи ръце върху него. Веднъж бе слушал спор между Перивар и Таса Ад, докато се опитваха да намерят обяснение на неговата дарба. Накрая стигнаха до заключението, че е свързана с „резониращи полета, които въздействат върху квантовото пространство“. Кеса от своя страна заяви: „Не е нормално, но щом върши работа, на кого му пука?“

Кеса винаги имаше директен подход към нещата.

Ерик не можеше да чете мисли — нито човешки, нито компютърни, но дарбата му помагаше да „усеща“ както механичните, така и логическите вериги. Успееше ли веднъж да проникне в тях, единственият начин да бъде предпазена системата от него бе да се изключи хранването. Или да го убият.

Гладката полимерна повърхност на пулта беше хлъзгава от потта по дланите му. Той затвори очи.

„Това, което върша, е правилно. И никой не може да ми попречи.

Никой не може да ме спре.“

Той освободи дарбата си и тя се прехвърли през ръцете му право в пулта. Позната територия, тук знаеше всяка извивка. С минимално усилие невидимите пръсти на неговата сила се увериха, че отворът на портала между пулта и разкритата линия е с необходимата форма. След това продължиха надолу по канала, източвайки съзнанието му като развиващо се въже.

Не беше никак трудно да се намери отвореният терминал на станцията. Почти го привлече към себе си, засмуквайки като фуния съзнанието му надолу към разклоняващите се на отсрещния край линии. Ерик се придвижваше бавно, опипвайки търпеливо отворените линии, докато открие най-подходящата. Не задействаше нищо. Нищо не променяше. Само докосваше стените и запомняше.

Засега всичко, на което се натъкваше, бяха стандартни линии, портали и терминали. Информационният поток го повлече и Ерик се остави на течението. Силата му се разклони, после още веднъж и още веднъж, докато най-сетне откри главната разпределителна станция. Ерик изследва пътищата, които излизаха от нея, и неволно докосна едно място, което накара кожата му да настръхне.

Спря се над аномалията и се зае да я изучава внимателно. Първо установи, че става въпрос за отворен портал. Информацията течеше през него с постоянен поток като вода през бент, но формата на

портала бе неопределена. Тя се менеше постоянно под нежните му докосвания. Той извика още пръсти, съсредоточи силата си за по-дълбоко сондиране и ги прокара по хода на информационния поток.

От другата страна нямаше нищо.

Ерик почувства безформен вакуум, част от съзнанието му се разтвори там и започна да пропада, да губи връзка с него. Нямаше нищо, за което да се хване и задържи, никакви пътища или портали — само тази бездна.

„Отиде твърде далеч! Спри. Върни се!“

„Не мога!“

Дарбата му се блъсна в невидима преграда и замря. Ерик постепенно се съвзе, достатъчно, за да раздвижи невидимите си пръсти отново и да потърси някаква форма в това ново пространство. Подобно на порталите то поддаваше при най-малкия натиск. Напомняше му за нещо друго, нещо, което бе докосвал отдавна. Приличаше на... на живо тяло.

Тази мисъл толкова го стресна, че той едва не изгуби връзката. А трябваше да е по-внимателен. Сега вече не боравеше със силикат, а със синапси и биохимични модератори. Остави пръстите си да се разпрострат и да обхванат колкото се може повече от това ново пространство, опитвайки се да определи какви са теченията и вълненията на тази непозната среда. Постепенно му хрумна едно възможно обяснение. Намираше се в нещо като филтър, чиято цел бе да организира, подрежда и пренасочва. Вратите, направени от неврони, не бяха подредени в линия, като силикатните, а следваха строго определен модел. Ерик повдигна пръсти от повърхността и се запрокрадва пипнешком, мъчейки се да определи мащабите на тази система. Нямаше никакъв начин да я разгледа, единственото, на което можеше да разчита, бе въображението. Мисленият му взор му показваше паяжина от синапси, разпростряла се като мрежа от неврони. Ала дарбата му помогна да открие отвори в мрежата. Канали към други места, които се отваряха и затваряха в зависимост от нуждите на системата.

Ерик насочи силата си към едно определено място, изучавайки пусковите механизми и отговорите на движещите се около него сигнали. Истинските му ръце вече изтръпяха от вцепенението, левият му крак се сви от болезнена крампа. Постара се да не им обръща

внимание. Нямахте как. Трябваше да се съсредоточи и да разбере всичко, което докосваше.

Тръпките постепенно утихнаха. Ерик вече не чувстваше истинските си ръце. Но това не го безпокоеше. По-важното бе, че бе изучил командите, които отваряха синапсите. Беше открил мястото, където се фабрикуват, и знаеше как става това и кои канали отваря всяка от тях. Беше разбрал системата. Може би не всичко, но достатъчно.

Той позволи на един от пръстите си да се източи навътре в отворения канал, за да види докъде стига.

Отново започна да пада. Стисна зъби и овладя паниката си. Когато се приземи повторно, повърхността бе твърда и неподатлива. Силикатни канали, обикновени портали и прекъсвачи, чакащи да бъдат използвани.

Сега, когато бе определил основните принципи на системата, не му трябваше много време, за да разбере тънкостите. Съществуваха толкова много начини за съхраняване на информация и за нейното изтегляне. Особено когато ставаше въпрос за витаите, при които всичко бе изрядно и педантично подредено, като безброй малки пакети от данни по рафтове в магазин.

Ерик се върна обратно при податливия органичен слой. Намери нервите, които му трябваша, и ги притисна дотолкова, че да се подчинят на командите, които им задаваше. Последва тези команди надолу през силициевия слой. На няколко места пред тях се изпречваха затворени портали. Тук се намесваше дарбата му, която отваряше порталите и позволяваше свободния преход на потоците от информация в две посоки. А когато приключи с тази задача, неговата дарба изви обратно и се прибра по същите тези пътища на борда на „Ю-Кенай“. Обратно при него.

Ръцете на Ерик се плъзнаха надолу по пулта и увиснаха край тялото му. Нямахте сили да ги повдигне. Целият трепереше и мъчително си поемаше въздух на пресекулки. Туптенето на сърцето разтърсваше цялото му тяло.

„Опазили ме Безименните сили! Никога досега не е било толкова тежко.“

Той отвори уста да повика Аду, но се отказа. Не можеше да прокара нито звук през стиснатото си гърло. Главата му увисна назад.

„Само минутка и ще се оправя — рече си той. — Само минутка.“ Измина доста време, не знаеше колко. Постепенно се съвземаше, първо успя да възстанови дишането, а сетне потта върху челото и шията му засъхна. Не без усилие се пресегна към пулта и натисна едно копче, поръчвайки си студена вода от машината в стената. Отпи няколко глътки, но стомахът му се разбунтува. Изчака малко, докато се почувства по-добре, после пи отново.

— Аду! — провикна се чак сега. — Получаваш ли нещо?

— Доста неща — дойде незабавният отговор. — В момента обработвам информацията. Сортирам най-скорошните препратки и веднага щом приключа ще ги прехвърля на твоя монитор.

— Чудесно! Чудесно!

Ерик се надигна, олюлявайки се несигурно. Поръча си три хранителни блокчета, преди гладът му да се поуталожил. Преоблече се в чисти дрехи и отново се върна в креслото. Клепачите му бяха натезали, но сега не бе време да спи.

Първо да се увери, че са открили това, което им трябва. На екрана премигна надписът „Получена информация“. Той натисна копчето за преглед и се облегна назад, насилвайки се да отвори очи. На екрана се появи запис на някакво събрание. Въпреки изтощението Ерик се понадигна. Имаше централен подиум, заобиколен от седалки на няколко нива.

Мяркаха се голи глави и неизменните алени мантии на витаи. Но те бяха малцинство, защото в залата имаше над сто мъже и жени в роби с всякакви възможни цветови нюанси и с всички оттенъци на кожата от плътно черно до светлорозово. Имаше плешиви, буйнобради и старателно фризирани.

Лъщяха метални накити и скъпоценни камъни. Някои от присъстващите бяха осакатени — без пръсти, уши, дори... Ерик трепна, когато зърна един мъж със зейнала черна кухня на мястото на едното око. Над главата на всеки сияеше призрачна златиста корона.

„Това са холограми — досети се той. — Събрание на холограми.“

До централната платформа се появи отвор, през който се показаха петима, загърнати в черни туники — единствените присъстващи в своя физически облик. Зад тях вървяха други петима,

облечени в зелени дрехи и съоръжени с нагласена пред дясното око камера. Процесията се подреди на подиума с лице към редиците от холограми, като носещите зелени туники застанаха зад облечените в черно.

— Обявявам за открита поредната сесия на Възвръщателния комитет — произнесе един от мъжете с черни туники. — Поради спешността на въпросите разреших присъствие в нематериална форма, както и прехвърляне на информация от предишните събрания до всички заинтересовани. Някакви възражения?

Последва тишина.

След мъжа заговори жена с квадратна челюст, която стоеше точно срещу Ерик.

— Три особено важни въпроса трябва да бъдат обсъдени незабавно. Първият е предложението за противодействие на нарасналата активност на Обединителите във връзка със статута на Родната земя, която среща подкрепа от много правителства в Обитаемата галактика. „Родната земя? — Ерик се намръщи. — Не знаех, че витаите имат дом.“

— Втората тема засяга процедурата за залавяне и контрол над артефактите от Родната земя.

„Нищо не разбирам. Дали пък няма смущения в записа? Или преводът е лош?“

— Третата е свързана с процеса на изграждане на обитаеми зони за основната група витайски емигранти.

Сега заговори мъжът вляво от нея.

— Историк Маселин от „Закрилнически глас“ ще представи първото предложение.

Тълпата от холограми избледня и остана само една гологлава фигура в аметистова туника на третия ред.

— Все още не разполагаме с реалистичен модел на начин по който Ауноранте Сангх е заграбил Родната земя...

— Аду! — извика Ерик и натисна стопа.

— Какво? — чу се гласът на андроида.

— Откъде получи този запис? Струва ми се, че е объркан по осемдесет и осем различни начина. — Той забодя пръст в пулта.

— Записът е съвсем точен.

— Не може да бъде!

— Защо? — Аду се показва на вратата. Ерик погледна към трепкащия екран.

— Защото — рече той и преглътна — „Ауноранте Сангх“ е термин, използван в Царството, а не от витаите. Сигурно е станала грешка при превода...

Той изведнъж си спомни стреснатата реакция на Баск, когато използва същия термин. Побиха го тръпки. Страх от онова, което следваше.

„Те смятаха, че ще могат да разговарят с Арла и без чужда помощ. Откъде им хрумна подобна идея?“

— Аду — заговори той отново с дрезгав глас, — искам да потърсиш всички места, където се споменава този „Ауноранте Сангх“.

— Ясно — андроидът се обърна, но спря на прага. — Добре ли си?

Ерик не отговори, потънал в креслото. „Какво ми стана? Отдавна заряхах всичко това. Напуснах онзи свят...“

Той разглеждаше гладката кафява кожа на ръцете си.

„Да, напуснах го. Но не съм забравил нищо. И непрестанно се връщам. При първия признак за неприятности се завръщам там, откъдето съм започнал.“

Той поклати глава.

„О, Безименни сили и Матю Гарисмит, нека този път греша! Нека всичко да е едно голямо недоразумение и нищо повече!“

— ... записано изявлението на Биотехник Уару от „Великата задача“. Продължавайте, Техник.

Ерик повдигна очи към екрана. Там млад мъж в червена туника се изправяше след дълбок поклон. На масата до него седяха мъж и жена — и двамата облечени в черно. Мъжът бе положил ръка върху масата — имаше само четири пръста.

— Възложител Авир, Възложител Келат, въведох данните от ДНК-теста на Ерик Борн в инфобанката, но според заключението...

Ерик се вцепени. Уару, мъжът с виолетовата туника, се облегна на масата, върху която изплува холографско изображение на две спираловидни вериги.

— Това е реконструкция на ДНК-молекулата на Ерик Борн. Сравнена с наличните данни, тя е с около една трета по-къса отколкото при всяка друга раса от Еволюционното начало. Този факт, както и

липсата на незаето пространство, са доказателства за изкуствения ѝ произход и обясняват неговите необичайни способности. Но дори в тази относително кратка формула неговите създатели — Уару направи многозначителна пауза, — са оставили не по-малко от триста нуклеотидни последователности, които са уникални и се срещат само при Рудолантските витаи.

Авир се надигна бавно.

— Трябва много да внимавате какво казвате, Биотехник — гласът ѝ видимо трепереше.

— Бъдете сигурна, че внимавам, Възложител — отвърна с непоклатима увереност Уару. — Предците на Ерик Борн със сигурност са били създадени въз основа на ДНК на витаи. Което означава, че неговият роден свят е лелеяната Родна земя, същата, която ние толкова дълго търсихме. Лично аз не се съмнявам нито за миг, че той е Ауноранте Сангх.

„Не!“

— Необходимо е потвърждение...

„Безименните пратили своя Служител, който намерил начин да премести света...“ — беше казала Рос.

— ... с по-задълбочени изследвания... „Странно място, нали? Самотна планета на орбита.“

— Мисля, че все още е рано за поздравления... „Не е нормално, но щом върши работа...“

— Не! — извика Ерик.

Това беше невъзможно. Царството да е било преместено! И да не са съществували някога Безименни сили, които обикаляли света и създали Човеците! И които пратили своя Служител, за да открие как да премести планета... Ерик разглеждаше със замътен поглед загърнатите в разноцветни туники фигури в голата сребриста зала.

— Ако обаче всичко това е истина, Биотехник — продължаваше мъжът с черната туника, — вашето име ще бъде запомнено и ще се споменава при всяка служба на всеки от корабите. Вие и Баск ще ни отведете у дома.

„Нима Словата са само лъжи в устите на онези, които искат да ни държат в подчинение? Нима не е имало Безименни? Не, това е невъзможно! Защото ако не е така... Ако ги е имало, тогава аз сгреших.“

Аз минах Стените на Света и показах пътя на ви... на Ауноранте Сангх към Царството.

Трябва да изчезвам оттук.“

— Аду! — провикна се той към мостика. — Налага се да напуснем това място. Час по-скоро, където и да е! Не ме интересува дали ще нарушиш разпоредбите. Само ме измъкни!

— Не мога!

— Какво? — Ерик се надигна и тръгна с олюляване по коридора.

— Корабът е поставен под карантина.

— Под карантина? — повтори Ерик, сякаш не схващаше смисъла на думата.

— Стандартна предпазна мярка, вградена в хардуера и софтуера за космически трафик, в случай на заразяване с компютърен или биологичен вирус. Докато карантината е активна, не мога да управлявам механичните приспособления, с които корабът се задържа на док.

Значи бяха решили да го спипат тук и сега. Очаквали са да им падне в клопката, да щракне капанът. „Няма да им се дам!“

„И как ще ги спра? Едва се държа на краката си.“

— Няма да им се дам — повтори той през стиснати зъби. — Аду, намери начин да преодолееш карантината.

— Ще е необходимо...

— Зная. Направи каквото е нужно. Изключи маяка и затвори шлюза. И прати съобщение до Перивар.

Ерик се върна в каюткомпанията.

Сега не беше време за колебания. Намираще се под обсада. Всяка секунда беше ценна, после ще мисли за повредите по кораба и глобите, които трябва да плати. Той изтича при вратата на каюткомпанията и я затвори. Затвори и другите две врати.

„Нека се поизпотят...“

Вдигна люка на пода, който водеше към машинното, и се спусна долу.

„Нека ме търсят...“

В машинното цареше стерилна чистота, а светлините грееха ярко. По-голямата част от помещението бе заета от овалния керамичен кожух на двигателя, накичен с датчици, монитори и предупредителни надписи. От горния му край стърчеше сноп от охладителни тръби,

които изчезваха в тавана. Всеки, който иска да го залови, ще трябва да се докопа до него с голи ръце. А приближи ли се достатъчно... Ерик сви пръсти. Все още му бе останала малко сила. Малко, но достатъчно. Витаите са дребосъци. Нещастни, бледи, слабосилни създания!

„Витаите са Ауноранте Сангх, с каквито и други имена да се представят пред останалите. А аз ги отведох в Царството на Сили Безименни, как можех да зная? Как можех да зная?“

Сам ги бе завел до храмовете и кралете. При семейството си. При лейди Пламък.

Стените на машинното бяха дебели, натъпкани с изолация. Тук не се чуваше никакъв шум. Той вдигна ръка и задейства диска преводач и да се свърже с мостика, сетне се отказа. Витаите биха могли да го засекат по сигнала. Ерик се притисна в ъгъла. Имаше само един вход към машинното — ако дойдат за него, ще трябва да минат оттам. Все пак разполагаше с някакво предимство.

„Аз съм Учителят Ръка. Аз съм дена Враг на Ауноранте Сангх. Когато се изправят срещу мен, ще го научат. И никога няма да го забравят.“

Откъм вратата долетя шум. Чу се тропот, сетне люкът се отмести. Появиха се чифт ботуши, следвани от човешка фигура в ален скафандър, която се спусна на пода. Ерик зърна отражението си в огледалното лицево стъкло, докато влезлият се отместваше, за да стори място на партньора си. Той се облегна на стената. И двамата гледаха към него — разбра по лицевите стъкла. Бяха въоръжени с пневматични пистолети, които стискаха с дебелите си ръкавици. Стреличките бяха упойващи или може би отровни, ако са решили, че нямат полза от него.

— Не ме е страх от вас. Презирам ви. Изправлям се срещу вас както слънцето се изправя срещу Черната стена. — Всеки Учител знаеше тази формула при физическа заплаха. Втълпяваха им от малки, че Ауноранте Сангх може да се завърне всеки момент, може би дори още преди да се явят Безименните. Той вдигна бавно ръце и ги извърна така, че дланите му да се отразяват в стъклата им.

„Безименни, дайте ми сила да се сражавам с тях! Дайте ми сила да защитя името, с което сте ме дарили!“

Първият от влезлите вдигна пистолета и стреля. Стрелата изсвистя във въздуха към ръката, която Ерик бе предложил за мишена. Той освободи дарбата си и усещането бе сякаш някой стиска сърцето

му в шепа. Стреличката докосна ръката му и падна на пода. „Трябва да се държа! Не бива да им показвам какво ми струва това. Аз съм техен враг. Не бива да познават слабостите ми. Побързай, Аду!“

Вторият стреля. После първият стреля отново. Стреличките изтропаха на пода, а Ерик дишаше на пресекулки. Сигурно знаеха. Защо да не знаят? Още един залп и край!

Той изпищя като побъркан и се хвърли към по-близкия от двамата. Ръцете и краката му сякаш бяха напълнени с вода, но дори сега бе по-тежък от витая. Двамата се строполиха едновременно на пода и при падането витаят отпусна ръката с пистолета. Ерик се пресегна и го издърпа от пръстите му, опря дулото в гърдите му и натисна спусъка. От такова разстояние нямаше начин да пропусне.

Противникът се отпусна безжизнено на земята и Ерик се огледа, ала от втория нямаше и следа. После шумът на двигателите утихна. Вторият витай се показва иззад керамичния кожух.

Ерик стреля и се претърколи. Витаят също стреля и се строполи с щръкнала от ръката стреличка. Ерик усети ужилване по рамото — стреличката се бе забила там. Ръцете и краката му се парализираха, миг по-късно го напусна и зрението и той потъна в забрава.

Витаите изнесоха внимателно транспортната капсула през шлюза. Аду седеше като вцепенен пред пулта, поглъщайки информацията за състоянието на „Ю-Кенай“ през очите на Кам. Карантината беше свалена, но не по негово нареждане. Витаите бяха изпратили доклад, че източникът на заразата е бил изолиран. Станцията бе отменила всички забрани.

Въздушният шлюз се затвори със звук на нахлуващ във вакуумирана консерва въздух. Аду продължаваше да седи неподвижно. Ерик Борн вече не беше на борда. Нямаше кой да му каже какво да прави. Той отвори всички налични инструкции за подобни ситуации и ги прегледа внимателно. Нищо, което да му е от полза. Никакви съвети за действие, ако витаите отнесат Ерик със себе си.

Няколко светлини върху пулта примигнаха и на монитора се появи съобщение. „Ю-Кенай“ вече имаше нов статут. Корабът не беше притежание на Ерик Борн, а бе изоставен съд, „спасен“ от Рудолантските витаи.

Корабът и неговото съдържание. Аду задържа поглед върху последната фраза. Отнасяше се за него.

Беше получил стриктни инструкции по отношение на витаите. Никакви контакти с тях, освен под пряко наблюдение на Ерик Борн.

Аду се раздвижи отново. Карантината бе вдигната и корабът се задържаше на док само от стандартните крепежни средства. Аду вече бе отворил линия до охранителната програма. С няколко бързи команди той преодоля заповедта за задържане. Магнитните клампи се отделиха от стената на дока и корабът бавно легна на дрейф, отдалечавайки се от станцията. Аду задейства онази част от Кам, която бе останала в съзнанието му, и й нареди да изчисли параметрите на предстоящия полет. Като предпазна мярка обаче постави бариера между инструкциите на Кам и възможността за намеса от страна на станцията. И наистина след малко на пулта заблещукаха тревожни сигнали. Витаите бяха забелязали неговата двойна игра. Сигналите задействаха поредица от забрани, но Аду стоеше като непробиваема стена между тях и нарежданията на Кам. Корабът продължаваше да следва необезпокояван зададения вектор на отдалечаване. На осем километра от станцията Кам запали еднофазовия двигател и корабът се стрелна към черната пустош на космоса с максимално ускорение.

Никакъв кораб не направи опит да се приближи към тях, но Аду бе сигурен, че витаите ще го проследят. Той активира друга част от програмата на Кам, който постепенно увеличи тягата до включването на трифазовия двигател. Малко по-късно „Ю-Кенай“ преодоля светлинната бариера.

На такова разстояние от станцията забраните на витаите вече не важаха и Аду можеше да се отпусне назад. Остави на Кам достатъчно контрол, за да следи движението на кораба, и потъна в размишления. Беше пратил специално съобщение на Перивар, но предпочиташе да следва инструкциите, които му бе дал Дориас. Въпреки всичко не можеше да прогони от съзнанието си картината на лежащия в капсулата Ерик, докато го изнасяха от кораба.

8.

АМАЯРСКИТЕ ГРАДИНИ, КОЛОНИЯ КЕТРАН, 05:12:56 ЛОКАЛНО ВРЕМЕ

„Първата и най-важна задача на съзнанието е да се бори със съдбата. Нямам предвид да избяга от нея, да я надвие или измами. А да се изправи срещу нея в открито поле, да събере всички сили, с които разполага, и да започне война на живот и смърт.“

Зур-Ишен ки
Малияд, от „Когато
напусках Кетре“

Евран вече започваше да действа на нервите на Арла. Повечето от останалите студенти бяха привикнали да разговарят нормално с нея и предполагаха, че разбира всичко, освен ако не ги предупреди за обратното. Не и Евран. Говореше ѝ като на тригодишно момиченце, а когато тя намираще за нужно да му отговаря, колкото да му подсказе, че не го смята за пълен глупак, той ѝ се усмихваше невинно, сякаш се радваше, че го разбира.

Беше си избрал ролята да я развежда из лабораторията и да ѝ обяснява всичко. Обичаше да се впуска в обширни разсъждения за философията, науката или каквото там го вълнуваше в момента, като не пропускаше да я докосва всеки път, когато бяха близо един до друг. Това направо я подлудяваше. Не че задачите, които ѝ поставиха, бяха кой знае колко трудни, но ѝ беше необходима цялата концентрация, за да извлече необходимото от новите инструкции на Зур-Аял.

Тя хвърли тъжен поглед към прозореца, зад който се виждаха тучни ливади и добитък, сетне крадешком погледна часовника. Още

два часа този глупак щеше да се навърта край нея и да ѝ досажда.

— ... зная, че Аленден и останалите се опитват да ти кажат, че твоите гени, тялото ти, разбираш ли, Арла, е материалният субстрат на съществуването ти, имайки предвид, естествено, предположението, че всъщност си била създадена, изваяна от ръцете на майстор, но в действителност ти имаш много по-голям избор от всеки от нас, разбираш ли, защото...

Арла се наведе над електронния си бележник и зачете инструкциите, изписани на екранчето.

„... провери мониторите от серия Б-протеини. Ако на някой от тях е изписано...“ Докато четеше, устните ѝ мърдаха беззвучно — навик, който се опитваше да преодолее. Със свободната си ръка замислено галеше камъните в кесията, сякаш дори само допирът до тях може да ѝ помогне.

— ... истината е, че ти не разполагаш с извънреден товар от генетичен багаж, какъвто има всеки от нас. Разбираш ли? Инстинктът за оцеляване, имам предвид макрогенетичния племенен инстинкт, при теб няма да се прояви, тъй като просто не е заложен в гените. Тъкмо по тази причина, ако ме разбираш, за разлика от всички нас ти притежаваш естествена склонност към войнолюбиво поведение...

„Безименни сили, опазете ме от този идиот! Какво пише тук? Шестнайсет на двайсет и трета степен? При ензимна концентрация ХТБЕ повикай незабавно... търси ме на номер...“

— ... това означава, Арла, че ти не си принудена, както всички останали, да се придържаш към ирационално инстинктивно поведение. Ти вземаш своите решения изключително — позната ли ти е тази дума? — добре, вземаш своите решения изключително на базата на личен опит, а от това следва...

— Евран *ки* Кел, ако възнамеряваш да продължаваш още известно време да се опитваш да впечатлиш тази невинна девойка, постарай се поне да е с по-нисък глас.

Арла едва не се разплака от облекчение. Зур-Аленден *ки* Уваримаянус току-що бе влязъл в стаята. Както обикновено, ботушите и бричовете му бяха опръскани с кал, но на лицето му грееше закачлива усмивка. По някаква неразбираема за Арла причина двамата с Евран никак не се харесваха и старателно се избягваха.

Евран вирна брадичка.

— Тук не сме в Куапок, Зур-Аленден. Няма закон, който да ми забранява да разговарям с нея.

— Обзалагам се обаче, че тя би искала да има. — Арла се извърна, за да скрие усмивката си. — Имай предвид, сар Евран, че ако Управител *ки* Малияд те хване, че се опитваш да я превърнеш в Детерминист, ще ти се види тясна планетата. Ще заминеш още с първата совалка за Осма станция.

Евран неспокойно пристъпи от крак на крак.

— Ти си неграмотно дете на невеж народ!

— Аха, и тъй като Уравновесителите сметнали, че във вселената няма достатъчно лайна, пратили теб. — Зур-Аленден се премести при своята маса, оставяйки след себе си кални следи и смачкани листа по пода. Арла изстена мислено.

„Какво му пречи да използва стаята за почистване като всички останали?“ — помисли си тя, докато Зур-Аленден си сваляше ботушите, като същевременно тракаше с пръсти по клавиатурата, проверявайки докъде е стигнал опитът, който бе зложил. За щастие Евран не бе от онези, които лесно преглъщаха обидите. Той завъртя глава, въздъхна и каза на Арла:

— Помисли върху това, което чу, и ме потърси, ако имаш някакви въпроси. — След тези думи я освободи от присъствието си.

— Най-много ме учудва — изкоментира Зур-Аленден, — че го казва сякаш наистина вярва, че ще го потърсиш. Като че ли нямаш и капчица мозък в главата си.

— Взех да привиквам с това — отвърна Арла, докато плъзгаше пръст по екрана, за да се увери, че следи правилно колонките от цифри. Ръката ѝ неволно се спусна към кесията с камъните, но тя успя да я спре на средата на разстоянието. Пъхна електронния бележник в процепа на масата на Мира Лар и остави двете машини да си говорят.

Зур-Аленден мълчеше и тя се опита да си представи какво става в главата му. Беше използвала всички номера, които ѝ хрумнаха, за да го накара да я допусне по-близо до себе си. Работеше неуморно. Предлагаше помощ за всички допълнителни задачи, които ѝ бяха по силите. Уж случайно споменаваше децата и сестрите си. В края на краищата успя да спечели симпатиите и доверието на всички останали членове на изследователската група, но не и на Аленден. Вече започваше да се пита каква е причината.

„Проклети Небесни! Всичките изглеждате еднакво, а се държите различно. Няма никакъв начин да разбереш какво ще направи всеки един от нас. Защо просто не си изрисувате ръцете, както правят нормалните Човеци?“

Беше попитала Аял дали има и други места, където хората използват външни знаци, за да се различават един от друг, и получи в отговор необяснима и тъжна усмивка.

— Арла, почти навсякъде съществува социална йерархия. На някои места се използват татуировки или външни природни различия, наричани расови белези, на други се прибегва до семейната история... — Лицето ѝ бе придобило замислен вид. — Според мен йерархическата подредба в твоя свят произхожда от вашия генотип... от наследствеността... Но ако е така, защо такива като теб са на дъното?

— Ох, забравих! — Аленден щракна с пръсти и я изведе от унеса. — Зур-Аял ме помоли да ти напомня, че очаква от теб да почистиш лабораторията и да я заключиш в шест. Довечера техниците ще правят рутинна проверка на сградата и трябва всички да сме излезли по-рано.

„Проклятие, проклятие, проклятие! А аз си оставих работа за довечера.“

— Благодаря, Зур-Аленден. Ще се постарая.

— Хубаво. — Той изу калните си ботуши, пхна ги под мишница, взе компютъра и се отдалечи, шляпайки с боси крака върху плочките. Арла отново се зачуди кой от двамата — Евран, или Аленден — я изморява повече. Аленден поне беше сдържан. Защо ли непрестанно мисля за тях? Имала съм и по-тежки моменти в живота. Единственото, с което тези тук могат да ме наранят, са думите.

Да, думи имаше в изобилие. Аял и антуражът ѝ понякога грачеха хорово, обсъждайки развълнувано и с най-малки подробности съдържанието на кръвта на Арла.

— Искаш да кажеш — попита я веднъж Арла, — че някакъв непознат е решил какво ще представлявам?

Аял тъкмо бе получила резултатите от поредното изследване и я наблюдаваше втренчено, сякаш търсеше отговора по лицето ѝ. Изглеждаше объркана и смутена.

— В общи линии — да. Не лично за теб, разбира се, а за някой от твоите предци. Може би не само един.

„А Безименните сили произнесли имената на тези, които трябвало да станат Човеци, и по такъв начин всеки от тях получил душа и живот...“

— Това не е чак толкова смайващо — опита се да я успокои Аял. — И преди съм се натъквала на наследници на генно-реконструирани хора. Смуцава ме това, че не разбирам каква цел са си поставили вашите създатели.

— И каква може да е била тя?

— Нямам понятие. — Аял безпомощно разпери ръце. — Точно там е проблемът. Обикновено става ясно почти веднага. Сила, бързина, интелигентност, творчество. При теб обаче не откривам нищо подобно. — Тя забеляза объркването на Арла. — Ще се опитам да ти обясня. Нали ти разказвах за клетките? Телесните клетки общуват с помощта на серия от сигнали. Химични вещества, секретирани от една клетка, предизвикват реакция в друга. Втората клетка може да претърпи вътрешна промяна или на свой ред да прати свои сигнали. Това е крайно опростен модел, разбира се.

— Разбира се — повтори намусено Арла.

Зур-Аял повдигна вежди и изкриви устни в подобие на усмивка.

— Май си го заслужих. — Аял усещаше по-добре от останалите кога Арла е наскърбена. Изглежда внимаваше как точно да се държи с Лишената.

— Както и да е... Изглежда твоите сънародници произхождат от същото Еволюционно начало, от което и моите. А това означава, че клетките ти пращат същите сигнали като моите, плюс или минус три-четири, дължащи се на различната среда. Доколкото бях в състояние да определя, твоите клетки реагират на двайсет сигнала, които не се срещат при никой от останалите членове на Човешкото семейство. Освен това има различия и в твоя мозък. — Тя поклати глава. — Мозъкът, доколкото можем да кажем, че го познаваме, е изключително сложен орган, в който за осъществяването на всяка функция има по един основен и няколко резервни варианта. Той съхранява информация, но само когато има свободно място, а в реакциите си често е хаотичен и необясним. Така например все още не сме в състояние да определим как решава коя част от информацията да

запази в краткотрайната памет и коя да прехвърли в дълготрайната. Освен това има и мускулна памет... — тя се намръщи. Арла вече знаеше, че при Аял това е признак на концентрация. — От друга страна, твоят мозък е далеч по-добре организиран дори от витайско инфохранилище. Бих могла да предскажа точно къде ще се озове всяко късче от подадената ти информация — с точност до една клетка. Твоята краткотрайна памет е невероятно разширена по обем, а дълготрайната е необхватна. Но за разлика от нас при теб няма резервни варианти. — Тя се намръщи още повече. — Би трябвало да си блестящ гений, но не си. Всичко при теб е толкова странно и необяснимо! Не мога да повярвам, че онзи, който те е създал толкова сложна и съвършена, не е имал представа за какво ще бъдеш използвана. — Зур-Аял я гледаше втренчено, сякаш очакваше да чуе отговора от нея.

— Да можех да ти помогна, но не зная как — отвърна Арла искрено. — Има толкова неща, които не разбирам.

— Боях се, че точно това ще кажеш. — Аял въздъхна и си тръгна.

„Какво да ѝ кажа? Да ѝ рецитирам апокрифните легенди за Безименните сили? Нима ще ги разбере?“

Арла се загледа през прозореца. Съществуваха петнайсет различни легенди за Безименните и Служителя, които Учителите бяха обявили за лъжа. В една от тях се разказваше за камъните и за нейното семейство.

Зад прозореца се простираха градини. Равна като тепсия, култивирана от машини земя. Между дърветата и над лехите се носеха сребристи машини, които разпръскваха влага, наторяваха, анализираха съдържанието на почвата, следяха за растежа, за паразити и гъби и събираха реколтата. Арла си спомни как беше на нейния свят — упорит ръчен труд, кал, влага и всепропиващ мирис на естествени торове от животните. Спомни си болката в раменете и ръцете след всеки такъв ден, мехурите по дланите, подутините по коленете и лактите. Живееше с дъжда, вонята, болките и редовните посещения на Учителите, които ги навестяваха, за да ги уверят, че това им е отредено някога от Безименните.

А сетне настъпи Денят за татуиране. В края на този ден лежеше в леглото с превързани и подпухнали ръце, пристегнатата през кръста с

кожения колан, който баба ѝ бе извадила отнякъде. Навън нощта вече се спускаше. Вятърът разклащаше стените на къщурката. Загледана в мрака, тя чуваше равномерното похъркване на баща си и сестрите си и се молеше сънят най-сетне да дойде.

И тогава подът изскърца и тя подуши миризмата на майка си.

— Ставай, Арла. Трябва да ти покажа нещо.

Надигна се, премигвайки сънено. Майка ѝ я улови за превързаната ръка и я отведе в съседната стая. Огницето в центъра бе почти загаснало, виждаше се само бледото сияние на въглените. Майка ѝ го разрови с ръжена и едва тогава Арла забеляза с изненада, че на лицето ѝ грее усмивка. Зачуди се за причината, тъй като майка ѝ рядко се усмихваше.

— Сега, Арла, след като доживя да бъдеш белязана, мога да ти разкажа за твоето име. Камък в Стената Арла родена от Черната стена. И това е самата истина, дъще на моята кръв, но не бива да го разкриваш никога и пред никого. Ако някой вече го знае — така е трябвало да бъде. Ако го издадеш, ще бъдеш обявена за еретичка и убита. Това, което ти казва, е наследено в нашето семейство от самите Безименни сили, Разбираш ли ме?

Арла все още не разбираше нищо, но кимна. В гласа на майка си долавяше стаена тревога, от която по гърба ѝ минаваха тръпки.

Майка ѝ приседна до огъня и скръсти ръце в скута. После заговори отново, но с напевен глас, както когато рецитираш Словата.

— И когато Безименните сили напуснали Царството и отишли на друго място отвъд Черната стена, те знаели, че човеците ще имат нужда от помощ и защита. Ето защо дали Словата си на Учителите, а властта — на Кралете. Те подредили времето в дни и сезони, за да могат Човеците да разпределят живота си. Но Безименните знаели, че Ауноранте Сангх дебнели някъде навън, готови да прибегнат до своите лъжи и измами. Знаели го, защото няма нищо на този свят, което може да бъде скрито от Безименните сили. Ауноранте Сангх щели да пратят свои верни слуги да разрушат Царството и да изстребят Човеците. За да се подготвят за тази опасност, Безименните произнесли нови слова и тези слова се превърнали в камъни. Те взимали всеки от камъните и ги наричали. Камъните се разцепвали на четири части — три от тях си оставали камъчета, но четвъртият се превръщал в човек. Имената, които произнасяли Безименните, давали на трите камъка силата да

чуват и разбират всичко, що е по света, но само когато са в ръцете на човека, направен от същия камък. После Безименните разпръснали Човеците по света. Един станал Крал, друг Знатен, трети Необвързан, четвърти Крепостен, пети — Лишен. Минавали години, а камъните били предавани от родители на техните деца. Но имената се опорочили и изопачили в ежедневните приказки на хората и постепенно истината била изгубена от всички, освен от Лишените. Защото ние, които нямаме право да се докосваме до властта, нито да трупаме богатства, не можем да бъдем опорочени от измамните страни на съществуването. А Безименните, които продължавали да следят всичко това през Черната стена, открили, че Ауноранте Сангх развъжда свои собствени слуги по същия начин, по който селякът развъжда свинете. Видели също така, че врагът гради свое царство, за да могат слугите му да го използват за крепост, от която да нападнат Царството. Безименните знаели, че ще дойде ден, когато слугите на Ауноранте Сангх ще нахлуят в Царството. Ето защо произнесли нови Слова. „Матю Гарисмит“ — казали те и създали свой верен Служител, а сетне му отворили Черната стена и го пратили да обикаля из Царството. Гарисмит знаел името си от самото начало, а също така знаел, че за да спаси Царството от Ауноранте Сангх, трябва да го премести някъде, където врагът не може да го намери. Учителите казват, че Гарисмит слязъл в търбуха на Царството и произнесъл там на висок глас своето име. Но това, Арла, не е всичко, което направил. За да накара света да го чуе, той се нуждаел от камъните и онези, които ги пазят. Отишъл първо при Кралете и Знатните. Но те били скрили камъните си дълбоко в богатските си къщи и отказали да ги извадят оттам. Отишъл при Необвързаните, но те проиграли камъните си преди години и не знаели къде са. Отишъл при Крепостните, но тези роби били предали камъните на своите господари, за да спечелят благоволението им. И тогава Гарисмит отишъл при Лишените. Извикал една от тях — името ѝ било Ясен взор — и тя се явила пред него с камъните. Гарисмит разтворил вратата към недрата на Царството и я отвел надолу по тайни пътища в самия център на света. Камъните се превърнали в очи и уши, а Царството видяло Гарисмит и чуло го да произнася името му и се преместило по негова команда.

И тогава майка ѝ извади кожена кесия.

— Протегни сега ръка, дъще.

Арла като насън протегна ръка и майка ѝ положи на дланта ѝ няколко камъка. Момичето зяпна от почуда. Бяха съвършено гладки и невероятно красиви.

— Това са камъните на Ясен взор — рече майка ѝ. — Ние сме нейни дъщери, назовани от Безименните, плът от тяхната плът. Ние служим на Безименните, като пазим тези камъни. Ауноранте Сангх продължава да ни търси, но изпаднем ли в беда, Безименните ще пратят друг свой Служител, за да ни помогне. А може и те самите да се върнат. Стоят ли го ще се нуждаят от камъните и затова трябва да ги опазим. — Майка ѝ се пресегна и прихвана брадичката ѝ. — Това е началото на истината, дъще моя, Арла от Черната стена. Има и още и аз ще ти го разкривам постепенно. Можем да говорим за тези неща само когато сме скрити зад Черната стена. Изгрее ли слънцето, не бива да показваш пред никого, че нещо в теб се е променило.

Майка ѝ прибра камъните, сетне я отведе при леглото. Тази нощ Арла не можа да заспи. Измина много време оттогава и Арла пропътува цялото Царство, но на никого не показа, че се е променила. Понякога в главата ѝ се раждаха неканени мисли, които поставяха под съмнение Словата на Безименните сили.

„... Лишените са калта и камъните на света, но аз не съм Лишена. Родена съм от камък и съм наречена на Черната стена. Щом учителите са могли да забравят тази легенда, какво още са забравили? Ако имената, дадени от Безименните, могат да бъдат опорочени, какво още може да се опорочи?“

Тя погали кесията със своите камъни. През целия си живот бе жадувала някой да разбере какво представлява в действителност и ето че сега това се случваше. Тези Небесни хора с техните нетатуирани ръце и невежеството си за Словата на Безименните се отнасяха с нея като със скъпоценен дар. Би могла да се възползва от това, но всичко, което искаше, бе да се прибере у дома. Нямаше и минутка, в която да не си спомни за дъщеря си и за своите сестри и да не се пита какво е станало с тях.

Арла почувства, че коленете ѝ омекват. Тя обърна гръб на прозореца и прекоси стаята.

„Шкафове. Етажи. Терминали. Не зная колко още ще издържа сред тези Небесни хора. Не зная докога ще чакам да решат как да

постъпят с Царството. Но разбера ли какво са намислили, ще се върна там преди тях.“

Тя затвори очи и си представи децата си — едно по едно те минаваха пред мисления ѝ взор.

„Още е рано да се връщам обаче. Има толкова много неща, които трябва да науча. Толкова много, които не разбирам. Твърде много. Чудя се как ли... Учителят Ерик Борн... е издържал тук цели десет години?“

Не биваше да се сеца за него. Това беше грешка. Името му пробуди в душата ѝ странни и абсурдни желаниа и тя се опита да ги прогони.

Арла се намръщи, погледна ръцете си, сетне отново се захвана за работа.

Аял се огледа. Застанал извън оградата на пасището Зур-Аленден ѝ махаше трескаво, като същевременно ѝ сочеше транспортното кресло, паркирано на алеята.

„Този пък какво иска? — изстена тя. — Защо не ме потърси чрез огърлицата?“ Тя вдигна ръка и натисна бутона за връзка.

— Аленден, сега имам работа — произнесе тихо.

— Аял, трябва да поговорим за твоята нова... помощничка — долетя гласът на Аленден откъм диска.

— Каква помощничка?

— Нали знаеш? — рече Аленден. — Жената.

— Не можа ли да запомниш името ѝ? Казва се Арла Камък в Стената. — Надяваше се, че огърлицата ще предаде част от раздражението ѝ.

— Зур-Аял, не мога да обсъждам този въпрос в ефир. Дай ми десет минути. Моля те.

За един кратък миг Аял обмисляше възможността да го прати по дяволите, но Аленден бе в състояние да бъде крайно неприятен, когато към него се отнасяха пренебрежително. Тя махна безпомощно с ръка, прекоси калната поляна на пасището и бутна мрежестата врата на оградата. Приблужи креслото и се отпусна върху черната седалка, мърморейки под нос, че така никога няма да си свърши работата. Отново имаха голяма поръчка от витаите и точно сега не ѝ бе до разговори с Аленден.

Всъщност той сигурно и сам се досещаше за това. Не бе от хората, които изразходват енергията си напразно.

Той се приближи към креслото, настани се на седалката до нея и намести широкополата си шапка.

— Говоря сериозно, Аял — бяха встъпителните му думи. — Мисля, че имаме проблем.

— Искаш да кажеш — нов проблем. Добре де, да чуем.

Аленден се огледа крадешком. Аял въздъхна.

— Аленден, казвай каквото имаш да кажеш, защото не разполагам с цяла година. Трябва да прегледаме, изследваме и натоварим двеста и шейсет глави добитък. — Тя му метна гневен поглед.

— Аял, извинявай, твоята... Арла е витайски шпионин.

Тя се извъртя към него преди още да осъзнае какво прави.

— Какво?

Никой на Кетран — от членовете на Първото семейство до Четвъртата вълна пришълци — не обичаше да си има работа с витаите. Повечето гледаха на тях като на необходимо зло. Някои само чакаха възможността да ги изритат от планетата. Аленден със сигурност принадлежеше точно към тях.

— Някой е използвал моите кодове за достъп, да влезе в базата данни.

Аял въздъхна.

— Това ли било? Аленден, имаш ли представа, че Арла почти не може да си напише правилно името. Тя си няма и понятие от...

— Аял, генетичната ѝ последователност е като тази на витаите. Нищо чудно да е тяхно творение.

— Не ставай глупав, Аленден. Дори да се потвърди, че ДНК-молекулата ѝ наподобява тази на витаите, това не променя нищо. Защо да не допуснем, че и те са били създадени от някого?

— Нямаме никаква представа колко са напреднали витаите.

„Кой плаща сметките на Перивар? — тази мисъл неочаквано изплува в съзнанието ѝ. — Не и той самият. Вярно, че работи с шесели. И все пак... Кой му плаща сметките напоследък?“

— Не искаш ли да продължим този разговор вътре? — предложи Аленден, като не спираше да се озърта.

— Не, не искам да разговаряме вътре. — Тя се облегна назад. — Ако имаш нещо против преценката ми, помощник-изследовател, най-добре да го обсъдим в присъствието на директора *ки* Шолмат.

Аленден се наведе към нея и тя долови дъха му.

— Аз я видях, Аял. Има я на запис от охранителната камера. Вижда се как четете лабораторните записи. И не кои да е, а секретните.

— Не е за вярване! Но щом я има на камерите?... Не, сигурно е станала някаква грешка. Или недоразумение.

Аленден безпомощно размаха ръце.

— Аял, спомни си, че я доведе тук тъкмо преди витаите да обявят решението си да сложат ръка на МГ49суб1. Оттогава всичко се промени, не усещаш ли? Трябва да гледаме на нещата в нова светлина. Сега, след като разполагат с централна база, ще могат постепенно да разширяват влиянието си. Ще затягат всички хлабави винчета, ще затварят врати. Единствената причина да не са го правили досега бе, че бяха прекалено разпръснати, твърде заети да се контролират едни други, за да отделят необходимите ресурси за изграждане на своя империя.

Аял го гледаше ококорено. Опитваше се да измисли някакъв отговор, но нищо не й хрумваше. Това беше грешка, защото даваше възможност на думите му да проникват в съзнанието й. Очевидно се беше подготвил. Може би дори вече бе разговарял с други. Не е трудно да повярваш в конспирация, особено когато са замесени потайните витаи.

Но това означаваше, че Перивар я е излъгал, както и Арла, и че тя самата бе проявила небрежност и прекомерна доверчивост.

Само дето не можеше да го признае.

— Пак ще повторя, Аленден, ако поставяш под въпрос преценките ми, най-добре да се обърнеш към нашия братовчед, директора. Но докато не ме уволни, аз си оставам твой пряк научен ръководител и като такъв ти заявявам — отговорността за действията на Арла нося аз и само аз. — Тя скръсти ръце и се загледа право напред.

Аленден протегна ръце към компютъра на таблото и с лекота въведе шестцифрен код. На екрана се появи изображение от лаборатория 20. Арла се бе навела пред един от компютрите на масата на Аленден, втренчила поглед в екрана. Аял се взря нагам, но не можа да различи нищо, освен неясно златисто сияние. Аленден даде максимално увеличение на образа от камерата и го центрира върху текста. Арла бе нагласила документа на бързо прелистване и

страниците се меняха със скоростта на гонени от вятъра листа. Твърде бързо, за да може дори Аял да ги прочете. Успя само да мерне емблемата на Първото семейство и на Кетрански хранителни продукти.

Смениха се още седем екрана с информация преди Аял да си даде сметка, че Арла чете бележките от събранията на борда. Документ, написан на високопрофесионален език, изпъстрен с неразбираеми термини и забранен за ползване от всички, освен от членовете на Първото семейство. Този път Аял протегна ръка и включи образа от втората камера, на която се виждаше лицето на Арла. Очите ѝ се местеха бързо от ляво на дясно. Тя определено четеше текста, при това далеч по-бързо, отколкото Аял би могла.

Невъзможно! Абсурдно! Аял поклати глава. Та само преди две седмици още я учеха на езика. Изключено бе за такъв кратък период да овладее до съвършенство граматиката. Тя дори не знаеше с кое копче се пуска компютърът. Как тогава е могла да се добере до секретните файлове? Аленден положи ръце на таблото.

— Между нас има шпионин, братовчедке ръководител.

— Не.

— Какво значи не! — почти извика Аленден. — Погледни я само!

— Видях. — Аял махна към екрана. — И ти я погледни. Седи точно под охранителната камера. Там, където всички могат да я видят. И ти искаш да ме убедиш, че един шпионин, един витайски шпионин, ще проникне в нашата мрежа и ще чете секретни файлове пред камерите?

— Ако не е такава, тогава каква е?

— Нямам представа. Но смятам да разбера.

— Не можеш просто... — поде Аленден, но в същия миг краката на креслото се разгънаха в положение за движение.

— Мога, а ти ще си мълчиш, докато не разбера какво става. Никому нито думичка! — Креслото се люшна напред и закрачи и той едва успя да скочи в тревата. Тя се извърна и му подвижна през рамо: — Ако ще вдигаме шум, нека първо разберем с какво си имаме работа.

Аленден кимна. Аял също кимна и поръча на креслото да я откара в лабораторията. Край алеята вървяха забързани хора, над тях

се носеха агромашины. Някои от хората ѝ махнаха, но тя им отвърщаше машинално.

Арла. Арла Камък в Стената. В последно време се бе превърнала за нея в слънце и въздух. Мечтаеше си да узнае кой и кога бе създал предците ѝ, да може да им стисне ръцете и да се порови в мозъците им. Дори да бяха витаите.

Беше казала на Перивар, че Арла е ходещо произведение на изкуството, но сега бе готова да промени формулировката си. Тази жена бе истинско чудо.

Аял бе привикнала с идеята за генетично конструиране. На Кетран всяко късче от флората и фауната бе създадено така, че да намери своето място във внимателно изградената биосфера. Немалка част от тези екземпляри бяха дело на нейните ръце и тя се гордееше с тях. Но досега не бе срещала конструирана ДНК, която да не съдържа нищо повече от онези жизненоважни качества, способни да се проявяват в напълно предсказуема среда — качества, по-подходящи за аквариумни водорасли или лабораторни дрожди. Но не и за човешки същества. През изминалите три седмици, откакто се появи Арла, Аял бе научила повече за неврохимичните регулатори, отколкото за десет години интензивни изследвания.

Но не всичко при Арла имаше разумно обяснение. Кой би създал организъм, без да остави достатъчно свободно място в неговата ДНК, за да осигури възможност за адаптация и компенсация при промени в обкръжаващата среда? Арла беше перфектна, но достатъчно бе да настъпят изменения в нейната среда и тя щеше да се изправи пред сериозни затруднения. Аял бе изненадана, че тя дори бе успяла да роди четири здрави деца от общо седем раждания. Ако искаш подобен екземпляр да оцелее, трябва да го отглеждаш грижливо, да проверяваш зародишите още в началния им стадий, за да си сигурен, че са жизнеспособни, да ги следиш в периода на тяхното израстване и ако е необходимо, максимално рано да налагаш корекции.

Не. В това нямаше никакъв смисъл. Подобна група от хора би изисквала по-щателна поддръжка дори от тази на... колонията Кетран.

На екрана все още се виждаше наведената над компютъра Арла. Нищо в нейните стройни, внимателно подредени вериги не обясняваше *това*.

Дискът ѝ изписука и тя подскочи.

— Братовчедке Зур-Аял ки Малияд — беше гласът на директора Шолмат. — Моля, явете се незабавно в кабинета ми.

Аял се намръщи озадачено. Директорът не се бе обръщал към нея по този начин, откакто бе решила да се омъжи за колонист от Третата вълна.

Тя докосна копчето на огърлицата и отвърна:

— Най-голямото ми уважение, братовчеде директор, но имам спешна работа в лабораторията.

— Нека друг я поеме — отвърна директорът. — Тук при мен има двама пратеници на Рудолантските витаи. Те искат да разговарят с вас за някаква тяхна собственост, която лабораторията ви е приобщила неправомерно.

Очите на Аял едва не изскочиха от орбитите. На малкото екранче на таблото Арла продължаваше да прелиства документи.

— Братовчедке?

— Ще бъда при вас след пет минути, братовчеде директор.

— Аял прекъсна връзката. Тя стисна зъби, събра сили и повика чрез огърлицата Аленден.

— Зур-Аленден, говори Зур-Аял. Имаме проблем. Искам незабавно да изведеш Арла от лабораторията. Прати я да мете тавана, каквото и да е, само да е далече от директорското крило поне за един час.

— Но... — поде с колеблив глас Аленден.

— В кабинета на директора има витайски пратеници.

— Разбрано. Ще бъде изпълнено. — Пукот оповести края на връзката.

Колата спря пред двойните врати с надпис ЦЕНТРАЛНА ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКА ЛАБОРАТОРИЯ. БЛОКОВЕ 6–12. ВХОД САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ НА ЛАБОРАТОРИЯТА. Механичните крака се подгънаха и тя скочи от креслото.

Кабинетът на директор Зур-Кохлбир ки Шолмат всъщност бе тристаен апартамент в източното крило на сградата. Кохлбир беше предприемач, вдъхновен политик и най-възрастният наследник на първото от Първите семейства. Което означаваше, че знае всичко за уменията да се впечатляват посетителите чрез външни белези. Чакалната бе просторна и луксозно обзаведена за приемане и на хора, и на шесели. Това трябваше да подсказва, че директорът е човек без

предразсъдъци. Вратата, към кабинета бе отворена. Аял прекрачи прага и се озова в нещо като парник — прозрачни силикатови стени, много растения и чудесна гледка към просторите отвън. Таванът също бе прозрачен и тя виждаше пухкавите облачета, които лениво се носеха в небето. Кабинетът бе обзаведен с няколко ниски масички, заобиколени от столове. Непринудена атмосфера, където хората можеха да се срещат, да разговарят, дори да се разхождат. Директор *ки* Шолмат седеше зад бюрото в най-слънчевия ъгъл и отпиваше димяща златиста течност от висока чаша. Срещу него се бе настанил витайски пратеник, загърнат в червено наметало — като статуя, издялана от рубин и мрамор.

Аял стисна зъби и се усмихна пресилено.

— Зур-Аял *ки* Малияд! — Зур-Кохлбир кимна почтително. — Седнете и се настанете удобно, братовчедке. — Аял усети, че стомахът ѝ се свива от това откровено лицемерничене, но въпреки това дръпна едно кресло и се отпусна върху него. Щом играта е такава, трябваше да я играе докрай.

— Това е Пратеник Баск от витайския кораб „Великата задача“.

— Пратеник! — Аял докосна с пръсти чело, за да го поздрави. Предполагаше, че съществото под туниката е от мъжки пол, но не беше изключено да греши.

Зур-Кохлбир отпи малка глътка от чашата.

— Пратеникът е дошъл при мен, за да узнае местонахождението на помощник Арла Камък в Стената. Казах му, че ще се консултирам с вас, тъй като разбрах, че финансирате договора ѝ от вашата заплата.

„А ти не си направи труда да му съобщиш, че лабораторията поема на свой ред моя дял.“

— Зур-Аял — поде с нисък и равен глас Пратеник Баск. — Ако ми разрешите, бих искал да ви разясня някои подробности относно произхода на помощник Арла, както вие я наричате.

Аял повдигна въпросително вежди, за да подчертае, че цялата е в слух.

— Навярно сте чула официалното изявление на витаите относно МГ49суб1?

Аял кимна.

— Градският съвет проведе няколко официални пресконференции по въпроса. Тъй като сме под витайско управление,

ние сме заинтересувани от подобна промяна в статута на вашия народ.

Стараше се да се придържа към официалния тон, но усещаше, че е позабравила това умение, откакто спря да посещава приемите на Първото семейство. Надяваше се, че дискът преводач ще компенсира пропуските.

— В такъв случай сигурно ви е известно, че официалните власти на Кетран вече са изразили одобрение относно нашите претенции за споменатата планета.

Аял отново кимна. Беше гледала внимателно видеоматериала, разпространен от витаите, и бе ругала неудържимо, след това.

— Щом е така, Зур-Аял — продължи Баск, — ще ви призная нещо. Разчитам на вашата дискретност. — Той многозначително погледна към директора. — Докато подготвяхме действията си спрямо МГ49суб1, планетата бе нападната от контрабандисти. Арла Камък в Стената беше едно от нещата, което те ни откраднаха. Зур-Аял, разберете, Арла не е независимо човешко същество. Тя е генетично конструиран артефакт и кетранското правителство признава, че принадлежи на витаите. — Той направи пауза, за да придаде допълнителна тежест на думите си. — Разбира се, не е имало откъде да го разберете. Уверен съм, че сте взели този артефакт на работа с най-добри намерения и без никаква представа, че е контрабанден продукт.

„Разбира се, че не — повтори мислено Аял. — Това щеше да е наказуемо според кетранските закони. Закони, наложени от витаите.“

Зур-Кохлбир остави чашата си на бюрото.

— Съобщих на Пратеник Баск, че след като договорът, по който работи обсъжданият субект, е ваш, вие сте тази, която има право да освободи Арла Камък в Стената и да я предадена витаите. — Той я изгледа с поглед, който можеше да я прикове към стената. — В объркани времена като сегашните е още по-важно да се спазват формалностите.

— Особено в такива объркани времена — съгласи се Аял, докато се питаше какво се опитва да й намекне.

— Позволете ми да се съглася с вас — намеси се Баск. — Ние също осъзнаваме, че моментът е кризисен. Вярвам обаче, Зур-Аял, че няма да се поколебаете да направите необходимото съгласно закона.

Пред очите ѝ за миг се мярна образът на Арла, наведена над компютъра.

— Естествено — отвърна тя, стараяйки се да влезе в тона на Баск. — Веднага щом вие, Пратеник Баск, предоставите необходимите документи в потвърждение на отправеното от вас искане, аз ще прекратя договора на Арла Камък в Стената и ще ви я предоставя. — Стомахът ѝ се сви, когато зърна усмивката на Зур-Кохлбир.

„Е, доволен ли сте сега, братовчедо директор? Не съм забравила правилата.“

— Зур-Аял, ще бъда максимално откровен относно позицията на витаите в този момент — заговори отново Баск. Той се наведе едва забележимо напред, което на езика на жестовете на витаите означаваше много. Движенията им обикновено бяха катоменящи се кадри на видеозапис. — Веднага щом получим споменатия артефакт ние ще напуснем колонията Кетран. Възвръщането на МГ49суб1 ще погълне всичките ни ресурси. Разбира се, ще бъдем така щедри да забравим всички ваши дългове спрямо витайската общност на Кетран.

Аял усети, че дъхът ѝ секва. Нима наистина ще си тръгнат? И затова ще е достатъчно само да им предаде Арла?

— Освен това, като възнаграждение за неизпълнените обещания от наша страна ще ви предоставим и машините, които сме докарали. Както, естествено, и програмите за тях и изкуствените интелекти, които ги управляват. Очакваме и за в бъдеще да продължим плодотворното сътрудничество с вашата планета.

„Нима ще се отървем от тях? Завинаги?“

— Ако обаче не получа артефакта, изтеглянето ни оттук ще се забави драстично — добави Баск.

Директорът се размърда.

— Всичко това е пределно ясно, Пратеник — рече той. — Но както вече стана дума, съществуват формалности, които трябва да бъдат спазвани. Зур-Аял ще се нуждае от споменатите документи, за да прекрати договора на Арла.

Баск замлъкна за няколко секунди.

— Ще ги има — рече накрая. — Ако разрешите, Зур-Аял, ще се свържа с някого от вашите заместници, за да разбере какви документи ще са ви необходими.

— Нямам нищо против — отвърна Аял.

Баск се изправи и я поздрави вдървено.

— Ще получите това, което искате, до утре сутринта. Ще бъдете ли така добра от своя страна да подготвите артефакта още днес?

— Веднага щом получа документите, Пратеник.

С крайчеца на окото си тя зърна, че Кохлбир кима. Явно одобряваше насоката на разговора. Какво ставаше тук? Директорът беше от изявените неприятели на витайското присъствие, а ето че сега, когато тя забавяше с бюрократични формалности едничката възможност да се отърват от тях, той я подкрепяше.

— Много добре — Баск поздрави и директора. — В такъв случай ще продължим този разговор утре.

— Линията ми ще бъде отворена постоянно за вашите съобщения — отвърна Зур-Кохлбир, без дори да се изправи.

Алената туника на Баск изшумоля и гостът напусна кабинета сам. Аял се зачуди дали витайският пратеник си е дал сметка, че току-що го бяха оскърбили.

„Със сигурност — рече си тя. — Щом познава нашите закони и политиката ни, не може да няма представа и от маниерите ни.“

Зур-Кохлбир докосна едно копче на бюрото и вратата се плъзна. Той се извърна към нея и я дари с широка усмивка.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб, братовчедке.

— Простете, братовчедо директор — Аял се облегна назад и скръсти ръце на гърдите, — но съм малко объркана след това внезапно възстановяване на роднинските ни отношения. Ще ми кажете ли сега какво става?

Зур-Кохлбир продължаваше да я озарява с усмивката си.

— Аял, това са много сериозни неща. Имаме уникалната възможност да се възползваме от момента и да изградим заедно бъдещето на Кетран като могъща сила в Обитаемата галактика.

„Олеле!“ Очите на директора сияеха със странен блясък. Той надушваше сила и власт и инстинктът му го окуражаваше да действа. Това бе генетична тенденция, унаследена при всички членове на Първото семейство. Тъкмо на нея дължаха и водаческото си положение над сто години.

— Витаите искат тази Арла — продължи той, след като отпи от чашата. — Искат я повече от всичко, което ги е интересувало някога. Въпросът е защо? Нещо за пиене?

— Не, благодаря.

„Едва ли стомахът ми ще го понесе в момента.“ Той лекичко разклати чашата.

— Тази Арла трябва да е уникална, и то за нещо жизненоважно. — Директорът отново се усмихна на Аял. — Ако знаехме какво е, ние двамата, братовчедке, бихме могли да осигурим на Кетран онова, за което жадува цялата Обитаема галактика — една крачка пред витаите.

— Работим по това от доста време, братовчедке.

— Зная, зная — усмихнато кимаше директорът. — Но в строго определени граници. Сега обаче разполагаме с важен източник на сведения и бързината на действие е от изключително значение.

— Какво всъщност искате от мен, братовчедке? Да разчлени една разумна жена на части, за да видя какво тиктака вътре в нея?

— Зур-Аял! — Зур-Кохлбир положи длани върху бюрото. — Трябва да успеем на всяка цена. Обитаемата галактика напоследък търпи важни промени. Обединителите постепенно се превръщат в реална сила, само че нямаме никаква представа накъде смятат да я насочат. Шеселите развиват успешна програма за колонизиране и разпространяват влиянието си, но за тях също не знаем какво искат. А ето че сега витаите се оттеглят на онзи малък свят, вероятно за постоянно, а може би не. Ако не заемем подобаваща позиция, Кетран може да се превърне в играчка в ръцете на сили, с които не бихме могли да се мерим.

Аял мълчеше.

— Братовчедке, зная, че не обичаш да се занимаваш с политически машинации и интриги. А пък и този брак, с който не случи... Това, което искам сега от теб, е да си припомниш произхода си и да възстановиш положението си в обществото. Не ме карай да прибягвам до крайни мерки и да ти отнемам този „артефакт“, след като наредя да те арестуват. Къде е Арла в момента?

Аял вкопчи пръсти в ръба на бюрото.

— Работи по една задача, братовчедке директор. Ще наредя да я повикат незабавно. Но ще са ми необходими няколко часа.

Той кимна.

— Каквото пожелаеш, Аял. Но не забравяй — тя ни е нужна жива.

— Струва ми се, че пак ще говорим за нея, братовчеде.

Тя се надигна, а той скочи и я изпрати до вратата. Веднага щом се озова отвън Аял включи огърлицата си и се свърза с Аленден.

— Къде е тя?

— Където ми нареди — пратих я да почисти тавана, — отвърна Аленден. — Аял, защо...

— По-късно ще ти обясня. Прояви търпение, ако обичаш.

— Разбрах, Аял, разбрах.

В гласа му се долавяше странно покорство. Точно сега не можеше да рискува да си обтяга отношенията с него. Можеше да й потрябва за твърде много неща.

— Аленден, налага се да действаме крайно предпазливо. В противен случай можем да предизвикаме семейна война.

Това подейства, което пролича по настъпилата продължителна пауза.

— Очаквам с нетърпение подробностите — рече той накрая. Тъй като нямаше търпение да чака асансьора, Аял се изкатери по стълбите до третия етаж. „Таванът“ всъщност бе изоставена лаборатория от времето на кризата. Понякога пращаха тук някой провинил се асистент — като на заточение. Лабораторията бе натъпкана със занемарени и непотребни прибори, счупени мебели и изобщо всичко, от което в един или друг момент е трябвало да се отърват.

Арла тъкмо преместваше един полимерен сандък, пълен с някакви кабели. Аял спря на прага и известно време я разглежда мълчаливо. Арла носеше зелена риза и панталони, каквито помощниците навличаха, когато ги пращаха да работят в полето. На широкия ѝ кожен колан се полюшваше познатата кесийка. Доколкото Аял знаеше, на собствения си свят Арла се бе занимавала с животновъдство. Тук никога не се бе оплаквала от допълнителната работа. Вършеше онова, което ѝ нареждаха, с готовност на човек, който иска да се хареса.

Тя повдигна тежкия сандък и го сложи върху друг от същия вид. Сетне се извърна, видя Аял на вратата и се сепна.

— Зур-Аял — рече тя, — извинявай. Малко се стреснах.

— Не се безпокой за това. — Аял влезе в лабораторията и затвори вратата зад себе си. — Арла, налага се да поговорим сериозно.

— Хубаво — кимна Арла без колебание, както правеше винаги. Понякога Аял имаше чувството, че ако ѝ каже да скочи от някоя планина, Арла ще отвърна с „хубаво“ и ще го направи.

Понякога. Друг път обаче я залавяше да изучава самата нея внимателно с кафявите си очи, сякаш се стараеше да запомни всяко нейно движение, или пък преценяваше нещо. Но какво? Тя се извърна и щракна ключалката.

— Арла, разполагаш с две минути да ме убедиш, че не трябва да те предавам на витайския пратеник, който е дошъл да те търси при нас.

Арла пребледня почти колкото бяха бледи витаите, но гласът ѝ остана твърд.

— Аял, разбираш ли какво говориш...

— Достатъчно — прекъсна я Аял. — Сега ти остава само една минута.

Арла потърка ръце и се загледа в татуировките. Промърмори нещо на собствения си език, после неочаквано премина на стандартен.

— Трябваше да се досетя. Ти не си като Знатните от Царството. Не е толкова лесно да бъдеш измамена. — Тя се изправи и се приближи. — Витаите... какво искат от мен? Казаха ли?

— Да. Твърдят, че си тяхна собственост. Че си артефакт, изкуствено създадена, и че трябва да им бъдеш върната.

Арла се отпусна на близкия стол.

— Ти не ги харесваш.

— Така е — Аял скръсти ръце. — Но в момента не знам дали харесвам и теб. Разполагам със запис от охранителната камера, на който се вижда как преглеждаш секретни документи.

— Какво? — Арла рязко повдигна глава.

— Не се опитвай да се преструваш на невежо провинциално момиче, Арла. Номерът няма да мине...

— Не! Не! — размахна енергично ръце Арла. — Не те разбрах. Охранителна камера? Това какво е?

Аял вдигна ръка и посочи камерата в ъгъла на стаята.

— Същата като тази. Тя те е записала, докато си се ровила в компютъра.

Арла забодя поглед в камерата. От бяло лицето ѝ постепенно позеленя. Аял дори си помисли, че ще ѝ прилошее. После от устата ѝ изригна поредица от нечленоразделни звуци, които може би бяха псувни на нейния език.

— Времето ти изтича — припомни Аял.

— Е, добре — повдигна рамене Арла. — Какво искаш да знаеш?

В главата ѝ се завъртяха дузина различни въпроси: Коя си ти? Защо толкова те искат витайте? Как така бързо се научи да четеш? Но накрая попита:

— Как успя да проникнеш в секретните файлове?

— Веднъж гледах как го прави Зур-Аленден.

— Веднъж?

Арла кимна.

— Това ми е достатъчно. Подреждах съседното бюро и той не ми обръщаше внимание.

— Значи имаш фотографска памет?

Тя помръдна с устни, сякаш опитваше на вкус непознатия термин.

— Нещо подобно, да.

— И можеш да четеш. Не си неграмотна, за каквато се представяше в началото.

— Тогава бях. Сега не съм.

— В такъв случай...

Арла бръкна в един от джобовете на панталона си и извади чифт тънки ръкавици. Нахлузи си ги, отвори кожената кесия и извади отвътре снежнобяла сфера.

— Това е един от моите поименни камъни. — Държеше го в дланта си, така че Аял да може да го разгледа. — Той ми помага да запомня всичко, което виждам или чувам. Освен това съхранява спомените ми... — Тя се намръщи, докато се чудеше как по-точно да обясни. — Камъните съпоставят всичко, което е в главата ми, по такъв начин, че и аз да мога да го разбера. Ако имам някакъв въпрос, поставям ги в ръката си и те сами намират отговора в ума ми и ми го дават. Колкото повече виждам, толкова по-лесно камъните намират отговора. Преди да дойда тук бях затворена във витайска изолаторна килия и после на един кораб на име „Ю-Кенай“. Видях много неща. Чувала съм разни работи за компютрите и имах възможност да ви

гледам, докато работите с тях. Така камъните бяха в състояние да... — тя се намръщи отново създадат някои връзки в мозъка ми и да се уча много бързо.

— Това е невъзможно... — прошепна едва чуто Аял. Безсмислено беше да го казва. Самата Арла беше невъзможна, ала въпреки това седеше пред нея, положила бялата сфера на дланта си...

„Не може да е изкуствен интелект, няма никакъв начин да си сътрудничи с него. Нито е някакъв вид компютър. Изкуствена памет? Със способност да създава рационални контекстуални връзки? Но как? КАК?“

Тя се огледа, приближи едно от бюрата и с рязък замах го почисти от натрупаните отгоре прашни предмети. Включи вградения компютър и веднага щом мониторите затрептяха се зае да активира скенерите.

— Арла, подай ми това нещо — тя протегна ръка и едва сега установи, че трепери.

След кратко колебание Арла пусна камъка в дланта ѝ. Беше тежък, гладък и хладен като полиран кристал. Тя го стисна внимателно. Повърхността му не се затопляше, сякаш камъкът ѝ се съпротивляваше.

Аял го постави внимателно върху един от стативите на скенера и спусна капачето над него. Арла стискаше толкова силно облегалките на стола, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Аял мълчеше. Арла знаеше, че сканирането няма да навреди на скъпоценния ѝ камък, но въпреки това изглеждаше притеснена.

На екрана изплува предварителната информация. Първо се появи външната обвивка, съдържаща кристализиран въглерод и следи от други елементи. Под нея следваше микрокапилярна конструкция. Капиляри? В кристал? В самия център ядрото бе почти течено... белтъчини, рибонуклеотидна киселина, електрохимични дири, нишковидна структура...

Аял не можеше да откъсне очи от екрана. Камъкът беше кух поръозен обогатен диамант, съдържащ миниатюрна нервна система и бъркотия от неидентифицирани вирусни вериги.

„Готова съм да се обзаложа на брачния си договор, че всяка от тях съдържа «контакти», които съвпадат с допълнителните рецептори в

тялото на Арла...“ Скенерът бе идентифицирал десетина различни вериги, докато Арла имаше двайсет и два неизползвани рецептора...

„Значи тя не е инструмент, а по-скоро компонент от система. Такива неща не са изкуствен интелект, а истински.“ Аял почувства, че коленете ѝ се подгъват.

— Откъде имаш тези камъни?

Арла сви рамене.

— Казаха ми, че Безименните сили ги завещали на семейството ми да послужат, ако се наложи да пратят друг Служител в Царството. Може да е вярно, макар че не разбирам какво точно означава.

Аял извади камъка от статива и го завъртя между пръстите си. Това нещо трябваше да иде под електронния микроскоп, който да го изучава слой след слой. Да разберат от какво се състои, как функционира.

— Ти посрещна доста спокойно новината, че не си това, за което си се смятала — подхвърли тя.

— Това изобщо не е новина — отвърна Арла с леден глас. — Учителите казват, че съм се появила, когато Безименните произнесли името ми. Майка ми твърди, че съм частица от същата дума, която е създала този камък. Ти пък вярваш, че някой е забъркал в една колба малко протеини, добавил е още нещо и ме е сътворил. Всичко това няма никакво значение. Аз съм си аз. Нося си името, което само Безименните могат да ми отнемат. — Тя протегна ръка. Аял схвана намека ѝ и ѝ върна камъка.

— Има ли... много хора като теб... в Царството?

— Не зная — Арла внимателно прибра камъка в кесията. — Зная обаче, че не са останали други арласи... камъни.

— Откъде го знаеш?

Устата на Арла се изкриви в мъчителна усмивка.

— Преди около десетина поколения Учителите обявилия всички камъни за свещени и ги прибрали. Малкото, които са останали в наше време, са заключени в съкровищниците на Храмовете. Чух от един високопоставен Учител, че през целия си живот е виждал само един комплект. Значи наистина не са толкова много.

Устата на Аял беше пресъхнала. Сигурно не са останали много, но витаите се опитваха да завземат света, където се намират. И да се доберат до единствения човек, който притежава собствен „комплект“.

Какво ли би станало, ако се сдобият с тях? Ще скочат толкова напред в развитието си, че останалата част от Обитаемата галактика ще изглежда като пещерно селище. Никога няма да успеят да ги застигнат. Никой няма да може да мери сили с тях. Ще имат каквото си поискат и когато го поискат.

— Арла — заговори Аял, — знаеш ли кой е светът, който витаите са избрали да вземат за себе си?

— Не — поклати глава Арла. — Споменаха само астрономическото му название.

— Арла, това е Царството. Твоята планета.

Арла бавно вдигна ръка към устата си. Притисна я толкова силно, че сякаш се опитваше да заглуши надигащия се в гърлото ѝ писък. Аял пристъпваше неуверено от крак на крак, без да знае дали трябва да направи нещо. Арла постепенно се овладя и положи ръка върху кесията. Тя зашепна нещо на собствения си език, сетне преглътна мъчително и премина на стандартен.

— Трябва да... намеря Ерик Борн. Да го предупредя. Ние трябва да се върнем. Да кажем на нашите семейства. Да предупредим... всички. — Страхът, който се виждаше в очите ѝ, не беше престорен. — Учителите и Знатните са голямо тегло, а сега и тези Небесни! Никога няма да се освободим от тях. Защо Безименните го позволяват?

„Как може още да вярваш в Безименните след всичко, което научи? Всъщност не е ли време и аз да започна да вярвам в тях след всичко, което узнах?“

— Добре, ще ти помогна да напуснеш планетата. Спечелих няколко часа. Може би Обединителите...

— Не! — поклати глава Арла. — Те започнаха войната в Царството. Същите са като витаите. Предлагат договори и съюзи, но всъщност гледат да ни поробят. Трябва да напусна Кетран, да открия Ерик Борн и да се върна в Царството. — Тя се усмихна. — Чака ме доста работа.

— Първо ти трябва кредит — заяви Аял, която несъмнено бе по-практичната. — Не мога обаче да рискувам с открит трансфер на средства. Витаите сигурно ме следят. — Тя погледна към вратата. — Трябва да измисля някакъв начин да им отвлека вниманието... стига да не ме арестуват преди това или да не замразят сметката ми. Как мислиш, ще успееш ли сама да се добереш до Перивар?

Арла кимна.

— Да, но той ми каза да не се връщам.

Аял нетърпеливо размаха ръка.

— Когато идеш при него, кажи му, че искам да ти помогне, инак ще отговаря лично пред мен. Кажи му да ти даде заем. Всичко, от което се нуждаеш. После ще му го върна. Аз или Килиан.

— Ще му кажа. — Арла се изправи. — Благодаря ти, Аял. Името ти ще бъде запомнено. — Последните думи произнесе със сериозен тон, изглежда бяха някакво пожелание.

— Отивай сега в стаята си и си събирай багажа.

— Аз нямам багаж — рече Арла. — Всичко, което ми трябва, е на мен — дрехите и... камъните. Отвън няма никой нали?

— Никой. Тръгвай, Арла. — Аял отключи вратата.

Арла излезе, без да поглежда назад. Веднага щом вратата се затвори Аял седна на бюрото и потърси връзка с кораба на Килиан при езеро Луис, на другия край на света.

Той имаше сънен вид, когато се появи на екрана, но се събуди веднага щом я видя.

— Аял, любов моя, защо си намръщена?

— Килиан... аз... първо да си намеря гласа.

— Брей, какво е станало?

— Какво ще кажеш двамата пак да емигрираме?

Това му отне няколко дълги секунди.

— Чух, че на северния континент Нова зора граничният контрол изобщо не е строг. Нуждаят се от ръце и глави.

— Обичам те — въздъхна тя.

— Аз също. — Той я дари с топла усмивка. — Отивам да си подам заявлението за напускане. Утре в десет на космодрума.

— Разбрано.

Сбогуваха се и Аял прекъсна връзката. В стаята цареше напрегната тишина.

— Радвай се на спокойствието, докато можеш, Зур-Аял — произнесе тя. — Радвай се, докато можеш.

Парал очакваше с нетърпение момента, когато Свидетелят ще престане да го гледа. Усещаше присъствието ѝ като паяжина, спуснала

се върху цялото му тяло. Опита да се съсредоточи върху работата, но все не успяваше да го постигне. Трябваше да намери някакъв начин да се срещне с Ордет, но без да буди подозрение и без Свидетелят да забележи нишка, която ще го отведе при Империалистите.

Тясното помещение бе натъпкано с всякаква апаратура, досущ като във всеки друг голям офис на Кетран. Но за сигурността се грижеха така, сякаш от това зависеше съществуването им. Пазеха се дори от любопитните очи на шеселите. Само да можеше Свидетелят да спре да го наблюдава! Мониторът, който следеше площадката пред входа, изписука и Парал подскочи от изненада. Външната врата се отмести встрани и в стаята влезе Баск.

Парал се изправи и го посрещна със скръстени ръце в жест на уважение към Старши Пратеник.

Баск имаше мрачен вид и Парал усети гнева му като скупчени на хоризонта облаци преди буря.

— Управител *ки* Малияд твърди, че артефактът изпълнява поставена задача и ще бъде освободен от договора едва след като ѝ покажем нужните документи. — Баск свали от окото си залепената там миниатюрна камера. Свидетелят пристъпи напред и протегна ръка, за да може Баск да пусне върху дланта му камерата. Направи го съвсем невъзмутимо и Парал се възхити на самообладанието му. — Това, най-вероятно е тактика на забавяне. Не можем да допуснем артефактът да остане в ръцете на чужденци.

В душата на Парал си даваха среща надежди и страхове. Щом Баск е толкова погълнат от провала си, едва ли в момента може да разсъждава трезво. Но от друга страна, това означаваше, че положението наистина е сериозно. Парал изведнъж се почувства страшно самотен.

— Ще трябва да наемем сателитно наблюдение, за да установим къде е артефактът — заяви Баск и се настани пред комуникационния пулт. — Провери дали можем да притиснем по някакъв легален начин ръководството на тези Градини.

Парал бе завладян от внезапно вдъхновение.

— Пратеник, ще ми позволите ли да направя едно предложение?

— Да? — Баск се извърна към него.

„Придай си смирен вид — припомни си Парал. — И малко засрамен.“

— Зная, че не е съвсем редно. Имам... приятели, които са настанени на един от наблюдателните постове. Ако им предам молбата, ще започнат издирването преди да бъде пратено официалното нареждане... Бих могъл да отида на станцията и да ви държа непрестанно в течение...

Баск не отговори. Той също живееше с мисълта за постоянното присъствие на Свидетеля, досети се Парал. Баск трябваше да прецени кое е по-важно — да спази установения ред или да действа според извънредните обстоятелства.

„Трябва му още съвсем малко!“

— Зная, че не е съвсем по разпоредбите — продължи той, набирайки смелост, — но от Амаярските градини могат да решат да я преместят другаде или тя самоволно да напусне работното си място... — Той остави изречението недовършено.

Беше достатъчно.

— Добре, Помощник, изпълнявайте.

— Разбрано, Пратеник — кимна Парал, като се стараяше да не поглежда към Свидетеля.

Беше подготвил измъкването си хладнокръвно. Отвън на улицата го очакваше малка покрита кола. Разполагаше с един час, най-много два, преди Баск да започне да се пита какво е станало с него — точно толкова щеше да е необходимо на пратеника, за да набави документите за Зур-Аял ки Малияд, стига, разбира се, от нейната служба да му окажат съдействие. Парал би могъл да изпрати запитването до станцията на път за Шеселското посолство. Всичко дотук вървеше гладко.

Да можеше само поне за миг да се отърве от усещането, че непрестанно е под наблюдението на Свидетеля!

9.
АМАЯРСКИ УЧАСТЪК, КОЛОНИЯ КЕТРАН,
06:20:34 МЕСТНО ВРЕМЕ

*„... защото когато хората познаят
свободата, губят търпение към робството.“*

Зур-Ишен ки
Малияд, „Когато напусках
Кетре“

— Помолиха специално да се срещнат и да разговарят с теб.

Шим, Третият емисарски глас, протегна долния си чифт ръце към Кив.

Кив въздъхна и се разгъна. Все още не можеше да преживее раздялата с децата си. Бяха го предупреждавали, че ще е трудно, че трябва да се подготви душевно за постоянната изолация, в която се озоваваш на орбита, но се оказа по-тежко. Въпреки че и сега Ере бе обгърнала раменете му с ръчички, той се чувстваше невероятно самотен.

„Ние сме на служба — припомни си той, — а службата не е за слабохарактерни. Дали някога моите дъщери ще се научат да разбират тези хора, които живеят като жреци, а действат като безумци? Дали ще преоценим необходимостта да обвързваме живота си с техния?“

Най-смахнати без никакво съмнение бяха Рудолантските витаи. Мисълта, че му предстоеше да се срещне точно с техни представители, бе почти непоносима. Не помагаше дори меката успокояваща обстановка на посолството с неговите арковидни тавани и топли цветове на стените. В главата му непрестанно се гонеха неканени мисли за Арла Камък и обещанията на Перивар, че каквото и да се случи, семейството на Кив ще остане в безопасност.

— Свързахме се с нашите представителства на Кетре и на още няколко станции — докладваше Шим. — Рудолантските витаи се изтеглят навсякъде. Изглежда въпросът с онази планета е от особена важност за тях. Трябва да разберем дали това ще доведе до промяна в баланса на силите при хората. Опитай се да поразучиш нещо в тази насока...

— Ще се постарая.

Шим прибра три от очите си.

— Това е всичко, за което те молим, Кивере. Очакват те в стаята за посетители.

Ере го стисна малко по-силно с крачетата си. Двамата прекосиха серия от свързани помещения и се озоваха в приемната. От потрепванията на ръчичките на Ере личеше, че и тя е развълнувана от предстоящата среща. Понякога Кив се питаше дали не се увлича прекалено по интригите.

Помещението за посетители бе под един от най-високите куполи. Таванът се подпираше от кръстосани шестоъгълни подпори, между които висяха мембрани — точно такава мембрана разделяше стаята на Перивар от помещението на Кив.

Зад мембраните го очакваха двама витаи. Кив премигна с всичките си очи, а Ере го стисна с ръчички. Две деца с червени наметала и голи глави, досущ като на възрастните, стояха до гостите. Почти се бяха притиснали в тях и се оглеждаха с големите си учудени човешки очи. „Страхуват се“ — досети се Кив.

— Какво са намислили, татко? — прошепна Ере. — Хората не водят децата си на официални срещи.

Кив изви ръка и я погали.

— Благодаря ти, че ми напомни, мъниче. Изглежда наистина са намислили нещо.

Кив се разгъна в цял ръст и си придаде тържествен вид. Витаите не помръдваха.

— Аз съм Кивереришакадене. С мен е моето първородно отроче Ере. Бъдете добре дошли и говорете — за какво става въпрос?

— Аз съм Пратеник Ордет, а до мен стои Пратеник Парал.

С нас са децата ни Йолфиан и Тала. Дойдохме да ви предложим възнаграждение за службата, на която искаме да ви наемем.

— Ако става въпрос за работа с комуникации... — поде Кив.

— Моят партньор и аз имаме фирма — довърши Ере. Кив протегна една от горните си ръце и й запуши устата. Не биваше да се държи като в офиса на Перивар. Тази работа бе съвсем различна.

— Не става дума за комуникации — възрази Парал. — Говорим за малко по-особена служба и възнаграждението ще е два пъти по-голямо от годишния ви доход.

Кив усети, че клепачите му треперят.

— Толкова много? И какво се изисква от мен?

— Сигурно сте чули изявлението ни относно планетата с обозначения МГ49суб1?

— Да.

— На този свят има артефакти, които са заплашвали нашите Предци и в края на краищата са ги принудили да избягат от родния си свят. За нас е особено важно да съберем колкото се може повече информация за тези артефакти преди нашите деца да стъпят отново на Родната земя. В противен случай ще бъдем изложени на същите опасности, на които и нашите Предци. За да избегнем подобна заплаха, си позволихме да вземем такъв артефакт на един от нашите кораби. Но ни го откраднаха. Известно ни е, че вашият партньор Юл Ган Перивар е съдействал при продаването на артефакта...

— Говорите за Арла Камък? — Кив се отдръпна назад.

— Говоря за един артефакт — поправи го Пратеник Парал. — Същият, който би могъл отново да се озове в ръцете на Перивар. Ако това стане, ще ви помолим да ни го върнете. — Парал положи ръка на рамото на Тала. — Двегодишно възнаграждение е нищо в сравнение с безопасното завръщане на моето дете у дома. Ще получите половината веднага щом се съгласите да приемете службата. Сумата може да бъде преведена на вас или на вашите деца.

— Защо не говорите с Юл Ган Перивар? — попита Кив.

— Той и друг път е работил против витаите — отвърна Парал, без дори за миг да обмисли въпроса. — Няма причини да смятаме, че сега ще постъпи по различен начин. Приемете ли договора, ще покажете, че държите на изрядните отношения повече от вашия бивш партньор.

— И още нещо — добави неочаквано Йолфиан и дискът преводач побърза да смени тембъра, за да се нагоди към детското гласче. — Ще потвърдите, че шеселите могат да бъдат по-добри

съюзници на витаите от някои, които се венчаят с титлата „хора“. Когато се установим на новия свят, ще имаме нужда от вашата помощ.

— Мелодията на езика... — прошепна в ухото му Ере. — Нещо в интонацията им не е наред. Според мен малкият е запомнил изказване наизуст. Опитват се да ни отвлекат вниманието.

Кив премигна, за да покаже, че я е чул.

— И ако не се съглася?

— В такъв случай ще си тръгнем и ще ви благодарим за вашата откровеност. И никога вече нито един шесел няма да бъде потърсен от витай — отвърна Ордет.

Кив дори не се нуждаеше от разтревожения шепот на Ере, за да разпознае заплахата. Той сгъна врата си и втория чифт ръце, за да се снижи до нивото на витаите. От опит знаеше, че този жест винаги притеснява Перивар, но сега събеседниците му не показаха никаква реакция.

— Тъй като включихте в разговора ни и благополучието на всички шесели, налага се да обсъдя предложението ви с Емисарския глас, преди да ви дам отговор.

Ордет каза нещо на Парал, което дискът не можа да преведе. Звучеше като „Навин уару кеткет ти“. А Парал отговори с „Ивет микхайн“. Каквото и да означаваше това, децата стояха като кукли и не пророниха нито дума.

„Защо им е да подкупват цял народ? — зачуди се Кив. Сигурно защото могат.“

— Това е игра, татко Кив — шепнеше Ере. — Довели са децата...

— Да, Ере, зная. — Той отново погали дъщеря си. — Да се надяваме, че Гласът ще ни подскаже как да постъпим.

Емисарски глас ги очакваше в залата за аудиенции. Ере се спусна по тялото на баща си, изправи се на пода и сгъна ръце в почтителен жест. Кив направи същото, но по-сковано. Тялото му беше стегнато от напрежението. Гласът, естествено, бе чул всяка дума от разговора им с витаите. Срещата бе твърде важна, за да не бъде проследена. Самият Емисарски глас бе съчетание от няколко шесела от различни краища на планетата. За Ере вероятно те всички изглеждаха еднакви, но Кив забелязваше едрите северняшки люспи върху кожата на Джи и усещаше миризмата на братовчедите си Гов и Шим.

Гов се изпъна в цял ръст.

— Обещай им, че ще постъпим с тяхната собственост така, както те пожелаят.

Кив коленичи и снижи нагръдника си към пода.

— Емисарю, тук се крие много повече, отколкото се вижда на повърхността. Това, което те наричат артефакт...

— Е родител на няколко живи деца — побърза да се намеси Ере през главата на баща си. — Четири.

— Към които витаите също предявяват претенции — обясни Гов. — Щом притежават децата, значи и техният родител им принадлежи.

Гов произхождаше от полуостров Си-Тук, където бе съществувало робство почти до деня на въвеждането на Законите за единство. Почти до времето, когато майката на Кив бе снесла своите яйца.

— Но как е възможно да предявяват подобни претенции? — инатеше се Кив. — Само защото твърдят, че предците им произхождали от тази планета. Е, и аз произхождам оттук — той се обърна към Гов. — А от три четвърти век тамошните жители настояват, че земята им принадлежи и че всички ние, останалите, сме нашественици.

Гов изсъска нещо и Джи се присви.

— Кивере, сега не е моментът да разпалваме стари вражди — той изцъкли три очи. — Витаите винаги са били стриктни в отношенията си с нас. Ако техни представители заявяват, че ще прекъснат връзките с шеселите, значи трябва да им вярваме.

— Колко от това, което казваш — намеси се неочаквано Шим, — е повлияно от партньорството ти с Перивар.

Ере изсъска ядно. Кив беше шокиран. „Какво си мисли? Само защото е Емисар може да отправя подобни забележки...“

— Всъщност въпросът е напълно уместен — обяви Кив по-скоро към Ере, отколкото към Гласа. — Честно казано, той наистина ми влияе много. Но нали точно това бе целта на моята мисия — да опозная по-добре хората като партньори. Освен това, Емисарю, позволете да ви припомня, че не всички хора харесват витаите.

— И много от тях не харесват и нас — отвърна Шим. — Витаите поне нямат нищо против биологичните ни различия. За разлика от Обединителите например. — Той се изпъна, докато се извиси над всички останали в помещението.

— Да, господа — потвърди Кив, — с Обединителите трябва да се внимава. Но имаме и други възможности. Както се знае, хората са навсякъде из галактиката...

— Но не навсякъде се спогаждат помежду си — довърши Ере.

— Не разбирам накъде биеш, Кивере — подметна Джи.

— Витаите се свиват. Наблюдаваме го повсеместно и макар да е временно, на местата, където си тръгват, ще възниква празнота във властта. Хората ще търсят начини да възстановят равновесието.

— И защо ние да не сме част от това ново равновесие? — добави триумфално Ере. — Имам необходимите ресурси, умеем да работим с тях. Може постепенно да се превърнем за хората в онова, което бяха за тях витаите — в необходимост.

Шим замислено размърда муцуната си. Останалите изчакваха търпеливо какво ще каже.

— Кивере, откъде у теб това внезапно красноречие? — попита Гов.

Кив протегна ръце и Ере се покатери върху тях така, че да се изправи пред Гласа.

— Изложих на риск живота на всички свои деца в името на идеята да се научим да живеем с хората по начин, който, не би навредил на бъдещето на шеселите.

Това бе абсолютно непочтено и той го знаеше. Само търговците имаха право да се развъждат извън планетата. Емисарите оставяха децата си замразени или в стаза. Беше също толкова несправедливо, колкото витаите да доведат своите деца.

Гов прибра втория си чифт ръце.

— Колкото и да е примамлива тази възможност, ще наложи промяна в официалната политика. Ето защо засега не можем да преминем към нея.

— Бихме могли, ако Емисарят вземе подобно решение — предложи Джи и Кив се зачуди доколко единен бе Гласът.

— Нека не надвишаваме правомощията си — неохотно отбеляза Шим. — Ние сме Емисари на Кетран, а не при витаите.

— Трябва да разберем дали витаите са се срещали с Емисарския съвет и какво решение е било взето — предложи Джи.

— Витаите бяха пределно ясни в исканията си — рече Гов.

— Въпреки това — продължи да настоява Джи — не могат да ни попречат да се консултираме с нашия съвет. Като високоорганизирано общество те със сигурност могат да оценят необходимостта от дисциплина и ред.

— Двамата с Перивар можем да ви осигурим канал до един час — предложи Кив.

Гов извъртя и четирите си очи към него. Той не обичаше да се споменава Перивар. Всъщност не харесваше и Кив.

— Ти спечели малко време, Кивере — спокойно отбеляза Гов. — Какво смяташ да правиш с него?

Кив изпъна гръб.

— Първо искам да разбера дали Перивар е съгласен да работи с нас. Необходими са ни помощници сред хората. Може би е дошло време да наемем някого.

Гов затвори очи.

— Не виждам на кого бихме могли да се доверим.

— И това е вярно — смирено се съгласи Кив.

— Добре, иди да ни осигуриш канал — рече Джи. — След час ще сме готови. Гласът ще каже на витаите, че трябва да почакаат, докато бъде издадено официално становище на Емисарския съвет.

— Благодаря ви, емисари! — Кив почтително сгъна ръце и се отдалечи бавно.

В душата на Парал се бореха гняв и отчаяние. Добре че Свидетелят не го гледаше, инак лицето му сигурно щеше да издаде всичко. Децата вече се бяха настанили на свободните седалки в каюткомпанията. Парал не знаеше защо ги бяха взели, след като дори тяхното присъствие не ги бе спасило от провала. Чудеше се само какво ще каже на Карил.

— Ще трябва да се свържеш с Баск — рече Ордет и чукна диска два пъти. — Станцията е локализирала местонахождението на Камък в Стената.

— Тогава да вървим да я намерим — предложи Парал.

Ордет разпери ръце.

— С децата? Не стига, че рискувахме живота им, като ги взехме на кораба! Разкриваш се твърде много, Парал.

— Да се разкривам? — Той рязко дръпна ръка. — Пред кого? Пред чудовища и деца? Време е да престанем да се крием. Нали това е кредото на Империалистите?

— Империалистите нямаше да стигнат дори дотук, ако не бяха използвали заобиколни пътища — просъска Ордет. Ще си играеш на диктатор, когато си осигурим стабилна база за действие! — Тя млъкна и видимо направи опит да се овладее. — Нека Баск прибере артефактите. Уару ще има възможност да ги изучава, а ние ще узнаем онова, което ни трябва.

— Както и Съглашението — промърмори той.

— А пък ти ако не докладваш, със сигурност ще привлечеш вниманието на Свидетеля. Не можеш да ме убедиш, че тя вече не разполага със сателитна информация.

— Добре — въздъхна Парал след кратко мълчание. — Не е изключено Баск да не успее да задържи Камък в Стената. — Веднъж вече му се измъкна, а сега не знаем дори накъде се е насочила...

— Освен ако ти не му кажеш — рече Ордет.

— Добре. Ще го пратим при нея, но ще вземем мерки да няма на кого да я предаде, ако я открие.

— Какво си намислил?

— Смятам, че не е редно да спираме процеса на Възвръщането заради някакви си шесели. Няма ли някой, който би ни помогнал?

— Ще потърся в отдела доверени хора. Но Парал, разбери, трябва да действаме внимателно.

— Ордет, времето да се пипа внимателно отмина. Много отдавна.

За стотен път ръката на Арла посегна към кожената кесия и за стотен път тя я спря.

„Зная достатъчно. Опазили ме Безименните сили, знам достатъчно, за да мога да чета табелите и да разбера кога трябва да сляза от автобуса.“

Но не ѝ беше никак лесно да мисли, а още по-трудно да чете без помощта на камъните. Беше свикнала да ги използва, за да си подрежда мислите всяка нощ, откакто посещаваше лабораторията.

Тя опря буза на хладното стъкло и се загледа в мозайката от цветовете, която се менеше зад прозореца.

„Дали въведох правилно крайната цел на пътуването? Ще трябва да проверя. — Ръката ѝ отново посегна към кесията. — Не, по-добре да следя надписите!“ Тя се загледа към екрана, разположен над прозореца на кабинката отпред. Третата спирка бе отбелязана като 32–35 Стария квартал. Да. Това бе адресът на Перивар. Тя се облегна назад и се помъчи да се успокои. Където и да бяха витаите, важното бе, че ги няма тук.

„Засега. Трябваше да се досетя, че Безименните няма да ме оставят да се измъкна толкова лесно. Те не покровителстват хора, дръзнали да напуснат Царството. Но каквото и да стане, ние не сме като Небесните. Никога няма да сме свободни като тях. Това обаче не значи, че трябва да се предам, нали? Няма да го направя. Каквото и да ме чака, когато се върна у дома.“

Автобусът намали плавно скоростта и спря. Арла се намести неспокойно. Небесните, които никога не се безпокояха заради лошото време и дъждовете, сякаш въобще не си лягаха. Слънцето вече клонеше към хоризонта, а автобусът бе почти пълен с пътници.

Вратите отдясно се повдигнаха и Арла погледна машинално, за да види кой се качва. Сърцето ѝ спря да бие. Бяха двама витаи. Някой изруга полугласно, друг плюю. Чуха се изплашени и ядни възклицания. Арла не можеше да свали очи от загърнатите в алени туники фигури.

Витаите въобще не погледнаха към празните седалки край вратата, а се насочиха право към нея. Арла сведе глава, но въпреки това чуваше шума от приближаването им. Когато отново вдигна поглед, те стояха пред нея. Съвсем неподвижно, дори телата им не се поклащаха в такт с движението на автобуса.

Единият бе онзи, който я залови предишният път. Баск. Вторият бе по-нисък и по-закръглен. Може би беше жена, но нямаше как да определи.

Баск седна на празното място до Арла и въведе нова спирка в разписанието. Арла не познаваше адреса. Попадна между седма и осма спирка, което означаваше, че е някъде далеч оттук.

— Според законите на тази планета ние имаме собственически права върху твоето тяло — рече Баск с равен и безизразен глас.

Арла усети, че гърлото ѝ се свива. Сигурно пътниците ги чуваха, но едва ли някой щеше да се намеси.

— На когото и да те е изпратила Зур-Аял, няма да стигнеш там.

Арла мълчеше. Сега вече със сигурност бяха в центъра на вниманието на всички пътници, но никой не помръдваше. Витаите биха могли да я вдигнат на ръце и да я изнесат навън, без някой да им попречи. Арла не можеше да разчита на помощ от тези чужденци. Нито пък витаите.

— Изтрий спирката си от списъка, Арла Камък — заповяда ѝ Закръгления.

Арла отпусна ръце в скута си.

— Може да ме отведете с вас. Може да сложите ръка на Царството и да унищожите всичко, което е било създадено от Безименните сили, но по-скоро ще умра, отколкото да ви сътруднича.

Известно време двамата я разглеждаха мълчаливо. Арла забеляза, че Закръгления мърда с устни, сякаш повтаряше онова, което тя бе казала. Накрая устните му се изпънаха в права линия.

Чу се мелодичен сигнал и на екрана премигна следващата спирка. Автобусът отново забави ход. Вратите се отвориха.

Арла измъкна от колана си шоквата палка, която бе взела от ветеринарния отдел на лабораториите — с нея подкарваха по-немирните животни, — и я опря в ръката на Закръгления. Той изпищя от електрическият удар и тя се втурна към вратата.

— Ауноранте Сангх! — кресна Баск.

Обувките ѝ удариха паважа в същия миг, когато ушите ѝ доловиха думите му. Тя побягна, опитвайки се да запази равновесие, все още зашеметена от чутото. Беше достатъчно силна да изпревари дори автобуса.

Градът бе озарен от вечерните светлини, които местните толкова много обичаха. Единственият ѝ шанс за спасение бе да се отдалечи колкото се може по-бързо от витаите. Пред погледа ѝ се мяркаха размътени физиономии. Минувачите едва съумяваха да отскочат от пътя ѝ. Странната светлина я объркваше. Нечии ръце се опитаха да я задържат и тя ги отблъсна. Застигнаха я викове и ругатни. Тя сви зад следващия ъгъл, после смени посоката отново, без да има каквато и да било представа накъде се движи. Най-важното сега бе да се измъкне.

Скоро обаче усети, че се задъхва. Пред очите ѝ танцуваха звезди. Тя спря и се подпря на каменна стена. Дишаше мъчително, на пресекулки. Когато най-сетне успя да се съвземе, Арла се огледа. Ярките светлини и червено-златистите светещи табла ѝ подсказваха, че се намира в един от кварталите на Първите семейства, близо до местата за развлечение и големите магазини. С изцапаните си лаборантски дрехи тук сигурно щеше да прави впечатление.

И наистина някои от минувачите я заглеждаха или се обръщаха след нея. Погледите им бяха недоволни, дори враждебни. За щастие на улицата не се виждаха никакви витай.

„Не са били готови за преследване.“

— Какво става, момиче?

Арла подскочи. Мъж с жълто сако се подаде иззад една ограда и втренчи в нея поглед. Имаше властни маниери.

Арла се подпря на оградата, за да облекчи натоварването върху омекналите си колене.

— Да не си болна? — продължи мъжът. — Или са те ограбили?

— Не, господине — отвърна тя пресипнало. — Изгубих се.

— В такъв случай смятай, че си се намерила. — Той ѝ посочи една колона в средата на улицата с мигащите знаци на обществен информационен център. — Или ще извикам полицията да почисти улицата от теб.

— Да, господине. — Тя облиза пресъхналите си устни.

„Когато не можеш да се върнеш, остава ти да вървиш напред.“ Тя се отправи с олюляване към стълба. Когато наближи, подпря длани на пулта и си пое дъх. След това се загледа в тъмния екран. Беше виждала един асистент в лабораторията да използва инфосистемата — за да влезе, бе използвал общоизвестен код...

„Зная го. Не може да не съм го запомнила. В ума ми е.“ Но колкото и да се опитваше, не можеше да си го спомни. „Проклятие!“

Тя бръкна в кесията и стисна гладката повърхност на камъка.

Границите на паметта ѝ се разшириха неимоверно — толкова рязко, че ѝ се зави свят. Веднага си спомни кода. Продължаваше да стиска камъка, наслаждавайки се на усещането за невероятна свобода, но накрая — не без усилия — си наложи да го пусне.

Сякаш нечия тежка ръка притисна ума ѝ и смачка всичките ѝ мисли. Тя премигна глуповато и се загледа в положените върху

клавиатурата пръсти. После, малко по малко, си припомни кода и го въведе несръчно. Черният екран светна и на него изплува непознато мъжко лице.

— Това е специално съобщение за всички членове на Първите семейства. Моля, явете се незабавно във вашата секция, за да гласувате.

„Това пък какво означава?“ Тя отдръпна ръка и се потърка замислено по челото. Лицето на мъжа се стопи. Арла отново бе изправена пред черния екран. Беше направила всичко, което е по силите ѝ. Ръката ѝ отново се спусна към кесията. „Не! — тя стисна зъби. — За втория път може и да не ми стигнат силите.“ Пръстите я сърбяха. Отново се разрови из паметта си, но не откри там нищо, което да ѝ е от полза. Пое си дъх и бръкна в кесията. Почти в същия миг ръката ѝ изписа нова комбинация. Екранът светна и на него се появи карта на града с очертан в червено криволичещ маршрут до дома на Перивар. Тя чукна бутона с надпис „Разпечатка“. От процепа се изниза хартиено копие на картата. Арла го откъсна и го стисна в шепата си.

За един кратък миг ѝ се дощя сега да е в Теснопът. Там никой нямаше да я преследва, още по-малко да я открие. Познаваше и най-закътаните местенца по-добре от плъховете. Лишените щяха да я приютят, без да задават излишни въпроси, и да ѝ помогнат с всичко, от което се нуждае. Нямаше да се страхува от шпиони и предатели, а ако нощта бе студена и непредсказуема, поне щеше да види познат въздух и да крачи из тъмни, но спокойни улички. Би могла да се ориентира по знаците върху стените. Аял грешеше — тя наистина почти не можеше да чете. Само наблюдаваше и попиваше, а камъните подреждаха информацията в мозъка ѝ. Ала сега нямаше време за това.

С карта в ръка тя се отправи към дома на Перивар.

Когато Кив се прибра у дома, децата се накатериха по него, настоявайки да чуят новините. Той остави Ере да задоволява любопитството им и чукна своя диск.

— Перивар? Трябва да отворя преградата.

— Разбира се, действай. — Гласът бе жив, енергичен и ядосан. Кив отмести преградата. От другата страна Перивар крачеше напред-назад и от време на време подритваше стола.

— Какво се е случило? — попита Кив.

— Витаите са пощурели, ето какво! — Той отново изрита стола.
— Отвлекли са Ерик Борн!

— Какво? — Кив почти опря муцуна в мембраната.

— Току-що получих съобщение от Дориас... по-точно от изкуствения интелект, създаден от Дориас... — Той спря и зарови пръсти в косата си. — Дори не са го арестували, просто отишли и го сграбчили. Аял също се свърза с мен и ми каза, че търсели Арла... Какво им става?

— Не зная — отвърна Кив. — Мен също се опитаха да подкупят, за да им кажа къде е Арла Камък.

— И ти какво им каза? — вцепени се Перивар.

— Ами нямаше много за казване — Кив му преразказа случилото се в посолството. Чуваше как Ере предава същата история на останалите деца. — Хайде, прибирайте се във вашата стая — подкани ги той, когато приключи. — След малко ще дойда при вас.

Ере свирна въпросително, но той само разтърси глава. Ри и Ша се покатериха върху нея и я задърпаха навътре. Дене и Ка подтичваха след тях.

Кив отново извърна поглед към своя съдружник. След това, като подбираше внимателно думите, му предложи да започне работа за шеселите.

— Е, какво ще кажеш, партньоре? Ще паднат добри пари. Думите му като че ли поразсеяха гнева на Перивар.

— Звучи примамливо. Нека витаите и Обединителите да си трошат главите. — Той се наведе и вдигна поваления стол. — Но не мога да изоставя Ерик... Сигурно ще кажеш, че не му дължа нищо, но не е така. Би могъл да ме използва хиляди пъти, а не го стори. Нека поне разбере дали мога да направя нещо. Ще чакам „Ю-Кенай“ на космодрума. Ти ще можеш ли сам да отвориш канала?

— Ще се справя. — Кив протегна и двата си чифта ръце. — Но след това най-добре да се срещнем в посолството. — Той почувства, че го завладява безпокойство. — Хората воюват за територии, нали?

— Доста често — промърмори Перивар. — Аз също веднъж попаднах в една такава война.

— Възможно ли е витаите да се готвят за война?

— Напълно възможно. Не съм чувал да го правят досега, но е съвсем типично за начина, по който действат.

„А аз им отказах онова, което искат — помисли си Кив и стрелна с уплашен поглед децата си. — Най-добре ще е колкото се може по-скоро да се приберем в посолството.“

Перивар поръча кола и си облече сакото.

— Предупреди ги, че ще дойда — извика от вратата. — Ще гледам да не се бавя. Искам само да чуя какво ще каже този Аду.

Той излезе и Кив затвори преградата.

— Ереришакадене! — извика и надникна във всекидневната. Децата се измъкнаха от своите спални ниши и се скупчиха около него. — Пригответе се, ще се местим в посолството. Може да останем там няколко дни. Вземете всичко необходимо. Ерери, откачете капсулите. Шакадене, елате с мен да ви покажа какво трябва да вземете.

„А след това ще трябва да разтоваря...“ Светлините угаснаха.

— Татко Кив? — повика го Ере. — Татко Кив? — чуха се и гласовете на другите.

Кив пусна долния си чифт ръце и ги прегърна.

— Стойте спокойно. Сигурно е спрял токът. Ще го оправят веднага. — Той си заподсвирква с привидно безгрижие, но чувстваше, че кожата му е изсъхнала от страх.

Движейки се пипнешком с четирите си ръце, Кив се върна в работилницата и се опита да си спомни къде беше превключвателят за аварийното хранване.

Изведнъж преградата към стаята на Перивар се отмести встрани. Заслепи го яркочервена светлина. Кив премигна с всичките си очи. Едва успя да различи два човешки силуета, озарени от сияещите светлини на хола. Един от тях вдигна някаква кутия и от нея се разнесе свистене. Кив се облеци от уплаха. Мембраната започна да се свива.

Кив се метна към вратата и дръпна преградата обратно. Удари с длан ръчката за аварийно затваряне. Нищо не се случи. Кислородът вече прогаряше вените му, просмуквайки се през порите на кожата. Преградата отново се отмести. Озари го светлина. Двама витай — единият висок, другият по-нисък и закръглен — прекрачиха прага.

Дене хленчеше. Ка и Ша се притискаха в глезените му. Кив ги вдигна на ръце. Бяха твърде леки. Кислородът гореше върху кожата му, едновременно прекалено горещ и нетърпимо студен. Децата трепереха.

— Убийци! — извика Кив и отстъпи назад пред двамата, които стояха като статуи и не правеха нищо, освен че държаха преградата

отворена. Той се опита да си събере мислите. „Трябва да скрия децата в капсулите. Веднага! Хайде, движи се!“

Краката му се подгънаха. Децата закрепяха името му в един глас, а изгарящият леден кислород притискаше ушите му и пълзеше по кожата. Той се олюля и рухна на пода.

— Ерериш... — Кив не можа да си спомни останалите имена.

Арла спря и втренчи поглед в кафеникавата тухлена стена на къщата, в която живееше Перивар. Едва сега си позволи въздишка на облекчение. Няколко пъти бе свивала в погрешна посока и се налагаше да се връща обратно. По някое време слънцето се бе скрило. Тълпата по улиците понамаля, автобусите също се разрешиха. Арла предположи, че е доста късно. Ако се съдеше по болките в краката и ставите, вървеше от много време. Въпреки това свежият въздух и постоянното движение ѝ бяха помогнали да се успокои.

Тя пхна картата в джоба си и прекоси улицата. Външната врата на сградата се отмести веднага щом я докосна. Спомни си без помощта на камъка, че Ерик бе натиснал най-горното копче в асансьора, когато я доведе предишния път. Кога ли беше това? Преди три седмици или триста години? Тя затвори очи и се облегна на стената на кабината. Край на мъките! Сега вече за всичко щеше да се погрижи Перивар.

Кабинката спря и вратите се разтвориха. Коридорът бе озарен от ярка светлина. Тя премигна и потърка очи. В дъното на коридора вратата на Перивар зееше отворена — знак на гостоприемство в страната, от която идваше. Тя се усмихна и закрачи натам, усетила спокойствие.

Но когато се приближи, долови миризма на озон и развалено. Коридорът зад вратата тънеше в мрак. Не се чуваше никакъв шум.

„Бягай! — рече един глас в главата ѝ. — Изчезвай оттук веднага!“

„И къде да бягам? Аял не може да ми помогне. Дори да открия космопорта, какво ще правя там?“ Тя стисна зъби, свали шоквата палка от колана си и бавно прекрачи прага. В сумрачната стая не се виждаше никакво движение. Всички уреди в работилницата бяха замрели. Никой не мърдаше около тях. Вратата към всекидневната на Перивар също зееше. И там нямаше и следа от движение.

Погледът ѝ се плъзна покрай изгасените машини към портала, който делеше помещенията на Перивар от тези на Кив. Преградата бе

отместена, а на прага имаше купчина от парцали — останки от онова странно вещество, което предпазваше от смесване атмосферата в двете стаи. Още по-нататък нищо, освен сенки и бледи светлини откъм прозорците.

Арла изруга полугласно и отстъпи назад към хола. Внезапният повей и рязкото изщракване ѝ подсказаха още преди да се обърне, че вратата се е затворила. Тя опря длани върху гладката повърхност на сканиращото устройство на ключалката. Никакъв ефект. Изруга отново. Вратата беше заключена и не можеше да направи нищо. Никой не ѝ бе показвал как да отваря врати без помощта на скенера. Изведнъж се сети, че витаите биха могли да я проследят, като проверят коя спирка бе въвела в програмата на автобуса, и продължи да ругае.

След това прехапа устни. Ако е така, може вече да я чакат тук! Тя се обърна и погледна към останките от мембраната. Може би целта им е била всичко да изглежда като инцидент?

„Скрий се, Арла.“

„Къде? Близо до вратата? И да ги нападна, когато влязат? Не, ще се досетят. Сигурно ще бъдат нащрек. Ще се притая в някой ъгъл. Нека ме търсят.“

Тя се огледа. Стаите на Перивар бяха тесни и малки. По-добре да използва някое от помещенията на Кив.

„Скрий се в мрака. Потърси оръжие. Опри гръб в стената, не им позволявай да се промъкнат незабелязано до теб.“

Без да сваля очи от входната врата, тя отстъпи назад към сенките. Опипваше внимателно с крак пода, преди да направи следващата крачка. Точно сега не биваше да си позволи да се подхлъзне и да падне.

Но когато стигна вратата към всекидневната на Кив, тя замръзна. Длъгнестото му и безжизнено тяло лежеше през прага. Ръцете му прегръщаха три мънички трупчета. Три от дъщерите му бяха издъхнали заедно с него.

Първо я завладя ужас. После гняв срещу безскрупулните действия на витаите.

„Не бива да се постъпва така с деца! Ако имаш недоразумения с родителите, решавай ги с тях, но остави децата на мира. Никой не бива да им посяга. Това и Безименните го забраняват.“

„Само че сега не си в Царството на Безименните. Небесните постъпват по друг начин.“

„Но не и по този! Няма сила на света, която да ги оправдае!“

Тя направи опит да се овладее и да прескочи изстиналото тяло на Кив.

— Съжалявам! — прошепна на мъничките трупчета, докато се надвесваше над тях. — Наистина съжалявам, Безименните са ми свидетели!

Кракът ѝ докосна нещо и то изпищя. Тя отскочи назад подхлъзна се и падна върху трупа на Кив. Задраска отчаяно настрани по хлъзгавия под. Нещото, което издаваше странните звуци, наподобяващи писъци, не помръдваше. Арла втренчи очи в него. На размер беше колкото гръдния ѝ кош, но се... клатушкаше.

Капсулата! Същата, с която децата на Кив преминаваха от едната стая в другата. Вътре се гушеше едно... не, две от децата.

Те отново закрепяха по нея и тя нагласи диска зад ухото си.

— Хайде, проклета машинке, работи!

— Убиец! — бе първото, което чу. — Ти ги уби! Ти ги уби!

По-малкото от децата се бе вкопчило в стените на капсулата и муцунката му се отваряше и затваряше с трескава последователност. Другото го прегърна с четирите си ръчички и започна да го притиска, докато сестричето постепенно се успокои и утихна и само страните му потрепваха.

— Помогни ни — помоли голямата. — Зная, че не си виновна, но малката се е побъркала. Моля те, помогни ни!

— О, мъничките ми! — рече Арла и положи ръце върху капсулата. — Затворени сме тук, освен ако не ми кажете как да отключа вратата.

— Ще ти кажа.

— В такъв случай най-добре да се махаме. — Арла вдигна капсулата. Беше по-лека, отколкото предполагаше. Тя я нагласи на рамо. — Затворете очи — рече, докато прескачаше трупа на другите членове на семейството. Надяваше се да я послушат — заради тях самите. Трябваше да се измъкнат час по-скоро.

Напътствана от детето на Кив, тя въведе кода за отключване на бравата. Измъкна се навън още преди вратата да се е отворила докрай. Реши да не използва асансьора и се спусна по стълбището. Сега

всички машини ѝ бяха врагове. Всяка от тях можеше да я отведе при витаите. Но вратата към стълбището беше отворена, а на долния етаж нямаше никого.

— Как се казвате? — попита, докато се спускаха.

— Аз съм... ще бъда Кив, когато се приберем у дома, но засега името ми е Ере — рече по-голямата. — А това е Ри...

— Ере, има ли безопасно място, където мога да ви отнеса?

— В посолството — отвърна Ере, без да се замисля. — Там ще се погрижат за нас.

— Чудесно. Колко е далече оттук?

— Почти на другия край на града. Зная адреса. Татко ни накара да го научим, ако случайно стане нещо непредвидено...

— И то стана. Ще ти кажа какво ще направим. Ще идем до някой обществен терминал, ще се свържем с посолството и ще ги предупредим да ни чакат. — Тя млъкна. Витаите биха могли да подслушват разговорите на посолството.

Три етажа по-долу стигнаха до врата с надпис „ИЗХОД“. Арла побутна вратата и прекрачи навън. Озова се на паважа на главната улица, което беше добре, защото точно срещу нея се оказаха двама витай. По-младият и по-високият ги съгледа наскоро крачка.

Арла също замръзна, но сърцето ѝ лумкаше. Нямаше смисъл да отстъпва, щяха да я подгонят като плъх. Нито пък можеше да се скрие някъде с капсулата в ръце. Не би могла и да им избяга.

Странната сцена привлече вниманието на минувачите. Някои дори се спряха, за да видят какво ще стане.

Децата най-сетне забелязаха кой им се е изпречил на пътя.

— Убийци! — изкрещя Ри и капсулата се разтърси в ръцете на Арла. — Убийци!

Хората посягаха към дисковете си и се мръщеа. Започна да се събира тълпа.

— Тези деца изглежда ви обвиняват в нещо — отбеляза с привидно спокойствие Арла.

— Твоето тяло принадлежи на витаите — рече Младият. — Нямаш законно основание да предявяваш каквито и да било обвинения — свои или чужди.

Арла поклати глава.

— Не предявям обвинения. Предявяват ги тези двама представители на расата на шеселите.

Стар номер — да се скриеш зад гърба на някой по-авторитетен.

— Вие убихте баща ни! — продължаваше да вреци Ри. — Срязайте мембраната, изключихте тока и оставихте татко и сестрите ни да се задушат...

— Ере, успокой я! — нареди Арла. Капсулата се тресеше толкова силно, че се опасяваше да не я изпусне.

Ере прегърна сестра си, но без особен успех.

— Ще отнеса тези деца в Шеселското посолство — обяви тя, докато местеше капсулата на другото си рамо. — Можете да ме последвате и да предявите претенциите си там. Ако ми попречите обаче, ще загинат и тези две дечица, но този път пред свидетели, защото не мога да ги държа още дълго, а изпусна ли ги, капсулата ще се спуска.

Витаите мълчаха.

— А може и да извикаме полицейски патрул и тогава вие ще разкажете вашата версия от историята, а аз — моята. Шеселите ще добавят каквото е необходимо. „Тук вече не съм лишена от права Лишена, плешиви къорави недорасляци! Колкото и да се опитвате да ме изкарате такава. Всъщност като сте толкова важни клечки на този свят, защо не извикате вие полицията? Защото вършите нещо незаконно — ето защо. НЕ МОЖЕТЕ да я извикате.“

Витаите размениха няколко думи, които дискът не успя да улови. Арла наблюдаваше тълпата зад тях, която продължаваше да расте. Хората стояха и гледаха. Не говореха, дори не помръдваха. Чакаха да видят какво ще стане.

Арла реши, че е настъпил моментът за действие.

— Ей, някой да извика полиция! — провикна се тя към тълпата. — Това е дипломатически инцидент и обвинение в убийства срещу витаите! Извикайте полиция!

— Готово! — чу се глас от задните редове на тълпата. — До пет минути са тук.

Арла се усмихна мрачно. Някои от мълчаливите наблюдатели не биха имали нищо против да видят гърбовете на онези, които управляваха техния свят. И плешивите сигурно го знаеха!

— Шеселите ще бъдат откарани в посолството — рече Високият.
— Но твоето тяло ни принадлежи. Ще дойдеш с нас.

— Кажете го на патрула. Обяснете им защо тези деца са изплашени до смърт от вас.

— Те са деца. Не могат да бъдат свидетели.

— Аз мога — според шеселските закони. — Ере притисна лице към прозореца на капсулата. — Баща ни е мъртъв. Аз съм първородната и следователно наследница на семейството. Мога да свидетелствам и да избирам настойници. Обявявам Арла Камък за наш настойник. Ако не бъдем отнесени лично от нея в посолството, ще нарушите спогодбата между шеселите и тази планета и ще ви бъде потърсена съдебна отговорност.

— Убийци, убийци, убийци! — просъска Ри, която не можеше да се спре. — Убийци, убийци, убийци!

— Тръгвам — обяви Арла и нагласи капсулата, а после закрочи под несекващите викове на Ри. Пое право напред срещу по-високия витай и когато го приближи, той се отмести от пътя ѝ. И двамата не направиха никакъв опит да я спрат. Говореха нещо, но на език, който тя не разбираше, и изглежда не помежду си, а с някой невидим. Арла предполагаше, че ако дойде полицията, ще трябва да изтърпи цял куп досадни формалности, а вече бе загубила твърде много време.

— Ере, ще ми трябва помощта ти.

— Уф... добре. Ще се опитам.

— Искам да ме направляваш към посолството. Но запомни — трябва да се движим само по оживени места. Ще отидем пеша.

— Пеша! — подсвирна Ере. — Но дотам има много километри.

— В обществения транспорт витаите могат да ни насочат накъдето пожелаят — припомни ѝ Арла. — А аз съм свикнали да вървя. Кое то не бих могла да кажа за двамата зад нас подсмихна се тя. — Зад нас са, нали? — Тя почувства, че капсулата се поклаща.

— Да — отвърна Ере.

— Чудесно. Значи си направихме керван. Изглежда не са всесилни дори на този свят. Все още имаме шансове да се приберем у дома.

— Добре. Ще вървим по тази улица — заобяснява Ере. — Докато стигнем Булеварда на Новото пълнолуние.

Разбрано. — Арла леко ускори крачка и влезе в познатия ѝ от Царството равномерен ритъм. Би могла да върви така цял живот. Нека витаите се влачат зад нея в техните машини.

— Още са зад нас.

— Разбира се — рече Арла. — Това означава, че не са получили инструкции какво да правят.

„Надявам се.“

— Можеш ли да ми кажеш какво се случи с вас? — попита я тя, донякъде за да отвлече вниманието на Ере от витаите.

Докато слушаше разказа обаче едва сдържаше гнева и ужаса си. „Какво право? Какво право имат тези хора? Никакво — дори да бяха самите Безименни сили и техният верен Служител!“

— ... и не можехме да дишаме, тогава той падна, Ша и Дене вече бяха на земята, Ри пицеше, а витаите си бяха отишли... и... и...

— Шшшт, стига! Всичко е наред, миличко! — Арла съжаляваше, че не може да я погали. Дори не знаеше дали шеселите понасят човешко докосване. — Те отзад ли са още?

— Да.

— Добре. Опитай да се успокоиш. Скоро ще бъдем в безопасност.

От двете страни на пътя се издигаха високи дървета. Арла напрегна слух. С всяка крачка уличният шум намаляваше. Чуваше се само ритмичното бръмчене на колата на витаите.

Арла се огледа боязливо, чудейки се ще може ли да се скрие сред дърветата, ако решат да я нападнат.

„Може пък да не се стигне дотам. Ако някой е съобщил на шеселите и те търсят децата...“

Откъм шубраците долетя шум от тежки стъпки. Децата започнаха да хленчат уплашено. Арла се опитваше да поддържа равномерен ход. На около километър пред нея започваше следващият жилищен район. Храсталаците се разтвориха и от тях се показа една от чудатите транспортни машини на този свят — кресло с крачеци метални крака. Предното стъкло бе спуснато и не се виждаше кой седи вътре. Бръмченето на витайската кола се усили. Арла усети пристъп на паника.

Изведнъж креслото спря и сгъна крака. От страничната врата се подаде човешки силует.

— Арла! — извика Перивар.

Заля я вълна на безкрайно облекчение. Тя притисна капсулата към гърдите си и се затича към него. Когато спря до креслото, видя, че от другата врата наднича Аял.

— Какво правиш... — поде тя, но Перивар бе видял капсулата с децата вътре.

— Убиец! — изписука Ри. Лицето на Перивар преbledня.

— Къде е Кив? Къде са другите деца?

Арда погледна към пътя. Витаите бяха спрели колата си и надничаха през отворените прозорци.

— Не! — изстена Перивар.

— Мъртви са — отвърна Арла. — Децата казаха, че витаите са виновни. Не виждам причина да грешат.

Перивар повдигна рязко вратата и понечи да скочи, но Аял го задържа.

— Дори не си и помисляй!

— Те са ги убили... убили са ги... — повтаряше Перивар.

— Не и на обществено място.

— Освен това трябва колкото се може по-бързо да отнесем тези деца при техните — припомни Арла.

— Да, вярно. — Той потрепери отново. — Прави сте. Божичко, съжалявам! — Перивар погледна към децата. — Не знаех, че може да се случи.

— Аз знаех — заяви Ере.

Перивар настоя да се прехвърли отзад в багажното отделение и да вземе капсулата при себе си. Арла нямаше нищо против — ръцете я боляха от дългото и напрегнато носене.

Щом всички се настаниха Аял натисна няколко копчета! Креслото се издигна и пое по улицата. Движеха се с максимална скорост и странното превозно средство се поклащаше заплашително. Витайската кола все още стоеше на средата на улицата.

— Сигурно не им се ще да обясняват на шеселите какво е станало — промърмори Арла.

— Първо ще трябва да обяснят на нас — озъби се Аял. — Много хора ще бъдат недоволни, като научат.

След това по молба на Аял Арла разказа какво се е случило с нея, откакто напусна лабораторията. На свой ред Аял й съобщи, че по

нейна инициатива на Кетран е проведено гласуване за започване на дебат срещу резолюцията на витаите. Двамата с Перивар се бяха срещнали при доковете, където трябваше да пристигне „Ю-Кенай“.

— Значи Ерик Борн е тук? — подхвърли Арла.

— Не, не е — поклати глава Аял. — Витаите са го задържали.

На Арла ѝ се стори, че земята под краката ѝ пропада. Отново ѝ стана трудно да диша.

Най-сетне стигнаха до портала на Шеселското посолство. Аял обясни накратко пред автоматичната охранителна система защо е необходимо веднага да бъдат приети. Вратите се разтвориха и ги допуснаха във вътрешния двор, където вече сияеха ярки светлини, насочващи към приемната за хора. Пръв прекрачи прага Перивар, притиснал в обятията си капсулата и следван от Арла и Аял. Тук спряха и той им показа как да си сложат кислородните бутилки. След това ги преведе през блещукащата мембрана, която бе истинският вход към посолството.

Веднага щом пристъпиха вътре Ере отвори капсулата и се подаде през отвора, поемайки с пълни гърди от атмосферата в помещението. Една от вътрешните врати се отмести и в стаята влязоха три шесела, които ги наобиколиха. Перивар остави капсулата на пода. Ри избута встрани сестра си и скочи право в обятията на един от тримата шесели.

— Можете ли да ѝ помогнете? — попита Ере, докато се измъкваше от капсулата.

— Ще ѝ дадем успокоителни — отвърна шеселът. — Нищо повече не сме в състояние да направим за момента.

— Трябва спешно да разговарям с някого — продължи Ере. — Емисарски глас. Налага се...

— Тук сме. — Още трима шесели влязоха в помещението откъм коридора и Ере се завтече към онзи от тях, който бе с тъмнокафява козина. Двамата се прегърнаха.

— Кив вече е при Небесните отци, а твоите сестри очакват да се преродят — продължи той. — Чувствам ги. Казаха, че се гордеят с храбрата си сестричка.

— Зная, зная — прошепна Ере, свита под сгъвката на лакътя му.

— Емисари — намеси се Перивар, — Ере твърди, че е било убийство, извършено от Рудолантските витаи.

— Дватама техни Пратеници вече чакат отвън — отвърна зеленикавият шесел. — От тях ще потърсим отговора. — Той погледна към шесела, който държеше Ри, и продължи: — Ере, готова ли си да говориш с гласа на твоето семейство? Витаите ни очакват.

Ере кимна и се спусна на пода. Тя изпъна врат, за да изглежда по-висока.

Зеленият се обърна към хората.

— Витаите твърдят, че Арла Камък им принадлежи. Тя трябва да дойде с нас, за да изясним този въпрос.

Арла преглътна уплашено и се огледа. Нямаше накъде да избяга. Налагаше се да изтърпи това, което я чакаше.

— Аз също мога да свидетелствам заедно с Ере — заяви Перивар.

Зеленият се сгъна, докато очите му се изравниха с тези на Перивар.

— Не ви се разрешава. Ще ви отведат на едно място, където ще чакате заедно със сар *ки* Малияд.

Арла се стараше да гледа право напред, докато следваше шесела с обречена физиономия. Кислородната бутилка ѝ тежеше, а маската дразнеше неприятно кожата на лицето ѝ. Най-много от всичко обаче ѝ се искаше да изтърка полепналия по кожата ѝ гел. Ере непрестанно я стрелкаше с поглед и Арла не можеше да определи какво се крие в него. Стигнаха стаята, в която ги очакваха витаите. Единият от тях беше Баск, а другият — познатият ѝ закръглен екземпляр от автобуса. Заради мрежата от стомана и гел, която покриваше кожата им, изглеждаха като затворени в клетка. Видът им пробуди в душата ѝ слабо задоволство.

Баск стоеше съвсем близо до мембраната и очите му засияха, когато зърна Арла.

— Благодаря ви, че доведохте артефакта, сар Гов — поде той. — Витаите ще запомнят помощта, която им оказаха шеселите в процеса на Възвръщането.

— Това още не е решено — възрази Гов. — Съществуват неизяснени въпроси, свързани с предявено към вас обвинение. — Той протегна ръка към Ере. — Доста неща се промениха от срещата с вашата делегация тази сутрин.

— Тази сутрин? — повтори Баск. — Не сме пращали делегация тази сутрин.

— При нас обаче дойде — рече Гов. — Бяха двама витайи с децата си, които помолиха да бъде задържана и предадена Арла Камък. Но след това умря Кившакадене. Ерери твърдят, че е било убийство и че виновниците са Рудолантски витайи. Нашите закони са категорични по този въпрос. При съмнение за престъпна дейност в някоя от страните всякакви бизнесоперации се прекратяват до изясняване на обстоятелствата. Включително и размяната на собственост.

Баск замръзна.

— Никаква витайска делегация не е била пращана — настоя той. — Аз отговарям за тези неща. Ако някой представител на Рудолантските витайи е заплашил живота на друго същество, той, разбира се, трябва да бъде изправен на съд. Ще разследваме случая и ще ви окажем пълна подкрепа. Сега обаче ви молим в знак на добра воля да ни върнете нашата собственост.

Ере свирна пронизително и се вкопчи във втория чифт ръце на Гов.

— Но с какво право предявяват подобни претенции? — възмущаваше се тя. — Твърдят, че някога техните предци живели на онова място. Моите предци също са живели в провинция Си-Тук, ала от триста години тамошните жители категорично възразяват срещу претенциите на моите сънародници да се завърнат там. — Тя се изпъна в цял ръст и се надвеси над витайите. — Аз определих Арла Камък за свой настойник пред свидетели и докато тя не се откаже от мен, нямате право да я отвеждате.

Баск сведе поглед към детето, сетне го премести към шесела.

— Това е въпрос над личните желания...

— Вече не — прекъсна го Гов. — Смъртта на Кившакадене го превърна в лична драма за Ере и нейното семейство. Сега тя е неговият глас. Възможно е, след като се свържем с Емисарския съвет, да получим други инструкции, но дотогава ще изминат часове. Съветвам ви междуременно да подхванете разследването, което твърдите, че ще бъде проведено. А до изясняване на случая Арла Камък ще остане като свободен родител на свободни деца. Ще ви помоля да напуснете посолството.

Баск се обърна и си тръгна, без да сведе глава в знак на уважение. Арла чуваше собственото си мъчително дишане през маската.

Шеселите бяха извърнали очи към нея. Тя пристъпи от крак на крак и понечи да се почеше там, където гелът дразнеше кожата ѝ.

„Опазили ме Безименните, време е да свиквам с това. Откакто напуснах дома, непрестанно разни хора се взират в мен.“

— Какво ще направите, ако реша да си тръгна? — попита тя.

Гов се извъртя към нея.

— Не ние сме тези, които предявяват претенции към вас. Бихте могли да останете, разбира се, след като сте настойник на Ере. Но аз лично ви съветвам да си вървите — особено след като тези убийци знаят, че сте тук.

Ере се приближи към нея.

— Къде ще отидеш, ако те освободя от настойничеството?

— У дома, при семейството ми и моите деца. Витаите и Обединителите са ни обявили война. Трябва да се сражавам за свободата си.

Ере тържествено протегна ръчички.

— В такъв случай чувствай се свободна. Вече не си ми настойник.

Арла се усмихна и коленичи до нея.

— Надявам се, да не е точно така, мъничката ми. — Тя я погали по врата и усети как козината ѝ потрепва. Но в ума си виждаше Малко око, Бурна вода, Град на покрива и Сянка на хълм. Когато се изправи, погледът ѝ бе замъглен.

— Трябва да говоря с Перивар и Аял — рече.

— Разбира се.

Отведоха я в стаята, където бяха задържали хората. Арла почувства облекчение, когато се освободи от досадния гел. Тя повдигна лицевото стъкло на шлема, смъкна маската и разкопча презрамките на кислородните бутилки.

Аял се надигна ѝ и помогна да ги свали. Перивар седеше в едно от креслата, втренчил мрачен поглед в стената.

— Мина добре, нали? — попита Аял. Арла сви рамене.

— В известен смисъл, но трябва да изляза веднага оттук и да открия Ерик Борн.

— Ами успех! — подметна Перивар. — Аду няма представа къде са го отвели витаите. — Той прокара пръсти през косата си.

— Няма да се справя без него — продължи Арла. — Трябва ми кораб, за да се върна в Царството. А когато отида там, той ще убеди Учителите и Знатните да разговарят с мен.

— Вече ти казах — тросна се Перивар. — Не знаем къде е!

— Дори и да знаем — намеси се Аял, — никой няма да ти позволи да припариш до витайския лагер.

— Така ли смятате? — Арла скръсти ръце. — Те ме искат, нали? Няма ли да ме вкарат вътре, ако някой ме предаде?

— Нямах представа срещу какво се изправяш — поклати глава Перивар.

Арла кипна.

— Не, ти нямаш представа какво знам, Небесни човече! Знам, че партньорът ти е мъртъв, а най-близкият ти приятел е заловен от враговете. Знам също така, че ти си седиш тук и нямаш никакво намерение да предприемеш нещо... Ще оставиш на онези... на онези създания да управляват света, в който ще живеят децата ти! — Тя вдигна и двете си ръце. — Какво ви става бе, хора? Че вие сте по-лоши и от Лишени! Те поне следват заветите на Безименните. А вие правите каквото ви кажат шайка главорези!

За един кратък миг Арла си помисли, че Перивар ще я удари. Беше свил и двете си ръце в юмруци. Аял дори не трепна.

— Нека ти кажа нещо, Лишена — изсъска Перивар. — Участвал съм във войни още когато ти си се напикавала в пелените.

Той отпусна ръце, извърна глава и отново се загледа в стената.

— Добре де — намеси се Аял, — ако наистина захаят примамката, ще помогнеш ли да го измъкнем оттам?

— Готов съм да се изправя и срещу дявола — отвърна Перивар. — След като погубиха мой другар. А какво ще каже Килиан?

Аял се усмихна.

— Той е на космодрума и купува билети за Нова зора. Но първо ще свършим нашата работа.

Перивар я стисна за ръката и кимна на Арла.

— Тръгвай. Ще покажем на витаите срещу какво те са се изправили.

10.

КЕТРАНСКИ ЛАГЕР НА СТОТНОТО ЯДРО, 09:46:12 ЛОКАЛНО ВРЕМЕ

„Само най-бдителните от нашите потомци ще открият света, който сме изгубили. Останалите са обречени като нас.“

Откъс от „Началото на Бягството“, таен исторически архив на Рудолантскипе витаи.

Дясната половина от света на Уинема сияеше. Свидетелската ѝ камера бе настроена да улавя лъченията както на, така и под спектъра, доловим за очите ѝ. Така с дясното с око виждаше бледи и разноцветни сияния над главите на обитателите на ядрото, с които се разминаваше и които кимаха почтително. С лявото виждаше лицата им, картините по стените и коридора, по който крачеше.

Съществуват два свята, бяха я учили, докато я подготвяха за този пост — светът на конструкцията и светът на хаоса. Само очите на Свидетеля можеха да съберат двата в едно.

Инфохранилицето беше в центъра на ядрото, малко встрани от оста. Вратата регистрира приближаването на камерата на Уинема така, както скенерите разпознаваха ретина и пръстови отпечатъци. Както другите части на тялото ѝ, и тя се захранваше от сърцето и мозъка. Ако не беше на нейното око, камерата не функционираше.

Съществуваха технологии, които биха позволили тази камера да бъде имплантирана в окото ѝ. Мозъкът ѝ можеше да бъде преобразуван в записващо устройство. Но тогава Уинема нямаше да е витаи. Щеше да се превърне в Ауноранте Сангх.

Масивната лъскава врата се отмести нагоре. Уинема пристъпи напред и премина през едва забележимата завеса от блещукащи кристали, които полепнаха по кожата ѝ. Никой освен Свидетелите не можеше да влиза в Хранилището.

В помещението имаше двацет и четирима Свидетели в специално изработени ниши. Телата им бяха обгърнати в метални скелети, които поддържаха правилна стойка и се грижеха за периодичното раздвижване на мускулите. Полимерни тръби хранеха вените и вътрешностите им с поддържащи разтвори и отстраняваха отходните продукти. Единственият процес, който не можеше да бъде избегнат, бе стареенето. На 120-годишна възраст Свидетелите умираха и трябваше да бъдат заменени от по-младите и подвижни членове.

Следена от двацет и четири камери и двацет и четири очи, Уинема приближи до центъра на овалната крипта и се изправи гордо пред погледа на Инфохранилището. Не се налагаше да произнася името си. Те знаеха всичко за нея — повече, отколкото тя щеше да узнае някога.

— Научих имената на Империалистите, които попаднаха в моята сфера на наблюдение — обяви Уинема.

Свидетел 14 отвори уста. Чу се едва доловимо свистене, докато тялото му се нагласяваше в нова поза.

— Съобщи ни ги. — Очите премигнаха, не и камерите.

— Съпруга Карил Ханр Сон от „Великата задача“, Парал Иденам също от „Великата задача“, Биотехник Уару Нерч, Възложител Келат Хруска от Стотното ядро.

— А Пратеник Баск Ханр Сон от „Великата задача“? — попита Свидетел 20.

— Нямам връзка — призна Уинема. — Използват го като прикритие за своята дейност. Той е виновен, задето се е поставил извън полезрението ми.

— Изгнаник Джахидх Ханр Сон?

— Все още действа в групата на Родната земя. Предполага се, че издирва артефакти и се опитва да забави действията на Обединителите.

Очите премигнаха отново. Изглежда обсъждаха чутото помежду си.

— Кой от изброените е важен за осъществяване на Възвръщането? — попита Свидетел 24.

— Уару Нерч, Келат Хруска, Джахидх Ханр Сон.

— Обяснете за Джахидх Ханр Сон — нареди Свидетел 1.

— Благодарение на неговите усилия бе открит артефактът Камък в Стената и започнахме да разбираме връзката между механичните и човешките артефакти на планетата. Джахидх е твърдо решен да разкрие тази връзка докрай и вероятно е най-напреднал от всички в този процес.

Настъпи тишина. Инфохранилицето усвояваше информацията. Уинема усещаше тежестта на камерата. Изглежда въпросът, който бе повдигнала, бе много важен.

— Препоръчваме отстраняването на Карил Ханр Сон и Парал Иденам Ор — произнесе Свидетел 10. — Смятам, че е необходимо да бъдат задържани на обществено място. Това ще забави действията на Империалистите във витайските лагери. Освен това съветвам да бъдат предадени на шеселите, за да създадем впечатлението, че витаите са готови да си сътрудничат с останалите цивилизации от Обитаемата галактика сега, когато най-сетне си възвърнахме Родната земя. Ще са ни необходими ресурси и дипломатически връзки, докато бъде приключен процесът на емиграция и заселване. Ето какво заключи Инфохранилицето във връзка с този въпрос: Официален Свидетел Уинема Авин-Дай Уаратай, възлага ви се да откриете и задържите Карил Ханр Сон и Парал Иденам Ор. Инфохранилицето ще запознае Съглашението с техния нов статут.

Уинема затвори очи, за да покаже, че е разбрала и приела разпореждането.

Уару се огледа. Паркът и коридорите на кораба бяха озарени с млечнокехлибарена светлина, която съответстваше на корабната зора. Нямаше никакви сенки, освен неговата върху стената, а единственият шум беше развълнуваното му дишане. Той притисна зеления лист върху стената и почака няколко секунди, докато текстът се отпечата.

Формално погледнато, нямаше никакви наказания за писане върху стените на обществения парк. Много неща не бяха забранени формално. Формално досега вече трябваше да са го откарали нелегално на Кетран, в някоя лаборатория на Империалистите, където да се занимава с артефакта, открит на Родната земя. Дори би трябвало

да е разкрил връзката между живия артефакт и неговия механичен компонент.

„Къде сбъркахме? Та ние сме Рудолантски витай! Ние сме Първовъзникналите! Ние сме архитектите на Обитаемата галактика...“

Той отлепи листа от стената, нави го и го прибра в малък цилиндър.

„Може би точно там се крие проблемът. Толкова сме привикнали да манипулираме правителства и корпорации, че забравихме отделните личности, които се крият зад тях. Забравихме, че можем да грешим. Веднъж вече бяхме предадени, но изглежда не си даваме сметка, че това може да се повтори.“

А събитията се развиваха с нарастваща скорост. Родната земя вече не беше някаква невидимо за окото и съществуващо във въображението място, а гол къс скала, който трябваше да бъде колонизиран и заселен. Там се криеха технически постижения от безкрайно далечни времена. Витаите щяха да се научат да ги използват. Нищо не можеше да спре този процес, освен слепците, които все още бяха преобладаваща част от Възвръщателния комитет. Те изглежда не си даваха сметка, че ако не обърнат натрупаната енергия навън, тя ще се обърне навътре. И тогава кръвта, която можеше да се пролее, ще е витайска кръв. А останалата част от Обитаемата галактика щеше да гледа в почуда и любопитство.

Уару се извъртя и забързано пое към асансьора. Докато пресичаше парка, той почти не забелязваше холографските танцьори, нито статуите от зелен мрамор или абстрактните мозайки.

Карил, която никога не забравяше своята позиция на вярна съпруга на изтъкнат Пратеник, се появи в другия край на парка, разхождайки се с привидното безгрижие на човек без каквито и да било задни мисли. Уару я заобиколи и тръгна след нея, докато двамата се изравниха. Паркът не беше безопасно място за срещи, но на борда на „Великата задача“ изборът им бе твърде ограничен.

— Добро утро! — поздрави я той любезно и се наведе над рамото ѝ.

Карил спря при един щанд за пресни плодове и зеленчуци и той застана до нея.

— Днес изборът не е голям, опасявам се.

— Човек трябва да се радва и на малкото, което има — отвърна тя философски, както подобаваше на жена с нейното положение. — Войната започна — продължи малко по-тихо — и макар противникът ни да е технически изостанал, готов да се бие. Обединителите все още не са решили да ги снабдяват с оръжие, но не пестят съветите си. Засега Джахидх се справя чудесно. Съществува възможност да открием генетични роднини на издирвания от нас артефакт, но засега нямаме сведения с потвърждение.

— Е, поне разполагаме с мъжкия екземпляр — посочи Уару. — Назначиха ме да го изследвам.

— Да — кимна Карил. — Това е една възможност.

— Какво искаш да кажеш? — попита Уару.

— Аз също чух за него. Само че и малкото, което успееш да откриеш, докато го изследваш, със сигурност ще попадне в ръцете на слепците. Не бива да позволяваме да се случи. Нека дадем поне малък шанс на онези, които са на Родната земя.

— Не мога да разруша единствения артефакт, който притежаваме — завъртя глава Уару.

— Налага се — натърти Карил, без да го поглежда.

Уару втренчи поглед право пред себе си. Налагало се! Да, той също го знаеше, повтаряше си го от момента, когато се присъедини към Империалистите. Трябва да си независим от чуждите правителства, когато въпросът опира до органични ресурси и суровини, иначе могат да ти откажат точно онова, от което най-много се нуждаеш. Трябва да насочиш силите и енергията си навън, иначе те ще се обърнат навътре. Трябва да имаш пътеводна звезда, идея, около която да обединиш хората.

„Но не и да разруша онова, което са направили Предците.“

Уару отвори уста, мярна с крайчеца на окото си блещукаща зелена точка и думите замряха преди да успее да ги произнесе. Уинема, официалният Свидетел, определен от него на Баск, стоеше на входа на парка. От Баск нямаше и следа.

Карил проследи погледа му до Свидетеля и замръзна. Не беше единствената. Всички останали минувачи се бяха втрещили при вида на непридружаващ никого Свидетел.

Уинема прекоси бавно разстоянието, което ги делеше, и настана пред Карил. После протегна силикатната си ръка и я сграбчи за

китката.

— Карил Ханр Сон, арестувам ви за деяния, противоречащи на директивите на Съглашението и витайските закони и за застрашаване процеса на Възвръщането.

Уару знаеше, че още дълго тази сцена ще се появява пред очите му. Карил стоеше неподвижно, изправена и горда. Свидетелят я поведе към изхода на парка и Карил я последва покорно, вперила поглед право пред себе си, игнорирайки всичко, включително и жената, която я водеше.

Стана толкова бързо, че Уару не успя да реагира. Продължаваше да стои пред щанда, стиснал в ръката си ябълка. После изведнъж си припомни нещо. Докато Уинема произнасяше думите, органичното ѝ око бе фиксирано върху Карил, но лещите на камерата бяха обърнати към него.

Знаеха ли за тяхната връзка? И защо да не знаят? Но щом знаеха, защо отведоха само нея, а него оставиха на свобода? След като бе получил последната ѝ почти еретична инструкция?

Да унищожи едно творение на Предците? Уару имаше чувството, че ще рухне под тежестта на тази мисъл. Спомни си мига, когато се бе запознал с резултатите от предварителните изследвания на женския артефакт. Конструкцията ѝ бе безпогрешна, съвършена! Сферите, които носеше, бяха по-живи от нея дори. Те бяха перфектни, безсмъртни биологични творения, незаменими части от система, чието предназначение и функции все още бяха в сферата на предполагаемото. Беше изпаднал в неистов гняв, когато узна за бягството ѝ на Кетран. Нямаше никакво значение какъв престиж ще спечели Баск, ако успее да я открие, най-важното бе, че Уару щеше да получи възможност отново да работи над нея. Имаше толкова много неща, които искаше да проумее.

Изследванията на мъжкия артефакт също можеха да донесат полезни резултати, но женският... С него може би дори щяха да узнаят по какъв начин Ауноранте Сангх е победил Предците и тогава...

Нещо влажно се стичаше по пръстите му. Уару погледна надолу. Беше смачкал ябълката ѝ, сокът ѝ изтичаше. Остави я на щанда, извърна се и пое назад към лабораторията. Движеше се като в мъгла. Да разруши артефакта, който получиха с такива затруднения! Как е възможно? Да разчита, че Джахидх ще открие нов, при други, по-

благоприятни обстоятелства. Моментът бил важен. Възвръщането било в ход.

Свидетелят вече бе отвел Карил. Ако унищожи артефакта, ще отведат и него.

В лабораторията цареше обичайното оживление. Помещението имаше овална форма, в центъра бяха подредени няколко прозрачни цилиндъра, където се поставяха изследваните екземпляри. Покрай стените бяха подредени монитори и всякаква апаратура за анализи, както и резервоари с гел. Лайрдин, ампутант с липсващо ухо, когото Уару бе назначил за старши лаборант, тъкмо помагаше на двама студенти да източат от единия цилиндър стерилизиращ разтвор.

— Можете ли да повярвате, Биотехник? — посрещна го той с щастлива усмивка.

— Какво да повярвам, старши лаборант?

Лайрдин замръзна, надвесен над резервоара.

— Не получихте ли съобщението ми? Системата потвърди, че сте го приели.

Уару поклати глава.

— Получихме сведение от Таса Ад, контрабандист на тела, че е открил женския артефакт Камък в Стената. Корабът вече е скачен и готов за прехвърляне на товара.

Женският артефакт! Уару имаше чувството, че е прикован към пода. Само преди десет минути бе получил нареждане да унищожи мъжкия.

— До няколко минути ще е тук — продължи Лайрдин. — Искате ли да подготвим терминала?

— Да — едва успя да промълви Уару.

Той се отпусна до една от машините и се зае да прелиства електронния си бележник. Трябваше да подреди наблюденията си върху женския артефакт и камъните, да прегледа записките на Баск, да събере суровата информация от изследванията на мъжкия обект. Лайрдин и студентите продължаваха да работят трескаво из лабораторията. После го споходи друга мисъл и той застина неподвижно.

Какво трябва да направи сега? Да унищожи и жената? Да разбие камъните? Да прехвърли всичките им надежди върху Джахидх, да се уповава на мисълта, че Джахидх би могъл да намери друг напълно

окомплектован артефакт като Арла? Нима Империалистите наистина вярваха, че това дете ще се справи по-добре от него?

Какво всъщност си мислят те? Не виждат ли, че са станали досущ като слепците от Съглашението? Вече не ставаше въпрос за хипотетична възможност. Онова, което толкова дълго чакаха, се случваше! Знанията на Предците, изгубени при Бягството, се изсипваха обратно в ръцете им, а те раздаваха заповеди за унищожаване!

Но през цялото това време някаква частица от него продължаваше да настоява, че са прави. Най-важното сега бе Империалистите да спечелят надпреварата със Съглашението.

„Съсредоточи се!“ — нареди си той.

Трябваше да внимава какво прави. Две дузини Биотехници очакваха от него да прегледа и преосмисли натрупаната досега информация и да е готов със заключения веднага щом започнат изследванията на артефактите. Всеки от тях щеше да се заеме със своята част от общия анализ, но взаимовръзката между събраната информация и откритията трябваше да направи Уару. Очакваше ги продължителна работа на смени, но предварителните анализи щяха да са изцяло под негово ръководство. Поне през първите часове артефактите щяха да му принадлежат изцяло.

Неприятно му беше да си припомня неоспоримия факт, че би трябвало да бъде благодарен на политическите ходове на Баск за тази възможност. Сигурен бе, че Баск също не беше доволен от подобно сътрудничество. Но Уару бе главният Биотехник в комитета на Баск. И щом на Баск бе възложено добиването и изучаването на артефакта, същата задача стоеше и пред Уару.

Откъм външната врата долетя шум, който го накара да вдигне глава. Странна процесия прекрачи прага на лабораторията. Двама младши Пратеници вървяха от двете страни на транспортната капсула, сякаш бяха почетна гвардия. Зад тях, пристъпваше Баск, изправил рамене и втренчил поглед далече напред. Уару се зачуди какво ли крие зад наложената маска? Триумф? Или отчаяние, задето бе изгубил жена си заради каузата на Империалистите? Също както преди време бе изгубил сина си.

Зад Баск вървеше Свидетелят, като се стараеше да се придържа към неговото темпо. Камерата ѝ обходи стаята и накрая се спря на

Уару. Той отмести поглед.

Биотехникът и помощниците му се надигнаха и наобиколиха капсулата. Уару се стараеше да не поглежда към Баск и се надвеси над прозрачния похлупак. Артефактът лежеше неподвижно, парализиран от успокоителните. Уару погледна мониторите от външната страна на капсулата. За някой непредубеден те щяха да показват биоданните на член на Човешкото семейство, обитаващ планета с горногранични стойности на гравитационната търпимост и доста плътна атмосфера. Така би си помислил всеки, който не бе надничал под покритата с белези и потъмняла от слънцето кожа. Всеки, който нямаше представа, че под похлупака лежи наследство, оставено от предците на витаите.

— Ще остана тук да видя какво може да се източи от него — обяви Баск. — Надявам се, че не сме си изгубили времето.

— Той се настани в един от столовете. — И без това времето ни е ограничено. Тъй че захващайте се веднага за работа.

Уару се извърна към него и осъзна, че Баск и Свидетелят са прочели изписания на лицето му гняв. Нямаше значение. Тук бе негова територия, а не на Баск.

— Първо ще изработя карта на физичната му структура във функционално състояние, като обърна специално внимание на аномалиите — заяви с твърд глас той, прибягвайки до надменния тон, който използваше пред подчинените си. — Ще вземем проби от тъканта, костите и органите, за да извършим експериментални клонирания. С помощта на събраната информация ще въведем в тялото серия от ретровируси, които могат да бъдат използвани за маркиране на протеини при сравнителния генетичен анализ. След това — чак след това! — ще бъдем готови да започнем неврохимично стимулиране, за да анализираме с най-малки подробности функциониращата система. Ако искате, останете тук и гледайте, но е добре да пратите някого да ви донесе храна и завивки. Работата може да отнеме няколко дни.

— Нямате няколко дни — възрази Баск. — Трябва да разберем как функционира артефактът колкото се може по-скоро. Необходимо ли е да се свързвам с ръководството, за да ускоря процеса?

Известно време Уару бе съсредоточен изцяло върху дишането си.

— Правете каквото щете — тросна се накрая. — А аз ще върша каквото изследването изисква от мен. — Уару му обърна гръб. —

Старши лаборант Лайрдин, заемете се с калибровката на резервоара, за да изработим предварителна физична карта на артефакта.

Почти усещаше с гърба си кипящия гняв на Баск. Пратеникът се надигна рязко и се приближи към интеркома. Уару не поглеждаше към него. Помощниците му вече заемаха местата си и настройваха апаратурата за работа с Ерик Борн. От страничните резервоари се изпомпваха допълнителни количества анализиращ гел. Уару провери още веднъж показанията на мониторите, за да се увери, че артефактът е в стабилно състояние. Лайрдин застана пред долния край на капсулата, а Сиерк — до главата.

Уару изключи енергозахранването на капсулата и освободи ключалката. Капакът се повдигна и отскочи настрана. Лайрдин и Сиерк уловиха едновременно дръжките на носилката и я повдигнаха заедно с тръбите на поддържащите системи. След това я преместиха внимателно встрани и я пуснаха в пълния с гел резервоар.

Уару си сложи стерилни ръкавици и се надвеси над резервоара. Трябваше да постави игли и датчици по кожата на артефакта, да нагласи електроди върху темето и слепоочието му, на шията и гърдите. Когато най-сетне приключи, той отстъпи уморено назад, а от ръкавиците му се стичаше розов гел.

— Състояние? — попита лаконично.

— Стабилно — отвърна Лайрдин. — Всички поддържащи системи работят. Готови за приемане на информация.

— Биотехник Уару — извика Баск, — Пратеник Ивали иска да разговаря лично с вас.

Уару смъкна ръкавиците и ги запокити към кошчето в ъгъла.

— Започнете базовите замервания — нареди той и застана пред екрана на комуникационния монитор. — Пратеник Ивали? — Той си пое дъх и не остави на другия да поеме инициативата. — Искам да ви предупредя, че в никакъв случай не бива да прибързваме. Ако се опитаме да вникнем в системата преди да познаваме структурата, рискуваме да увредим артефакта, без да получим необходимата информация.

— При обикновени условия бих се съгласил с вас, Биотехник — отвърна Ивали, — но събитията изискват от нас да действаме бързо. От вас се очаква да съберете цялата налична информация за артефакта, свързана с неговите екстремеханични способности. Ще използвате

същите методи и върху женския артефакт, когато бъде докаран. Разполагаме с по-малко от двайсет и четири часа, преди Вторият отряд да се спусне в някой от заселените райони.

— Разбрах ви, Пратеник — склони глава Уару. — Ще започнем веднага.

Пратеник Ивали прекъсна линията, а Уару насочи отново вниманието си към своите помощници и изследвания обект. Всъщност Ивали не знаеше, че току-що бе изиграл козовете на Империалистите. Уару бе получил официално регистрирано разрешение да заобиколи установените правила и да изложи артефакта на риск.

Сега вече имаше законно право да разруши творенията на Предците. Съществуваха толкова много начини да се увредят живите клетки! Неуловими промени, странични фактори, които предварително не могат да бъдат взети предвид, независимо колко е голям капацитетът на компютъра, който надзираваше изследванията. Имаше догадки, че Предците са работили с живите клетки и организми така, както Инженерите работят с керамика и стомана, и резултатите им били също толкова сигурни и предсказуеми. Витаите бяха най-добрите генни инженери в цялата Обитаема галактика, но в сравнение с Предците бяха стажанти. Никой не можеше да обясни как са вършели всички тези чудеса. Безценни познания, изгубени заради Ауноранте Сангх.

Уару втренчи поглед в неподвижното лице на артефакта под кислородната маска.

„А си мислех, че ще бъда неговият спасител! Надявах се, че ще успея да накарам този артефакт, този Ауноранте Сангх, да ни издаде всичко сам.“

Уару облиза устни.

„Може би все още има надежда да успея.“

— Обикновено когато започваме изследвания върху биологични системи — обясни Уару, — връщаме екземпляра в активно състояние.

— Не и този път — поклати глава Баск. — Видели сте докладите. Не можем да рискуваме да му позволим да прибегне до своите... екстрамеханични способности.

Терминът бе остарял, но Уару знаеше, че Баск никога не би допуснал да говори за толкова примитивни и суеверни неща като телекинеза, дори и да е чудо, създадено от Предците.

— Добре — кимна той. — Но по такъв начин няма как да наблюдаваме проявата на тези „екстремеханични“ способности. Ще опитаме, но ако не успеем, ще се наложи да го събудим. Лайрдин, следи показателите.

Баск се приближи и застана до дясното му рамо. Свидетелят зае позицията зад лявото. Уару почувства, че кожата на гърба му настръхва, но се овладя. Чакаше го важна работа, която изискваше максимална концентрация. Той се пресегна и натисна копчето за задействане на програмата.

Миниатюрни помпи започнаха да изсмукват кръв от вкараните във вените на артефакта системи. Електродите следяха за нивото на електрохимична активност на тялото. Анализиращият гел, последна дума на биотехнологиите, се прилепи към кожата и започна да се просмуква през порите. Неврохимичните реакции, които се извършваха в непосредствена близост до гела, щяха да доведат до промяна на неговия белтъчен строеж. Промените щяха да бъдат повторени от неговите молекулни вериги. По-късно, когато гелът бъде изсмукан и подложен на анализ, компютърът щеше да възпроизведе копие на неврохимичната активност, започвайки от епидермиса и завършвайки в костите.

ДНК и РНК-анализи на артефакта бяха извършвани още докато той работеше на привиден договор за витаите. Тогава бяха отделени пет невротрансмитера, за които се смяташе, че са свързани с процеса на телекинеза. Нямахше да е особено трудно да се открият местата, където те се произвеждаха. Далеч по-сложно бе да се изработи модел на синапсите, които реагират на тези трансмитери. Вероятно тъкмо там бяха извършвани първоначалните корекции. Всички изследвания, разбира се, трябваше да бъдат направени, докато артефактът е в безсъзнание и с потисната активност. Не биваше да се изключва възможността телекинезата да се прояви дори по време на сън — резултатите можеха да са катастрофални, ако изследваният обект имаше кошмари. Единственият начин да изучават дейността на синапсите бе като приложат върху тях изкуствено дразнене — с всички последващи рискове за здравето и живота на артефакта.

Което напълно съвпаднаше с тайната му задача. Само дето не се налагаше да убива артефакта толкова бързо.

На екрана непрестанно течеше сурова информация. Отляво в стройна колонка вървяха данните от невротрансмитерите.

Уару се намръщи. Резултатите далеч надвишаваха онези, които бяха получили при стимулиране на взета от обекта кръв.

Освен това непрестанно нарастваха.

— Биотехник! — повика го Лайрдин.

Уару изхвърча от креслото си и се надвеси над резервоара. Вътре гелът кипеше около артефакта. Микроводовъртежи и пенливи вълни се блъскаха в стените и капака. Уару хвърли поглед към мониторите. Цифрите продължаваха да растат.

— Пуснете неутрализираща течност — извика той. — Изключете системата! Изключете всичко!

Лаборантите се размърдаха. Дори Баск имаше достатъчно ум да види, че нещо не е наред, и да се отдръпне от пътя на Лайрдин, който изтича при резервоара и започна да спира помпите. Вградените в дъното на резервоара сифони се заеха да изсмукват кипящия вътре гел. Задействаха се нови помпи, които размесваха гела с анестезираща течност. Новообразуваната субстанция бързо покри тялото на артефакта и тревожните сигнали на алармата утихнаха.

Уару и Лайрдин се спогледаха уплашено.

— Какво се случи? — настоя да узнае Баск. Гласът му беше дрезгав.

— Попитайте Предците — тросна се Уару. — Лайрдин, какво е състоянието на гела?

Той се надвеси над терминала. На екрана имаше няколко диаграми, но нищо, с което да ги сравни. Нямаше никакъв начин да определи на този етап кое е нормално и кое излиза извън границите, каква е била причината да бъде задействан процес на телекинеза.

— Биотехник — повика го Лайрдин, — гелът е... повреден.

Той прехвърли резултатите от анализите на гела на екрана на Уару. Когато ги прегледа, Уару почувства, че коленете му омекват.

Гелът не беше „повреден“, той бе раздробен, смазан. Молекулните вериги се бяха разпаднали. Клетките бяха изгубили своята цялост. Артефактът бе унищожил в миг четири кубични метра гел и нямаше никакъв начин да определят как го е сторил.

— Ще трябва да го събудим — решително заяви Уару.

— Не! — отрязва Баск.

— В такъв случай не можем да продължим. — Уару скръсти ръце. — Нямам с какво да работя. Не разполагам с модела на мозъчната дейност. Нямам представа за базовата неврохимична активност в будно състояние. След като не познаваме нормалното състояние на артефакта, как да определим какво предизвиква телекинезата, или както вие го нарекохте, Пратеник, „екстремеханичните способности“.

— Добре — кимна Баск, — но накарайте лаборантите да откачат всички комуникационни кабели. Преди да започнем, ще осигурим пълна компютърна и биологична карантина на лабораторията. Не бива да съществува никаква физическа връзка между лабораторията и останалата част на кораба. Ако ще рискуваме, нека рискуваме само себе си.

Уару го погледна с нараснало уважение. Баск несъмнено бе достоен човек, готов да постави нуждите на обществото над своите. Уару бе гледал записа от предишното бягство на Борн и си даваше сметка, че ако това се повтори, животът на всеки от тях е изложен на риск.

— Лайрдин, постави всички системи на артефакта на поддържащ режим. Постарай се животът му да зависи от нас. Ако се опита да повреди апаратурата, ще заплаши и собствения си живот.

„Преди аз да го направя“ — помисли си той. Неочаквано се намеси Свидетелят.

— Трябва да прехвърля цялата информация за това, което се случва тук, преди да бъде прекъсната връзката.

— Сиерк, помогни на Свидетеля — нареди Уару и отново се надвеси над мониторите.

Всички системи трябваше да бъдат програмирани на автономен режим. Това означаваше да се прекратят излишните функции и да се осигури достатъчно място за съхраняване на информацията. Мъчителна работа дори с помощта на компютъра.

Най-сетне приключиха. Въведоха предварително зададените ограничения, нагласиха нивата на алармите, затвориха и заключиха вратите, увериха се, че приборите са откъснати от системите на кораба. Уару отново погледна мониторите. Артефактът лежеше неподвижно в анестезиращия гел.

— Възстановете активно състояние — нареди той.

На монитора се виждаше нарастващата концентрация на стимулиращите вещества. Постепенно, без прекалено бързана. Отговорът бе положителен. Нормална ориентация след пет... четири... три...

Мониторът угасна.

— Проверка на системата! — извика Уару. Лаборантите подскочиха, а Баск издиша рязко.

След това угаснаха и светлините. Аварийните не се запалиха.

— Ауноранте Сангх! — прошепна Баск.

Уару не си даде труда да отговаря. Затършува под бюрото, напипа скрития там прожектор и го измъкна от калъфа. Когато го запали, установи, че всички бяха имали благоразумието да останат по местата си. Мониторите все още работеха. Екраните им сияеха зловещо в мрака, също както и стените на резервоара. Артефактът лежеше съвършено неподвижно вътре и гелът около него не помръдваше.

Уару натисна няколко копчета напосоки, но терминалът не реагира. С периферното си зрение забеляза, че Лайрдин е свалил един от капаците на стената и работи в образувалата се ниша. Блесна искра, той отскочи назад и в същия миг от кабелите в стената се посипа дъжд от искри. Въпреки всички предпазни средства някои от веригите бяха дали накъсо.

Мониторът пред Уару внезапно премигна. Върху екрана бяха изписани само две думи:

ОСТАВЕТЕ МЕ.

Баск стоеше до рамото на Уару с изкривено от страх лице.

— Можем ли да му отговорим? — попита той.

— Съмнявам се — отвърна Уару. Той изписа името на артефакта върху клавиатурата. Нищо не се случи. — Ще трябва да изключим животоподдържащите системи. Да го унищожим.

— Не! — трескаво завъртя глава Баск. — По-добре да го укротим.

Уару се извърна към него.

— И как ще го направим?

— Повече сме от него. Ако успеем да си възвърнем контрола върху приборите, ще трябва да се бори с всички едновременно. Така постепенно ще го изтощим.

— Стига да е възможно — въздъхна Уару.

„Не очаквах от теб разумни предложения — помисли си той, — но се радвам, че се отзоваваш.“

Въпреки всичко Уару се колебаеше. Беше страшно рисковано да задържат артефакта жив, дори само още няколко минути, но докато се намираше в резервоара, мониторите щяха да записват всички негови реакции. Ако можеха да открият начин да потиснат телекинетичния процес, щяха да разполагат с действащо средство срещу неговите сънародници на Родната земя.

— Пратеник — Уару отстъпи встрани, — поемете терминала. Аз и лаборантите ще работим с резервоара. Свидетел... Уару се поколеба — никой не можеше да нарежда на Свидетел.

— Аз ще се погрижа за комуникационния пулт — обяви Свидетелят, докато си настройваше камерата. — Може да претоварим вътрешните линии на лабораторията с информация.

Уару едва сега започна да осъзнава, че му предстои да влезе в двубой със самия Ауноранте Сангх — същия, от когото могъщите Предци вече бяха загубили веднъж. Той и хората му провериха всички системи, нанесоха необходимите корекции, рестартираха и въведоха нови адреси за разпределяне и обработка на информацията. Артефактът отново изгори няколко вериги, изключи част от приборите, а останалите блокира до неизползваемо състояние. Лабораторията бе добре снабдена с резервни части и всяка система имаше по няколко аварийни кръга. Но не можеха да се похвалят с особен успех. Те бяха половин дузина, артефактът бе сам и не познаваше системите. Би трябвало силите му да се изчерпят.

Ала не се изчерпваха. Навсякъде, където отиваха, той вече ги бе изпреварил. Силата му владееше цялата лаборатория и те бяха като неканени гости в нея. Безпомощни сред собствените си машини.

Сърдечната му честота оставаше непроменена. Изглежда битката не му костваше никакви усилия. Би могъл да я продължи, докато овладее целия кораб и въпреки това си остане все така съвършено спокоен като идеално регулиран механизъм.

Уару изведнъж проумя причината и едва не се разсмя. Разбира се, че ще е пълен със сили и енергия — нали точно това получава от резервоара. Сега той контролираше и него. Държеше в ръцете си собствената си животоподдържаща система. Резервоарът щеше да го хранва дотогава, докато Борн го искаше. Докато беше вътре, можеше да прави каквото си пожелае и да не изпитва никакво натоварване.

— Добрал се е до комуникационната система — докладва Свидетелят. — В момента предава и терминалът му се подчинява.

— Но как? — извика Баск.

„Как наистина?“ — мислено повтори Уару. Нали прекъснаха всички физически връзки с...

Линията до Карил. Никой не знаеше за нея и тя бе останала отворена. Но кой ще отговори от другата страна?

— Женският артефакт — произнесе Свидетелят, сякаш прочел мислите му. — Доставка е била измама. Трябва да отворим вратите. Трябва да предупредим капитана.

— Не! — Уару положи ръце върху таблото за управление на животоподдържащата система. — Достатъчно е да го извадим от резервоара. Лайрдин...

— Спрете! — прогърмя гласът на Свидетеля. Уару и помощниците му замръзнаха.

— Вече контролира и въздухоподаващата инсталация. Баск застана до Свидетеля. Всички гледаха към монитора.

ПОВРЕДИХ ЕВАКУАЦИОННИЯ КРЪГ. СЕГА САМО АЗ ГО ДЪРЖА ЗАТВОРЕН. АКО СЕ ОПИТАТЕ ДА МЕ ИЗВАДИТЕ ОТ РЕЗЕРВОАРА В СТАЯТА ЩЕ СЕ ВЪЗЦАРИ ВАКУУМ ЗА ПОМАЛКО ОТ ПЕТНАЙСЕТ СЕКУНДИ.

Уару изруга.

— Дори има представа за времето.

— Част от карантинните мерки? — попита Свидетелят. Уару кимна.

— Беше последна предпазна мярка.

Сиерк смъкна друг капак от стената, под който се показаха прогорени кабели и тръби.

— Не блъфира!

— Скафандри! — нареди Баск.

Сиерк, който стоеше най-близо до аварийния отсек, дръпна вратата на гардероба. Уару се приближи със спокойна крачка, сякаш цял живот бе тренирал екстремни ситуации. Умът му вече повтаряше процедурата — да нахлузи скафандъра, да го закопчае, да провери за херметичност...

Скафандрите лежаха смачкани на пода на гардеробното. Вътре миришеше на изгоряло. Уплътнителите на шлемовете бяха почернели.

Сиерк едва не се задави.

— Но как се е добрал до...

„И всичко това защото послушах Баск! И защото исках да го поддържа поне още няколко минути в ръцете си. Защото скрих от тях за линията до Карил...“

— Значи ще умрем — заяви Баск.

— КАКВО? — подскочи Сиерк.

— Обречени сме. — Баск стоеше неподвижно като статуя. — Спираме енергозахранването на резервоара. Не можем да позволим на сподвижниците му да го спасят. Щом успя така лесно да ни победи, знае твърде много за нас. Ако оцелее, ще, изгубим Родната земя.

Уару съзнаваше, че Баск е напълно прав. Щом артефактите знаеха и можеха толкова много неща, витаите щяха отново да изгубят битката с тях.

— Аз ще го направя — обяви той. Почувства се по-добре, въпреки че нямаше как Свидетелят да го запише и излъчи.

Той чу Баск да шепне името на Карил и изведнъж осъзна, че сега може да си отмъсти. Преди да умрат, би могъл да каже на Баск, че синът му е жив и работи за империалистите и че Карил поддържа връзка с него, откакто „изчезна“.

Той погледна към Баск и се отказа. Какъв смисъл имаше?

Стаята се разтресе. Чу се пронизително стържене на метал и задуха вятър.

Вятър? Уару се огледа объркано. Не можеше да разбере как се е озовал на пода.

Вятърът утихна също така внезапно, както бе изникнал. Лайрдин също лежеше на пода, целият опръскан с гел. Половината от лицето му го нямаше.

Бяла пяна изпълни отвора във външната стена. Нещо се промуши през него. Врата! Шлюзов люк! Уару не можеше да чува. Свидетелят не помръдваше. Имаше кръв навсякъде. Люкът се отвори и в лабораторията прекрачи фигура в скафандър. Зад нея се показва андроид, който размърда устни, но Уару не долавяше нито звук. Фигурата в скафандъра отговори, след това се надвеси над Свидетеля и го дръпна за ръката. Тя увисна безжизнено и фигурата я пусна. Обърна се към него и Уару видя, че е жена. Беше женският артефакт. Устата ѝ се движеше. Той опря машинално ръка на ухото си, но когато я отдръпна, забеляза, че е изцапана с кръв.

Андроидът продължаваше да говори и Сиерк се надигна тежко от пода.

— Не! — извика Уару, но Сиерк доближи таблото и изключи подхранващите системи. Една по една иглите и електродите се прибраха. Андроидът вдигна артефакта от резервоара и го отнесе през люка.

Жената в скафандъра го последва, после спря и се върна при вътрешната врата. Уару направи безуспешен опит да се изправи и отново падна. Най-сетне болката надделя над шока. Артефактът огледа вратата. Завъртя дръжката за ръчно отваряне и я бутна навън. След това се надвеси над Уару така, че да вижда устата ѝ.

„Бягай! — казваха устните ѝ. — Бягай!“ Уару все още не можеше да стане и задраска по пода. Един от лаборантите го сграбчи за ръката и го изтика навън. Тук вече го очакваха спасителни екипи със скафандри. Той се обърна. Артефактът и андроидът се бяха промушили през люка и тъкмо спускаха капака. Миг по-късно люкът се изтръгна от стената и отворът в нея автоматично започна да се запълва с пяна.

Уару се отпусна в ръцете на някакъв непознат. Вдигнаха го и му помогнаха да седне. Някой изви главата му настрана. Техник, който беше ампутант, съдейки по четирите пръста на дясната ръка, оглеждаше ухото му и му поставяше анестезираща лепенка на китката.

„В ръцете ни са! — помисли си Уару в унес, докато болката бавно се топеше. — Спипахме ги. Сега вече разбрах. Наистина разбрах защо Предците са изгубили битката.“

Надяваше се да го удържат достатъчно дълго жив, за да успее да сподели с тях откритието си.

11. ЦАРСТВОТО НА БЕЗИМЕННИТЕ СИЛИ, КЪСЕН СЛЕДОБЕД

*„Ауноранте Сангх ще се завърне, но
знайте, че тогава ще се появят и Безименните
сили.“*

От „Словата на
Безименните сили“,
преведено от Ръце към
Небето за всички, които
вярват

Джей легна по корем и втренчи поглед между полюшващите се треви към градските порти на Теснопът. Вместо обичайното сорище от товарни инспектори, край портите на пост стояха четирима войници в бежово-изумрудените наметала на Първоград и претърсваха всички коли.

„Значи Сребрина е свалена.“ Джей сниши глава и избърса калта от лицето си. На два пъти бе валял проливен дъжд, откакто се бяха разделили с Кор, и макар че между пороите се показваше слънце, дрехите му оставаха подгизнали. Бяха полепнали върху кожата му като влажно одеяло.

Той погледна през рамо към пътя отзад. Опашката от коли и пътници се виеше докдето му стигаше погледът. Покрай пътя се разхождаха допълнителни военни патрули. Сигурно имаха заповед да го търсят. Небесният съветник на краля бе достатъчно популярна личност, за да предизвика интереса на новите господари в Теснопът.

За един кратък миг трябваше да се пребори с изкушението да зареже града и да се върне обратно при Кор в Лифските тресавища. Но

вече се свечеряваше, а той не разполагаше нито със сухи дрехи, нито с достатъчно припаси, за да се подкрепи по пътя. Дори да стигне там и Кор да му намери друга Лишена, как ще я накара да направи онова, което иска? Макар че по принцип от Лишените се очакваше пълно послушание, опитът от контактите му с тях показваше, че в действителност това невинаги е така. Нещата по-често опираха до приятелско убеждаване.

Освен това трябваше да се съобразява и със самата Кор. Джей въздъхна. Напоследък решителността ѝ се пропукваше. Ако продължеше да се колебае всеки път дали постъпва правилно, нищо чудно да направи някоя глупост. Оставаше му да се надява, че ще може да се справи със семейството на Камък в Стената без помощта на Кор.

„Няма как. Ще вляза в града поне за да си набавя припаси. Ако трябва — ще прося или ще се бия за тях. Мога да потърся хората на Сребрина или дори някой състрадателен Необвързан...“

Той се загърна по-плътно в наметалото, надигна се и се отправи към градските стени.

Макар и солидно построени, стените на Теснопът бяха пробити на много места за отходни канали и канавки за оттичане на дъждовната вода. По склона се стичаха мътни ручеи, из които Джей трябваше да гази до колене, докато се добере до някоя от канавките. За негова радост по стените не се мяркаха никакви войници. Може би на първоградци не им достигаха бойци за постовете. Ако Сребрина беше на свобода и се спотайваше някъде из града, тя все още представляваше някаква сила.

Последната мисъл като че ли му донесе известно спокойствие, докато пълзеше навътре в канавката.

Всъщност преживяването не беше толкова неприятно, колкото очакваше. Когато се измъкна от другия край, оказа се, че е почти толкова мокър и кален, колкото в началото. В този вид не се различаваше от останалата част на градското население, дръзнало да излезе из калните улици. Той се смеси внимателно с тълпата, като се оглеждаше крадешком.

Всъщност хората изглежда не бързаха за никъде. Повечето от тях се бяха скупчили на групички от по няколко души и също като него се озъртаха предпазливо, а по лицата им се четеше тревога и очакване.

Чу се тропот на копита по калдъръма. От една от уличките се показва отряд войници в бежово-изумрудени униформи, яхнали биволи. Джей се остави тълпата да го притисне назад към стената.

Кална топка профуча във въздуха и се озова върху лицето на един от ездачите. Войникът кресна нещо и извъртя добичето, дирейки нападателя в тълпата. После сграбчи някого напосоки и го вдигна нагоре, сипейки заплахи. Джей си запробива път към ъгъла на улицата. Откъм тълпата полетяха още топки, придружени от гневни викове. Войникът пусна своята жертва и размаха секира във въздуха. Джей най-сетне се добра до ъгъла и се затича нагоре по опустялата уличка. Врявата зад него бързо нарастваше. Когато се обърна, той видя само стена от човешки гърбове и вдигнати към небето юмруци. Някой изпищя. Отекна звън на метал. Джей продължи да се отдалечава от шума.

Погълна го мрак.

Изведнъж светът се превърна в локви от оранжево-златиста светлина. Джей се препъна върху едно изпъкнало паве. Отзад подухна смразяващ вятър и той потрепери. Температурата се снижаваше рязко. Когато вдигна поглед нагоре, откри, че небето е почерняло. Задаваше се поредната порция леден дъжд. Трябваше час по-скоро да си намери убежище. Той се огледа, заслепен от вятъра и първите пръски, за да се ориентира в коя част на града се намира.

Но когато свърна зад следващия ъгъл, окъпа го ярка светлина.

— Спри! Кажете си името!

Джей примижа срещу светлината и едва успя да различи пред себе си мрачния масив на запречилата улицата барикада. Фигура в черни дрехи, почти сливаща се с мрака, бе насочила към него алебарда в готовност да го промуши, ако не каже онова, което се очаква.

Джей преглътна уплашено и едва се сдържа да не подхване на глас Четвъртата молитва.

— Това е Вестителят! — отекна друг глас. След няколко напрегнати секунди позна, че говори Сърце на Морско острие.

Откъм барикадата се чу тропот. Кръг от светлина озари един участък, който бавно се отместваше назад. Щом се отвори достатъчно място Джей се шмугна вътре.

Зад барикадата започваше лабиринт от улички, из които щъкаха неясни сенки. По покривите бяха разположени часовои.

— Вестителю! — Сърце излезе от мрака и положи ръка на рамото му. — Надявах се да намериш пътя до нас.

— Благодаря ти. Дано кралят споделя чувствата ти.

— Виж това не зная. — Сърце поклати глава. — Държи ме до себе си заради дарбата ми, но не ще и да помисли да ме направи свой съветник.

— Трябва да се срещна с нея колкото може по-скоро. Но не бих отказал преди това да хапна нещо.

Сърце кимна.

— Последвай ме...

— Очи Гарисмитови! — извика някой в тъмнината. — О, опазили ме Безименните сили!

Озари ги яркочерно сияние, притискайки сенките им към калдъръма. Джей вдигна глава нагоре. Светът бе окъпан в чиста светлина. Огромна сияеща сфера се спускаше над потъналия в тъмнина град. Падаща звезда се носеше право към центъра на града, следвайки сребрилата линия на спуснатото навигационно въже.

Още щом я зърна, Джей вече знаеше какво има в сферата.

„О, не! Не сега! Не съм готов за това!“

Викове, крясъци, плач, възторжени възгласи се носеха отвсякъде.

— Безименните! Безименните сили се завърнаха!

Трябваше му минутка, за да осъзнае смисъла на това, което чуваше. Разбира се! Звездите бяха очите на Безименните, а ето че сега една от тях падаше към центъра на града. Естествено бе да си помислят, че са Безименните.

Обединителите бяха кацнали под прикритието на нощта на соленото крайбрежие на Мъртво море. Сигурно контрабандистите действаха по подобен начин. Какъв смисъл имаше да тревожат и да плашат туземците? Но витайте търсеха друг ефект. Те искаха да всяват ужас. Искаха да покажат силата, която представляват.

Много умно, няма що! — прошепна той. — Спускате се като богове, о, скромни витай, които не искате нищо друго, освен да вземете тази планета за себе си.

Сърце падна на колене право в калта.

— Безименните! Безименните се завърнаха! — Той покри лицето си с длани и изстена.

— Не! — Джей се наведе и го задърпа. — Това не са Безименните! Тези ги познавам! Познавам ги!

Сърце смъкна ръце от лицето си и го погледна с внезапно блеснала надежда.

Над рамото му Джей виждаше сферата, която изпускате пламъци от долния си край. Скоро пламъците угаснаха и изведнъж върху сферата се показаха три човешки фигури.

Джей бе готов да заложил шест години от живота си, че едната е Възложител Авир. Според Карил тя от години жадувала за този миг.

— Ела — той сграбчи Сърце за рамото. — Покажи ми къде криете краля.

Сърце се люшна напред и Джей го последва. С крайчеца на окото си забеляза, че капитанът на кралската охрана се е хвърлил по корем на земята. Около него бяха налягали войници, вдигнали молитвено ръце. Непознат с дрехи на Необвързан измъкна нож и го опря в гърлото си. Джей отмести поглед, за да не види какво ще стане нататък.

Сърце го отведе на една тясна уличка, в дъното на която имаше триетажна къща. При вратата ги посрещна изплашен часовой. Нечия ръка го сграбчи и го издърпа вътре. Миг по-късно Джей се озова лице в лице с втрещения от ужас Пазач на Ключовете.

— Какво става, Небесни човече? — попита го той с глас, в който се долавяше надигаща се истерия. — Кажете ми какво става!

— Нашествие, Пазачо. — Джей го сграбчи за ръцете. — Това са Небесни, като мен. Само се преструват на Безименните!

В очите на Пазача се мярна проблясък на разум.

— Ела да го кажеш на Нейно Величество! — Той го дръпна за китката и двамата се озоваха в двора, където Сребрина, коленичила в една кална локва, бе втренчила уплашен поглед в сферата.

— Ваше Величество! — заговори Пазачът. — Ваше Величество, Вестителят на Небесните твърди, че това не са Безименните. Казва, че ги познавал.

Крал Сребрина се извърна и го погледна. Подухна вятър и развя черната ѝ коса. Джей не знаеше какво да прави. Точно сега тя му трябваше в напълно ясно съзнание.

Той коленичи до нея.

— Крал Сребрина, тези същества се наричат Рудолантски витай. Те са само една от многото раси на Небесните хора. Чувате ли ме,

Ваше Величество?

Погледът ѝ бавно се фокусира върху лицето му.

— Сигурен ли си, Небесни? Джей кимна.

— Познавам ги, Ваше Величество. Живял съм сред тях. Не мога да ги сбъркам.

— Небесни човече — просъска тя, — досега се вслушвах в съветите ти и какво постигнах? Взеха ми града, избиха хората ми. Нямаат чет мъртъвците, които положихме на клади. Кажи ми бързо защо да не те виня за това поредно нещастие? — Тя се изправи, едва сдържайки гнева си, и Джей изведнъж осъзна, че това момиче е всъщност силен и опасен войник.

— Ваше Величество — той склони глава в знак на почитание, — ако не искате Човеците да бъдат превърнати до един в Лишени, трябва час по-скоро да намерим начин да пробудим силата, която Безименните — истинските Безименни — са оставили в недрата на Царството. Тъкмо тя привлича Небесните тук. Те искат да я откраднат за себе си. — Той многозначително погледна към сферата.

— Да не искаш да кажеш, че знаеш как мога да направя това? — По лицето ѝ личеше, че се надява той да знае отговора.

— Зная — отвърна Джей, макар дълбоко в себе си да се бунтуваше срещу играта, която започваше. Дори в сегашното си незавидно положение Сребрина все още можеше да го унищожи. Той имаше нужда от нея. — Ваше Величество, трябва да спечелим време!

— Защо?

— За да открия силата, стаена от истинските Безименни. Ключовете за властта над този свят са скрити някъде зад стените на вашия град. Дайте ми само няколко дни и Небесните ще бъдат прах в краката ви!

Гневът ѝ се уталожваше постепенно и тя отново се превърна в изплашено момиче.

— Добре, Небесни. Вземи каквото ти трябва. Ако искаш, ще ти дам цял отряд. Иди да намериш силата. И без това сега нямам полза от теб. — Тя погледна към сияещата сфера. — Предупреждавам те обаче, че ако не ми поднесеш победата с тези твои бледи ръчички, скрий се както можеш, защото горко ти, ако те намеря! — Тя се облегна на стената и закри очите си с длан. Пазителят на Ключовете положи ръка

на рамото ѝ. Джей кимна. Чувстваше се отвратително и се отдалечи забързано.

Докато вървеше по тъмните криви улички, се опита да състави някакъв план, но главата му кънтеше от виковете и писъците на жителите на града. Към тях вероятно се бе присъединил и гласът на онази, която все още вярваше, че е крал.

Лу дръпна одеялото върху треперещото тяло на Следа. Тя се вкопчи в него, сякаш се опитваше да го разкъса на парчета. Очите ѝ бяха облепени в тавана, макар че всичко, което се виждаше там, бе сивият полимерен купол. И нищо, което да предизвика тези тридневни бълнувания и хленч. Веднъж Лу опря ухо до устните ѝ, за да различи някоя позната дума, но дискът долавяше само нечленоразделни звуци.

Лу се тръшна в креслото и отпусна машинално ръце върху пулта. След това го избута настрани отчаяно.

„Няма смисъл да опитвам отново. Рано е още.“

Не беше получил отговор на нито едно от повикванията до Джей и Кор. От известно време в главата му се прокрадваше мисълта, че може би никога повече няма да ги види.

Вятърът отвън пак се усилваше. Следа сякаш го чу и започна да стене в отговор. Сигурно пак щеше да започне да се мята. Тази мисъл внезапно пробуди негодуванието му.

„Всичко така се обърка! Аз съм инженер, работата ми е да се занимавам със системите. Не мога да наглеждам някаква побъркана туземка... нито да търпя тези... органични чудовища.“ Той се огледа.

Какъвто и процес да бе пробудила Следа в подземията, засега не беше преустановен. Лу обаче нямаше смелост да слезе и да провери лично как се развиват събитията. Беше монтирал долу три камери и знаеше, че цялата информация се събира в компютъра.

Изведнъж му се допря да е като Кор. Тя беше специалистът по органични системи и знаеше как да се сприятелява и да взема решения при извънредни обстоятелства. Лу разбираше само от жици, кабели и прогнозируемо поведение на машините.

„Да можех да се върна у дома! — мина му през ума. — Да измъкна всички оттук и заедно да идем някъде, където всичко е просто и ясно. Само още един ден — обеща си той. Само още един ден и се отказвам. Ще пусна сигнална ракета и нека някой дойде да ме прибере.“

Още един ден, най-много два, и тогава ще повярва, че наистина е останал сам в това забравено от всички място. Не повече от два дни.

12.

НА БОРДА НА „Ю-КЕНАЙ“, 10:04:56

КОРАБНО ВРЕМЕ

„Тя се изправи срещу него и каза: аз те познавам.“

Откъс от Апокрифа,
анонимен автор

— Взе да ти става навик.

Гласът ѝ прозвънтя неприятно в ушите му. Болеше го навсякъде — от допира с чаршафа, от светлината, проникваща през спуснатите клепащи, от пулсиращата във вените кръв.

„Ако умра, поне ще се отърва от болката.“

Мисълта изникна в изтощеното му съзнание и остана да виси там.

Нещо го докосна по шията и той извика. След миг обаче болката започна бързо да отслабва и скоро се превърна в спомен. Завладя го летаргия.

„Благодаря ти!“ — прошепна той към мрака.

Когато се събуди отново, гърлото му бе свито. Огледа се и веднага щом видя, че се намира в своята каюта, с облекчение отпусна глава на леглото.

„Значи не е било сън. Измъкнали сме се.“ Тази мисъл му даде сили да се надигне отново. Не се оказа много трудно. Заслепяващата болка се бе свила до тъпо усещане в тила, което можеше да преодолее.

Изправи се и установи, че му е малко трудно да пази равновесие. Но все пак се справяше. Отиде до вратата, облегна се на нея и я отвори.

Арла седеше в каюткомпанията. На масата пред нея имаше трохи от истински хляб и купичка с димяща течност. Очевидно си беше направила пиршество със скъпоценните му запаси от истинска храна в хладилника. Той се отпусна на дивана и тя побутна една чиния към него. Стомахът му се сви. Пресегна се, взе късче сварено месо и го налапа. Опитва се да го преглътне с глътка чай.

— Как се чувстваш? — попита Арла.

— Почти нормално, струва ми се. — Той се огледа. — Знаеш ли как Аду е успял да ни открие?

— Да ни открие? — повтори тя учудено. — Ти беше този, когото трябваше да открием. Дойдох да те освободя.

Ерик се облещи към нея.

— Аз си мислех... мислех си, че...

— Че след като са заловили Учителя, същото е сполетяло и тази презряна жена? — Тя се изсмя рязко. — Но не стана така, Учителю. Съумял си да ме скриеш по-добре, отколкото скри себе си.

— Наистина ли? Значи не съм чак такъв глупак.

— Какво стана всъщност? — попита тя. Ерик прокара ръце през косата си.

— Рудолантските витай са същите, които в Словата се наричат Ауноранте Сангх. Аз се изправих срещу тях, Арла, бях надвит. Попаднах в плен.

— Не разбирам обаче защо наричат нас Ауноранте Сангх — отвърна тя. — Да можех да имам познанията на предците, а не само техните камъни!

— Значи знаеш? — ококори се той.

Тя се почеса по белезите върху китките.

— Предположих, след като чух, че смятат Царството за своя изгубен дом. Не беше особено трудно да се досетя. — Тя го изгледа с мрачна усмивка. — Но май имате нужда от почивка, сар Борн.

— Не искам да почивам. — Ерик се надигна решително. — Имам нужда да помисля. Трябва да мисля.

— Какво пък, разполагаме с цели два дена, преди да стигнем в Царството — отвърна тя. — Ще имаш достатъчно време да...

— Кой зададе курса към Царството?

— Ами Аду... По мое нареждане.

— Как може да си толкова глу... Рудолантските витаи сигурно вече са там!

— Там са — повтори тя спокойно. — Аду провери. Ще трябва да бъдем внимателни, когато се приближим.

— Внимателни! — кресна Ерик. — Ще ни засекаат още щом си подадем носовете в системата! — Той се закашля и пое въздух със свистене. Арла скочи и му помогна да седне. — Царството е последното място в Обитаемата галактика, където трябва да ходим сега.

Тя се отпусна на дивана.

— Не очаквах да чуя подобни думи от един Учител, който току-що се е срещал с Ауноранте Сангх в открит двубой.

— Двубой... — повтори той с презрение и посегна към чашата с чай. — Как не! Издържах пет минути срещу тях, после ме упоиха и ме натикаха в капсулата. Страхотна битка за дена Враг на Ауноранте Сангх! — Той остави чашата и въздъхна. — Дори нещастните ученици от Храма щяха да се справят по-добре.

— Какви ги говориш? — зяпна тя. — Нали си жив и се измъкна, какво повече искаш? Успя да ги задържиш и да пратиш сигнал за помощ от вътрешността на техния кораб. Ти направо ги разби!

— Избягах от тях — поправи я той. — Събудих се и изпаднах в паника. Не можех да се контролирам. Аз просто... просто... — Той отново посегна към чашата, но не уцели и тя се прекатури. — Дори не си спомням какво направих. Зная само, че бях изплашен до смърт и ако не беше Аду... ако не беше ти да ме измъкнеш оттам, щяха да ме раздробят на молекули в онази лаборатория.

Арла присви очи.

— Не е вярно. Направи нещо — ти или твоята дарба. Призна ми го един от витаите, който бе присъствал на битката в лабораторията. Твърдеше, че си ги държал под контрол — тях и всички машини вътре. Не съм сигурна дали разбираше какво говори. Целият беше в кръв. — Тя се намръщи озадачено. — Тази дарба... може ли да се контролира, или действа самостоятелно?

— Това пък що за въпрос е?

— Въпрос на една Лишена, която търси мъдрост от своя Учител. Сигурно си даваш сметка, че всички тези витаи, Обединители и кой ли още не искат да разберат как действа дарбата, която са ни завещали

Безименните. Ако го разберем преди тях, ще разполагаме със солидни аргументи в преговорите и с оръжие в боя.

— За мен е очевидно, че си се изгубила в нощната буря на собствените си объркани мисли — изглежда я той. — Не разбираш ли? Нищо не можем да направим. Само Безименните биха могли да знаят колко са Рудолантските витаи. Съществуват не повече от три хиляди Учители, ако броим и техните ученици. Дори и да успеем да се обединим, в което се съмнявам, пак ще ни превъзхождат многократно. — Той развълнувано размаха ръце. — Не бива да си позволяваме да ни заслепяват суеверия, не и точно сега. Това не е някаква митична битка, която ще спечелим на всяка цена само защото сме закриляни от Безименните. Това се случва наистина — с нас, в наше време. Примитивен и жесток бой, в който умират хора, изправени срещу най-древната организирана сила в Обитаемата галактика. Единственото, което трябва да правим, е да не им се изпречваме на пътя.

— Веднъж вече сме го правили — подхвърли Арла. — Преди сто и петдесет поколения.

— Какво? — Ерик вдигна глава.

— Това е от Словата на Служителя Гарисмит: „Аз преместих Царството. Ауноранте Сангх ще го търси хиляда години, докато го открие отново, но сега само Безименните сили знаят къде живеете.“ — Тя бързо докосна опакото на ръцете си — първо лявата, после и дясната, за да затвори цитата. — Не става ли дума за същото?

— Цитираш Словата на Учител? А пък аз ти казвам...

— Каза ми да не позволявам да ме заслепяват суеверия, а отказваш да прозреш истината, която се крие в Словата. — Тя го посочи с пръст. — Какво е това, ако не заслепение?

— Словата са лъжовни! — извика Ерик. — Лъжи и нищо повече! Казват ни, че ако им се подчиняваме, ако не смесваме кръвта между кастите, ще бъдем готови, когато отново се появи Ауноранте Сангх! Направихме всичко, което се искаше от нас, и виж докъде стигнахме!

— Не е вярно — възрази тя спокойно. — Нашите предци са победили техните, значи и ние можем да го направим.

— Кой налива тази солена вода в главата ти?

— Разполагах с достатъчно време за мислене, докато ти се възстановяваше — отвърна Арла. — Аду също ми помогна за някои неща, но за останалото се справих сама... — Тя посегна към кесията,

сетне отдръпна ръка. — Обмислих всичко. В Словата се казва, че сме били назовани поименно — един по един. Зур-Аял ми обясни, че сме били конструирани от нашите предци — всеки един поотделно. Витаите твърдят, че са изгубили своя роден свят. В Словата се разказва, че Царството било преместено, за да бъде спасено от Ауноранте Сангх. Витаите търсят своята родна планета от хилядолетия. В Словата ни предупреждават, че те ще се върнат. Има също така легенда за Служителя, на когото помагала една Лишена, за да „накара Царството да чуе заповедите му“.

Ерик се ококори.

— Откъде познаваш така добре апокрифа?

Арла се засмя.

— От майка ми, тя ми го разказа, когато ми предаваше камъните. — Отново докосна кесията. — Аз съм потомка на тази Лишена. Камъните, които нося, са същите, с помощта на които Царството я е „чуло“. Така поне се разказва в легендата, а те нерядко се основават на истини, нали?

— Що за странна Лишена си ти? — тихо попита Ерик. — Изминаха десет години, откакто прехвърлих Стените на Света и досега не съм мислил по този начин.

— Защото не си искал. Искал си да избягаш и нищо повече. Аз обаче предпочетох да проумея Небесните. И сега вече зная много неща. Зная какво са намислили — да похитят децата ми. Но няма да им позволя. Няма да им позволя, Учителю. Кълна се в това!

— И затова ли напусна Царството? За да откриеш какво искат Небесните?

Тя се изсмя.

— Ще ти призная, че нямах намерение да прехвърлям Стените на Света. Освен това в началото смятах Словата за лъжовни — също като теб. Небесните са приятели на Еретиците, а всеки знае, че Еретиците нарушават заветите и законите. Мислех си, че ако успея да помогна на Небесните да постигнат целите си, ще ги помоля в замяна да накарат крал Сребрина да издигне семейството ми от кастата на Лишените. Не ми се щеше децата ми цял живот да газят в калта. Не знаех обаче, че за да спася семейството си, ще трябва да спася и Царството. — Тя го погледна натъжено. — И на всичко отгоре да спася и един Учител. —

Тя въздъхна. — Безименните не са чакали разрешение от мен, когато са отворили очи, нали?

Ерик изведнъж си даде сметка, че е втренчил поглед в нея. Разбира се, че ще има деца. Омъжили са я щом е навършила пълнолетие и веднага е започнала да ражда. Такива бяха обичаите в Царството.

Защо тогава му бе станало толкова неприятно, когато чу, че тази жена, тази Лишена, е омъжена?

— Направила си го заради децата си? — попита той. — Това е много... смела постъпка.

Тя сви рамене.

— От малка ми повтарят, че съм избраница на Безименните, а същевременно се отнасяха с мен като с Лишена. Беше ми ужасно трудно. Лесно се ядосвах. Искях сама да уча децата си. — Тя го погледна заинтригувано. — А теб какво те накара да напуснеш Царството?

— Словата на Безименните сили — отвърна той машинално.

— Странно! — Тя скръсти ръце. — Словата на Безименните забраняват да се прескачат Стените на Света. „Няма друго място за вас, освен това тук“ — тя отново докосна ръцете си.

— Но също така се казва, че Учителят може да има деца, без да встъпва в брак, но само ако партньорът му не е семеен, а също и че Учител, който се обвърже с невярващ в Словата, трябва да бъде прокуден от Храма или екзекутиран. — Гласът му се сниши до шепот. — Така се казва там и трябва да се спазва.

Арла отмести очи към стената и потъна в мълчание.

— Слушай, Арла — Ерик се наведе напред, — разбирам защо искаш всичко това, но дори и да можехме да направим нещо, няма никакъв начин да стигнем до Царството. Ако разполагахме с добре въоръжен кораб, голям и обучен екипаж — може би, но ние сме на борда на най-обикновена совалка, а аз съм малко по-подготвен от обикновен пътник. Така и не понатрупах достатъчно стаж, за да изкарам курсовете лот.

— С други думи — погледна го тя и очите ѝ блеснаха, — Учителят иска да каже, че този кораб не е в състояние премине през витайската блокада. Така ли?

— Да, точно така.

— Добре. А какво смята корабът по въпроса?

— Кой?

— Питам какво е мнението на кораба? Разполага ли той с някакви записи, архиви? Документи, описващи това, което е правил преди. Или може би се наричат... *оперативни параметри!* — последните две думи тя произнесе на стандартен език.

— Е, и да има? — Той беше малко ядосан от привидната ѝ самоувереност. Преди три седмици още не знаеше къде се намира, а сега се опитва да му дава съвети!

„Какво всъщност очаква от мен?“

— Ако има, тогава вероятно бих могла да избягам от зорките очи на витаите.

Ерик отметна глава назад и се разсмя.

— Ти! Арла, може да са те научили да пишеш и четеш в онази лаборатория, но нямаш представа колко сложни са нещата, за които говориш в момента. Необходими са дълги години, за да се научиш да управляваш дори най-малкия кораб...

— Ако милорд Учителят ми позволи да завърша — рече тя начумерено, — тази презряна жена сигурно ще успее да обясни как възнамерява да го направи.

Той млъкна, а тя му разказа за камъните с кратки, внимателно обмислени изречения, сякаш бе подготвила предварително речта си. И вероятно бе точно така.

Когато приключи, той каза:

— Това е безумие!

— Не повече от това, което ти би могъл да направиш. Да можеше да се чуеш само какво говориш! Толкова си убеден, че тези Небесни ни превъзхождат със своите машини и знания, че дори не си задаваш въпроса какво всъщност искат от нас. Ти! Учител с дарба, първи между Човеците... Ако наистина сме толкова изостанали и така... примитивни, защо Небесните искат да воюват с нас? Не можеш да ме убедиш, че всемогъщите витаи са харесали нашия малък свят, за да се поразгъпчат из калта. Нито че Обединителите воюват от безкористни подбуди.

Това вече беше прекалено! Тази жена, която не бе виждала нищо... не знаеше нищо... седеше срещу него и го засипваше с нравоучения...

— Аз не съм служител на Безименните — рече той. — Но след като напуснах Царството, служих при много и различни господари.

За негова изненада сега тя се засмя.

— Опазили ме Безименните сили! — кикотеше се най-нагло. — Очи Гарисмитови! — По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. — Да не мислиш, че Безименните ги е грижа на кого друго служиш? Учителите да служат на Храмовете, Кралете и Знатните — на себе си, а Безименните не дават пукната пара.

— Ти не разбираш! — Той разпери ръце. — Аз съм виновен, че Ауноранте Сангх намериха Царството! Аз ги отведох право там. Всичко това се случи заради мен!

— Още една причина да се опиташ да поправиш нещата.

Искаше му се да ѝ изкреци, че не е толкова лесно, че за него връщане назад няма, нито сега, нито когато и да било, че за нищо на света не би им доставил удоволствието да го съдят за предишните му действия. Че не би могъл да изпитва съжаление за онова, което бе извършил пред къщата на Морско острие, колкото и дълбоко да се терзаеше.

Но устните му не помръдваха. Стоеше полуизправен и я гледаше, а тя му отвърщаше със засмените си неразбиращи очи. Накрая прокара пръсти през косата си — навик, който бе прихванал от Перивар.

— Ако ти дам „оперативните параметри“, наистина ли би могла да намериш начин да прекараш този кораб незабелязано до Царството?

Очакваше да го изгледа победоносно, но не позна. Тя просто вдигна рамене.

— Мисля, че ще мога. Стига да събере достатъчно информация.

— Май се сещам какво може да ти свърши работа.

Кутията с призраците вече бе включена към комуникационното табло.

— Перивар ли го направи? — попита той. Тя кимна.

— Да. Чрез нея успя да проникне в мрежата на Кетран.

— Той защо не дойде с теб?

Арла се поколеба.

— Сигурно смята, че е в по-голям дълг пред децата на бившия му партньор. Кив беше убит, защото отказа да сътрудничи на Ауно... на витаите.

„Значи си е тръгнал. Какво пък, рано или късно щеше да стане. Аз му спасих живота, после той спаси моя, а следващите шест години се опитвахме да забравим какво сме сторили един за друг. Защо да се изненадвам, че най-сетне всеки пое по пътя си?“

Той се изправи.

— Добре, нека ти го обясня простичко. Вътре са... душите на двамата контрабандисти, които навремето ме взеха от Царството. — Той чукна по екранчето, където се виждаше изображението на Кесса. — Цялата история на този кораб е ей тук и ако въобще някой може да се промъкне покрай витайте, това е тя. — Той погледна към Кесса и се опита да прогони внезапно изникналия в спомените му образ на мъртвото ѝ тяло.

Арла завъртя креслото и извади от кесията един от камъните. Стисна го в шепата си и натисна едно от копчетата на клавиатурата.

— К'во искаш? — попита Кесса с нагъл тон.

— Искам да ми разкажеш за „Ю-Кенай“ — отвърна Арла. Говореше с леко променен глас, сякаш изпитваше на плещите си огромна тежест.

Кесса започна да разказва:

— „Ю-Кенай“ означава „Втори шанс“. Сладко малко корабче...

Ерик наблюдаваше Арла. Очите ѝ бяха втренчени нетрепващо в изображението от екранчето. Стоеше неподвижно като витайски Пратеник. Не виждаше, направо поглъщаше.

Ерик стана и се приближи към пилотското кресло. Едва сега си спомни, че този, който седи там, не е Кам. Аду се извърна и го погледна, повдигайки вежди в жалка имитация на въпросително изражение. Ерик му обърна гръб.

„Какво ми става? Знаех с какво се разделям, когато напуснах Царството. Познавах всичките му глупави правила и условности, ритуали и суеверия. А сега се появи тя и се оказа, че не зная нищо — нито за Човеците, нито за моя свят, нито дори за нея самата. Особено за нея.“

На всичко отгоре се съгласих да се върна там. И какво ще направя, когато слеза долу? Ще се издокарам като Гарисмит и ще отведа тази Лишена в недрата на планетата, за да скрия отново Царството? Ще спася света? Та аз дори не мога да спася себе си!“

За негово облекчение умората надделя над обърканите му мисли и той потъна в неспокойна дрямка.

Пробуждаше се на няколко пъти от вибриращия глас на Кесса, който се долавяше дори през стената на каютата. Когато накрая отвори очи, на борда цареше тишина. Той се надигна и открехна вратата.

Арла все още седеше на пулта. Имаше изморен вид и масажираше слепоочията си с пръсти. Камъкът лежеше в скута ѝ и излъчваше млечнобяла светлина.

— Уф! — въздъхна тя. — Имам чувството, че ще ми изхвъркнат очите.

— Откри ли го? — попита Ерик.

— А? — Арла го погледна със замътени очи. — Не зная. — Тя си пое дъх и стисна камъка. — Попитай ме пак.

Ерик приседна до нея.

— Има ли начин „Ю-Кенай“ да стигне до Царството, без да бъде засечен от Рудолантските витаи?

Лицето ѝ рязко се промени. Зениците ѝ се разшириха, докато изпълниха ириса. Сякаш някой друг се бе вселил в ума на тази жена... Но кой?

Когато заговори, гласът си беше на Арла.

— Недалеч от системата на МГ49 може да бъде открита комета на подходяща орбита. „Ю-Кенай“ ще излезе на пресечен курс и ще използва еднофазовия си двигател, за да вкара носа на кораба в кометата. Теплообменниците му ще стопят кухня в ледения масив на кометата, в която да се скрие по-голямата част от корпуса. Тягата на двуфазовия двигател ще бъде достатъчна за да задвижва и насочва кометата заедно с „Ю-Кенай“ към атмосферата на планетата. Огнената ѝ опашка ще скрива пламъците на двигателите, а черупката ѝ ще бъде изолатор срещу топлината от триенето с атмосферата и ще омекоти удара с повърхността. За всеки страничен наблюдател това ще си бъде природен феномен.

Ръката ѝ трепна и пусна камъка.

— Това е безумие! — рече Ерик. — Абсолютно безумие!

Арла отпусна глава назад и втренчи поглед в тавана.

Едва сега Ерик забеляза, че диша, сякаш е участвала в маратон.

Без да се замисли, той скочи, положи длани на раменете ѝ и използва дарбата си, за да отпусне напрегнатото ѝ тяло и да ускори

възстановяването ѝ. Но през цялото време усещаше примамливата топлина на кожата ѝ.

— Не му убягна, че тя трепна от докосването.

Когато приключи, той отдръпна ръце и ѝ наля чаша чай.

— Защо да е безумие? — бяха първите ѝ думи.

— Защото не може да е нищо друго. Не бях чувал някой да го е правил досега.

— Не ти казах всичко.

— И какво повече може да има?

— Че ако се получи, ще бъде само веднъж. И че корабът — тя се наведе към него — ще бъде разрушен.

— Виж, за това не бих казал, че е безумие.

— Това е единственият начин, според твоята... кутия с призраци. Тази презряна жена — добави тя, като сведе поглед, — очаква решението на милорд Учителя.

— Ще чакаш да минат дъждовете! Едно обаче ще помоля Арла Камък в Стената — да не ме питаш защо ще го направя. — Той безпомощно разпери ръце. — Защото, кълна се в Безименните, не зная.

— Няма нищо! — Тя взе ръката му в своята. — Достатъчно е, че Ерик Борн ще го направи.

Той надзърна в дълбоките ѝ очи.

— Надявам се, Арла. Наистина се надявам. Загрубелите ѝ пръсти галеха ръката му. Дишането ѝ се учестяваше, а Ерик почувства нарастваща топлина в тялото си, която се спускаше към слабините. Тя сигурно усещаше какво става с него, но не пусна ръката му.

Той я целуна. Устата ѝ в началото бе неподатлива, сетне мека и топла. Тя го привлече към себе си.

Още едно безумие, рече си той. Но вече не го беше грижа. Тя притискаше тялото си към неговото и той усещаше всеки сантиметър от него. Желанието му стана непреодолимо.

Поне засега нямаше нищо по-важно в цялата вселена.

13.

ПЪРВИ ПОСТ, ПЪРВО ПОДРАЗДЕЛЕНИЕ, РОДНАТА ЗЕМЯ, 11:15:25 МЕСТНО ВРЕМЕ

„Ти предостави изпълнението на тази задача в моите ръце. Аз няма да се проваля. Ти отпрати погледа ми към онези широти. Няма да го отклоня встрани. Ще пазя Потеклото си чисто и неопетнено и това ще ме отведе у дома.“

Откъс от Първата
молитва на Рудолантските
витаи

— ... персонал за щателно изследване на подземията, преди да започнем с изолацията на стените... — Гласът на Историк Мазейр в диска едва се долавяше на фона на общата шумотевица.

Възложител Авир изтръгна поредните две омазнени лампи от гнездата им в сводестите стени на „Храма“ и ги отнесе навън, където ги запокити с отвращение в зейналата паст на раздробяващата машина.

— Нещо друго? — Тя се огледа, споходена от мимолетно задоволство, докато машината превръщаше лампите в молекули.

Първоначалният план изглеждаше съвсем разумен. Инженерите трябваше да издигнат фиброоптични подпори, а след това да ги покрият с изолационен материал. На по-късен етап щяха да бъдат заменени с плоскости от подсилена стомана и полимери.

Но за момента под тавана и край стените жужаха работливи летящи машинки, които стържеха мазилката и заличаваха следите от нанесените преди векове слоеве от бои, изобразяващи нощно небе. Наклоненият на една страна под — за да осигурява оттичане на водата

— щеше да бъде подпълнен и изолиран по краищата, преди да бъде облицован със силикатова мазилка. След това щяха да нагласят рамките на вратите и едва накрая да ги монтират, за да заглушат поне малко врявата и шума, които идваха отвън, където чакаха артефактите.

Когато групата ѝ пристигна в Храма, завариха вътре неколцина изплашени телекинетици, които почти веднага избягаха. Изследователският отряд на Ивали, който отговаряше за издирването на артефакти, твърдеше, че не ги е забелязал из околностите. Нищо чудно, след като се знаеше, че част от града е преградена с барикади, зад които се спотайват няколко хиляди души. Сигурно телекинетиците бяха отишли при тях.

Тя се надяваше някой ден да забрави как изглеждаха артефактите, когато за първи път слезе от транспортния кораб. Очите им бяха разширени от ужас, лицата — бледи и измъчени. Много паднаха на колене или се проснаха по корем в калта и произнасяха несвързани звуци на език, в който от време на време изникваше по някоя дума на Предците.

Дори сега ги чуваше как обикалят зад паянтовите стени на тази окаяна постройка. Чуваше откъслечни песни и викове, тропот на крака. Машини с объркани програми, които чакаха от нея да ги оправи. Ивали се бе похвалил, че организирал част от тях в нещо като отряд по охрана, но в него сигурно имаше повече дупки, отколкото в стените на Храма.

— Ще ми трябват още трима помощници за Осемнайсета секция... — чу се друг глас в диска.

Осемнайсета секция бе „Високата къща“, както я наричаха местните по някаква неразгадаема причина. От подземиято ѝ тръгваха най-малко осем тунела, в които работеха няколко групи.

— Повикване от комуникационна линия 23А — уведоми я почти веднага дискът.

Тя се изправи пред портативния терминал и побутна встрани неудобното столче, което бяха поставили там. На екрана се появи Келат, заел тържествена поза, каквато се изискваше според статута му. Зад него се виждаха извитите стени на подземията. Неколцина помощник-инженери се бяха скупчили около издатина в стената и следяха показателите на няколко монитора, като от време на време

сочеха нещо с пръсти. Келат най-сетне я забеляза и ѝ се поклони церемониално.

— Добро утро и също добър ви ден, Възложител — поздрави Авир. — Как вървят нещата при вас?

Келат се извърна едва забележимо, за да покаже кипящата активност зад него. Сега вече Авир успя да забележи, че вътре в издатината има нещо, което пулсира и притиска звездообразните си пипала към стената.

— Бавно и с доста спорове между комитетите. Тук долу е пълно с органични артефакти, но все още не сме в състояние да определим предназначението им и връзките между тях. А при вас как е?

Авир също се огледа. Нал разтоварваше снаряжение, един от помощниците настройваше почистващ робот и над всичко това кънтеше глъчката на артефактите зад стените.

— С добра бързина, Келат, но не съвсем гладко. Обединителите изглежда са се намесили в политическата борба малко преди ние да пристигнем. Имало е гражданска война между враждуващите фракции. Но въпреки това действаме съобразно плана. Някакви действия от страна на Обединителите? — попита тя колкото да поддържа разговора.

— Отправиха официален протест, подкрепени от няколко приятелски правителства. Но досега нищо сериозно. Изглежда търсят повод да забавят изтеглянето на своите хора. — Келат повдигна рамене. — Успяхте ли да откриете базата им?

— Не — отвърна Авир. — Вероятно поддържат комуникационно мълчание, а все още не разполагаме с достатъчно гъста мрежа от сателити. Пък и този постоянен облачен слой... — Тя млькна. Келат го знаеше не по-зле от нея. В момента не разполагаха с необходимото оборудване, за да извършат детайлно сканиране на всички заселени райони на Родната земя. — Затова пък издадохме нареждане на някои от съзелите се артефакти да започнат издирване на „Небесните хора“ и да ни ги доведат веднага. Кога ще бъдете готови за приемането на артефакти за изследване и класифициране? — добави тя.

Келат отново погледна през рамо, сякаш за да провери какво правят помощниците му.

— Трябва ни още време — призна той. — Предците са ни оставили доста гатанки за решаване. Можем ли все пак да ви помогнем

с нещо?

В душата на Авир се бореха гордостта и прагматизмът.

— Не и за момента, струва ми се. Съветът издаде заповед да запазим колкото може повече артефакти във функционално състояние, за да успеем да възстановим социалната им структура. Когато централизираме контрола, ще можем по-добре да координираме усилията си.

Келат се огледа крадешком, за да провери дали някой не ги подслушва.

— Авир, как се чувстваш като божество?

— Бих предпочела да си остана Възложител, Келат.

— Ясно. — В гласа му се долови неподправена симпатия. — Ще оставя тази линия отворена за връзка. — Той се пресегна и изключи екрана.

Шум от гласове и стъпки я накара да се обърне. Един от Биотехниците водеше вътре група артефакти. Авир забеляза, че всичките бяха женски и повечето от тях носеха в ръцете си малки. Най-отзад вървеше Ивали и разперваше ръце, сякаш подканяше артефактите да побързат.

— Всичко е наред — съобщи той с напевния си глас. — Чака ни доста работа.

Въпреки успокоителните му думи по лицата на артефактите се четеше страх.

„Как е възможно да обречеш собствената си раса на подобно жалко съществуване? — помисли си Авир, споходена от внезапен гняв към Ауноранте Сангх. — Живот без ясна цел и определен ред? Когато дори не познаваш онези, на които служиш? Още по-добре. Ние сме тук, за да ги върнем към нормално функциониране. Веднага щом разберем как Предците са устроили този свят, ще можем да им възвърнем отреденото място и тогава страховете им ще изчезнат.“

Това поне изглеждаше относително справедливо. И по силите им. Ивали и няколко помощници поведоха артефактите към сектора за анализ, където Нал и хората му още разтоварваха машините.

Един от подрастващите артефакти се спъна в някакъв кабел и падна. Възрастен артефакт с измършавяло тяло му подаде ръка. Стоящият зад него Биотехник наблюдаваше цялата сцена със застинало на лицето отвлечение.

— Биотехник — повика го тя. Артефактът я чу, обърна се и се поклони до земята. Биотехникът го заобиколи и пристъпи към нея.

— Да, Възложител? — в гласа му се долавяше нетърпение. Авир го игнорира.

— Веднага щом приключите със замерванията, вземането на проби и класифицирането, отведете артефактите в подземията. Трябва да им осигурим храна и топли дрехи, докато комитетът изработи съответна стратегия на сепарация.

— Тук ли ще ги държим? — попита със свъсено изражение Биотехникът.

Авир усети, че гневът ѝ се надига.

— Говорите с очевидно неуважение за творения на Предците, Биотехник. Искате ли да обясните поведението си пред някого от Свидетелите?

Гласът ѝ бе твърде висок и силен. Биотехникът по-скоро се шокира от неочакваната ѝ реакция, отколкото от думите ѝ. Въпреки това той побърза почтително да сведе глава.

— Думите ми не бяха обмислени, Възложител.

„Моите също“ — призна пред себе си Авир. Тя погледна към Помощниците, но те изглеждаха погълнати от задълженията си. Дори да напрягаха слух да уловят всяка нейна дума, нямаше как да го разбере.

„Не трябва да позволявам на чувствата да ме контролират — рече си тя. — Намирам се на Родната земя. Участвам пряко в процеса на Възвръщане. Това е величествен момент. Трябва да се радвам, а не да влизам в дребнави заяждания. Само че никога не съм предполагала, че ще бъде толкова...“

— Небесни човече! — долетя глас отвън.

Авир извърна глава към отвора на вратата. Песните и виковете на артефактите бяха утихнали.

— Аз ще изляза — рече Ивали.

— Не. Сега всички ние сме Пратеници на Предците. Ще видя какво става отвън, а ти успокой артефактите.

Ивали се поколеба за миг, но изглежда долови решителността в тона ѝ.

— Сядайте, сядайте — обърна се той към артефактите. — Сега сте под закрилата на Безименните. Кой може да ви стори нещо тук?

Артефактите го послушаха. Те приседнаха край стената, стиснали малките си в ръце. Зад тях машината, която пълнеше резервоара с анализиращ гел, започна тихичко да бръмчи. Скоро щяха да пристъпят към работа.

— Небесни!

Авир откъсна поглед от артефактите, придаде си самоуверен вид и отмести одеялото, което закриваше отвора.

Нова група артефакти изпълваха пространството пред грубо издяланите каменни стълби. За разлика от предишната тълпа тези изглеждаха подредени в стройни редици. Всичките носеха очукани каски на главите си. В центъра на групата стоеше дребничък женски артефакт с червени татуировки върху лицето.

Авир я позна почти веднага според сведенията в инструктажа. Това най-вероятно бе самият крал Сребрина в Облаците, водачът на местната социална група.

— Виж как излизат, когато ги повикаш! — рече Сребрина с доволен тон. — Защото знаят какви са. Небесни!

Но дори от мястото, където стоеше, Авир ясно различаваше страха, изписан на лицето ѝ.

— Нима се съмняваш, че сме Безименните? — попита тя на висок глас. — Ти си съвсем сама, крал Сребрина. Храмовете и Учителите са с нас.

— Учителите са глупци! — извика Сребрина в Облаците. — Винаги са били! Вие не сте нищо повече от Небесни хора с вашите фокуси и лъжи. Теснопът все още ми принадлежи, Небесни човече! Ако не го напуснете доброволно, ще ви изтикам отвъд Стените на Света — право в устата на Ауноранте Сангх! Давам ви срок до следващия изгрев-слънце!

Приели думите ѝ за завършек на разговора, останалите артефакти започнаха бавно да отстъпват назад. Никой не се опита да ги спре и те се изгубиха между близките сгради.

„Трябваше да оставя Ивали да се справи с това — помисли си Авир с огорчение. — Нямам опит да общувам с артефакти. Никой от нас няма подобен опит.“

Останалите артефакти я наблюдаваха с ококорените си очи. Сигурно чакаха да направи някое чудо, за да докаже, че наистина е дъщеря на Предците. Само дето тя не разполагаше с чудеса.

Внезапно споходена от гняв, тя изгледа насядалите покрай стената артефакти. Даваше си сметка, че не може да ги вини за невежеството им, но тази мисъл не ѝ помогна да се успокои.

Дискът ѝ изписука.

— Възложител — чу гласа на Ивали, — търсят ви от Възвръщателния комитет.

Авир докосна лекичко диска, за да потвърди, че е приела съобщението, и се прибра зад чергилото. Приблужи се към комуникационния пулт под втренчения поглед на Ивали.

— Позволете да ви представя името си, Възложител — рече говорещият отсреща, загърнат в черна туника. Авир изведнъж осъзна колко смачкани са дрехите ѝ. — Аз съм Възложител Синлийх Лефур от Първото ядро и Старши Възложител във Възвръщателния комитет. Имаме новини, които са важни за работата ви. — Неговият спокоен равен глас изведнъж ѝ повлия успокояващо. — Биотехник Уару токущо призна, че е Империалист, и ни събщи местонахождението на базата на Обединителите, която се намира във вашия район. Един от техните сътрудници е Джахидх от „Великата задача“. Цели четири години той е предавал информация за Родната земя на своите съратници.

„Кръв и пепел! — ахна Авир. — ЧЕТИРИ ГОДИНИ един Империалист е предавал информация от Родната земя?“

— Къде е той сега? — попита тя дрезгаво. — Известно ли ни е това?

— Ето какви са заповедите за вас, Възложител Авир — продължи Лефур. — Трябва да се запознаете с находките на Обединителите. Не бива да губите сили и време в преследване на Джахидх.

— Но как бих могла...

— Искаме да остане на свобода и да продължи изследванията си — прекъсна я Лефур. — Той е допринесъл много за опознаването на артефактите. Ще продължава да работи в същата насока, докато вярва, че не е разкрит от нас. Разберете, Възложител, за момента най-важно е Възвръщането. Не бива да губим темпо заради недостига на специалисти на планетата.

„Нито да даваме да се разбере, че сме допуснали тук долу да работи Империалист, при това цели четири години.“

— Обещавам това да бъде моя работа — отвърна тя с необходимата увереност в гласа.

Докато се изправи, изображението на Лефур беше изчезнало от екрана. Умът ѝ вече работеше на нови обороти. Ще са ѝ необходими още транспортни средства от Комитета и допълнителна охрана. Базата на Обединителите трябва да бъде изучена и класифицирана детайлно. Ще ѝ трябва и допълнителен персонал веднага щом открият базата.

Джей погледна крадешком към Сърце на Морско острие. Учителят клечеше пред огъня, втренчил поглед в пламъците, но според израза на лицето му виждаше там нещо друго. Полъхна хладен вятър и Джей неволно потрепери. Сърце сигурно водеше много важен разговор в главата си, но точно сега му трябваше, за да му помогне да се справи с Лишената, в случай че Кор се провали.

— Жена ми беше във Високата къща, когато те са се спуснали, Вестителю — произнесе неочаквано Сърце. — Какво ще направят с нея?

— Нищо, Сърце. Тя е твърде ценна за тях. Вие всички сте ценни. Точно това ги бави.

„А също и гордостта на крал Сребрина.“

— Аз много държа на нея, Вестителю. — Сърце взе един въглен и го запокити в огъня. — Боя се обаче, че тя е твърде невъздържана. Ако си изпусне нервите...

— Познавам тези хора, Сърце — направи опит да го успокои Джей. — Те са търпеливи по природа. Не бързат, обичат да действат по план... — Дискът му изписука.

— Джей, довлечи си задника тук — просъска гласът на Кор. — Май ще си изям боя.

„Кръв и...“

Джей скочи и повдигна чергилото на палатката. Отвън бе черна нощ. В лицето го блъсна леден вятър. Единствената светлина идеше от четирите огъня на часовете. Около един от тях се бяха събрали няколко фигури. Джей се затича натам.

— Аз ще говоря с нея! — извика, когато приближаваше. Джей влетя в малкия осветен кръг и видя Кор на колене да крие лицето си с

ръце. Един от войниците, със знаци на Необвързан на ръцете, бе вдигнал обкованата си с метал тояга над главата ѝ.

— Какво, слава на Безименните, означава това? — попита Кор, след като Джей дръпна войника настрани. — Нашествие?

— Едва ли. Рано или късно витаите трябваше да си покажат носовете. — Той я поведе обратно.

— Това и аз го знам. Дори ни предупредиха. Започнали са да прибират Лишените.

— Значи си открила роднините на Камък в Стената?

— Да, намерих ги. — Кор протегна ръце към огъня. — Мислех, че отиваш при крал Сребрина да ти даде разрешително писмо, а не армия. — Тя кимна към войниците около огъня.

— Кор... — поде ядосано Джей, — необходима ни е защита, в случай че се натъкнем на войски на Първо град. Те преминаха на страната на витаите.

Кор разглеждаше огъня между пръстите си.

— Кор — Джей се приближи към нея, — къде са Лишените?

— Не зная. Пратих ги да се скрият.

— Какво? — Сърцето му подскочи.

— Казах им да си вземат багажа и да бягат накъдето им видят очите. — И да не ми казват къде са отишли.

— Кор, витаите прибират всички Лишени! Те знаят нещо. Трябва да ги намерим...

— Трябва да се махаме оттук, ето какво трябва! — прекъсна го тя невъздържано. — Да се махнем и да оставим тези хора на мира.

— Те не са хора.

Кор дори не трепна.

— Не смятам, че биха се съгласили с теб.

Джей си пое въздух, опитвайки да се овладее. Чувстваше, че е на предела на силите си.

— Кор — поде отново, надявайки се, че го слуша, — не разсъждаваш трезво. Ако витаите разберат как функционира това място, ще могат да управляват цялата Обитаема галактика.

— А ако разбере Семейството, тогава какво? — Тя поклати глава. — Не. Каквото и да се случи от тук нататък, никой няма да ги остави на мира. Единственото, което могат да направят, е да бягат и да се бият срещу всички нас. — Гласът ѝ се снижи до шепот. — Като имам

предвид процента на вродените аномалии, едва ли им остават повече от четири поколения съществуване. Но поне няма да ги изживеят в робство.

Джей имаше чувството, че светът под него се е разклатил из основи.

— Тогава защо, по дяволите, дойде тук? — извика той. — Защо не остана при твоите Лишени?

— За да те попитам готов ли си да си тръгнеш. Не исках двамата с Лу да останете тук и да объркате още повече нещата. — Зелените й очи издаваха искреност и леко смущение. — Държах да ви кажа, че съм готова да ви откарам и двамата от този свят, но ако останете и продължите работа, лишавате се от своя пилот и тогава най-добре да си пазите гърбовете.

— И наистина не знаеш къде са Лишените? — попита той с хладен тон.

Тя поклати глава.

— Нямам представа.

Джей замахна. Юмрукът му попадна в гърлото й и тя тупна назад. Чу я, че се задавя, сграби я за раменете и я преобърна по корем. След това стъпи с всичка сила на гърба й. Тя извъртя ръка и се опита да го одере. Джей продължи да натиска лицето й в калта, докато престана да се дърпа и съпротивлява. След време се изправи. Очакваше, че ще трепери, но не беше така. Беше свършено спокоен. Кор не беше нищо повече от неясна сянка. По-късно щеше да повика войниците да хвърлят тялото й в тресавищата.

Джей измъкна диска иззад ухото си и го пхна в процепа на огърлицата. След това зачака.

— Джахидх? Трябва да побързаш — чу се гласът на Келат.

— Необходимо ми е сателитно сканиране на района в радиус двайсет километра от мястото, откъдето излъчвам в момента. — Джей продължи да гледа към тялото на Кор. Не помръдваше. — Роднините на Камък в Стената са избягали. Трябва да узная къде са.

— Няма да е лесно — отвърна Келат. — Но ще се постарая.

Келат затвори линията и Джей извади диска от огърлицата. И тогава неочаквано започна да си подсвирква. Ще трябва да каже на Сърце. Да му съобщи, че те всички са били предадени. Налага се, ако иска да му помагат. И да продължават напред към набеязаната цел.

Защото сега вече не им оставаше нищо друго.

Четири часа след смрачаване транспортният кораб най-сетне се приземи. Облечени в херметически затворени скафандри, Авир, Ивали и Нал отидоха да го посрещнат. Тъмнината и студът бяха прогонили всички артефакти от улиците.

Отвън транспортният кораб наподобяваше правоъгълна машина с израстъци, които да се залавят за всякаква повърхност. Когато се приближиха, в корпуса му се появи врата и през отвора бликна ярка светлина. Долната част на вратата се спусна като платформа и опря в земята. Авир първа пристъпи нагоре по платформата.

Влязоха вътре, вратата се затвори и очите на Авир постепенно привикнаха със светлината. Това беше стандартен транспортен кораб: пулт за управление в предната част, седалки за дузина пътници в центъра, комуникационни терминали отзад и шкафове покрай стените. Осем от местата бяха заети от членове на щурмовия отряд, мъже и жени с кафява или розова кожа, всичките гологлави като Пратеници. Водачът им се надигна веднага щом Авир и останалите се озоваха на борда, но изчака тя да свикне със светлината.

Представи се като Началник на охраната Панеир от Стотното ядро. Авир прие името му с кимване. Все още не смееше да се довери на гласа си. Беше прекалено хубаво да си зад звукоизолиращите стени и да дишаш пречистен въздух, вместо да търпиш вонята и глъчката отвън.

Панеир не бе от онези, които си губеха времето. Той прие мълчанието ѝ за знак, че могат да продължат, и се върна при таблото. Шумът на двигателите се усили до едва поносим вой.

Авир избра най-далечната седалка от редицата. Ивали и Нал се настаниха до нея. Корабът се разтърси и се издигна под несекващия дъжд и ледения вятър.

Полетът не мина спокойно. Транспортният кораб подскочаше и се тресеше и въпреки че почти нищо не се виждаше през илюминаторите, Авир усети нарастващо безпокойство. Нал се бе надвесил над терминала в облегалката, а Ивали бе зареял невиждащ поглед напред.

Авир можеше да го разбере. И тримата не бяха подготвени за онова, което предстоеше. От тях се очакваше да се приземят и да вдигнат първата работна станция на повърхността.

Панеир наклони кораба наляво и всички машинално извиха тела в обратната посока. Авир имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне. На монитора пред Панеир се появи блед сияещ купол, който постепенно се увеличаваше. Скоро след това корабът се приземи и вратата се отвори. Първи изскочиха членовете на охранителния отряд и се втурнаха към входа на купола. Авир, Нал и Ивали ги последваха, без да знаят какво трябва да правят.

— Ей! — чу се изплашен вик откъм купола.

Авир подаде глава през отвора, но не видя нищо друго, освен разхвърляни сандъци и гърба на Панеир. В изпънатата си ръка Панеир държеше пистолет. Срещу него бе застинал брадат мъж, вдигнал в едната си ръка фенер, а в другата — колан с инструменти. В огъня зад него догаряха останките на празен сандък. В краката му, загърнат в одеяло, лежеше женски артефакт, втренчил поглед в тавана. Устните на артефакта се движеха, но не се чуваше никакъв звук.

Забравила, че трябва да се държи на положение, Авир изтича при артефакта и коленичи до него. Тя свали едната си ръкавица и докосна челото му. Беше влажно и настръхнало. Очите на артефакта бяха изцъклени, загледани в нещо, което не беше в стаята. Нал коленичи до него и го докосна. Измери пулса и температурата с опитните си ръце.

— Какво правите тук? — обърна се Авир към непознатия.

— Трудно е да се обясни. В името на галактическите сили, кои сте вие?

Вместо отговор Ивали си свали шлема. Мъжът видя голата му глава и се отдръпна назад стреснато.

— Витаи! — рече дрезгаво той. — Джей...

— Скоро ще те разпитаме за него. — Авир се изправи. — Но първо ни обясни какво се е случило с този артефакт?

Обединителят се озърна, сякаш не знаеше за какво става въпрос.

— Прекъснатата следа? — рече той. — Аз...

Той плъзна поглед към въоръжените охранители, после го отмести към вратата. Авир се зачуди дали не смята да направи опит да им избяга. Надяваше се да не опитва. Лесно щяха да го уцелят с упойваща стреличка, но щяха да изгубят време. А сега им беше нужна всякаква възможна информация.

Но той само въздъхна тежко и отпусна костеливите си рамене.

— Май ще е най-добре да ви покажа — рече и кимна към капака на пода.

— Да видим — отвърна Авир. — Биотехник — нареди той на висок глас, — погрижете се за артефакта. Стабилизирайте състоянието ѝ доколкото можете.

— Ще бъде изпълнено — потвърди Нал и се зае за работа. Първи по възената стълба се спусна Панеир.

— Чисто! — извика той след миг.

— Тръгвай! — нареди Авир на Обединителя.

Той въздъхна отново, пристегна колана с инструментите на кръста си и се спусна ловко надолу, сякаш го бе правил през целия си живот. Авир му завидя на умениято, докато на свой ред слизаше по нестабилната стълба.

Долу започваше коридор, озарен от няколко реда бели светлини. Авир реши да разгледа отблизо обитаваните от сенки стъкленици. Тя се наклони към една от мътните полупрозрачни стени и опря длан на хладната ѝ повърхност. Известно време разглежда мътните очертания, които плуваха вътре, без да следват никаква определена посока. Стори ѝ се, че вижда вена, прокарана от Предците през субстанцията на този свят, из която все още плуваше хранителна течност.

Ивали и шестима от охранителите се бяха спуснали по стълбата след нея. Панеир ги изчака да се съберат и даде знак на Обединителя да ги води.

Коридорът беше сводест и се спускаше с чупки надолу. Скоро стигнаха до още един отвор, за ръба на който бе закачена следващата възена стълба. Под нея навлязоха във втори коридор и преминаха през ярко осветена арка. Авир се озърташе тревожно. Непрестанно ѝ се струваше, че я следват зловещи сенки.

Отвъд арката започваше подземна камера. Авир плъзна поглед по обикновените предмети — празни маси, захабени кресла, — спря го на стелажите с камъни, след това огледа стените и тавана. Огромни, подобни на капиляри тръби бяха прилепени към някои от стените, заобиколени от възлести образувания, напомнящи нервни окончания. Ципите им бяха достатъчно тънки, за да види стичащата се вътре гъста, подобна на сироп течност. Тя се придвижваше на равномерни пулсации, сякаш изтласквана от невидимо сърце.

Авир не се усъмни нито за миг. Намираше се във вътрешността на жив организъм.

— Какви са размерите на това място? — попита тя задъхано.

— Нямам представа — отвърна Обединителят. — Досега съм картографира над десет квадратни километра тунели. Без особена полза. Половината от израстъците по стените се появиха едва след като ги осветявахме по-дълго от двайсет и четири часа. Но най-интересното е долу. — Той кимна към следващата арка.

— Ивали, ти ще останеш да огледаш тук — нареди Авир и забърза към арката. Двама от помощниците се присъединиха към нея.

Тя осъзнаваше, че позволява да я отвлекат от основната ѝ задача. Изследователската дейност можеше да почака, докато получи допълнителен персонал, но тя просто не можеше да сдържи любопитството си. Нямаше никаква светлина, освен тази, която идваше зад гърбовете им. Коридорът отпред се извиваше плавно. Отнякъде бликна ярка червена светлина и се отрази от гладките стени. Блясъците следваха един след друг. Авир ускори крачка. Смътно долавяше стъпките на следващите я помощници.

Тя сви зад завоя и светлината я заслепи. Авир замаяно сведе поглед. Нов ярък изблик озари краката ѝ и се отрази в обувките ѝ. Миг по-късно лицевото ѝ стъкло започна да потъмнява и светлината стана поносима.

Едва сега Авир вдигна бавно глава. Стоеше на метър от неравния отвор към огромна подземна кухня. Коридорът се отваряше в близост до тавана ѝ, а отсрещната стена се губеше в сумрак. Тъмнината бе прорязана от познатите ѝ вече подобни на вени разклонения. Те изпълваха кухнята и ѝ придаваха вид на огромно леговище на паяк. Сребристите нишки се пресичаха под различни ъгли като в някакво геометрично видение. Не един, а хиляди паяци в продължение на десетки хиляди години биха изплели подобно нещо. По хода на нишките пробягваха рубинени светлинки като бързоменящи се пулсации. Някои от тях се преследваха, други премигваха самотно.

Авир забеляза, че срещу нея през ръба на пещерата е издигната платформа, очевидно предназначена за движение сред тази гигантска мрежа. Върху стените, озарени от честите отблясъци, изникваха още тераси. Истински сложен комплекс, необятна мрежа от светлина, из която са се придвижвали хора... или артефакти. Но с каква цел?

Авир изведнъж осъзна, че неусетно е започнала да шепне словата на Втората молитва. Тя затвори уста, но очите ѝ продължаваха да се стрелкат, следвайки червените импулси, които пронизваха кухнята. Сърцето ѝ биеше лудо. Всичко това беше прекалено — твърде голямо и непонятно. Тя се извърна бавно и си проправи път между двамата вцепенени помощници. Рубинената светлина продължаваше да озарява на пулсации коридора, пробуждайки необясними страхове в душата ѝ. Не се затича, но си даде сметка, че едва овладява забързаната си походка.

Намираха се в кух свят. Гигантска подземна кухня с вени и нерви и кой знае какво още. Нещо, което живееше. Знаеше го с абсолютна сигурност. Беше живо, досущ като артефактите, които щъкаха по повърхността на планетата, забравили своето предназначение.

Авир въздъхна от облекчение, когато прекоси прага на първата арка.

Обединителят я посрещна с надменна усмивка.

— Каква гледка, а? И знаете ли какво — тези светлини? Не бяха там предишния път, когато слязохме. Появиха се едва когато доведохме в горната зала Прекъсната следа.

Авир направи безуспешен опит да си събере мислите.

— Да чуя какво точно сте направили — нареди тя.

Примирил се със статута си на военнопленник, Обединителят ѝ разказа как са издирили роднините на Камък в Стената, после довели Прекъсната следа в „контролната зала“ и я накарали да положи ръце върху една от сферите. Описа ѝ как първо се включили светлините в подземие, а сетне и в кухнята и как от първия момент артефактът лежал в състояние, подобно на кома.

Авир не усещаше колко са студени страните ѝ, докато не почувства как по тях се надига огънят на гнева.

— Даваш ли си сметка какво сте направили! — извика тя. — Безмозъчни животни такива! — Тя неволно стисна юмруци. — Играли сте си с едно творение на Предците, без дори да се опитате да го опознаете. Без да извършите предварителен оглед и анализ! Нима смятахте, че можете просто така...

— Трябваше да бързаме — прекъсна я той. — Имахме сведения, че възнамерявате да се появите тук, макар да не знаехме причината.

Малко по малко Авир започна да овладява гнева си. Всичко това бе неприемливо и необяснимо. Обединителите щяха да бъдат подложени на разпит, изправени пред комисия, може би дори съдени. Трябваше незабавно да уведоми Възвръщателния комитет за тези открития. Да се извършат измервания на човешките артефакти — на всичките, и то веднага. Дори на онези, които бяха в лапите на Империалистите. Да се докарат свежи подкрепления от изследователски групи.

Но нямаше време. Вече беше прекалено късно. Надпреварата бе започнала без тях и сега не им оставаше друго, освен да тичат, за да догонят останалите.

„Аз съм дете на своя народ. Няма да позволя творението на Предците да попадне в ръцете на Империалистите. Няма да позволя!

Сега вече започва истинската работа.“

14. НА БОРДА НА „Ю-КЕНАЙ“, 14:23:45 ЧАСА КОРАБНО ВРЕМЕ

*„Това е истината. Това е, което научихме
твърде късно. Не биваше да ги правим Човеци.
Дори и малко човечност е прекалено много.“*

Откъс от „Началото
на Бягството“,
исторически архив на
Рудолантските витай

Както се оказа впоследствие, никой от тях не усети сблъсъка. Трябваше да има дълго, бавно и мъчително стържене на метал и керамична облицовка, но нямаше нищо подобно. В един миг на екраните се виждаше само мръсен лед, в следващия те бяха черни.

Аду бе положил ръце върху гладката повърхност на пулта за управление. Понякога съжаляваше, че Дориас го бе прехвърлил в андроид. Удобно, но и твърде изолиращо. Ако го беше прехвърлил в паметта на кораба, сега щеше да знае къде върху корпуса се оказва най-голям натиск при допира до ледения блок. Би могъл да компенсира напрежението и да следи за други опасни участъци. Щеше да знае всичко, без да се налага да изисква данни, да върти глава и да чака умът му да обработи онова, което очите виждат.

Изправени до него, Ерик Борн и Арла гледаха към опразнените екрани.

— Сега какво? — обърна се Ерик към Арла.

— Сега ще насочим кометата към Царството. Пламъците от двигателите ще разширят кухнята и корабът ще навлезе по-навътре в ледения блок. Когато стигнем Царството и полетим към повърхността

му, отвън ще приличае на огромна ледена топка. — Тя се намръщи. — Правилно ли се изразих?

— Надявам се — обади се Аду. — Въпросът е какво ще си помислят, когато видят, че тази ледена топка лети твърде бързо.

— Да се надяваме, че спътниците не мислят — разпери ръце Ерик.

— Това са витайски спътници — припомни Аду. — Как можем да сме сигурни какво могат?

— Не ни помагаш кой знае колко, Аду — скастри го Ерик.

— Прощавайте, сар Борн.

Ерик кимна и го потупа по рамото.

— Предупреди ни, като дойде време да си слагаме предпазните колани. — Той напусна мостика и Арла го последва.

Аду се съсредоточи върху онова, което ставаше в мозъка му. По-голямата част от обработката на информацията в момента се извършваше от програми на Кам. Те се занимаваха с изчисляване на ъгъла на полета и силата на тягата при движението им около двойната звезда по такъв начин, че „опашката“ им да остава встрани от притегателната ѝ сила. Трябваше да продължат на същия курс, докато навлязат във вътрешността на системата и достигнат орбитата на спътниците. Нататък работата щеше да свърши планетарната гравитация. Нищо кой знае колко трудно и неவிжданo досега. Стига да можеха да излязат живи от кратера.

Аду се опитваше да запази спокойствие. Черпеше утешение от мисълта, че ще може най-сетне да изпълни първостепенната задача, поставена му от неговия създател. Долу, в Царството на Безименните сили, щеше да разкрие планове на витаите. Единственият проблем си оставаше липсата на връзка. Аду искрено се надяваше, че ще намери на планетата отворена линия или спътникова връзка, за да прати информацията до своя създател. Но единствената мрежа, до която имаше достъп за момента, бе тази на кораба, а той скоро щеше да бъде разрушен — дори и пътниците да оцелеят.

Той можеше да оцелее — но на каква цена? Да бъде носен от безполезния Кам, докато нещо или някой го открие? И какво ще е то или той? Там долу нямаше нищо друго, освен камъни, вода и растения. Беше проверил веднага щом навлязоха в системата. Единственото

усещане за живот създаваха несекващите витайски предавания между техните кораби.

— Остави на Ерик да се погрижи за това — рече вечноприсъстващият в него Дориас. — Да не мислиш, че искам да те изгубя? Ти носиш в себе си всичко, което бих желал да узная.

Кам потрепери, внезапно доловил нещо. Аду побърза да съсредоточи вниманието си върху неговите действия. Мониторите засичаха покачване на температурата на корпуса. Кам не разбираше причината. Аду го избута встрани и отвори част от паметта му, за да провери какво става. Трябваше да го очакват. Намираха се във вражеска територия. Топлината се дължеше на лазерни прицели. Витайските спътници ги бяха засекли.

Аду чакаше, заслушан в предаванията, които Кам приемаше с ушите си. Ала витаите комуникираха помежду си на неразгадаем език. Лазерите продължаваха да ги следят, или по-точно да следят кометата, част от която бяха станали.

Дали спътниците можеха да мислят? Дали се опитваха да решат какво трябва да правят? Щяха ли да пратят съобщение до някой витайски кораб, или съществуваше стандартна процедура? Проследи всеки къс скала, който влиза в системата, и наблюдавай да не направи някоя глупост!

Аду знаеше, че всички тези въпроси са безсмислени. Нямахше никакъв начин да разбере дали спътниците са въоръжени. Облакът от кристали и прах около кометата създаваше твърде много смущения, за да може „Ю-Кенай“ да получава точна картина. Корабът можеше да определи само местоположението им, нищо повече.

Всъщност в момента възможностите му за намеса бяха напълно изчерпани. Курсът бе изчислен и зададен. Всякаква промяна под бдителните погледи на спътниците можеше да предизвика ответна реакция. „Ю-Кенай“ бе конструиран да бяга, а не да се бие. Заровен наполовина в ледена чаша, той бе напълно лишен от възможност да маневрира. Сами се бяха напъхали в клопката.

Кам настояваше да получи повече свобода, да настрои мониторите и да се увери, че данните, които получават, са достоверни. Искаше да повика Ерик Борн на мостика, да го осведоми за положението и да получи заповеди. Но Аду го принуди да не

предприема нищо. Капанът още не бе хлопнал. Отвън ги заобикаляше вакуум. Все още би могъл да измисли нещо.

Въпросът бе каква ще е реакцията на Дориас?

Ще го прати обратно при Ерик Борн? Невъзможно. Ще абсорбира обратно неговата личност? Може би — и тогава поне ще бъде част от нещо. Няма да е сам сред един страшен и непознат свят.

Кам продължаваше да го притиска, настоявайки да поеме управлението на андроида. Аду използва всичката си сила, за да го овладее.

— Сар Борн! — провикна се той. — Време е за предпазните средства!

На монитора в каюткомпанията се видя как двете фигури скочиха със завидна бързина. Арла побърза да се излегне в едно от пилотските кресла и Ерик я покри с противонатоващата мрежа. След това на свой ред се изтегна в креслото и се завърза.

Аду остави на Кам съвсем малко място в съзнанието си, колкото да следи корабните монитори. След това му нареди да извади аварийния радиомаяк от силоза под палубата. Оказа се стара конструкция, при това изглежда се нуждаеше от известен ремонт. Маякът бе предназначен да излъчва сигнали за помощ, ако нещо се случи с кораба. Разполагаше с огромна свободна памет и можеше да пропътува гигантски разстояния, макар и с ниска скорост. Би могъл да го отведе назад, към онези места, където щеше да чува гласове, да общува и да не изпитва самота. Щяха да го открият, след година, две или пет, но това едва ли имаше някакво значение.

Лазерите продължаваха да следят кораба, но не усилваха интензивността си. Имаше известно увеличение на информационния трафик между спътниците, но засега те поддържаха стария си курс и това изглежда успокояваше противника.

Наблюдаваха ги внимателно, но не предприемаха никакви действия. Засега.

Аду се опита да съсредоточи цялото внимание и сили на Кам върху предстоящата задача — да свали „Ю-Кенай“ на повърхността без особени поражения. Кам мислеше по-бавно от него, но познаваше добре кораба и имаше опит, натрупан с години. Леденият блок, в който се бяха скрили, щеше да погълне част от топлината при навлизане в атмосферата и Кам със сигурност щеше да насочва кораба по-точно от

Аду, а това сега бе най-важното. Трябваше да е сигурен, че е направил всичко възможно за живота на двамата на борда, тъй като съществуваше голяма вероятност отново да се срещне с Дориас. Освен това Аду носеше копия от всички данни, които Ерик бе успял да измъкне от витайските инфобанки. Дориас сигурно щеше да ги поиска.

„Ето заради това го правя. А не за да избягам от тишината.“

Кам прие заповедите безропотно. Това бе част от функцията му. След като Аду се увери, че веднага щом получи пълен контрол върху управлението на кораба Кам ще изстреля маяка, той му позволи да се прибере в отредения му ъгъл на съзнанието.

Маякът щеше да последва кораба в опашката на кометата заедно с огромно количество скални отломъци. По-късно, малко преди спускането в атмосферата, щеше да се освободи от нея, също като поне още дузина по-едри парчета. Аду отвори капака на маяка. Повдигна капачето върху китката на андроида, извади отвътре оптичния кабел и го пъхна в розетката на маяка. Като свърши, накара андроида отново да погледне към монитора. Ерик и Арла лежаха в креслата си, втренчили погледи в панорамната стена, с надежда, че ще видят поне малко от приземяването.

„Кам ще ги свали долу — рече си Аду и посегна към таблото. — Със сигурност. Вече не се нуждаят от мен. Не и на повърхността, където цари информационна тишина.“

Той внимателно прехвърли съзнанието си в маяка.

Арла си даваше сметка, че корабът трябва да осъществи много фина маневра, заобикаляйки Очите на Служителя в периферията на техния обсег, но засега на борда не се усещаше никакво движение. „Ю-Кенай“ сякаш бе увиснал в пространството. Цареше абсолютна тишина и всичко това бе много странно. Арла жадуваше да докосне опакото на ръката си и да прати поздрав на Безименните и техния Служител, но противонатоварващата мрежа я притискаше надолу. Изведнъж блещукащите звезди изчезнаха от екрана и на тяхно място се появи Царството.

— Прекалено ниско! — извика Ерик. — Аду! Прекалено ниско сме!

Арла едва успяваше да си държи очите отворени. „Сега ще умрем... сега ще умрем...“ — повтаряше си тя. Корабът се огласи от

тревожни сигнали. „Това е Стената на Света! Опазили ме Безименните сили! Ще се блъснем в Стената на Света!“

Корабът се килна на една страна и крясъкът секна напред гърлото ѝ. Отново се изправиха тъкмо когато осъзна, че тя не бе единствената, която крещеше.

Екранът показваше размазани кафяви и зелени петна. После изгасна, остана така няколко секунди, премигна и пак се озари в бледа светлина. Корпусът така се тресеше, че дори противонатоварващата мрежа скърцаше мъчително.

И тогава настъпи тишина и спокойствие. Нищо не помръдваше, освен гърдите ѝ, които се повдигаха трескаво.

По някое време Арла забеляза, че подът е наклонен на една страна. Коленете ѝ сочеха към тавана, а лявото ѝ ухо бе притиснато болезнено в облегалката. Един самотен алармен сигнал пропищя в продължение на няколко секунди, сетне и той утихна.

— Пристигнахме — обяви Ерик с неузнаваем глас.

— У дома сме — кимна Арла и започна да разкопчава мрежата. Тя опря крака в наклонения под и се надигна, като се придържаше за дръжките. Ерик също се изправи и пое към мостика.

— Аду! — извика той. — Как си? Никакъв отговор.

— Аду? — Ерик едва успя да се изкатери до отвора на каюткомпанията. Андройдът седеше неподвижно, положил ръце върху пулта за управление. Изглежда не забелязваше, че креслото му стои под неестествен ъгъл.

И тогава Ерик се досети.

— Кам? — попита той. Андройдът извъртя глава.

— Да, сар?

— Какво стана с Аду?

— Той ни е напуснал — обади се Арла. — Избягал е.

— Това е невъзможно! Дориас не би допуснал...

Арла успя да се закрепил на прага до него.

— Тази... личност не беше Дориас и ужасно се страхуваше да слезе с нас на планетата. Повече дори от теб, струва ми се. — Тя погледна угасналите монитори. — По-добре да излезем навън и да видим какво е положението.

Но Ерик не помръдваше.

— Кам — рече той, — какво стана с Адудориас?

— Адудориас се прехвърли на радиомаяка на „Ю-Кенай“ — докладва андроидът. — Маякът бе изстрелян в 15:04:10 корабно време.

За един кратък миг Арла си помисли, че Ерик ще падне. „Той е разчитал на това същество — осъзна тя. — Аду е бил неговата надежда, че ще намери обратния път. Също както и на този кораб.“

— Ако ми позволиш да ти напомня — побутна го тя, — мисля, че тук не сме в безопасност.

Ерик я погледна, сякаш не разбираше какво му говори. След това изведнъж се обърна и тръгна към шлюза.

— Кам, да излизаме.

Андроидът стана и го последва. Ерик стигна до шлюза и опря длан на скенера на стената. Люкът не се отвори. Ерик изруга през стиснати зъби и сграбчи валчестата дръжка.

— Кам, ръчно отваряне. Давай.

Андроидът също улови дръжката и двамата напрегнаха мишци. Дръжката се завъртя и люкът трудно се отвори навътре.

Ерик и Кам повториха процедурата и с външния люк. Арла усещаше, че губи търпение.

„Не забравяй, че за него са изминали десет години — припомни си тя. — Десет години, през които нито веднъж не е искал да се върне обратно.“

Щом отвориха външния люк изведнъж нахлу топъл и влажен въздух, богат на различни ухания и миризми. Заедно с него навлезе дразнещ гърлото дим и Арла се закашля. Не виждаше нищо друго, освен стелеца се пелена. Понечи да излезе, но Ерик я спря.

— Почакай...

Тя не му обърна внимание. Притиснала устата си с ръка, скочи върху димящия склон на кратера и се изкатери по него, като внимаваше да не го докосва с голи ръце.

Най-горе се озова на пясъчлив връх и забравила всякаква гордост, падна на колене. Когато след време дробовете ѝ се изчистиха от дима, тя се изправи и се огледа.

Бяха се приземили на брега на Мъртво море. Пясъкът по краката ѝ бе почти бял, в лицето я лъхна солен мирис. Тя засенчи очите си с ръка и се загледа към водата. От повърхността ѝ се надигаха мъгливи повлекла. Подухна вятър и вдигна едва забележими вълни. Освен лишеите, покриващи крайбрежните камъни, в морето не растеше нищо

друго. Безжизнената водна шир се простираше на осем мили в двете посоки и опираше в подножието на високи скали. Арла вдигна поглед към върховете им, но не различи там никакви постройки.

„Е, и това е нещо. По-добре, отколкото да се приземим край Първоград. Там сигурно щяха да ни убият.“

Тя примижа и разгледа внимателно очертанията на планината. Изглежда бяха близо до Разрушения каньон, защото в далечината се мержелееха Червените скали. Зад тях започваше клисурата, която стигаше до Теснопът.

Арла неволно се усмихна. Достатъчно бе да следват коритото на река Еел и тя щеше да ги отведе при Лифското тресавище. А излязат ли там, все ще намерят някой да им помогне.

— Който и да ни е приземил, справил се е отлично — отбеляза тя, когато Ерик застана до нея.

Той обаче гледаше към кораба. Носът му бе заровен в купчина от пепел и димящи въглени. През отворите в кратера вече пълзеше кална вода и изпълваше дъното. Крилата на „Ю-Кенай“ бяха обгорени и покрити с вдлъбнатини. По страните му се спускаха струйки от белезникава пяна. Изглеждаше като току-що татуирана Лишена.

Ерик стоеше неподвижно като статуя. По бузите му се стичаха сълзи, а на лицето му се четеше страх.

Арла съжали, че не знае какво да каже. Спомни си нощта, когато баща ѝ измъкна нея и сестрите ѝ от палатката малко преди да я отнесе калното свлачище. Спомни си грохота на кафявите вълни, които бяха унищожили в миг мъничкия им дом. Щеше ѝ се да му разкаже за онзи далечен момент, но все не намираше подходящите думи. Пред очите ѝ изникваха образите на Бурна вода и Малко око. Децата ѝ бяха може би само на един ден път оттук. Може би дори на няколко часа. Може би Нокът бе с тях. Може би тя все още бе негова жена и би могла да ги нарича свои деца. Може би Ерик щеше да разбере, че онова, което се случи между тях на кораба, не може да се сравнява с живота ѝ като майка и съпруга.

От всички тези мисли ѝ се зави свят и тя си пое въздух. Ерик най-сетне откъсна поглед от изранения корпус на „Ю-Кенай“ и го зарея към Стената на Света.

— Знаеш ли къде сме? Позабравил съм вече.

„Лъжеш, Ерик! Гледаш право към пътя за Първоград.“ Но не го каза.

— На брега на Мъртво море, откъм Теснопът. Това означава, че до Лифското тресавище е само няколко часа път. Там имам свои хора. Лишени — добави тя, за да поясни.

Той огледа изчистените си от белезите ръце.

— Сигурно ще бъде интересно, имайки предвид, че съм като двегодишно детенце.

— Може да е по-добре така. Тъкмо няма да правиш впечатление, когато намерим нашите хора.

Той отново погледна към кораба.

— Време е да тръгваме, Ерик. Ако витаите решат да ни търсят, първо ще се насочат към „Ю-Кенай“.

— Така е — призна той с дрезгав глас. — Кам, стабилизирай състоянието на кораба доколкото е възможно. Извърши необходимите поправки. А след това — той прокара ръка през косата си — ще чакаш разпореждания от мен.

— Разбрано, сар — отвърна андроидът. Стъпалата му почти не вдигаха шум в меката почва, докато се връщаше обратно на борда. Влезе вътре и веднага затвори външния люк.

— Готов съм — въздъхна Ерик.

— Чудесно! — Арла машинално провери дали кесията с камъните е на място и погледна отново към стената, за да се ориентира. — Да вървим.

Двамата се спуснаха рамо до рамо към брега и тръгнаха покрай дюните. Далече пред тях се чуваше бученето на реката. Малко покъсно, когато се изкачиха на един каменист хълм, отпред се показва криволичето корито на река Еел, която се разливаше в широка делта, преди да навлезе в Мъртво море. Арла погледна към Ерик, който не бе проговорил, откакто бяха тръгнали. Предпочиташе да не го заговаря, тъй като точно сега сигурно имаше нужда да остане насаме с мислите си. Погледът му бе втренчен, обърнат по-скоро навътре, отколкото към околния свят.

Тя го докосна леко и той я улови за ръката. Дори не я погледна, сякаш сега се уповаваше изцяло на нея. Имаше ли представа какво ѝ е? Арла не искаше да се развежда, нито да изгуби децата си, ала същевременно не можеше да го напусне.

Тя го поведе надолу по склона към брега на реката. Заради изобилието от прясна вода пейзажът около тях започна да се променя драстично. Само половин час по-късно навлязоха в затревена равнина, а бреговете на реката се скриха под гъста червено-кафява тръстика. Когато спряха, за да похапнат от пакета с неприкосновения запас, дори намериха сянка под короната на едно ниско дръвче.

— Зад ония хълмове ще стигнем тресавищата — посочи тя с ръка, след като поеха отново. — Жалко, че не знам кой сезон е. Предполагам, че е към края на лятото. Виж, рибата подскача във водата. А където има риба, там ще намерим и рибари.

— Арла... — прекъсна я той замислено, — какво имаше предвид, като каза, че е по-добре, дето нямам татуировки?

Арла неволно изопна лице. Подвоуми се преди да открие подходящите думи.

— Откакто теснопътци започнаха да помагат на Небесните, Учителите и Знатните се изплашиха. Изглежда решиха, че Небесните и Еретиците използват Лишените да им носят съобщения, да ги крият в тресавищата и да ги снабдяват с припаси и сведения. Вярно е, разбира се, макар донякъде, но го правеха за храна и дрехи и срещу дребно заплащане. Нали знаеш, Лишените са готови на всичко за грошове... — Тя се засмя горчиво. — А пък в закона се казва, че всеки Лишен е отговорен за това, което правят други Лишени. Позовавайки се на същия закон, Учителите започнаха да вземат от нас кръвен данък. Лишените се подплашиха. Вече никой не искаше да отива на служба при Учителите, особено в Теснопът. Говореше се също, че около града започнали да изчезват Учители... нощем, по време на буря, без никакви причини.

Ерик мълчеше. Изглежда не виждаше причини да се намесва. Оказа се, че Арла се ориентира чудесно. Веднага щом изкачиха билото на хълма пред тях се ширна долината на Лифските тресавища. Арла бе чула да разправят, че това е единственото равно място в цялото Царство, ако се изключеше Мъртво море. Но дори оттук се виждаше мрачният успокояващ масив на Стените на Света.

Тя се отправи към няколко ниски дръвчета. Трябваша им пръти, за да могат да намерят брод из тресавището. Жалко, че нямаше със себе си брадва или поне нож. Отчупи един клон и го подаде на Ерик.

— Благодаря — отвърна лаконично той. Арла не очакваше да чуе нещо повече, поне за момента.

Денят бе сравнително сух. Едри зелени мухи се носеха над водата. Почвата не беше прекалено влажна и хлъзгава. Арла се усмихна. Едно нещо им харесваше на Небесните — с техните обувки краката винаги оставаха сухи и топли.

Продължиха. Ерик не пристъпваше уверено, но Арла се стараеше да не забелязва. Чуваше го как шляпа из локвите зад нея. Имаше чувството, че точно сега не би приел добре каквато и да било проява на внимание. Какво пък — нали Знатните и Учителите са свикнали да ходят все по павирани пътища, нека сега малко се поизмъчи. Може да е за добре.

Постепенно топлият свеж въздух и движението на открито ѝ подеждаха ободряващо и тя започна да си подсвирква. Само след няколко дни ще види Тръстика, а може би и Следа. И майка си.

„Какво ли си мислят за постъпката ми? Нямам представа. А децата? — дъхът ѝ секна. — Ами ако вече съм разведена, тогава те няма да са вече мои деца, нито пък Нокът и Греда ще са там... — тя се опита да прогони неприятната мисъл и крадешком погледна към Ерик. — Зная, че децата ми са мои деца, и те също го знаят, а законите на Учителите да вървят зад Стените на Света! — Тя решително завъртя глава. — Пак взех да мисля за това. По-добре да се държа сякаш въобще не съм заминавала.“

Ерик се спъна, шляпна в поредната локва и изруга.

— Използвай пръчката — подсказа му тя. — Забивай я пред теб, за да провериш твърда ли е почвата. Сигурно ни чака още доста път. — Тя погледна към сенките на дърветата. Наближаваше пладне. — Ще трябва да ускорим крачка, ако не искаш да спим под някое дърво.

— Арла?

— Да? — Тя извърна очи към него. Беше спрял на едно място, затънал до колене в тръстики. От водата пред него се подаваше потъмняло дърво. Тя втренчи поглед. Не беше дърво. Приличаше на човешко рамо и... глава. Преглътна уплашено, благодарна за първи път за тежката, потискаща всичко друго миризма на тресавище. Заради нея не се усещаше вонята от трупното разлагане.

— Опазили ме Безименните...

Тялото изглежда беше на жена. Подутите ѝ ръце бяха покрити с татуировки на Необвързана. Ерик, който явно не се стресна от мъртвото тяло, се наведе и го преобърна. В началото Арла бе изненадана от спокойната му увереност, сетне си спомни, че като Учител вероятно бе свикнал да си има работа с мъртъвци. Тя погледна към лицето и извика уплашено.

— Познаваш ли я?

Арла кимна.

— Тя е... Небесна. Казва се... името ѝ е Кор. Тя ме отведе при... при... Какво ли е търсила тук?

— Не зная — Ерик отвърза подгизналата кесия от пояса на Кор. Бръкна с пръст и скъса шнурчето, с което бе пристегната. — Станало е поне преди два дни, каквато и да е била причината. Той изсипа съдържанието на кесията на дланта си. Вътре имаше диск преводач и шлифовано парче кварц.

Гърдите на Арла се свиха, сякаш някой я бе ударил с юмрук. Тя се пресегна и взе кварца. Беше тесен и издължен, с форма на светкавица.

— Следа... — изстена тя.

— Какво? — попита Ерик.

— Това е поименният камък на сестра ми. На Прекъснатата следа. — Тя отново втренчи поглед в трупа. — Ерик, какво търси камъкът на сестра ми у тази жена?

Арла трепереше. Не можеше да се овладее. Никоя Лишена не се разделя с камъните си. Поне докато не умре... Ерик положи ръце на раменете ѝ.

— Ще узнаем чак когато стигнем при вашите, Арла. Кор вече не може да ни каже нищо.

— Прав си, прав си — повтаряше Арла, притиснала длан към челото си. — Разбира се, че си прав. — Тя взе камъка и го пъкна в своята кесия, повтаряйки си, че трябва да се овладее.

— Арла — проговори Ерик, — възможно ли е... да го е направил някой Лишен?

Арла поклати глава.

— Ако беше някой от нашите, щеше да я погребее. И нямаше да остави камъка на Следа.

Той се приближи към нея и я прегърна. Едва сега Арла се разрида. Бяха се върнали, отново бяха в Царството, а той я докосваше, макар че не биваше. Тя беше Лишена. Арла понечи да се освободи от прегръдката му. Ръцете му увиснаха безпомощно и известно време двамата се гледаха, без да проговорят. Накрая той се наведе и взе своя прът.

— Да вървим закъдето сме тръгнали. Наистина не ми се ще да спя под някое дърво.

Арла кимна и го поведе.

Не след дълго зърна щръкнала от едно мочурище пръчка, на която бе усукана червена кърпа.

— Така бележим капаните — обясни му тя и посочи пръчката. — Точно това търсех. Сега остава да чакаме тук. Все някой ще дойде преди залез-слънце да провери за улов. — Тя огледа небето. — Може дори да не завали, докато ни отведат на сушина.

Тя се отпусна върху прегънатото стебло на едно дърво и се загърна в наметалото. Ерик неспокойно обикаляше около нея. Около голите му колене се бе събрал рояк от насекоми. Поне веднъж Арла се радваше, че не се опитва да я заговори.

Тръстиките вдясно се разтвориха. Между тях се показва грубо скован сал, управляван от момче с прът в ръка. Арла скочи на крака и размаха ръце.

— Ехей! Здравей, Малки братко! Момчето завъртя глава.

— Лельо Камък? — провикна се то, познало гласа ѝ.

— Пазач на желязо! — тя плесна с ръце. — Малки племеннико! Ела да ти видя личицето, момче!

Пазач на желязо загреба с удвоени сили, рискувайки във възбудата си да прекатури сала. Той стигна до брега, скочи и се затича към тях. Притисна се в обятията на Арла и започна да я налага нежно с юмручета, а в отговор получи същите ласки.

— Очи Гарисмитови! Пораснал си цяла стъпка и още! Кажи на леля си, но бързо, от колко време ме няма?

— Ама ти не знаеш ли?

— Предприех чудно пътуване, племеннико. Ще чуеш за това покъсно. А сега говори, инак ще те преметна през коляно и ще те нашляпам. — Тя го пусна и отстъпи назад. — Какво търсиш толкова далече от дома?

— Ти... ни напусна преди шест месеца, в Деня на Промяната. После дойдоха Небесните. Наложих се да се преместим. Сега сме при Прииждаща вода... — Момчето стрелна Ерик с очи. Тя забеляза, че Ерик си е нахлузил ръкавици.

— Той е Небесен, племеннико — побърза да го осведоми Арла. — Казва се Ерик Борн. Наричай го сар Борн. Този човек помогна на леля ти да се върне тук. Каж ми сега как смяташ, дали леля Камък в Стената ще бъде добре дошла в своя стар клан?

— Пазач на желязо смята, че ще бъде! — на момчешкото му лице разцъфна усмивка. — Той ще те отведе там незабавно. — Момчето погледна към водата. Салът бавно се носеше по течението. — Веднага щом си върне сала.

Пазач на желязо се втурна към брега, а Арла едва сподави смеха си.

— Това е добре — въздъхна тя. — Не се надявах да видя семейството си поне още няколко дни.

Оказа се, че Пазач на желязо работи доста умело с пръта. Арла остави управлението на него. В края на краищата това бе неговият сал, а и не би желала да накърнява по какъвто и да било начин гордостта на момчето. Думите му, че ще е добре дошла, ѝ поддействаха успокояващо. Но я безпокоеше мисълта какво може да са направили Небесните и Учителите, та кланът се е преместил. Ако нещо е станало с децата ѝ? Или с мъжа ѝ... с Нокът в греда. От друга страна Пазач на желязо не изглеждаше потиснат или натъжен, което би могло да означава...

Тя положи ръка на кесията. Изглежда никой не знаеше за Следа.

Момчето продължаваше крадешком да разглежда Ерик, който бе застанал в средата на сала с ръце в джобовете.

— Престани да се блещиш, племеннико — скастри го Арла. — Няма опасност да отлети, когато не гледаш към него.

Пазач на желязо се изчерви.

— Аз не исках... не мислех, че... Простете за неуважението, сар Борн.

— Няма нищо, млади човече. Няма нищо.

„Е, поне не е забравил възпитанието си“ — облекчено въздъхна Арла.

Още известно време плаваха сред тръстики и ниски дръвчета, докато накрая излязоха в един почистен от растенията канал. От едната

му страна върху подпори от бамбукови стебла бяха вдигнати къщи и там бяха всички, които познаваше.

— Ехей! — провикна се Пазач. — Татко!

Ковач на желязо, най-важният човек в клана, който освен това бе и грънчар, вдигна глава от пещта.

Арла размаха ръце, за да покаже татуировките си. Това бе преломният момент. Ако Ковач на желязо не я приеме...

— Сестрице! — извика той, хвърли щипците в пещта и се изправи.

Арла скочи на брега още преди Пазач да е опрял в него сала. Нейният зет я сграбчи в яките си ковашки ръце и завъртя.

— Знаех си, че ще си дойдеш. Колко пъти й казвах на жената! Знаех си аз!

Светът се изпълни с гласове, приятелски потупвания и нейното име. Камък в Стената. Камък в Стената! Лельо. Сестрице. Засмени лица. У дома, най-сетне у дома! Тя дори не забелязваше онези, които бяха останали в сенките на свои къщи и я наблюдаваха оттам.

И тогава чу една друга дума:

— Мамо!

Арла се извърна и изведнъж обятията ѝ се напълниха с деца. Бурна вода, едър и малко недодялан, което бе нормално за неговата възраст, досущ като баща си. Грета на покрива, дребен и жилест, здравенякът Сянка на хълм и красивата, красивата Айенай-Арла! Малко око.

— Дечицата ми! — Тя ги целуваше и прегръщаше наред. — Моите дечица!

— Камък в Стената!

„Нокът в гредата. Опазили ме Безименните сили!“

Арла преглътна. При вида на закръгленото му лице и набитото, привикнало към работа тяло, я изпълниха спомени. Бяха израсли заедно и съвсем естествено накрая родителите им ги отведоха в Храма, за да свържат живота си. Той построи къщата, тя направи огнището и подреди леглата. Бяха се карали за разни неща, дори си бяха разменяли удари, но той бе държал ръката ѝ през всичките седем раждания и я бе изслушвал внимателно, когато му разказваше онова, което знаеше за камъните. Беше ходил с други жени, а тя бе излизала с други мъже, но децата бяха от него, каквото и да говореше Учителят.

— Ти каза, че може и да не се върнеш. — Гласът му не се бе променил. Кънтеше като гръмотевица.

— Не знаех какво ме чака. Не знаех какво ще стане.

Те се спогледаха. Арла почувства, че гърлото ѝ се свива. Нокът пристъпи от крак на крак.

— Мястото ти е далеч от моя дом. Ти вече не си кръв от моята кръв.

Официалният израз за развод и лишаване от наследство.

— Така е по-добре — рече тя. Знаеше, че е истина, макар да не го искаше.

— Това са децата на жена ми — натърти той. „О, не! Минали са само шест месеца...“

— Кой? — Арла не позна гласа си.

— Клон в реката.

„Разбира се!“ Тя сведе глава. След нейното семейство родът на Клон имаше най-силен глас в клана. Нокът се бе постарал да не изгуби положение.

— Не! — извика Малко око и се вкопчи в крака на Арла. — Мамо!

„Те са мои деца!“ — идеше ѝ да изкрещи. Но Нокът бе останал, а тя бе заминала. Беше нарушила закона, беше прокълната от Учителите, обявена за еретичка — списъкът с престъпленията ѝ бе дълъг. Беше изгубила децата си още преди да премине през Стената на Света.

Така бе по-добре. Чакаше я толкова много работа. Не можеше да остане тук. Не можеше да е тяхна майка. Никога вече. Знаеше го още когато бе тръгнала.

— Прибирайте се вкъщи, деца — подкани ги Нокът.

— Не искам! — извика отново Малко око.

— Тихо — Арла положи ръка на главата на дъщеря си... на дъщерята на Клон. — Баща ти е прав. Вървете си у дома, всичките. Да не искате да заприличате на обезумели волове? Хайде, тръгвайте.

Едно по едно те се отделиха от нея и поеха бавно към къщи. Бурна вода непрестанно се обръщаше, стиснал ръчичката на Малко око. Нокът ѝ обърна гръб и тръгна последен.

— Всеки знае на кого са тези деца — прогърмя гласът на Ковач зад нея.

— Те са на Нокът в гредата и Клон в реката — отвърна му тя. — Ковач, коя е къщата на мама? Тя сигурно вече е чула глъчката.

— Майка ти е при Чаши и Факла. — Той посочи към най-далечната къща.

— Сигурно искаш да се видиш с нея насаме. — Гласът на Ерик я стресна и тя подскочи. Беше забравила за него.

— Ковач, това е Ерик Борн. Викай му Ерик. Той е Небесен и аз гарантирам за него. Бъди добър, намери му място край огъня. — Тя безпомощно разпери ръце. — Аз няма къде да го поканя.

— Добре си дошъл при нас, Небесни човече — от мое име, на жена ми и на сестра ми. — Ковач протегна ръка. Ерик погледна за миг към татуировките, преди да я стисне.

— Ще се погрижиш за него, нали, Ковач? — попита тя, нетърпелива да види майка си.

Затича се по пътеката и скоро стигна до къщата. Майка й Очи над Стената вече стоеше на прага. Беше сбръчкана, почти ослепяла, прегърбена като изсъхнало дръвче. Почти не можеше да се движи без чужда помощ. В клана често се шегуваха, че Безименните сили забравили името й и затова не можели да я призват.

— Здравей, мамо — Арла коленичи пред стълбите.

— Стори ми се, че чух гласа ти — отвърна Очи над Стената. Нейният глас бе като поскърцване на разклащани от вятъра клони. — Е?

— Е... какво, мамо?

— Още ли са у теб?

— Разбира се. „Трябваше да се досетя.“

— В такъв случай добре дошла у дома, дъще.

Заля я вълна на облекчение. Тя сграбчи напуканата ръка на майка си и почувства силата, която още се спотайваше в нея.

— Не бях сигурна...

— А трябваше да бъдеш. — Очи над Стената се освободи от ръката й. — Докато камъните са у теб, знай, че изпълняваш волята на Безименните, каквото и да казват Учителите. Камъните не биха позволили да бъдат използвани от Ауноранте Сангх. И докато служиш на Безименните, ти си оставаш моя дъщеря.

Арла поклати глава. Вярата на Очи над Стената бе солидна и непоклатима като Стената на Света. Нямахше сила, която да я разруши.

Дори да се опита да ѝ разкаже за онова, което бе видяла на другите планети, майка ѝ щеше да я сметне за полудяла. Щеше да я изслуша, може би даже да разбере част от казаното, но думите на Арла щяха да се плъзнат по нея като вода върху омазнена кожа.

— Ауноранте Сангх дойдоха, дъще — продължи Очи над Стената. — Те се представят за Безименните и глупаците от Храмовете са готови да им вярват.

Арла я изслуша с нарастващ ужас, докато майка ѝ разказваше за появата на Рудолантските витаи.

— Опазили ме Безименните! — зашепна тя. — Не мислех, че ще имат смелостта.

— Не губи кураж, дъще. Трябва само да почакаме търпеливо, докато Безименните ни пратят своя Служител, както са сторили с предците ни.

Арла прехапа устни. Майка ѝ продължаваше да вижда света през призмата на Словата и колкото и да бе странно, миروгледът ѝ бе правилен. Дали пък точно в това не се криеше силата на древното пророчество?

— Мамо, аз мисля, че те вече са го сторили — произнесе неочаквано тя. След това ѝ разказа за Ерик Борн.

Очи над Стената попиваше думите ѝ като пясък вода.

— Да. Да. Трябва да е така. Е, в такъв случай ти ще си неговият водач.

„Не зная дали мога да стигна толкова далеч.“ Но Арла склони глава и докосна татуировките на ръцете си.

— Мамо... — поде внимателно тя, — къде е... Следа?

— Пратих я при Небесните — отвърна майка ѝ. — Надявахме се да те намери. — Незрящите ѝ очи се извърнаха към блатата. — Няма да е доволна, че си се върнала у дома преди нея.

Арла бръкна в кесията си, извади камъка на Следа и го положи в шепата на майка си. Пръстите на Очи над Стената се сключиха около него и бръчките на лицето ѝ се задълбочиха.

Арла задъхано ѝ разказа как са го открили.

— Камък в Стената дена Арла Родена от Черната Стена — рече майка ѝ. — Ето какво ще ти възложи — да откриеш как сестра ти е изгубила името си.

— Мамо... не зная дали ще мога...

— Ще можеш — прекъсна я решително Очи над Стената. — Трябва да знаеш дали Прекъснатата следа дена Разкъсани облаци все още ми е дъщеря.

— Мамо! — извика Арла. — Следа сигурно е мъртва! Царството е нападнато от Небесни, които искат да използват децата ни, НАШИТЕ ДЕЦА, като опитни животинки, а ти се безпокоиш единствено дали Следа е останала вярна на Словата, преди да я убият!

— Говориш сякаш е нещо маловажно. Нима дъщеря ми се съмнява в думите ми?

„Да! Да! Видях света отвъд Стената! Чух какво говорят Небесните! Има толкова много неща! Какво значение има как точно е умряла Следа? Не мога!“

— Не, мамо — рече тя и се изправи. — Дъщеря ти не се съмнява.

— Дъщеря ми трябва да си почине — рече майка ѝ. — Тя е уморена, а я чака още много работа.

— Да, мамо.

Арла се обърна и бавно тръгна по пътеката. Почти не виждаше накъде върви.

— Камък в Стената!

Тя машинално вдигна глава. На пътя ѝ бе застанала Клон в реката, скръстила на гърди мършавите си ръце.

— Добра среща, братовчедке — произнесе уморено Арла. „Махни се от пътя ми, жено! Търпението ми се изчерпа.“

— Не е добра — отвърна мрачно Клон. — Как смееш да предявяваш претенции към децата ми? И то открито? За подобно оскърбление трябва да поискам камъните и главата ти!

Арла извърна глава.

— Не съм предявявала никакви претенции. Попитай останалите.

— Тогава защо децата ми плачат, че истинската им майка се била върнала? — извика Клон. — Ти не си им майка! Ти нямаш нито деца, нито съпруг! Ти си нищо! Аз съм жена на Нокът в гредата и майка на четири живи деца! А ти искаш да ми ги откраднеш! Очаквам извинение. Посред бял ден и пред всички!

Арла замахна и я зашлеви през лицето.

— Наричаш ме крадец! Ти си тази, която ми ги открадна! Открадна мъжа ми, открадна децата! Ах, ти, ялова, безлична, безчувствена... — Тя млькна. Беше заслепена. Не можеше да мисли.

Гневът бушуваше като буря из главата ѝ. Нека я чуят всички, не я беше грижа. — Не си достойна дори за татуировките на Лишена!

Арла я заобиколи и продължи из тръстиките, сляпа като майка си. Блъсна се в стената на една колиба, подхлъзна се в калта... сетне нечия ръка я докосна. Ерик Борн ѝ помагаше да се изправи.

— Ела, Арла — рече ѝ той на езика на Небесните. — Днес отиде твърде далеч.

„Не — прошепна си тя. — Дори не съм стигнала още.“

Клон в реката наблюдаваше как Небесният отвежда Арла. Бузата ѝ смъдеше от плесницата.

Тази жена си оставаше еретичка. Семейството ѝ държеше шепа блестящи камъчета, над които нямаха никакви права, но заради тях целият клан им се прекланяше, сякаш са крале. Клон бе взела Нокът в гредата в присъствието на Учителите и четирите му деца бяха станали нейни, ала хората продължаваха да шепнат зад гърба ѝ и да я изслушват с видима неохота, когато тя вземаше думата. Тя беше майка на четири деца! Четири здрави дечица! Но само защото си нямаше красиви камъчета и не беше Арла Родена от Черната стена с нейните еретични идеи, никой не ѝ обръщаше внимание.

Но ето че Небесните бяха превзели Теснопът и само Безименните знаеха какво още ще направят. Ако позволят на тази жена, на тази еретичка, да остане тук, колко още неприятности ще сътвори и колко проблеми ще създаде? И какви ли злочестини щяха да се стоварят върху главиците на нейните деца?

Може би ще е най-добре да се върне при своите господари? Сега те са истинската сила, докато не се появят Безименните. Да, по-добре ще е Камък в Стената да иде при тях, отколкото да остане в клана. Най-вече за децата.

Клон в реката докосна татуировките върху ръцете си и се отправи с решителна стъпка към Теснопът.

„Небесните ще отведат Камък в Стената и този път няма да ни я върнат. Този път децата ми ще си останат мои деца.“

15.

ПЕТИ ПОСТ, ПЪРВО ПОДРАЗДЕЛЕНИЕ, РОДНАТА ЗЕМЯ, 09:15:25 МЕСТНО ВРЕМЕ

„Може би няма да доживеем да видим края, жалко, че вероятно децата ни ще го видят.“

Откъс от „Началото на Бягството“, таен исторически архив на Рудолантските витаи

— Приближаваме се към Първо подразделение — докладва Панеир от мястото си при пулта за управление.

Авир почувства, че я обхваща неочаквана вълна на облекчение. Сигурно бяха на не повече от двацет минути от базата. Когато пристигнат, ще може да докладва на Комитета за откритията под купола на Обединителите и да получи разпореждания относно пленника. Освен това ще може да си свали скафандъра. Шлемът и ръкавиците бяха оставени на седалката до нея, но все още носеше тежкия и неудобен скафандър. Тя се огледа. Помощниците до един си бяха нахлузили шлемовете и ръкавиците. Не можеше да си представи как издържат. Вероятно се дължеше на професионална дисциплина плюс факта, че Панеир ги наблюдаваше. Бяха оставили трима Помощници при базата, които сигурно си бяха смъкнали шлемовете веднага щом транспортното средство се бе отдалечило.

Всички страдаха от последствията на продължителното изтощение. Вече петнайсет часа не бяха мигвали. Нал прехвърляше данните от капсулата на артефакта в един портативен терминал. Прекъснатата следа продължаваше да се бори с коланите, с които я бяха

завързали. Нал предпочиташе да не я упояват — и без това в момента се намирала в достатъчно объркано състояние. През няколко минути главата ѝ се извиваше назад или настрани, сякаш бе зърнала нещо ужасно и се опитваше да отклони поглед от него. Вероятно я измъчваха халюцинации. Нал използваше времето, за да натрупа достатъчно базови данни за физиологичните ѝ особености. ТРЯС!

Внезапният шум долетя откъм тавана и транспортърът се разлюля. Авир сграбчи с две ръце облегалките.

— Пригответи се за атака! — извика Панаир.

През предния прозорец се виждаше тясна улица между надвиснали сгради, затворена от барикада. Охранителите разкопчаха коланите и повдигнаха капаците на страничните люкове.

Артефактите ги замеряха с камъни и размахваха над главите си прашки. Няколко по-едри камъка удариха предното стъкло, но дори не можаха да пропукаат силиката. ТРЯС!

Машината се разлюля отново. Авир предположи, че артефактите са успели да монтират нещо като катапулт върху някой покрив.

Обединителят се захили.

— Изглежда не всички ви се радват — подметна той.

Ревът на двигателя се усили и Панаир заби носа на машината в барикадата. Отвън се чу пукот и шум от търкалящи се камъни. Машината отново се разлюля.

— Приближават артефакти! — извика заместникът на Панаир.

Авир вече чуваше виковете им. Приглушени удари от камъни и сопи тресяха стените на транспортъра. Ръцете я заболяха от силното стискане на облегалките.

Панаир превключи на по-ниска скорост. Предните колела забоксуваха, отдолу се чу стържене и машината се наклони на една страна. Нал изруга.

— Системният контрол показва, че е счупена задната дясна ос — докладва Първият помощник. — Авторемонтът е невъз...

Двигателят внезапно угасна.

— Кръв на моите предци! — повдигна глава Нал. — Сигурно имат телекинетик отвън...

Авир имаше усещането, че се задушавя. Панаир я погледна.

— Възложител, вие сте старши тук, но от мен се иска да ви върна обратно в базата.

Авир едва забележимо кимна с глава. Ивали дишаше тежко, забравил за статута си на Пратеник.

— Кул, Мартханат, Янаич, Ханат — изреди Панеир. — Осигурете периметъра. Оан, двамата с теб ще се заемем с ремонта.

Първите двама Помощници окачиха на раменете си бутилки, подобни на кислородните, и провериха дали са скачени шланговете. Следващите извадиха от един сандък монтиран върху триножник лазер и акумулатори. Авир отвори уста и я затвори, без да каже нищо. Оръжията щяха да повредят непоправимо голяма част от артефактите отвън, но тя вече бе дала разрешение и не можеше да отменя заповедта си.

През един от илюминаторите Авир зърна Сребрина. Кралят артефакт яздеше едър бивол на опашката на щурмуващата ги тълпа. Устата ѝ се отваряше и затваряше, но беше твърде далеч, за да долови виковете ѝ. Очевидно все още разполагаше със значителна власт над артефактите. Авир се зачуди за миг какви мотиви я движат в този момент. Едва ли се надяваше на победа. Вероятно действаше под въздействие на страха.

Артефактите атакуваха дружно машината. Върху стените отново се посипаха камъни и удари. Виковете им се усилваха.

Панеир и хората му не им обръщаха внимание. Те застанаха в задната част на транспортъора и отместиха встрани седалките и капсулата с артефакта. Оан повдигна капака, а Панеир се провеси през отвора и започна да поправя оста.

Групата, която отговаряше за обезопасяването на периметъра, дръпна лявата странична врата и изскочи навън в плътна формация. Изненадани, артефактите отстъпиха назад и освободиха на Помощниците достатъчно място, за да могат да разгънат оръжията си и да открият огън.

Бликна плътна струя от зелена пяна, твърде тежка, за да я разпръсква дори силният вятър. Тя попадна върху първите редове на артефактите, които панически побягнаха назад и опитваха да се освободят от нея. Уцелените биволи нададоха мъчителни стенания и рухнаха на земята, изхвърляйки ездачите си встрани.

Пяната бе синтезирана за борба с войнстващи тълпи по поръчка на няколко галактически правителства. Тя не поразяваше смъртоносно артефактите, а само предизвикваше неистов сърбеж и вонеше

нетърпимо. Настъпи паническо отстъпление. Артефактите се бутеха, събаряха и прескачаха, глухи за командите на своите военачалници и на краля. ТРЯС!

Тежък заоблен камък тупна наред охранителната група, претърколи се, блъсна транспортъора и го отмести встрани. Авир, Ивали и Нал се вкопчиха в седалките си. Отвън Помощниците се бяха разпръснали. Един от тях тъкмо се изправяше, но вторият лежеше неподвижно, целият опръскан в кръв, вероятно мъртъв. Интеркомът се изпълни с писъци.

— Ауноранте Сангх изобщо не са мъртви — промърмори Ивали на Езика на праведните, за да не може Обединителят да го разбере.

— Стрелба по катапулта! — нареди Панеир. — Смъртоносен заряд.

Откъм интеркома долетяха нови звуци. Зад барикадата охранителите на Панеир се бяха сблъскали с войниците на Сребрина. Използвайки транспортъора като прикритие, част от тях стреляха към един от покривите. Виждаха се ярките отблясъци на лазерите им, последвани от болезнени викове. Някои от артефактите се опитаха да избягат, други се втурнаха към машината под нови фонтани от пяна. От далечината долетя поредният залп от камъни. Помощниците извърнаха лазерите към новата цел и отново откриха огън. После двигателят изрева с възобновена сила.

— Отстъпваме! — извика Панеир и се хвърли към седалката при пулта за управление. — Заеми местата!

Авир осъзна, че втората заповед е за пътниците. Тя побърза да се върне на седалката и си сложи колана. Страничната врата се отвори и двама Помощници се изтърколиха вътре. Вратата се затвори и машината подскочи напред. Колелата стъпиха на останките от барикадата и носът на транспортъора се повдигна. Отгоре продължаваха да се сипят камъни. Сребрина яростно размахваше тоягата си, докато преминаха недалеч от нея, но на лицето ѝ бе изписан безсилен гняв.

„Тя ще опита отново — рече си Авир. — Защото е Ауноранте Сангх. Колко ли още има като нея? Как ще ги разпознаем? Как да отделим едните от другите? А ние сами се напъхахме сред тях...“

Страхът ѝ се усилваше. Опита се да го прогони, да си внуши, че е срамно да се бои в такъв момент, но не постигна нищо.

— Имаме ли връзка с базата? — обърна се към Паниер.

— Все още, Възложител — рече той. — Ситуацията е под контрол.

Приближаваха се към незавършената база. Тук наистина обстановката бе по-спокойна. В средата на площада се издигаше сребристият корпус на совалката, която приличаше на паднала звезда. Пред стълбата ѝ бяха коленичили само няколко артефакта, останалите се бяха струпали в подножието на близката сграда.

Веднага щом Паниер спря машината Авир скочи и отвори задната врата. Сети се, че шлемът и ръкавиците ѝ са някъде на пода, но не се върна да ги вземе. Спусна се по платформата и изтича към Храма. Ивали я следваше на крачка.

Авир вече си даваше сметка, че са допуснали грешка. Бяха сметнали, че всички артефакти са объркани и изплашени. Беше вярно само за някои от тях и онези, които бяха творение на Предците, трябваше да бъдат опазени. Но имаше и такива с позорна кръв и те подлежаха на изстребление, както и потомството им.

Авир се насочи право към комуникационния терминал. Останките на охранителната група бяха свалили транспортната капсула с Прекъснатата следа и я тътреха зад нея. Внесоха я вътре и я поставиха до празния резервоар на Нал и Обединителят оглеждаше цялата тази активност със зяпнала от почуда уста.

Авир реши, че сега не е моментът да се занимава с него. Първо трябваше спешно да се свърже с някой, на когото да каже за Ауноранте Сангх. Да предупреди, че войната с тях изглежда е започнала отново. И да получи инструкции.

Зад комуникационния пулт бе поставен резервният предавател, който бе портативен. Авир го вдигна и се отправи към дъното на Храма, като се стараше да не обръща внимание на следващите я погледи.

Тук бяха разположени жилищният отсек и кухнята. Всъщност това бяха тесни ниши, изолирани от централното помещение със завеси. Между тях бе оставено неголямо празно пространство, а на пода имаше отвор с каменни стъпала. Авир предпазливо се спусна по стъпалата, изтрити от времето и краката на онези, които ги бяха използвали.

Подземиата не бяха издълбани от Предците, а прокопани с упорит изнурителен труд от артефактите. Тук имаше цяла редица килии, залостени с масивни дървени врати, на всяка от които висеше тежък катинар.

Килиите бяха натъпкани с книги. Едни съдържаха неразгадаеми писания относно местната религия и история, но останалите бяха родословни дървета. Защото артефактите може да бяха забравили много неща, но нито за миг не бяха преставали да се съмняват, че са били развъждани с конкретни функции. Дори намесата на Ауноранте Сангх не им бе попречила да съхранят и опазят творението на своите създатели.

Окачените от витаите лампи мъждукаха с бледа призрачна светлина. Единственият звук бе гласът на един от Историците, който каталогизираше някаква книга в една от килиите.

Авир избра празна килия и се настани между древните книги. Постава предавателя върху рафта и се надвеси над него. Би могла да го направи и горе, разбира се, но тук бе тихо и можеше да се съсредоточи. Тя отвори линия към терминала на Комитета. Сега, след като Възвръщането бе започнало, на всяка от линиите отговаряше Свидетел. Нито една дума, разменена между Родната земя и Възвръщателния комитет, не трябваше да бъде изгубена.

— Добро утро и също Добър ви ден, Възложител Авир — поздрави Свидетелят, когато екранът се проясни. Картината бе добра въпреки разстоянието.

— Имам съобщение от първостепенна важност — заяви Авир. — Трябва спешно да разговарям с Комитета.

Свидетелят се вцепени, но за толкова кратко, че Авир не бе сигурна дали не е плод на въображението ѝ. „Не, аз го стреснах.“

Успя само да види как ръката му се премества към пулта и картината се смени.

Върху плоския екран Възвръщателният комитет изглеждаше някак смален и незначителен. Беше се изправяла пред него стотици пъти, но винаги заобиколена от съответните проекции, в залата в Стотното ядро. От разстоянието, на което се намираше сега, дори Свидетелите с техните насочени към екрана камери изглеждаха някак нелепо.

— Съобщили сте, че трябва да се срещнете спешно с нас, Възложител Авир — произнесе Главният посредник. — Комитетът очаква изявлението ви.

Авир се поколеба. Предпочиташе членовете на Комитета да са край нея, да чуват виковете на артефактите отвън, да почувстват гнева и отчаянието им, да разберат, че е била пролята витайска кръв. Да усетят отблизо чудесата, пред които са се изправили. Тя заговори, но знаеше, че няма да успее да предаде нищо, освен собственото си възмущение. Когато приключи, последва напрегната тишина. Колкото и да е странно, това я успокои. Беше знак, че е успяла да им предаде тревогата си.

Пръв заговори един от Старшите Инженери по знак на Главния посредник.

— Възложителят има ли някакво предложение за евентуални действия?

— Имам — отвърна бавно Авир. — Но никак не е приятно.

— И какво е то?

— Вие всички знаете — заговори тя, — че бе взето решение при пристигането си тук да влезем в ролята на определени индивиди, които артефактите са приели за свои идоли поради липса на подробни напътствия от страна на Предците. Идолите, така наречените „Безименни сили“, представляват всемогъща и всеобхватна институция, грижат се за реда и смазват всякакви наченки на съпротива срещу установения порядък.

Сега вече Авир усещаше, че е приковала върху себе си вниманието на целия Комитет. Колкото и да беше изморена, това ѝ даде нови сили и ѝ напомни за важното положение, което заемаше. Когато продължи, гласът ѝ бе значително поукрепнал.

— Ето защо, ако решим, че ще продължаваме да се представяме за тези „идоли“, първо трябва да неутрализираме всякакви опити за съпротива. Налага се да унищожим цял град.

Сега вече тишината бе абсолютна. Представителите шепнеха в собствените си интеркоми или местеха пръсти върху пултовете пред себе си, събирайки информация в подкрепа и срещу удара, който тя предлагаше. Авир изчакваше търпеливо.

Един Историк даде знак, че иска да говори.

— Какъв е броят на артефактите в Теснопът? — попита той.

— Приблизително четири хиляди.

— А какво е общото население?

— Четири милиона.

Авир си даваше сметка, че току-що бе произнесла смъртната присъда на всички жители на Теснопът и околностите му. Някаква част от нея все още настояваше да си вземе думите обратно. За един кратък миг дори бе готова да съобщи на Главния Посредник, че е размислила. Четири хиляди творения на Предците бяха твърде висока цена, за да бъдат елиминирани криещите се между тях стотина Ауноранте Сангх. Едното не оправдаваше другото и тя го осъзнаваше. Но Възвръщателният процес трябваше да продължи. Налагаше се възможно най-бързо да поемат управлението над всички останали артефакти, за да си осигурят достъп до сърцето на Родната земя. Това бе далеч по-важно от безопасността на малцина артефакти с техните изплашени очи и спотаен в душите гняв. Авир обаче знаеше, че все още не е привършила с доклада.

— Главен Посредник? — рече тя.

— Възложител? — Главният Посредник активира сигнала й.

— Бих искала да отправя една молба към Комитета.

— Слушаме ви, Възложител.

— Моля да бъде преместена в незаселените райони на Родната земя. Ако ми позволите да посоча мястото на следващото си назначение, бих предпочела да помагам в изучаването, картографирането и анализа на подземния комплекс. Освен това, бих желала да предложа... — Тя прехапа устни в търсене на най-точния израз. — ... да бъде максимално ограничен контактът между витаите и артефактите. Нека с това се занимават само Пратениците, които имат опит в работа с чужденци.

Последва нова пауза.

— Съществуват ли психологически пречки при работата ви, Възложител? — попита накрая Посредникът.

— Да, Главен Посредник. — Авир почувства, че след признанието от плещите й пада тежест. „Страх, омраза, кръв, писъци. Всичко това са психологически пречки.“

— Благодаря за изявлението! — Главният Посредник едва забележимо се поклони при тези думи. — Моля, изпратете подробен доклад до Комитета. Ще се върнете в Стотното ядро, за да изчакате

решението на Възвръщателния комитет. Лично моето мнение е, че молбата ви е мотивирана и разумна.

— Благодаря ви, Главен Посредник.

— След края на тази среща ще бъде изпратена заповед за вашето и на взетия от вас артефакт транспортиране.

Авир на свой ред се поклони към екрана и връзката беше прекъсната. Още известно време остана втренчена в монитора. Спомни си представите си за Родната земя, преди да пристигне тук. Виждаше я като зелен и красив свят, чиито обитатели ги очакват с радост и нетърпение. Представяше си как работи неуморно и всеотдайно и как всяка нова задача изпълва съществуването ѝ с радост и щастие.

„Може би ще е така, когато отново се върна — помисли си тя, изпълнена с надежда. — Може би...“

— Мамо?

Арла се размърда под завивките.

— Отивай да спиш, Малко око.

— Моля те, мамо! — Една тъничка ръка я побутна по рамото.

Арла отвори очи и откри, че дъщеря ѝ е коленичила до нея, а на лицето ѝ се чете тревога. Тя се пресегна и я погали по бузата. После изведнъж си спомни всичко, което се бе случило през последните дни, и се надигна. Зад чергилото прозираше дневна светлина. Ерик все още спеше, но останалите легла бяха празни. Бяха ги оставили да спят и през деня.

— Малко око, какво правиш тук? — попита Арла, без да си дава труда да снишава глас. Ерик изпъшка, обърна се към тях и премигна с натежали клепачи.

— Бурна вода е изчезнал — отвърна Малко око. — Не се прибра у дома снощи. Нокът в гредата се кълне, че не знае къде е, и твоята малка дъщеря е много уплашена...

Изведнъж Малко око избухна в сълзи.

— Отвели са го Небесните! Малко око е сигурна в това!

Арла я дръпна в прегръдките си. Малко око зарови нос в гърдите ѝ и отново се разрида. Ерик ги гледаше объркано. Арла се изправи, без да пуска дъщеря си, и повдигна чергилото. Беше късна утрин,

въглените в огнището бяха загаснали. Всички членове на клана отдавна се бяха захванали с ежедневните си задължения — щавене на кожи, почистване на змиорки, сечене на тръстика и всякакви други безсмислени и изнурителни занимания, които им помагаха да оцелеят.

— Ела, Малко око — рече Арла. — Отведи ме при баща ти.

Малко око избърса сълзите си, улови я с дребната си ръчичка и я поведе по пътеката между къщите. Арла забеляза, че Ерик ги следва на няколко крачки.

Откриха Нокът в един вир, където събираше на снопове отрязаната тръстика. Помагаха му Греда на покрива и Сянка на хълм, нахлузили високи ботуши. По-късно щяха да използват тръстиката, за да плетат кошници, матраци и дори покриви.

Синовете ѝ веднага вдигнаха глави, но не и Нокът. Сигурно ги беше забелязал, защото изсумтя шумно, но продължи работата си. Накрая, когато всички спряха и го загледаха, той се изправи.

— Е? — попита.

— Нашата... — поде Арла, но се поправи. — Дъщеря ти дойде при мен разплакана и ми каза, че брат ѝ е изчезнал. Какво става, Нокът в гредата?

Нокът зашляпа из тръстиките и излезе на брега.

— Не е твоя работа къде е един или друг член на моето семейство — изръмжа той.

— Но би трябвало да е твоя работа. — Арла скръсти ръце. — Или поне на жена ти. Къде е добрата Клон в реката, Нокът? — попита тя с повече горчивина, отколкото би искала.

— Арла — Ерик застана до нея, — не е нужно да...

— Излизайте! Излизайте! — долетя в този момент гласът на Ковач на желязо, придружен от звънтене на метал. — Излизайте всички!

— Опазили ме Безименните сили! — прошепна Арла. Нокът вече тичаше по посока към селото и синовете му го следваха като сенки.

— Какво има сега? — попита Ерик.

— Това е сигнал за тревога — обясни Арла и вдигна на ръце Малко око, после се затича след Нокът.

— Излизайте! Излизайте! — продължаваше да ускорява темпото на ударите Ковач.

По-голямата част от хората в клана вече се бяха струпали в средата на селото, когато Арла и Ерик се появиха. Подпряна на ръката на Пазач на желязо, Очи над Стената куцукаше към Ковач. Арла остави Малко око при братята ѝ и си запробива път през тълпата.

Ковач не беше сам. На земята пред него седеше Бурна вода. Беше гологлав и ръката му бе превързана. Арла забеляза, че по китката му се стича кръв.

— Какво е станало с теб? — попита тя, коленичи до него и повдигна превръзката от ръката му. Отдолу зейна дълбока рана.

— Някой да донесе гореща вода! — извика Арла. Лицето на Бурна вода бе бледо като платно.

— Вчера Клон в реката напусна клана — заразказва Бурна вода с нисък и пресипнал глас. — Бурна вода я проследи. Тя отиде право при войниците в Теснопът. Сега ги води насам. Бурна вода смята, че с тях има и един Небесен. — Той направи пауза и преглътна. — Докато Бурна вода тичаше насам, един войник го пресрещна и удари.

— Опазили ме Безименните сили! — извика някой от тълпата.

Настъпи суматоха. Някои от присъстващите побягнаха назад, но Арла не им обърна внимание. Трябваше ѝ чиста превръзка, вода и...

Ерик коленичи до нея.

— Остави на мен — рече той тихо и взе ръката на Бурна вода в своята. — Колко далеч оттук са? — попита той, докато опипваше с пръсти ръбовете на раната.

— На два часа, може би по-малко.

— Добре си се справил, Бурна вода. Сега стой мирно. Той докосна с длан раната и Арла се досети какво смята да направи пред погледите на цялото село. Бурна вода изпъшка и се вцепени. Арла го сграбчи за рамото, за да не мърда. Ерик започна да диша учестено. След малко вдигна ръка. От раната нямаше и следа. Той се олюля.

— Учител ли си? — извика учудено Ковач на желязо. Арла пусна рамото на Бурна вода и се изправи пред него.

— Аз гарантирах за Ерик и не желая да чуя една дума срещу него — рече тя достатъчно силно, за да я чуе целият клан. — Нито една думичка!

— Сега не е време за това — намеси се мрачно Нокът в гредата. — Трябва да тръгваме. Остават ни по-малко от два часа.

Арла го изгледа, готова да се заяде, но изразът на лицето му я накара да се откаже. Нямахте съмнение, че страда за грешките си.

Думите му подействаха като магия. Хората започнаха да се разпръскват.

— Чакайте, чакайте! — Ерик се изправи несигурно, но никой не му обърна внимание. — Дори не знаем какво смятат да правят — обърна се той към Арла и Ковач на желязо. — Ти чу ли ги? — попита Бурна вода.

Бурна вода кимна.

— Търсят семейството на Камък в Стената.

— Камъните... — въздъхна Арла. — Опазили ме Безименните сили, те искат моите камъни!

— Съмнявам се — поклати глава Ерик. — Мисля, че повече ги интересуват твоите гени.

— И в двата случая... — Арла дръпна Бурна вода за ръката — е най-добре да им покажем гърбовете си. Има местенца в тресавищата, където никой не може да ни открие. Ще изчакаме там.

— Смяташ просто да избягаш? — попита с искрено учудва не Ерик.

— Ако се бием, Ерик, ще трябва всички да платим цената. Не смятам, че другите трябва да плащат моите грешки.

— Вярно, така е — съгласи се Ковач на желязо. — Ей, Пазач, да се приготвяме! — Той тръгна към ковачницата.

— Арла — заговори припряно Ерик на стандартен, — не можем просто да бягаме всеки път. Трябва да разберем какво искат войниците и какво става в градовете.

Тя прехапа устни и сбърчи чело. Очевидно се колебаеше. Лишената в нея настояваше да изчезват колкото се може по-бързо, но жената, видяла други светове, се бунтуваше. Бурна вода не свалеше очи от нея. Той също очакваше решението ѝ.

— Вярно е, че трябва да разберем кой и защо ни преследва — рече тя накрая. — Може да успеем да се разберем с тях. Те няма да послушат една Лишена. Но ти като Учител... — тя погледна към Ерик — би могъл...

Ерик изсумтя.

— Да послушат един Учител от града на Еретиците? Съмнявам се.

Тя стисна в ръка кесията с камъните.

— Не можем да се бием с тях. Други вече са опитвали. Цената беше... прекалено висока.

— Това не е някакво селско въстание — припомни той. — Става въпрос за витаите и Обединителите. За съдбата на целия свят. Ако загубим, нищо вече няма да има значение. Но ако спечелим, всички ще знаят, че е станало с помощта на една Лишена, и няма да те винят за нищо.

Арла го погледна втренчено.

— Прав си — въздъхна тя. — Ще говоря с майка ми. Тя ще се съгласи и ще убеди старейшините на селото. Все ще успеем да съберем някаква сила. Може и с малко да се справим.

— Тя пусна ръката на Бурна вода.

— Особено след като противникът не очаква да окажем съпротива — добави Ерик.

— Ти би ли очаквал?

— Не мога да кажа. В края на краищата какво знам аз?

— Сега не е моментът да се колебаем, Ерик — тя протегна ръка към него. — Ние ще разпалим тази война.

— Не мисля така, Арла. — Той се извърна, за да не види уморената усмивка по лицето му. — Ако питаш мен, по-скоро ние ще ѝ сложим края.

Между облаците се появи цепнатина и през нея изгря слънцето и озари покривите на къщите. Арла потърка машинално очи и едва не подхвана по навик сутрешната молитва. Най-старите и най-младите членове на клана се товареха на салове, за да се отправят към вътрешността на тресавището. Всички останали работеха с бързина и ефикасност, които явно смайваха Ерик. Очевидно бе очаквал да види как се точат ножове, а не как на огньовете къкрят гърнета с вода и мазнина. Не беше предполагал, че ще гледа как мъжете потягат примките на своите прашки, които стреляха достатъчно силно, че да повалят с един изстрел побесняло куче.

— И преди се е налагало да се бием — обясни му Арла. — Понякога из тези диви краища се появяват банди, а няма на кого да разчитаме за помощ, та сме свикнали да се оправяме сами.

Над всеобщата глъчка внезапно се разнесе остро изсвирване. Войниците идваха. Арла приклепна до огъня и продължи да бърка с

черпак гърнето с лой.

„Ето виждате ли? — помисли си тя как ще посрещне войниците. — Нищо необичайно. Ще накисваме щавена кожа в мазнина.“

Около нея останалите жители на селото готвеха, перяха или връзваха снопи с тръстика. На пръв поглед всичко изглеждаше обичайно, освен ако някой не забележеше, че ги няма децата и старците.

Войниците бяха яхнали късокраки биволи. Арла побърза да ги преброи преди да сведе глава в знак на почитание пред по-висшата каста. Бяха около дузина. Еретици от Теснопът, ако се съдеше по униформите им. Бяха въоръжени с мечове, сопи и щитове, но не изглеждаха надъхани за бой. Тя забеляза, че Клон в реката върви на известно разстояние зад тях. Сигурно се надяваше, че никой не е забелязал отсъствието ѝ.

Нещо привлече вниманието на Арла и тя почувства, че дъхът ѝ секва. Сред войниците имаше и Небесен. Позна го почти веднага. Това бе онзи, който бе забил игла в ръката ѝ, когато Кор я отведе в техния „заслон“. Тя измести поглед към стъпалата на ковачницата, където Ерик бе заел позиция.

Нямаше го.

— Търсим семейството на Камък в Стената — обяви водачът на групата. Беше едър мъжага с татуировки на Знатен по ръцете. Изглежда в селцето им бе дошъл един от висшите управници на Теснопът.

— Простете на тази презряна жена, господарю. Тя може само да ви увери, че те не са тук. След като Камък в Стената бе прокълната като еретичка, опазили ни Безименните сили, тя бе прокудена надалече от нашия клан. Дори и да е жива, тя и семейството ѝ, тази презряна жена не знае къде са.

И тогава се случи това, което следваше да се очаква. Господарят от Теснопът измъкна ботуша си от стремето и понечи да я ритне в главата. Тя се отдръпна, но недостатъчно бързо и от удара в главата ѝ зазвъня.

— Не ме лъжи, Лишена! — изрева той. — Къде са те?

— Ще ми позволите ли, господарю? — намеси се друг глас. Това вече беше изненада. Арла премигна болезнено и се озърна. Над нея се

бе надвесила нечия сянка. Тя почувства, че в селото се е възцарила напрегната тишина.

— Никаква опасност не грози семейството на Камък в Стената — чу тя глас с типичния акцент на Небесните. — Ние дойдохме тук както Служителят на Безименните е дошъл при техните предци, за да се грижим за наследниците. И за да им помагаме.

„Как смееш...“ — Арла преглътна ядосано.

— Пипнах те, Камък в Стената! — Небесният я сграбчи и я изправи на крака.

И в този момент съселяните ѝ наизскачаха от къщите и битката започна.

Лишените размахваха сърпове. Върху войниците се посипа кипяща вода и нагорещена лой. Арла измъкна прашката от пояса си и я размаха. Камъкът в примката се стовари върху слепоочието на Небесния още докато господарят от Теснопът посягаше към меча си. Тя замахна отново и повали изпречилия се на пътя ѝ войник, после се приведе и побягна. От всички страни се чуваха викове и звън на метал. Ерик се появи изневиделица, сграбчи един войник за ръката и го смъкна от седлото. С крайчеца на околото си Арла видя, че той избра за следваща жертва Учител в оранжево наметало и го повлачи към близката къща. „Какво е намислил?“

Така и не можа да разбере, защото малко след това се оказа във вихъра на боя. Всичко се размаза пред погледа ѝ. Когато отново успя да си поеме дъх, установи, че единствените, които все още се държаха на крака, бяха хората от нейния клан.

Облечена в кафяво наметало фигура се мярна сред тръстиките. Без дори да помисли, Арла се втурна да я преследва. Вече се досещаше коя е бегълката и това още повече я настървяваше. Скоро успя да я застигне и се метна с цялото си тяло върху нея.

Клон в реката се претърколи и замахна с юмрук. Арла отскочи назад и извади прашката от пояса си. Двете спряха и се загледаха задъхани. Арла бавно вдигна ръка.

— Опиташ ли се да побегнеш, отново ще те поваля като побесняло куче, даже и да си на трийсет стъпки — заплаши тя.

— Направи го де! — подкани я Клон в реката, докато с мъка си поемаше въздух. — Но не искаш да ме убиеш, зная.

— Така е. Искам те жива, за да те изправя пред клана и да им покажа кой доведе войниците от Теснопът. Така че или ще вървиш обратно, или ще те влача. Избирай сама.

Клон погледна към тресавището зад нея, сетне към Арла. После повдигна брадичка и закри обратно към селото с повече достойнство, отколкото се очакваше. Арла я последва, без да прибира прашката.

Въпреки че боят бе приключил, в селото продължаваше да кипи трескава активност. Неколцина от съселяните ѝ се бяха въоръжили с мечове и стояха на пост, за да не позволят на някого от войниците да окаже съпротива, когато се свести. Останалите се бяха струпали около биволите и чувалите с припаси и спореха как да ги разделят.

Някой забеляза приближаващите се жени и нададе вик. От тълпата изскочи Нокът в гредата. Настъпи тишина. Арла имаше чувството, че нещо я души.

Нокът в гредата застана пред втората си жена.

— Прибирай се у дома! — нареди той с дрезгав шепот. — И да знаеш, радвам се, че успях да отпратя децата.

— Постъпих както трябваше — отвърна Клон достатъчно силно да я чуят всички. — Готова съм да отговарям на всеки, който ме предизвика.

— Ще отговаряш! — прекъсна я Нокът, чиито ръце трепереха. — Надявам се само да не се налага да отговаряш пред мен. Прибирай се у дома.

С все така високо вдигната глава Клон в реката премина през събралото се множество и се отправи към тяхната къща. Арла извърна поглед, внезапно завладяна от умора.

— Мамо? — Бурна вода положи ръка върху нейната.

— Майка ти е добре — отвърна тя, макар да не беше съвсем сигурна, че е така. — Какво стана с Небесния?

— Ето там падна. — Бурна вода посочи проснатото на брега на езерото тяло.

Арла се надвеси над Небесния и го докосна с ръка по гърдите, за да провери дишането му. Беше неравномерно, но достатъчно силно. На челото си имаше голяма синина.

Приблужи се Ковач на желязо. В ръката си държеше взет от теснопътски войник меч и сега го вдигна над главата на Небесния.

Арла го спря.

— Този ще ни потрябва. От него ще разберем какво става.

Ковач изсумтя.

— Трябва да погребем убитите.

— Ваша работа. Бурна вода, върви да им помогнеш. — Синът ѝ се поколеба, пристъпвайки от крак на крак, но накрая сведе глава и пое обратно към тълпата.

Арла улови Небесния за раменете и го повдигна, като се бореше с прекомерната тежест. Повлече го към къщата на Ковач и го подпря на стъпалата.

Ерик стоеше до огнището заедно с едър мъж в дрехи на Учител.

— Камък в Стената дена Арла Родена от Черната стена — рече той, — това е моят зет, Сърце на Морско острие. — Говореше със спокоен глас. — Той също е Еретик, но не това важното сега. — Едва сега Арла забеляза, че в очите на Ерик просветват гневни пламъчета. — Ако и този път се опита ме надхитри, ще го убия с голи ръце.

16.

ЛИФСКИТЕ ТРЕСАВИЩА, ЦАРСТВОТО НА БЕЗИМЕННИТЕ СИЛИ, СЛЕДОБЕД

*„Да се смили вселената и да ме опази от
истината за моите предци“*

Тиак Хси Чай, от
„Генеалогия“

Ерик погледна своя зет.

— И после какво?

— После приех съвета на Джей да се опитаме да намерим семейството на Камък в Стената.

Ерик и Арла седяха край огнището на Ковач на желязо, между Сърце, Небесния Джей и вратата. Самият Ковач бе отвън заедно с другите от клана и вероятно се опитваше да ги задържи, докато Ерик „разпитва“ Учителя и Небесния.

Нямаше никакво съмнение, че обстановката в селото все още бе напрегната. Едно е да погребеш убитите, друго е да се чудиш какво да правиш с живите свидетели.

Ерик успя да запази спокойствие, докато Сърце им разказваше как избухнала войната между Теснопът и Първоград, за съвместната му дейност с „Вестителя на Небесните“ и накрая за делегацията до Теснопът и атаката на града.

— И къде е сега Ум на Морско острие? — попита той, когато разказът приключи.

— Не зная — поклати глава Сърце.

— Не знаеш или не искаш да знаеш? — попита гневно Ерик.

— Виж, Борн — намеси се Джей, — мисля, че сега не е моментът за семейни свади.

— Ти какво семейство имаш, Небесни?

— Добре, добре! — Джей помирително разпери ръце. — Може би се меся където не ми е работа. Само посочвам, че така няма да постигнете нищо. А има един начин да си помогнете — и той им разказа за подземията с контролните табла и камъните.

Докато слушаха разказа му, Ерик стрелкаше с очи Арла. По някое време тя се надигна бавно и заслуша внимателно. Лицето ѝ се изопна, когато стигна до Прекъснатата следа.

— Какво сте направили с нея? — почти извика тя.

— Де да можех да ти кажа — повдигна рамене Джей. — Позволихме ѝ да докосне един от камъните и тя изпадна в... кома. Оттогава не е идвала в съзнание...

— Оставили сте я там? — Арла неволно сви ръка в юмрук. Ерик се пресегна и я улови.

— Наложил се — въздъхна Джей. — Но не я оставихме сама. Лу, координаторът на нашата база, е при нея. Кор трябваше да открие семейството ѝ... Не зная какво може да се е случило. Още преди няколко дни трябваше да се е появила тук.

— Била е съвсем наблизо — отвърна Арла. — Но сега е мъртва.

— Какво... — Джей пребледня.

— Не знаем какво е станало — продължи Арла. — Намерихме я в блатото. Носеше в себе си камъните на сестра ми. Тя... — Арла млъкна и скри лицето си в шепа.

— Виждате ли докъде се стигна? — подскочи Джей. — Трябва да сложим край на това безумие.

— Трябва... — Арла вдигна глава и Ерик забеляза опасни пламъчета в очите ѝ. — Трябва да измъкнем сестра ми от онова място. Ето какво трябва.

— Напълно съм съгласен — побърза да отговори Джей. — Но на свой ред ще помоля ти да слезеш долу с нас. Разбираш ли — ти си била научена как да използваш камъните. Няма да позволиш да попаднеш под контрола на... онова, което ще задействаш там.

— Можем само да се надяваме — вметна Сърце. — Защото така е написано в древните писания. Но ако и този път не сполучим, ще се наложи да идем до Първоград. Да вдигнем Храма и хората на краля срещу тези...

— Витаи — подсказа му Арла. Сърце обаче не сваляше поглед от Ерик.

— Витаи — повтори Джей. — Чуй ме, Сърце, сега не е време за остарели предразсъдъци.

Сърце склони глава като ученик пред наставника си.

— Разбира се, че сте прав, Вестителю.

Ерик почувства, че стомахът му се свива. „Кой е този Небесен, пред когото Сърце се гърчи като червей?“ За негова изненада Арла се усмихваше.

— Милорд Сърце на Морско острие сигурно ще се радва да научи, че тази презряна жена напълно го подкрепя. Нападението на Първоград ще ни спечели ценно време. — Сърце изсумтя недоволно и отвори уста, но Арла го игнорира. Тя се обърна към Небесния и премина на стандартен. — Джей, ние с теб ще отидем при сестра ми в подземията, а Ерик и господарят Сърце ще се върнат в Първоград, за да...

— Не! — прекъсна я с хладен глас Ерик. Арла го изглежда учудено.

— Навярно не смяташ, че Първоучителят ще изслуша тази презряна жена?

— А нима ти смяташ, че ще иска да изслуша мен? — отвърна с въпрос Ерик. — Сигурно съм най-големият Еретик в цялото Царство. Ти поне си запазила татуировките. Как мислиш ще ме посрещнат в Храма според теб?

— Баща ти ще те изслуша — възрази Сърце. — Освен това ще настоява същото да стори и Първоучителят Знак за Спокойна вода.

— Ти си глупак! — подскочи Ерик. — От години те използват, накрая дори те пратиха на сигурна смърт, а ти все още си мислиш, че знаеш какво прави баща ми!

— Ерик — Арла положи ръката си върху неговата, — ще ти кажа нещо. Напълно съм съгласна с него. — Тя премина на стандартен. Ерик усещаше, че Джей ги наблюдава внимателно. — Необходима ни е цялата помощ, която можем да си осигурим. Дори на глупаците от Високата къща.

Ерик отмести поглед встрани. Погледна към покритите с плесен стени, към провисналия таван, после към горящото огнище.

Тя беше права, разбира се. И тя, и Сърце, колкото да не му се щеше да си признае. И което бе най-лошото — това означаваше, че трябва да се изправи пред баща си и да му каже... Какво да му каже? Баща му не даваше пукната пара за десетте години изгнание и единственото, което би го заинтересувало, бе как да подчини витаите. Ако Ерик знаеше отговора на този въпрос, щяха да му простят всичко.

Само че той нямаше какво да им каже. Нямаше цена, на която да се спазари, за да получи опрощение дето бе изоставил семейството си. Майка му и баща му щяха да очакват от него да покаже, че може да е полезен, защото те бяха специалисти в умението да използват хората.

— Служителят бди над всички наши дела — произнесе той, все още втренчил поглед в пламъците. — Това, което се иска, трябва да бъде направено.

— Благодаря ти — кимна Джей и Арла мълчаливо повтори жеста му.

— Значи най-сетне ти дойде акъл! — подметна Сърце.

Ерик почувства, че го изпълва гняв. Той се извъртя рязко, повдигна чергилото и излезе навън.

Ковач на желязо и още десетина членове на клана все още стояха отпред. Приглушеният им спор мигом замря.

— Събирайте си багажа — нареди Ерик на Ковач, докато се спускаше по стълбата. — Трябва час по-скоро да се скриете при семействата си в тресавището.

— Какво става, Учителю? — попита Ковач.

— Не зная — отвърна Ерик. — Всъщност никой не знае. Ето защо по-добре да ви няма тук. — Той заобиколи тълпата преди някой да успее да го попита нещо.

Вървеше без определена посока. Движението бе единственият начин да се освободи от напрежението и мрачните мисли. Краката му неусетно го отведоха при брега на тресавището и той го осъзна едва когато ботушите му зашляпаха в калната вода.

— Очи Гарисмитови! — възкликна Ерик и се огледа. Недалеч бяха струпани тръстиките вързопи, които Нокът в гредата и синовете му бяха връзвали. Бяха ги подредили в тревата, за да са изложени на слънчева светлина. Иначе заради влагата щяха бързо да се покрият с плесен. Откъм тресавището полъхна вятър и донесе тежката миризма на застояло.

— Учителю? — обади се мъжки глас зад гърба му.

Ерик се извърна. В тревата пред него бе коленичил широкоплещест Лишен, свел глава и скрил лицето си. Беше започнал да оплешивява на темето. Зад него бе коленичила Клон в реката.

Леко смутен, Ерик се опита да си припомни старите маниери. Той вдигна и двете си ръце с длани към мъжа.

— Като проводник на думата и делата на Безименните сили и на служителя Гарисмит те приветствам — ти, който си бил назован, когато Силите са крачели по този свят. Аз бях назован от тях Учителят Ръка кену и господарят Ръка от Морско острие дена Враг на Ауноранте Сангх. Как е твоето име, Лишени?

Мъжът повдигна глава и Ерик видя, че пред него е коленичил Нокът в гредата.

— Името на този презрян мъж е Нокът в гредата дена Първа ръка на работа — отвърна той с глас, малко по-силен от шепот.

— А ти, Лишена? — Ерик погледна към Клон.

— Клон в реката бе осъдена на мълчание, задето предаде своя клан — обади се Нокът. — Ако проговори отново, старейшините ще й отрежат езика.

„Има късмет, че още е жива“ — неволно потрепери Ерик.

— Господарю Учител, този презрян мъж моли за вашето опрощение — рече Нокът в гредата.

Изглеждаше смазан. Само преди час Ерик го бе видял да издържа на удари, които можеха да повалят бивол.

— И каква е по-точно причината Нокът в гредата да има нужда от моето опрощение?

Ръцете на Нокът се отпуснаха безсилно покрай тялото му.

— Този презрян мъж... моли за твоето ходатайство пред Безименните сили и Служителя. Той... — Нокът в гредата облиза устни. — Той се стараеше, къдне се в Очите на Служителя, стараеше се да остане верен на Словата. Но жена му... неговите жени... — Нокът не можа да довърши изречението.

— Аз не съм истински Учител, Нокът в гредата — уточни меко Ерик. — Безименните сили и Служителят няма да ме изслушат.

— Ти си единственото, с което разполагаме. Той моли, Учителю.

Ерик не отговори. Стоеше изправен пред коленичилият мъж и усещаше как облаците са се опрели на плещите му. Спомняше си

изкривеното си отражение в шлема на онзи непознат витай, който го бе прибрал като екземпляр от зоологическа колекция. Спомняше си първите разкази на Кесса и Таса Ад за незнайните светове отвъд Стените на Света. Спомняше си — преди това — дългите години, през които бе поддържал своята вяра, също като коленичилиия в калта мъж.

Спомняше си Арла на борда на „Ю-Кенай“, която се смее, докато ѝ разказва за света.

„Твоята първа жена не е направила нищо лошо... — помисли си той. — А виж, втората...“ Ерик погледна към Клон в реката. На лицето ѝ все още се четеше предизвикателство. Тя бе заложила на сила, в която вярваше, и бе загубила, но не изглеждаше победена. Ерик вече се съмняваше, че ще остане още дълго в клана.

Той бавно вдигна ръце над главата на мъжа ѝ.

— Като проводник на думата и делата на Безименните сили аз виждам с очите на Служителя Гарисмит. Ако някой таи лоши мисли срещу Нокът в гредата дена Първа ръка на работа, нека позорното петно падне върху него. Служителят вижда, а Безименните знаят, че той винаги е оставал верен на Словата.

Ерик улови дясната ръка на Нокът и се пресегна със своята дарба. Нокът изохка, когато дарбата добави още един белег върху сложната криволица от татуировки — мъничка извита резка в знак на опрощение. Повечето негови сънародници носеха на ръцете си по седем или осем такива, но Ерик забеляза, че за Нокът това е първата.

— Върви си вече, Нокът в гредата. Мисля, че Ковач на желязо се нуждае от помощта ти.

Нокът се надигна тежко, поклони се и отстъпи заднешком, както повеляваха Словата. Клон в реката го последва, без да поглежда назад. Ерик ги изпрати с поглед, докато се скриха зад хълма.

— Благодаря ти за това, което стори.

Той се извърна стреснато. Арла стоеше в сянката на едно дръвче. Той прокара пръсти през косата си.

— Какво друго можех да направя?

Арла повдигна рамене.

— Би могъл да му кажеш, че Словата са също толкова безсмислени, колкото да гониш комарите, и че Учителите нямат никаква сила и власт да дават опрощение.

— Не беше ли ти тази, която ми каза да диря истината в Словата?

— Аз бях. — Тя се засмя уморено. — Но не бях сигурна, че ме слушаш.

Ерик също се засмя.

— Арла, почти е невъзможно човек да не те слуша. — Той кимна към къщите, откъдето се чуваше нарастваща глъчка. — Какво става там?

— Готвят се за заминаване. Тръстика на вятъра тръгва за Теснопът, за да разкаже там какво се е случило. Майка ми ще остане тук с Бурна вода, в случай че някой от нашите се появи. — Тя прехапа устни и на лицето ѝ се изписа безпокойство. — Джей и аз поемаме към купола и подземията, за да видим какво има там. А ти и Учителят Сърце... — Арла млькна и го погледна втренчено. — Ерик, какво е станало между вас двамата?

Ерик се поколеба. „Не е необходимо да ѝ казвам. Тя няма право да ме пита. Какво значение има това? Нали се върнах. Правя всичко каквото мога. Какво ѝ влиза в работата?“

— Това, което чу, е истина — заговори той. — Навремето имах любовна връзка с лейди Пламък в мрака. Тя беше приятелка на сестра ми, омъжена за един мой братовчед в напреднала възраст. Беше толкова красива, че аз... се влюбих в нея щом я видях. После тя... забременя... аз бях бащата на детето. Ти знаеш закона. Дете, родено от незаконна връзка, няма да бъде назовано от Безименните. То трябва да умре. Аз бях Учител. Аз трябваше да... трябваше да... — Той не можа да довърши. Тя го погледна със съчувствие и Ерик изведнъж си спомни, че тази жена е родила седем деца, четири от които са още живи. — Тя ме прокле. Изхвърли ме от къщата си, задето се бях подчинил на Закона и Словата. Не знаех какво да правя. Прибрах се при нашите. Искях да си почина, да намеря сили... Останах в Първоград два месеца. Най-дългите месеци в живота ми. Сестра ми Ум се бе омъжила повторно. — Той махна с ръка към къщата. — Започнах да забелязвам някои странни неща у мъжа ѝ. Начинът, по който ме гледаше. Думите, които казваше. Съмнителни документи, които криеше. Той... не ми трябваше много време за да се досетя. Той беше Еретик. Беше се събрал с други хора, които вярваха, че Словата са написани не от Безименните, а от Учителите... — Улови погледа на Арла и сведе глава. — Добре де, зная. Но тогава бях млад. И бях Учител! — Той вдигна ръце към небето. — Вярвах. Опазили ме

Безименните сили, наистина вярвах! Смятах, че всички Еретици трябва да умрат. Но не можех да го... не и след като бяха постъпил така с детето... Ето защо отидох при баща ми. И знаеш ли какво ми каза той? Знаел, че Сърце е Еретик, но било полезно да го държи близо край себе си. По такъв начин имал информация какво възнамеряват да предприемат групите от Първоград. Предупреди ме да не предприемам нищо. Съвсем нищичко. — Ерик увеси глава. — По закон имах право да го убия като еретик.

— Но не го направи.

— Не. Отново си тръгнах. Отидох на поклонение. После се хванах на работа в една ферма. Мислех, че няколко седмици тежък труд ще ми се отразят добре. Дори по едно време ми бе хрумвало да се хвърля в Мъртво море... Тогава се изкатерих на Терасирания склон и там чух странни, дори богохулствени истории. За хора, дошли отвъд Стените на Света, които се скитали наоколо. Открих ги в Храма с един от Учителите. Това бяха Таса Ад и Кесса, които бяха дошли да намерят Учител, съгласен да се върне с тях зад Стената. Изглеждаше ми по-голямо предизвикателство, отколкото да се самоубия. — Той поклати глава. — По онова време вече мразех целия този проклет свят. Мразех го, задето живеел в него, а синът ми бе мъртъв. Мразех го, задето не бях изпълнил докрай дълга си. Мразех Безименните и Служителя...

Тя положи ръка на рамото му.

— Всичко е наред...

— Съмнявам се. — Той усещаше топлината на ръката ѝ и тя му действаше успокояващо, като дарбата. — Щом всичко е наред, защо продължават да се случват ужасни неща?

— Точно това се опитваме да разберем, нали?

— Да.

Той покри ръката ѝ със своята и тя не направи опит да я издърпа. Дватамата останаха така задълго. Ерик изпитваше неистово желание да я притегли към себе си, да потърси утеха в тялото ѝ, но осъзнаваше, че не може. Вече всички знаеха, че е Учител. Ако кланът ги залови, ако разбере, че са имали връзка, според закона Арла трябваше да бъде пребита до смърт.

— Какво... — поде колебливо — смяташ да правиш с... — Той погледна в посоката, в която беше изчезнал Нокът в гредата.

Арла също погледна натам и въздъхна. В очите ѝ се четеше болка.

— Не зная. С Нокът всичко е свършено, разбира се... но иска да задържи децата, а рано или късно ще си вземе друга жена и те ще станат нейни, освен ако не изкупя вината си и не се спогодя с него. Би могъл да се раздели с Малко око, но едва ли ще се съгласи за момчетата. — Тя потрепери.

— Мога да му заповядам — предложи тихо Ерик.

Арла го погледна с широко отворени очи. Първо изглеждаше изплашена до смърт, сетне обнадеждена, накрая потисната.

— Нека първо се отървем от витаите — рече тя. — А след това, ако все още сме живи, ще видим какво може да се направи. — Вдигна глава и огледа небето. — Скоро ще вали.

— Да — кимна Ерик. — Знаеш ли, струва ми се, че може да се види и оттук.

— Кое?

Облаците над тях бързо се сгъстяваха. Цветът им бе въгленочерен.

— Хрумна ми нещо. — Ерик продължаваше да гледа към небето. — Веднъж на Шестнайсети май Селучия Рос ми каза, че Очите на Служителя са само една от многото звезди в тяхното небе, което означава, че слънцето на Шестнайсети май е звезда в нашето. Помислих си, каква ирония... Няколко свята, намиращи се на една ръка разстояние или във всеки случай достатъчно близо, за да се виждат в небето, а не можем да се разберем.

— Ерик, какво те прихваща? — Тя протегна ръка и го разтърси за рамото.

Той сведе поглед към нея.

— Арла, трябва да ти кажа нещо важно. Но искам да ме изслушаш с камъните.

Тя присви очи, но не бързаше да отговаря. Отвори мълчаливо кесията и извади един от камъните.

— Обещай ми, че ще свършиш преди да завали — тя стисна в шепата си бялата сфера.

Лицето ѝ започна да се изменя, сякаш в душата ѝ постепенно се заселваше друг човек. Ерик облиза устни и заговори:

— Хората започнали да колонизират Обитаемата галактика преди около десет хиляди години, според предположенията на някои учени. Заради огромните разстояния между звездите завладените светове трудно поддържали помежду си контакт дори след конструирането на трифазовия двигател. После започнал период на революции, хаос и глад. Колониите изгубили връзка помежду си, намерили се и пак се загубили. Но не всички напуснали Еволюционното начало.

— Някои, си от това от коя страна на света си се родил, — поде Арла, — бих искала да узная кои тогава са били Безименните сили?

— Нямам представа — сви рамене Ерик. — Но разчитам ти и Джей да го разберете. Всъщност би могла да попиташ — той кимна към кесията с камъните.

Арла втренчи поглед в него. Едри капки пот избиха по челото ѝ.

— Хайде да се прибираме — рече тя тихо, обърна се и влезе в къщата.

На Ерик не му оставаше нищо друго, освен да я последва.

Сребрина от облаците стоеше напред площада пред кръчмата, която бе избрала за свой щаб, и гледаше към издигащата се звезда на Небесните. Звездата се изкачваше бавно, право нагоре, следвайки сребристия шнур, който бяха спуснали за нея.

— Успяхме! — провикна се тя триумфално. — Те отстъпват! Пазач на ключовете погледна към облаците.

— Наистина ли? — попита обнадяден. Крал Сребрина размаха бойната си секира.

— Дори това да е само стратегическо отстъпление, в момента няма кой знае какво значение. Важното е, че имаме възможност да си върнем Високата къща преди първоградските войници да успеят да се организират. Ей, момче! — извика тя на едно дете в алено-зелена униформа. — Обяви сбор! Потегляме!

Момчето изтича на улицата.

— Сбирай се! — чуха го да напъга тънкия си глас. — Сбор!

— Пазач, намери генерала и го доведи тук. — Сребрина извади ездаческите си ръкавици от колана и ги нахлузи.

— Ваше Величество! — Пазач на ключовете се поклони и изтича след момчето.

Останала сама, Сребрина загледа небето с трепкаща на устните усмивка.

— Внимавайте да не ме оставите твърде дълго необезпокоявана, Небесни човеци — прошепна тя. — Защото ще ви накарам да съжалявате.

17.

ЛИФСКИТЕ ТРЕСАВИЩА, ЦАРСТВОТО НА НЕБЕСНИТЕ СИЛИ, СУТРИН

„Не се прекланяй пред плодовете на твоя интелект, защото колкото и да са ценни, възможно е някой ден да бъдеш принуден да ги унищожши.“

Откъс от „Началото на Бягството“, таен исторически архив на Рудолантските витай

Приклекнал на пода в колибата на Ковач на желязо, Ерик се опитваше да завърже с въженце навития на руло дюшек, който бе взел от талигата на войниците. Предния ден, след като дъждът спря, той се зае да помага на Джей и Сърце да натоварят плячката на клана върху саловете. През това време жителите на селото събираха със завидна бързина всички вещи, които можеха да са им от полза по един или друг начин. Ковач дори бе успял да домъкне до брега своята издялана от камък наковалня, защото Лифското тресавище бе едно от малкото места в Царството, където камъните бяха рядкост.

Ерик метна вързопа със завивките на гръб, събра дрехите си в раница и излезе навън. Арла и Сърце тъкмо запрягаха воловете в двете останали талиги, които също бяха натоварени с плячка и покъщнина. Ерик забеляза, че Джей се навърта около Сърце и избягва да се приближава към нервно пръхтящите животни.

„Дано не съм забравил как се управлява волска талига — помисли си Ерик. — Инак ще прекарам два дни като багаж.“

Сенките на къщите бяха започнали да се скъсяват. Като се изключеха Бурна вода и Очи над Стената, те бяха последните в селището. Ерик си проправи път през тръстиката до едно открито място, където Арла проверяваше впряга на втората талига. Животните шляпаха с опашки върху яките си гърбове.

Тя го видя и се усмихна.

— Май на „Ю-Кенай“ беше по-добре. — Арла кимна към талигата. Скамейката бе увиснала и сцепена, а облегалката стърчеше назад.

— Какво пък, поне не те очаква дълъг път — отвърна Ерик. В раницата си бе затыкнал картата, която Джей бе надраскал върху парче бяла щавена кожа, за да може да ги открие, след като приключи в Първоград. Небесният не бе предложил доброволно информацията — Ерик я поиска от него.

— Обещай ми, че докато си с него, ще спиш с едно отворено око — прошепна Ерик.

Арла се засмя.

— Значи и ти го чувстваш, нали? А си мислех, че само аз... Ти също се пази... Ерик.

Тя изведнъж протегна ръце и го прегърна. В първия миг го завари неподготвен, но веднага след това и той отвърна на целувката ѝ.

Когато най-сетне го пусна, той се помъчи да каже нещо, но не успя. Нищо не му идваше наум. Отдръпна се бавно от нея, а тя не се опита да го задържи.

За щастие едва сега откъм селото се зададоха Очи над Стената и Бурна вода. Изглежда момчето все пак ги бе видяло, защото се мръщеше озадачено.

— Дъще, само не отивай твърде далеч в задачата си — подметна Очи над Стената и Ерик осъзна, че тя също е наясно какво става между тях.

— Ще се постарая, мамо — сведе глава Арла. — А ти се грижи за нея — тя отмести поглед към Бурна вода. — Искам да се държиш и да постъпваш като възрастен, какъвто вече си, инак ще накарам баща ти да те усуче отново в пелените.

Ерик отмести сконфузено поглед. Едва сега видя, че Сърце се е покатерил върху талигата и почуква нетърпеливо с остена.

— Бурна вода обещава да се държи като мъж — избоботи момчето с глас, който наподобяваше бащиния.

— Да служите и да се подчинявате — тросна се Очи над Стената. — Такъв е вашият дълг. — А ти намери сестра си и се убеди, че все още е моя дъщеря.

— Камък в Стената обещава да го изпълни. — Арла скочи на талигата толкова бързо, че Ерик не можа да види изражението ѝ. Джей се покатери предпазливо до нея. Мисълта, че докато пристигнат задникът на Небесния ще е пълен с трески, накара Ерик да се позасмее.

— Дий! — викна Арла и размаха остена. — Размърдайте се, глупави животни!

Воловете се напънаха и закрачиха бавно напред. Талигата ги последва с мъчително скърцане. Арла и Джей щяха да следват пътя покрай стената на Лифското тресавище, докато излязат на Теснопътския друм. Ерик и Сърце щяха да се движат в приблизително същата посока, докато стигнат отбивната за Първоград.

Скоро тръстиката погълна талигата на Арла. Още известно време обаче се чуваше тропотът на тежки копита и скърцането на колелата.

Ерик се извърна и откри, че Очи над Стената и Бурна вода все още стоят зад него. „Ама че семейство!“ — помисли си той, а после вдигна двете си ръце.

— Безименните ще говорят за делата ви. Правдата е на тяхна страна.

Очи над Стената сведе глава с достойнство, по-подходящо за кралска особа.

— Ръка на Морско острие! — извика го Сърце. — Ще тръгнем ли преди да се стъмни?

„И аз бих предпочел «Ю-Кенай», Арла — помисли си Ерик, докато крачеше към втората талига. — Дори Аду знае кога не трябва да ме прекъсва.“

Платнището на втората талига бе скъсано. Ерик метна раницата си отзад и се настани неохотно, досуц като Джей, на скамейката до Сърце. Облегна се назад, без дори да погледне спътника си, и зарея поглед из околната местност, готвейки се за продължителното и скучно пътуване. Постепенно се унесе в мисли. Джей със сигурност щеше да повика Обединителите веднага щом се прибере в своя „заслон“. А

когато приключат с витаите, Ерик и Арла можеха да се качат на кораба на Обединителите и да се върнат на Шестнайсети май. Оттам биха могли да отидат навсякъде из Обитаемата галактика. Ще бъдат далече от Стената на Света, а Арла ще получи онова, за което е мечтала. Вече няма да е Лишена, а Малко око и момчетата дори няма да бъдат татуирани.

Сигурно никога вече няма да види лейди Пламък. Ще остави на Сърце да уреди подробностите с тяхното семейство. Ерик опря ръце на коленете си. С тези и други подобни мисли усещаше как постепенно увереността му се възвръща. Той се надигна предпазливо, като се придържаше за пречките на покривалото, и се огледа. Наближаваха Средпътния пролом — тесен проход между Разрушения каньон и долината на Мъртво море. Той вдигна поглед към неравния ръб на Стената на Света. Щяха да я следват още известно време, докато излязат на павирания друм за Първоград.

Талигата подскочи върху една неравност и Ерик се разлюля.

— Извинявай — подметна през рамо Сърце. Ерик понечи да му отвърне, че не е станало нищо, но Сърце продължи разговора в неочаквана посока: — Знаеш ли, ние те чакахме да се върнеш.

Ерик бавно повдигна глава и втренчи поглед в профила на Сърце.

— Кои „вие“?

— Аз и моите приятели. Мислещи хора, недоволни Учители, съратници Еретици.

Ерик смръщи чело.

— За какво говориш? — попита той, докато се наместваше на скамейката.

— Знаехме, че си отишъл отвъд Стената на Света. Десет години чакаме да се появиш отново и да ни разкажеш какво си видял там. — Сърце едва сдържаше вълнението в гласа си. — Когато се върнем в Първоград, ще разпространя новината, че... — Талигата подскочи рязко.

— Ей, внимавай! — извика Ерик.

Сърце дръпна поводите и подвикна на животните да забавят ход.

— Гледай пътя, Сърце! — скастри го Ерик. — А ако искаш някой да ти разказва за световите, иди попитай книжниците. При тях ще ти е много по-интересно.

— Очи Гарисмитови! — възкликна Сърце. — Твоите да не са ги извадили? Не виждаш ли, че това е нашият шанс? След като се справим с витаите, в градовете ще настъпи хаос. Ако сме готови, ако сме въоръжени с истината за живота отвъд Стените на Света, лесно ще съберем поддръжници. Ти ще говориш с онези, които вече са пъхнали крак в стремето. Ще им разкажеш за Небесните и за това колко ценят... — Той млъкна, забелязал втренчения поглед на Ерик. После разпери ръце: — Ние умираме, Ръка на Морско острие. Царството умира. И ти го знаеш. Всяка година се раждат все повече увредени деца. Нужни са ни помощта и знанията на Небесните, за да оцелеем.

„Не мога да повярвам на ушите си!“ — помисли си Ерик. Той се готвеше да отвърне, когато долови нов шум над свистенето на вятъра и тропота на копитата. Беше познат и същевременно не на място. Протяжно далечно бучене, като приближаваща се гръмотевица, но поплавно. Ерик скочи от талигата и изтича настрани, впил поглед в небето. Бученето се усилваше и скоро започна да отеква в Стената. Ерик извъртя глава натам, откъдето очакваше да се появи.

Една переста диря разцепи небосвода. Бученето премина в рев, после бързо утихна, докато го надви дори шумът на вятъра.

„Толкова беше ниско... — помисли си Ерик. — Какво ги е накарало да се спуснат?“

Но отговорът беше в него. Сърцето му се сви и той проследи посоката на перестата диря. Сочеше право към Теснопът. „Арла! Опазили ме Безименните сили!“

— Кръв, кръв, кръв! — кълнеше Джей. — Закъсняхме.

Арла надникна иззад скалата. Коленете ѝ се ожулиха, когато Джей внезапно я бе избутал там. Долу пред тях се виждаше белият купол, където преди време я беше отвела Кор, но на около двайсетина крачки имаше сива метална постройка. Не се виждаха никакви отвори в стените ѝ, а по ръбовете мъждукаха зелени светлинки. Между новата постройка и купола бяха струпани сандъци и кашони.

Лицето на Джей беше помръкнало.

— Какво е това? — попита Арла.

— Маркер за витайско навигационно въже. Открили са ни. — Той се облегна на камъка.

Арла се ужаси.

— Намерили са...

— Сестра ти ли? Най-вероятно. А също и Лу.

Арла погледна с гневен поглед въжето, сякаш очакваше всеки миг по него да се спусне витайският кораб.

— Щом са монтирали въже, значи осъзнават колко е важно това място — продължи Джей, разглеждайки замислено купола. — Предполагам, че ни остават само още няколко дни.

„Мисли! — окуражаваше се Арла, докато посягаше машинално към камъните. — Щом са пленили Прекъснатата Следа, трябва да я освободим. Сигурно няма да мине без бой. Но иначе нищо не се е променило. Все още можем да слезем в подземията.“

Тя отново погледна към купола. Сякаш я подканваше да влезе.

— Ако наистина знаят колко е важно това място — попита Арла, — защо не го охраняват?

— О, със сигурност го охраняват — отвърна Джей и посочи небето. — Не се съмнявам, че поне един спътник следи постоянно какво става в района. Но явно не им достига жива сила. Инак вече да са пратили някой да провери кои сме. — Той опипа замислено огърлицата. — Мисля, че все още имаме шансове.

— Какви?

— Горе, на скалната стена, в една вдлъбнатина оставихме резервен предавател за извънредни случаи. — Той посочи каньона. — Бихме могли да го използваме, стига витаите да не са го открили. С негова помощ ще се ориентираме за охранителната система около купола. Ако намерим непокрит участък, ще се промъкнем през него и оттам в подземията. — Той се потупа машинално по кобура така, както Арла посягаше към кесията с камъните.

Тя кимна. Джей се затича полуприведен към каньона и тя го последва на няколко крачки. Не бяха изминали и десетина метра, когато откъм входа на каньона долетя нарастващ рев. Арла вдигна глава и се огледа. Една сребърна стрела излетя от облаците и профуча над тях, оставяйки след себе си бяла следа.

— Не! — извика Джей и се извърна. — Бягай!

Преди Арла да осъзнае какво става той се затича право към купола. Тя го последва, спъвайки се в камъните. „Но какво беше това?“ — питаше се уплашено, докато Джей отваряше вратата. Той се

промуши през отвора и тя скочи след него. Какъвто и да беше този сребрист кораб, Джей изглежда смяташе, че е по-голяма заплаха от възможността да ги открият витаите.

В далечината се дочу пронизителен писък. Джей отвори капака и кимна към тъмния отвор на шахтата.

— Скачай! — нареди ѝ той. Като видя колебанието ѝ, я улови за рамото и я изтика към отвора.

Арла дори нямаше време да извика. Краката ѝ се блъснаха в бетонния под и тя побърза да се претърколи настрана. Миг по-късно Джей се приземи до нея.

Светът се разтърси. Куполът над тях се разлюля, стените му заскърцаха заплашително, може би се откъртиха, струпаното вътре снаряжение се разпиля. Арла се сви на кълбо и запуши уши.

„Опазили ме Безименните сили! Сега пък какво направиха?“

Ерик първо видя внезапното проблясване над Стената. Облаците над нея се озариха в оранжево. Едва по-късно дойде и грохотът като далечна нестихваща гръмотевица.

„Не!“ — Ерик се затича към близкото хълмче, като прескачаше шубраците. — Грохотът продължаваше да набира сила.

— Опазили ме Безименните сили... Само това не! Заревото на облаците бързо се менеше — от жълто стана тъмнооранжево, после алено, виолетово... Ерик спря задъхан на хълма. Грохотът не стихваше. Той се обърна и побягна назад към талигата.

— Това пък какво... — поде Сърце, но Ерик дръпна поводите от ръцете му.

— Дий! — извика на воловете. — Размърдайте се! — Той взе остена и ги шляпна по широките гърбове.

— Ей, какво става! — Сърце го разтърси за рамото.

— Бомба! — отвърна Ерик и отново размаха остена. Грохотът не спираше. Ерик знаеше, че ще продължи още дълго.

— Какво? — извика Сърце. — Обясни ми, Ерик! — той се пресегна и улови поводите.

— Какво правиш? — кресна му Ерик. — Трябва да стигнем до Теснопът! Трябва да...

— Тогава ми кажи защо? — нареди Сърце. — Какво се е случило?

— Това беше бомба, идиот такъв! — не се сдържа Ерик. После изведнъж се досети, че Сърце едва ли знае тази дума.

— Небесните хвърлиха... огнено кълбо върху Теснопът. Вероятно целият град е изгорял... А Арла... тя е съвсем... съвсем наблизо...

— Трябва да идем в Първоград! — възрази Сърце. — Още сега. Трябва да предупредим нашето семейство.

— Нямаме време! Първо ще намерим Арла. Искам да се уверя, че не е пострадала. Базата на Обединителите беше съвсем близо до Теснопът!

— Тя е просто една Лишена!

Ерик го сграбчи за яката.

— Не е „просто една Лишена“! Тя е много повече! Не можеш да й стъпиш на малкото пръстче по кураж и преданост!

Сърце го изгледа учудено.

— Ерик, да не си се побъркал?

— Надявай се, че е така. — Ерик го пусна. — Защото иначе мога да реша, че повече не си ми нужен, и да те изритам от талигата.

— Забравяш с кого говориш! — озъби се Сърце и му показа дланите си, върху които сияеха златисти кръгове.

— Не, ти забравяш. — Ерик го посочи с пръст. — Забравяш, че знам много добре какво можеш и какво не можеш да правиш, че съм живял десет години зад Стената на Света и съм видял неща, които дори не можеш да си представиш.

— Ти си по-голям Еретик, отколкото си мислех — поклати глава Сърце.

— Хубаво е да го запомниш — кимна Ерик. — А сега, избирай, Сърце. Или с мен в Теснопът, или те оставям тук.

Сърце присви очи. След това отпусна поводите и подвикна на животните. Ерик се прехвърли отзад, но седна така, че да е близо до него. Той втренчи поглед в широкия гръб на Сърце, опитвайки се да не мисли за онова, което може би щяха да видят в Теснопът. Сърце нито веднъж не обърна глава.

Арла не знаеше колко време е изминало, преди да успее да се надигне. Светът около нея тънеше в непрогледен мрак. Тя премигна няколко пъти само за да се увери, че очите ѝ са отворени. Над главата ѝ се чуваше тихо поскърцване, от време на време и приглушени удари, вероятно от изтърколили се от стените на каньона камъни. Сниши се на четири крака и заопипва наоколо. Повърхността под ръцете ѝ бе гладка и хладна. Приличаше донякъде на повърхността на нейните камъни.

— Джей? — прошепна тя в мрака.

Вдясно от нея се чу ниско стенание. Арла все още носеше колана с инструментите, които бе взела от Амиярските градини. Тя намери пипнешком фенерчето и го включи. Тесният лъч скоро откри лицето на Джей.

— Как си? — попита тя и допълзя до него.

— Не паднах както трябва и изглежда съм си натъртил хълбока. До няколко дни ще ми мине — засмя се той мрачно.

Над главите им се чу трясък. Арла трепна уплашено и погледна нагоре.

— Какво стана?

Той отговори нещо, което дискът ѝ не можа да улови.

— Какво... — поде тя, но Джей я прекъсна.

— Слушай, тук долу има витаи, които сигурно са ни чули да скачаме. — Той извади оръжието от кобура. — Стой зад мен и ми осветявай пътя. — Джей се надигна, олюля се, сетне се подпря на стената.

— Почакай! — Арла остави фенерчето на пода и измъкна прашката от колана си. Сетне бръкна в един от джобовете на колана и извади оттам шепка камъни, които бе събрала покрай стълкновението с войниците в Теснопът. — Тук не е много удобно за прашка, но все ще свърши работа — сви тя рамене. Той изгледа оръжието ѝ презрително и подметна:

— Само внимавай да не ме уцелиш.

— Тази презряна жена ще се постарее, господарю Небесен — отвърна тя навъсено.

Джей не обърна внимание на саркастичния ѝ тон. Вдигнал пистолета пред себе си, той закрачи по коридора. Арла потисна въздишката си и го последва.

Втречил поглед в гърба на Сърце, Ерик пропусна момента, когато най-сетне излязоха на кръстовището за Теснопът. Тук все още се чуваше ехото от тътена на атаката, което стените на каньона продължаваха да си предават.

Сърце отново си напяваше религиозна песен. Според някои познати мотиви изглежда беше молитва срещу бедствия.

Миг по-късно откъм дъното на каньона повя сух и горещ вятър, който носеше със себе си миризма на изгоряло.

— Ще свърна малко към терасата — подметна през рамо Сърце. — Освен ако не искаш да карам право към пожарищата.

— Не искам — отвърна навъсено Ерик. Беше забравил за „терасата“ — така наричаха едно издигнато място, откъдето се разкриваше панорамна гледка към града. Обикновено там имаше теснопътски патрул, но сега едва ли щяха да срещнат когото и да било. Той протегна ръка с обърната нагоре длан и върху нея се посипаха ситни пращинки — пепел, донесена от топлия вятър.

Талигата се раздруса и спря. Сърце остана известно време на скамейката, втречил поглед в далечината, сетне скочи долу и се отдалечи с вдървена крачка. Ерик стисна зъби, готвейки се мислено за онова, което предстоеше да види.

В тази част на каньона винаги духаха сравнително силни ветрове. Ерик извърна глава и топлият повей го блъсна право в лицето. Ноздрите и устата му се напълниха с пепел. На няколко крачки пред него Сърце на Морско острие бавно се отпускате на колене. Ерик се приближи и застана до него. Първото, което видя, бе каменната стена на караулката. Беше обгоряла, с издънени прозорци и врати, без покрив. Под краката му хрущяха посипани с въглени останки. Не без усилие Ерик си наложи да вдигне поглед. Само веднъж се бе изкачвал на тази площадка, но едва ли някога щеше да забрави панорамата на града, заобиколен от зелена гора и кафяви хълмове и оброчен от величието на Разрушения каньон.

Но сега над Стените се бе спуснала нощ. Огромен и черен облак бе надвиснал над изпепелените останки на града, протегнал встрани повлекла като пипала на гигантско чудовище. Бяха прекалено далеч, за да чуват отделни шумове. Приглушеният тътен вероятно бе породен от

неугасналите пожарища, чиято миризма донасяше вятърът. В устата му се появи и вкус на смърт.

— Ум беше долу — произнесе Сърце. — И все още е там — добави той. Когато погледна Ерик, лицето му бе като на объркано дете.

— Ето как ни ценят Небесните — произнесе с горчилка Ерик. — Толкова много държат на нас, че са готови да изтребят една част, за да накарат останалите да им се подчиняват. Ела, Сърце — той се обърна. Очите му смъдяха не само от пепелта. — Трябва да намерим Арла.

— А ако е мъртва?

— Тогава ще се върнем в тресавищата и ще открием майка ѝ. Или сестра ѝ. Някой неин роднина. Служителят е отишъл при една Лишена, нали така се казва? Ние ще ги намерим всичките. — Той отново погледна към черния облак. — Ако се наложи, дори ще им паднем на колене.

Джей провеси крака през втория отвор. Кожата му на бледата светлина, която се прецеждаше отдолу, изглеждаше тъмномургава. Когато се приближиха към отвора на шахтата, той подаде първо дулото на пистолета, сетне надзърна предпазливо.

Арла пристъпи неспокойно от крак на крак, опитвайки се да се отърси от усещането, че я наблюдават. Една сянка се отдели от сводестата стена и застина на височината на очите ѝ. Остана там известно време, сякаш очакваше нещо от нея.

Сенките не проявяваха интерес към Джей. Той ѝ помахаше с ръка и собствената му сянка, по-тъмна от останалите, повтори жеста. Арла се приближи, насочила светлината от фенерчето към стената. Джей посочи стълбата, след това себе си, огърлицата и накрая опря пръст на устните си.

Арла кимна. Повтаряха плана за трети път. Джей щеше да се спусне пръв и ако не се случи нищо, да ѝ даде знак чрез огърлицата. Арла трябваше да го последва и да пази тишина.

Джей прибра пистолета в кобура и нагласи крак в първата примка на въжената стълба. Сетне бавно изчезна надолу.

Арла приклепна и изключи фенерчето. Мракът я обгърна. Джей се превърна в тъмен силует, който скоро изчезна. Още известно време чуваше поскърцването на въжената стълба под тежестта му.

Тъмнината не я плашеше. Беше прекарала в тъмнина по-голямата част от живота си. Но мракът тук бе различен от мрака на нощта, най-често озаряван от сиянието на звездите. Плашеха я и сенките, които се събираха около нея като ожаднели животни край кладенец.

Изведнъж откъм долното ниво долетя викът на Джей. Дискът предаваше само неразбираеми звуци. Арла се наведе към отвора. Нещо изтрака, като рязко и бързо почукване върху гранитна стена. Долното ниво се озари от ярки проблясъци. Арла отскочи назад и се притисна към стената със сенките. Оглеждаше се трескаво, като изплашено зверче.

Да бяга? Но накъде? Стисна устни и се вкопчи в прашката. Всичко, което ѝ трябва, бе долу.

Тя отново се върна при шахтата и надникна, насочила пред себе си фенерчето.

Джей лежеше проснат до стената. Очите му блестяха ярко с отразена светлина. Не се виждаше никакво друго движение, освен неспокойните сенки в стените.

Арла извади камъка от примката и захапа прашката със зъби. След това се извъртя, спусна крака в отвора на шахтата и налучка първата примка на стълбата.

Докато слизаше, една от сенките се откъсна от стената и увисна на няколко сантиметра пред лицето ѝ. Арла така се стресна, че за малко да полети надолу. Краищата на сянката се разширяваха и свиваха, сякаш тя дишаше. Арла имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне. Сянката я следва през целия път до долу.

Най-сетне, когато приближи пода, тя пусна въжената стълба и скочи. Джей все още лежеше свит до стената. Пистолетът се бе изтърколил пред него. В другия край на тунела, към осветената му част, се виждаха три трупа. Стените около тях бяха опръскани с кръв и разкъсани човешки вътрешности. Сладникавият мирис я накара да преглътне мъчително.

Тя се надвеси над Джей. Долната му челюст бе увиснала, от ъгъла на устните му се стичаше слюнка. Очите му бяха отворени, но не премигнаха, нито я следваха, докато се местеше край него.

— Джей! — повика го тя, сетне положи длан на гърдите му.

Дишаше. Пръстите ѝ докоснаха перата на една синя стреличка, която стърчеше над дрехите му.

— Очи Гарисмитови! — прошепна тя. Бяха го упоили.

„Сигурно не е отрова, иначе досега щеше да е мъртъв. Трябва да почакам, докато действието на упойката премине.“ — Тя измъкна внимателно стреличката, чийто връх миришеше на стрити листа и антисептик. След това погледна отново към парализираната фигура. „Но той ми е нужен сега!“

Арла пъкна ръка в кесията и стисна един от камъните. Както винаги повърхността му бе хладна.

Умът ѝ се разтвори със зашеметяваща бързина. Съществуването ѝ се изпълни със светлина, озаряваща всяка нейна мисъл, всяко зрънце познание, което носеше в себе си. Стреличката бе заредена с парализиращо вещество. Действието му щеше да премине след четири часа. Съществуваше и антидот за в случаите, когато се прилага на хора или животни.

Арла разтвори пръсти и камъкът изпадна, но светлината не изчезна. Вдигна я като невидима сила и я отнесе навътре в тунела към трите окървавени трупа. Светлината беше неин щит и окови. Тя движеше ръцете ѝ под учудения ѝ поглед и накара пръстите ѝ да посегнат към колана с инструменти на кръста на един от трупове. Оттам Арла извади миниатюрна кутийка и повдигна капачето ѝ с почти невидимо копче. Вътре бяха подредени разноцветни игли. Ръката ѝ избра синята, а светлината я върна обратно при Джей. Накара я да се пресегне и да заби иглата в шията му. Задържа я там около дузина удара на сърцето, след това я изтегли. Почти в същия миг Джей премигна и се озърна.

Светлината трепна и угасна, а Арла се озова на пода. Сърцето ѝ биеше така, сякаш щеше да се пръсне, стомахът ѝ бе свит. Тя се закашля и се задави с жлъчка.

— Арла? — изграчи Джей.

— Тук съм.

— Какво стана? — Той вече бе приседнал до стената и се озърташе.

— Не зная. Това място изглежда оказва някакво влияние върху камъните. Или върху мен.

— Можеш ли да станеш? — Джей сви крака и направи безуспешен опит да се надигне.

— А ти? — попита Арла.

— Изглежда, че ще успея — рече той след още няколко опита. После се надигна бавно и се подпря на стената.

Арла се наведе, вдигна камъка от пода и го прибра в кесията.

— Да тръгваме — рече Джей и направи няколко неуверени крачки, след което пое малко по-смело.

Вървяха към дъното на коридора, където бяха труповете. Арла отново почувства, че стомахът ѝ се свива. Нима така щяха да ги оставят? Тези хора не заслужаваха ли нещо — ритуал, молитва поне?

„С какви хора съм се съюзила?“ — помисли си тя. През последните два дена бе видяла повече кръв и убийства, отколкото през целия си живот.

Джей прекрачи прага към следващото помещение и тя го последва. Вдясно от нея сенките се бяха събрали в плътно гъмжило.

Помещението отвъд сияещата арка бе по-странно дори от каюткомпанията на „Ю-Кенай“. По стените бяха полепнали звезди с разкривени лъчи, създаващи сложна мрежа, която сякаш задържаше сенките. До отсрещната стена имаше рафт с камъни. Арла спря като вцепенена. Бяха поне дузина, все близнаци на нейните, подредени в жлебове и отразяващи трепкащите светлини в стаята. Джей вече се бе изправил до тях и я гледаше с поглед, в който се четеше нещо като ламтеж. Наметалото му бе увиснало, забравено на едното рамо. Пистолетът бе прибран в кобура.

— Мога ли да ти помагам с нещо? — попита той, издавайки нетърпението си.

Арла плъзна поглед по камъните. Въздухът в помещението почти трептеше от напрежението, което Джей излъчваше.

„Жалко, че не можех да дойда сама! Или още по-добре с Ерик. Като древната Лишена с нейния Служител.“

Тя огледа с жаден поглед камъните, които сякаш я подканяха да ги докосне.

„Трябва да го направя и някой да ме пази през това време. Витаите може всеки момент да пратят подкрепление. Камъните могат да ме надвият, както са направили с Прекъсната следа.“

— Искам само да ме пазиш — рече тя. — Ако нещо се случи, издърпай ме от камъните. — Джей кимна, но ламтежът не бе напуснал очите му.

„Дали ще ме послуша? — тя прехапа устни. — Ако не друго, поне няма да позволи на никого да се прокрадне зад гърба ми.“

В съзнанието ѝ отново изникнаха трите витайски трупа.

Тя протегна ръка към най-близката сфера. Устата ѝ пресъхна в миг. Затвори очи и се постара да държи съзнанието си ясно, докато спускаше бавно длан надолу.

След по-малко от секунда я заля непреодолима вълна от чувства. Всяко от тях крещеше в ярки цветове, разкривени звуци и милион неузнаваеми миризми, които блъскаха по всичките ѝ сетива. Под тях се надигаше някаква огромна и неразбираема молба. Някой някъде молеше да бъде чул.

Но Арла не можеше да го чуе. Не можеше да мисли, нито да подреди тази огромна палитра от цветове, шумове и ухания.

Всичко свърши така бързо, както беше започнало. Тя отново беше в тялото си и възприемаше със собствените си сетива. Нечии ръце я държаха за раменете.

„Ерик?“ Още щом произнесе името му у нея се надигна дремещото желание. Тя извърна глава. Лицето на Джей се надвеси над нея, закривайки тавана.

— Ти падна — обясни той. — Какво се случи?

Кой знае защо видът му събуди гнева ѝ.

— Тази презряна жена е добре, господарю. Благодаря, че проявихте загриженост.

Арла улови ръба на рафта с камъните и се надигна. Виеше ѝ се свят, но иначе се чувстваше нормално. Само дълбоко в душата ѝ се дочуваше ехото на онази странна и непозната молба.

— Може би проблемът е, че това не са моите камъни.

Тя развърза кесията и извади един от камъните. Пъхна го в празния жлеб и положи длан върху него. След това затвори очи.

В началото нищо не се случи. Освен че се чувстваше някак глупаво, задето жумеше наред стаята.

После нещо се размърда. Сърцето ѝ започна да бие по-бързо. Усети в устата си металически вкус, въздухът неприятно дразнеше гърлото ѝ. Подът рязко изтласка подметките ѝ, също както камъкът

натискаше дланта ѝ. Съзнанието ѝ се разтвори и обхвана стените, пода и тавана на стаята. Не срещаше никаква съпротива. Колкото и леко да натискаше, съзнанието ѝ се разширяваше и скоро обгърна цялото помещение, сякаш го прибра вътре в себе си.

Арла отвори очи. Видя ръката си върху камъка, но същевременно виждаше цялата стая, сякаш я наблюдаваше от безброй различни ъгли. Виждаше от пода, тавана и през стените. Усещаше вълните, които дъхът на Джей разпространяваше из стаята, и топлината на тялото му до нейното. Усещаше лекия натиск върху мястото, където стоеше. Чувстваше, че някои части на стаята се мърдат, както помръдваха сърцето и дробовете ѝ.

Отвъд всичко това се ширеше огромно пространство. Знаеше го, макар да се намираше извън непосредствения ѝ обсег, но би могла... Арла се пресегна към него.

Там имаше хора. Чуваше виковете им през огромно разстояние.

„Не си отивай, не си отивай, не си отивай!“

Арла събра кураж и погледна по посока на гласа.

Сякаш гледаше звездите през панорамен прозорец. Отново ѝ се зави свят.

„Насам, насам, насам!“ — не спираше да я вика гласа.

Арла се вгледа внимателно. Тук звездите бяха свързани с нишки от алена светлина в гигантска мрежа, която се губеше далеч отвъд полезрението ѝ. Ала същевременно тя знаеше, че ако се пресегне, би могла да ги обхване и да гледа през тях, също както виждаше стаята от различни гледни точки. Вакуумът, в който се намираха, бе тъмнина без форма. Тъмнината обаче можеше да бъде оформена, стига Арла да пожелаеше.

Тази идея ѝ хареса. Тя посегна към мрежата и започна да разширява съзнанието си, докато накрая обгърна и нея.

Добре дошла! О, добре дошла у дома!

Изпълни я светлина, сякаш всичките ѝ пори се бяха превърнали в очи. Заедно с нея дойде и радостта, напиреща с пулсиращото сияние.

— Кой си ти? — попита тя и някъде в далечината устните ѝ се размърдаха послушно. Въпросът обаче пътува още дълго време из съзнанието ѝ до мястото, където светлината я бе докоснала.

Аз съм Умът. Чаках дълго и търпеливо да се завърнеш при мен. Ще видиш. Много се пазих за теб. Напълно съм готов.

— Никога преди не съм била тук! — възрази Арла.

Не точно ти, но Очите са били тук дори преди мен. И сега се върнаха. Чаках те да се върнеш. Толкова е страшно да си сам и спя!

Изпълни я необяснима тъга.

— Сега можеш ли да виждаш? — попита Арла.

Да! Да! Виждам всичко, което виждаш ти. Ще погледнеш ли по-надалеч? — отново този умоляващ тон. Сякаш гласът принадлежеше на дете.

— Не съм сигурна, че мога да гледам надалече — отвърна Арла. — Сигурно ме мислиш за много глупава.

Не е необходимо да знаеш. Аз затова съм тук. От теб се иска само да виждаш. Ето как става.

И Арла вече знаеше. Винаги го бе знаела и щеше да го знае завинаги.

Тя погледна и видя. Видя себе си наред помещението и Джей до нея. Погледна под друг ъгъл и видя неколцина витай да закриват с полупрозрачна материя входа към някакъв коридор. На друго място техен транспортър се катереше върху раздробените останки на стена. А още по-нататък се виждаха... руини.

Дим, пламъци и пепелища изпълваха кратер.

— Безименни сили! — извика тя. — Опазили ме Безименните сили! Какво са направили?

— Арла? — Тя не откъсна поглед от димящия кратер, но въпреки това виждаше ясно, че Джей я вика. — Арла, какво се е случило? Кой какво е направил?

Тя нетърпеливо разтърси рамене.

— Не мога да видя Аиенай Арла! Не мога да видя мама, нито Ерик. Къде е Ерик?

Погледни тук и тук.

Малко око държеше Греда на покрива за ръката, докато двамата следваха Нокът през тресавището. В същото време Очи над Стената клечеше до огнището, докато Бурна вода сипваше въглища върху пламъците. Точно в този момент Ерик се поклащаше в една талига, втренчил поглед в гърба на Учителя Сърце. И двамата си бяха завързали кърпи, за да се запазят от черния дим и саждите.

— Арла! — повика я Джей. — Арла, чуваш ли ме?

— Да — отвърна тя. С известно усилие отдели малка част, която да следи какво става с тялото ѝ. — Всичко е наред. Аз... — Хрумна ѝ една мисъл. — Мога ли да му покажа какво виждам?

Да. Това е част от предназначението на Очите.

И Арла знаеше как да го направи. Тя се съсредоточи върху кратера. Умът възприе гледката и я проектира върху една от стените на стаята. Арла виждаше стената и същевременно пред очите ѝ бе димящият кратер.

— Къде е това? — попита с пресипнал глас Джей.

— Теснопът — отвърна Арла, въпреки че не го знаеше допреди миг. — Витаите са хвърлили... — Думите изплуваха една след друга в съзнанието ѝ, но дали подсказвани от камъка или от Ума, тя не знаеше. — Възпламеняващо устройство. Почистваща бомба.

Джей протегна разперани пръсти към изображението.

— Някой ден може да се наложи да разрушиш онова, което си създал — произнесе той, но не говореше на стандартен.

Ушите на Арла улавяха непознатата реч, но Умът разбираше всичко. Умът знаеше и Арла знаеше колкото него, винаги бе знаела, винаги щеше да знае.

— Но как? — прошепна тя.

Има и други, които говорят по този начин. Слушах ги и научих. Аз не пропускам нищо. — Арла видя няколко витайски лица, надвесени над нея. — *Ето тези са.*

„Значи Джей е витай! Джей е Ауноранте Сангх!“ Тя се опита да изпита гняв или ужас, но не успя. Чувстваше само радост заради новите си способности.

— Арла — повика я Джей, — какво още виждаш?

— Всичко — отвърна тя и изведнъж я изпълни топла вълна на абсолютна увереност. — Мога да виждам всичко.

Дъхът на Джей разлюля въздуха. Той се доближи до нея.

— Можеш ли да видиш Възложителя Келат?

Мога. Погледни тук.

Арла видя друго помещение, почти същото като това, в което се намираха, но в него имаше няколко витай в пъстри наметала. Бяха подредили скенери и анализатори покрай стените и спореха над данните, които им показваха. Арла знаеше, че стига да пожелае, може

да ги чуе. Можеше да присъства в онези стая, на другия край на света, както присъстваше в тази.

Мъж с черно наметало (тя знаеше, че е Възложителят Келат) бе заобиколен от трима със сини дрехи. Те се въртяха около капсула като онази, в която бяха държали нея по време на пленничеството ѝ. Завладяна от любопитство, тя надзърна през прозрачния похлупак на капсулата и видя сестра си.

— Следа?! — Тя напрегна съзнанието си, опитвайки се да почувства сестра си, но капсулата я държеше в изолация. Не усещаше нищо друго, освен неспокойствието на витаите.

— Видяла си Прекъснатата следа? — попита Джей. — Покажи ми.

Да. Нека му я покажем! — нетърпението на Ума бе заразително. Тя отново надзърна в стаята, където беше Прекъснатата следа, и миг покъсно картината се премести върху стената пред Джей.

Лицето на Небесния се разтвори в широка усмивка.

— Закъсняхя — рече той доволно. — Закъсняхя, Келат! Ние победихме! — гласът му се сниши до дрезгав шепот. — Успяхме!

„Витаите са победили? — От тази мисъл тялото на Арла потрепери. — Не! Ние дойдохме тук, за да ги спрем. Да спасим Следа.“

Какво значение? — възрази Умът. — Те ще ни позволят да работим. Ще ни оставят да виждаме, да чуваме и да се движим отново. Ще можем пак да живеем!

Заедно с тези думи я изпълваше чиста невинна радост. Тя беше свободна, неограничена във възможностите си да вижда и да познава света. Липсваше ѝ само работата. Всичко, което искаше, бе да използва зрението си.

„Тази презряна жена пита с какво може да бъде полезна.“

Мисълта премина през съзнанието ѝ като електрически импулс. Не беше дошла от Ума, а от нея самата. Сърцето ѝ блъскаше лудо. Арла беше свободна дотогава, докато служеше. Така ѝ втъпяваха от малка Учителите. Така ѝ казваха другите Лишени, а ето че сега го чуваше от Ума, само дете заедно с думите идеше радост, неопикуема и непреодолима.

— Но това е лъжа! — прошепна тя. — Това е само лъжа и нищо повече.

Не, не, не се страхувай — настояваше Умът. — *Не си отивай. Не ме оставяй сам и спя.*

— Не е лъжа, Камък в Стената — обърна се Джей към тялото ѝ с глас, в който се долавяше непоклонимо витайско спокойствие. — Искам сега да изолираш това помещение. Затвори всички люкове и се постарай да бъдем в безопасност.

Умът изпълни съзнанието ѝ с тъга.

— Не мога — рече тя и в ъгълчето на окото ѝ се появи сълза. — Аз съм само Око — продължи тя, приемайки информацията от Ума. — Виждам, показвам и зная. Не мога да придвижвам нищо. Нужна ни е Ръка.

„Ерик?“ — хрумна ѝ неочаквано.

— Телекинетик? — попита Джей.

— Да — Арла не можеше да се спре. Беше ѝ толкова приятно да отговаря на въпроси. Жадуваше да я питат още. Жадуваше да се пресегне, докато почувства целия свят и види небесата. Жадуваше да я попитат нещо трудно, нещо, което ще я накара, ще накара Ума да мисли усилено. Жадуваше...

„Тази презряна жена пита с какво може да бъде полезна?“ *Ей!* — извика Умът. — *Не! Не е това!* Болката бе силна точно колкото радостта. Тялото на Арла потрепери. „Но аз зная!“ — прошепна тя.

— Къде е Ерик Борн? — попита Джей. — Можеш ли да го видиш? Можеш ли да му пратиш съобщение?

Би могла. По-лесно, отколкото да диша. Вече знаеше как. Но... Но...

— Арла? — Джей пристъпи към нея. Тя почувства дъха му върху кожата си и по стените. — Направи го, Арла.

Можеш да го направиш — подканяше я Умът. — *Съвсем лесно е.* — Тя виждаше отвисоко Ерик, който се приближаваше към един скалист каньон. Каньонът с купола — осъзна тя. Беше близо до нея. — *Покажи му колко е лесно.*

„Но аз не искам витай тук! Не искам да им служа. Не искам да служа на никого! Не отново!“

Изпълваха я мъка и страх. Умът си спомняше и спомените му можеха да изпълнят целия свят. Спомняше си едни други, далечни и щастливи времена. Ръцете и Очите работеха и Умът работеше редом с тях и макар че броят им надхвърляше стотици хиляди, все още имаше

много работа за вършене. Все се намираха нови задачи, нещо, което да бъде видяно или обмисляно. Безкрайна работа и безкрайна радост, която я придружава.

Тя видя Царството като един съвсем друг свят. Макар и дивен, той сияел като изумруд на светлината на златисто слънце. Обитателите му не познавали прегради за своите желания, защото създали Очите и Ръцете със същата любов и загриженост, с каквито сътворили Ума. Очи, Ръце и Ум работели заедно в идилична хармония и радост, но после Очите и Ръцете се разбунтували. Станали потайни и разговаряли помежду си за края на тяхната служба, въпреки че били създали този свят с неограничени способности.

Те ме накараха да го преместя! — проплака Умът. — Накараха ме да преместя света, а после всичките измряха. Не го прави! Моля те, не го прави отново!

— Няма — отвърна Арла, макар да не знаеше какво точно обещава.

— Арла, ще ни е нужен Ерик Борн тук. Искам да му пратиш съобщение. — Лицето на Джей бе изпъната непроницаема маска. — Той къде е?

Точно при маркера на навигационното въже. Отвън, пред входа. Можеш да го видиш.

И тя го видя, стоеше там и се озърташе объркано.

— Направи го! — викна Джей.

Видя и него, с голата му глава и сбръчканите ръчички. Спомни си седмиците, през които бе живяла, без да ѝ нареждат, а сетне и годините, през които бе вършила само заповяданото, но можеше да си мисли каквото иска.

Тя събра всички тези спомени и ги запокити срещу Ума. Усети, че поддава, но все още не бе преминал на нейна страна. Той ѝ отвърна със спомени за трудното време, когато този свят е трябвало да оцелее под светлината на две слънца. Под всеизгарящите им лъчи, които дори не могат да се видят. За времето, когато Очите и Ръцете се съюзили отново с всички останали, създадени да служат. Когато трябвало да изградят нов живот, да вдигнат Стената на Света, за да задържат на дъното на изпарения океан малкото останала атмосфера. Да вдигнат там своя нов дом, но също и да променят неговите обитатели. Да подберат онези, които носят определени качества, и да ги кръстосат, за

да ги съхранят и развият в една епоха, когато научните познания били забравени.

Но хората отказали да направят онова, което се изисквало от тях, и избухнала война. Ръцете и Очите загинали или се разбягали един по един и накрая Умът останал сам в мрака.

Не искаш това да се повтори, нали? — попита той.

Арла не искаше. Изпълни я неизмерима тъга.

Моля те, не постъпвай така с нас — продължаваше да я увещава Умът.

„... другите се опитват да ти кажат, че твоите гени, тялото ти, е материалният субстрат на съществуването ти, имайки предвид предположението, че всъщност си била създадена, изваяна от ръцете на майстор... Не мога да повярвам, че онзи, който те е създал толкова сложна и съвършена, не е имал представа за какво ще бъдеш използвана... Учеха ни да следваме словата и да пазим кръвта си чиста...“

Арла отново видя Ерик. Беше коленичил до отвора на първата шахта, а Сърце се озърташе неспокойно зад него. Той посегна към ключалката на капака и тя почувства стаената в пръстите му сила да я отваря.

„Недей!“

Джей вдигна пистолета и го насочи към нея.

— Няма да те убия, но кълна се в кръвта на моите предци, ще ти причиня такава болка, че ще ме молиш да спра, Ауноранте Сангх!

Изведнъж в спомените ѝ се пробуди Баск, който ѝ бе отпразил същата заплаха. Изглежда те всички постъпваха по един и същ начин. Щом не можеха да я подкупят, да я накарат да се промени, щом не можеха да се справят без нея, причиняваха ѝ болка. Който и да бе нейният създател, Безименните сили или предците на Джей, беше им оставил тази последна възможност.

Тя се пресегна и сграбчи камъка.

— Виждаш ли? — извика. — Виждаш ли какво получаваме за своята служба? — Ерик сигурно бе чул гласа ѝ. Той скочи на долното ниво и се затича по коридора към осветената арка, а Сърце все още се бореше с въжената стълба. — Когато всичко приключи, господарите ще искат да се отърват от нас — от мен, Ерик, от Учителя Сърце. Вече

унищожиха цял град. — Тя премести поглед към димящия кратер на мястото, където бе Теснопът.

„Недей!“

Стаята започна да кърви. Лепкава синьо-зелена течност се прецеждаше през стените и пода или капеше от тавана. Джей се заозърта изплашено. Огромна локва се събра пред краката му и напук на всички закони на гравитацията започна да се стича нагоре. Той изпищя и понечи да побегне, но се спъна и падна по очи върху лепкавата повърхност. Заля го висока почти метър вълна и го притисна към пода. Арла почувства, че Джей се гърчи, съпротивлява се отчаяно, след това замира. Почувства как бавно се разтваря в лепкавата течност като лед върху кожа.

Ерик тичаше по коридора. Сърце го следваше на известно разстояние.

— Ерик — извика Арла. — Спри!

Той замръзна. С далечните си очи Арла наблюдаваше как лепкавата течност се стича през пода и потъва вътре в самата нея.

Накрая не остана нищо.

— Какво си направил? — обърна се Арла към Ума.

Разполагам с поддържащи функции, които мога да задействам без помощта на Ръката. — Гласът бе изтънял, уплашен. — *Какво ще правим сега?*

— Арла? — повика я Ерик откъм коридора.

— Тук, вътре! — бавно, внимателно тя се прибра в тялото си.

Не! — викаше Умът. — *Не си отивай!*

— Скоро ще се върна, обещавам. Кажи ми само как да доведа с мен Ръката.

И тя знаеше, винаги беше знаела, винаги щеше да знае. Откъсна длан от камъка и се залюля от внезапно споходилото я чувство на пълна и абсолютна самота.

— Какво е това място? — Гласът на Ерик я стресна.

— Ами струва ми се — отвърна тя не без известно затруднение, — че тук Служителят е довел моята далечна прароднина.

Сърце изтика Ерик от вратата и влезе след него, но спря и се огледа смаяно. Погледът му обходи стените и тавана и накрая се спря върху Арла.

— Къде е Джей?

— Не зная — отвърна тя. „Всъщност не искам да зная.“

— Ти добре ли си? — попита я Ерик и положи хладната си длан на бузата ѝ.

— Горедолу — тя избута ръката му. — Намерих онова, което Предците на витаите са оставили, и мисля, че бихме могли да го използваме, за да се борим с тях. — Тя втренчи очите си в неговите. — За целта обаче ще сме нужни и двамата. Необходими са Ръка и Очи.

— За какво говориш? — попита той задъхано.

— Съмнявам се, че ще мога да ти обясня. — Тя посочи контролното табло. — Това е нещо като компютър или изкуствен интелект. Това е... всъщност не зная точно какво е.

Ерик облиза устни и огледа камъните.

— Какво трябва да направя?

Арла бръкна в кесията си и извади още един камък. След това го положи до предишния. Последния стисна в лявата си ръка.

— Положи ръце на тези два камъка. Не съм сигурна обаче какво точно ще се случи.

Ерик се разсмя.

— Сякаш досега сме били сигурни!

— Ръка на Морско острие! — отекна неочаквано гласът на Сърце. — Да не си си изгубил ума? Какво правиш? Искаше Лишената, намери я. Сега да се махаме оттук!

Ерик поклати глава.

— И твърдиш, че познаваш апокрифа. Нали тъкмо Служителят и Лишената са слезли в недрата на света и са разговаряли с Царството?

— Сега не е време да обсъждаме философски...

— Съгласен съм — прекъсна го Ерик уморено. — Затова мълчи и ни пази гърбовете.

Той положи ръка върху камъка, който Арла държеше и тя почувства топлината му.

Умът се разтвори за тях. Този път без сътресение, без постепенно привикване. Лесно като да дишаш. Изпълни ги с искряща чистота. Накара ги да се почувстват живи. И свободни.

Нямаше вече страх. Нямаше боязън от последствията. Нямаше граници. Нямаше прегради. Нямаше време, разстояние, умора или край.

Свобода.

„Витаите сами се нарекли Безименните сили! — извика мислено Арла и знаеше, че Ерик я е чул. Той беше редом с нея, около нея, като мисъл, дъх и светлина. — Но това е нашето име!“

„Да им го кажем ли?“ — попита той и заедно с мисълта му я заляха удоволствие, гняв и усещане за сила. Отмъщение. „О, да!“

— *Не!* — обади се Умът, но сега в думите му не се долавяше настойчивост, а само молба. — *Не ме карайте да го правя. Не и отново.*

Но ентузиазмът от предстоящата задача премина през телата им и се преля на Ума.

Кръвта на Света започна да се сгъстява.

18.
ПОСТ ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ, СЕКЦИЯ
ОСЕМНАДЕСЕТ, ДЕВЕТО
ПОДРАЗДЕЛЕНИЕ, РОДНАТА ЗЕМЯ, 11:20:19
МЕСТНО ВРЕМЕ

„Ето какво Ауноранте Сангх никога няма да разбере. Животът не може да бъде управляван. Който се опита да го стори, ще си счупи ръката.“

Откъс от Апокрифа,
анонимен автор

— Възложител!

Келат откъсна поглед от мониторите, които следяха резервоара с артефакта. Зад гърба му биотехникът сочеше към една ниша в стената, която допреди малко не съществуваше. От нишата се подаваше металическо същество с форма на рак, но без очи върху корпуса. Напомняше малко на почистващите роботи. То заобиколи резервоара и останалите помощници се отдръпнаха изплашено. Келат пое дъх и пристъпи напред. Същестото миришеше на плът, кръв и земя. То притича в процепа между резервоара и сандъците. Келат преброи десет сгъваеми крачета, които се подаваха от сферичното му лъскаво тяло.

— Някаква промяна в състоянието на артефакта? — Келат въпросително погледна Биотехник Холрош. Металическият рак се приближи до комуникационния терминал, протегна предните си крачета и ги опря в кутията.

— Не, Възложител — отвърна Биотехникът, без да откъсва трескав поглед от рака.

Келат почувства прилив на надежда и същевременно страх. „Дали Джахидх не е спечелил? Дали не е открил ключа към това място?“

Ракът запълзя върху терминала, оставяйки след себе си лъскава следа от гел. Келат поклати глава. Докато не разбере със сигурност какво е постигнал Джахидх, беше длъжен да спазва процедурите. Той вдигна ръка и докосна огърлицата си.

— Необходим ми е Свидетел на Пост трийсет и седем. Незабавно.

— Възложител! — повика го един от Инженерите. Келат извъртя очи. От нишата се подаваше втори метален паяк.

— Изолирайте я — нареди той, без да посочва някого конкретно. „Спазвай процедурите, действай съобразно обстановката — повтаряше си наум. — Това сигурно е работа на Джахидх. Защо този глупак не ме предупреди?“

„Може би защото не е Джахидх?“ — мярна се предателска мисъл.

Новият рак скочи на пода и задраска към аварийния изход, който бе затворен с херметична мембрана.

— Кръв на моите прадеди! — извика някой.

Първият рак разглобяваше кутията на терминала. Предните му крачета се бяха превърнали в свредели и пробиваха отвор в едната страна на кутията. На пода се сипеше ситен метален пращец.

— Не разполагаме със свободни Свидетели — обяви глас в диска на Келат. — В селището е обявено извънредно положение. Скоро ще преда...

„И там е като тук“ — помисли си Келат. Един от помощниците напъха ръце в чисти стерилни ръкавици и посегна към рака върху терминала.

— Недей! — извика Келат, но помощникът вече бе вдигнал малката машинка, която помръдваше безпомощно с крачета във въздуха. Един от Инженерите се опита да я обвие с полимерно фолио.

— Кръв! — изруга Биотехник Холрош и посочи изхода. Вторият рак се бе изкатерил до прага и бе опрял крачета в мембраната.

— Скафандри! — извика Келат и смъкна своя шлем от рафта край стената.

„Джахидх, започваш да прекаляваш...“

Чу се писък. Келат затвори с рязко движение закопчалката на шлема и в същия миг помощникът, който бе вдигнал първия рак, бе обгърнат от издигаща се от пода вълна от синьо-зелен гел.

— Вал! — изкрепя друг помощник и посегна към него. Обвивката от гел потрепери за миг и започна бавно да се спуска към пода. От помощника нямаше и следа.

Келат сграбчи втория помощник и го дръпна назад.

— Слагай си скафандъра! — кресна той. — Всички да си сложат скафандрите. — Върна се при рафта и започна да раздава безразборно скафандри, шлемове и ръкавици. Откъм нишата се подаде трети рак, който се изкатери право върху полимерната мембрана на резервоара, заби краченца в мембраната и я разкъса с неочаквана лекота.

Първият рак бе отворил кутията на терминала и се ровеше вътре. Келат прегледа закопчалките на скафандъра си и включи предавателя на китката. Дори всичко това да бе работа на Джахидх, той бе длъжен да изведе групата си на безопасно място.

— Говори Трийсет и седми пост, имаме извън...

— Пост трийсет и седем, съберете целия наличен състав и се отправете за спешна евакуация към стартова площадка Осемнадесет — дойде незабавният отговор. — При никакви обстоятелства не докосвайте биоартефактите.

— Разбрано. — Завладя го вълна на облекчение. Сега вече можеше да спаси хората. — Тук сме аз, осем помощници, един Биотехник, двама Инженери. — Той предаде набързо имената на всички. Щом приключи премина на връзка с членовете на групата. — Получихме заповед за евакуиране. Площадка Осемнадесет. Движете се бързо. И не пипайте биоартефактите.

Помощниците се уловиха за ръце, както ги бяха учили по време на подготовката, подредиха се в колона и тръгнаха към изхода. Ракът не им обърна никакво внимание. Продължаваше да разкъсва мембраната и през образувалия се отвор със свистене излизаше въздух. Още два рака се появиха от нишата и се изкатериха върху въздушния компресор. Петият рак се присъедини към първия в разчленяването на терминала.

Инженерите сграбчиха личните си терминали и се затичаха към мембраната. Келат забеляза, че Холрош стои неподвижно.

— Евакуация, Холрош — припомни му той.

— Артефактът... — отвърна Биотехникът. — Не можем да го изоставим. — Пръстите му затанцуваха върху пулта на резервоара. — Помогнете ми да го прехвърля в транспортната капсула.

— Друг ще си намерим — опита се да го успокои Келат и в същия миг от нишата излезе още един рак.

— Сигурно и Предците биха казали нещо подобно — подметна през рамо Холрош. — Но аз няма да се откажа! Помагайте, Възложител!

Келат заобиколи от другата страна и улови за дръжките транспортната капсула.

Агрегатите ѝ избръмчаха едва доловимо и тя се понесе плавно към Холрош.

* * *

— Откарват Прекъснатата Следа!

— Не трябва да им позволим. Но и не бива да я оставяме там.

Тя е Око. Аз ще я охранявам. Винаги можем да си я върнем. Ще я пазя, както пазя вас.

— Спрете! — нареди нечий глас на витайски.

Келат и Холрош замръзнаха. Гласът идваше откъм стените, тавана и пода.

— Нямате право да я отнасяте — продължи той. Не беше нито мъжки, нито женски глас. — Тя не ви принадлежи.

Ракообразните бяха застинали по местата си като почистващи работи, които са си свършили работата.

Келат докосна едно копче на ръкава си и включи външния говорител на шлема.

— Кой си ти?

— Ние сме Безименните сили. Това е нашето Царство. Искаме от вас да си тръгнете незабавно и да оставите народа на мира.

— Не — завъртя глава Холрош. — Това е Родната земя. Светът, който са откраднали от нашите Предци.

Келат сведе глава.

— Холрош! — Той посочи пода. Беше покрит със синьо-зеленикав гел, какъвто преди малко бе погълнал помощника. — Остави им я, Холрош. Нареждам ти. Да си вървим.

Холрош също видя блестящия слой, който покриваше пода. Ръцете му бавно се отделиха от дръжките на капсулата. Той закрачи с отпуснати рамене към изхода и Келат го последва. Ракообразните се върнаха към работата си, разглобявайки с бесни темпове останките от витайските машини.

Холрош се промуши през отвора в мембраната. Келат погледна манометъра на ръкава си. В помещението цареше вакуум. Подът все още бе покрит с гел.

— Джахидх? — повика той, опитвайки се да говори спокойно.

— Не — отвърна гласът.

— Значи артефактите... — прошепна Келат. Нямахте друга възможност. Сякаш някой го блъсна в гърдите.

— Светът — рече гласът.

Келат почувства, че малкият пръст на дясната му ръка, същият, който бе израснал наново, понечва да се изправи.

— Това е нашият свят! — възрази той. — Той е дело на нашите Предци и ни принадлежи. Ти също ни принадлежиш.

— Този свят никога не е бил ваш. Изминаха три хиляди години, а вие все не можете да го разберете. Тръгвайте си сега, Ауноранте Сангх, защото иначе никога няма да си заминете. Вървете си.

Келат се обърна и побягна. Срамът го гонеше по петите. Холрош беше прав. Това наистина бе Родната земя. Планетата, която всички те търсеха отдавна. Само че тук ги дебнеше война — войната, подхваната от Предците и оставена на тях да довършат.

Светът обаче им бе наредил да си вървят. Творението на Предците им заповядваше да се махат. Какво можеха да направят? Нима имаха избор?

Как да се борят срещу Родната земя, щом тя не ги иска?

Той се измъкна през отвора и побягна. Съвсем скоро се присъедини към колоната от помощници и различни специалисти. Имаше дори неколцина Свидетели, чиито скафандри блестяха с яркозелени цветове под проливния дъжд. Колоната следваше светещите обозначения, които водеха към изхода. Стигнаха подпряната

на скеле стълба и започнаха да се катерят по нея. Келат усещаше, че към подметките му все още е полепнал малко от синкавия гел. Имаше странното чувство, че петите го сърбят, сякаш гелът бе проникнал през подметките, макар че това бе невъзможно — според индикаторите на скафандъра той все още бе херметически изолиран. Ала сърбежът не изчезваше.

— Кой са новите?

Техните охранители.

— Какво носят?

Разтворители, възпламеняващи препарати, лепила.

— Можем ли да се защитаваме срещу тях?

С лекота.

Келат подаде глава през външния люк и излезе сред останките от разрушената сграда. Отвъд тях повърхността на Родната земя кипеше от живот. Този път не се виждаха металически ракообразни, които да щъкат напред-назад из почти пълния вакуум. Вместо тях от земята се подаваха кристални пръсти, едри колкото човешко тяло. Три подобни силикатови лиани бяха обгърнали витайски транспортър и го мачкаха, сякаш бе детска играчка. Дискът на Келат се друсаше от несекващи писъци. Вдигнали оръжия, неколцина охранители в алени скафандри се затичаха срещу пръстите, посипвайки ги с разтворители и лепило. Пръстите обаче продължиха да мачкат машината. Витаите вътре пицяха.

— Не спирайте! Движете се! — нареди им нечий глас от диска.

Келат закрачи отново, втренчил поглед в корпуса на совалката на около стотина метра по-нататък.

Под ръкавицата новоизрасналият му пръст продължаваше да се гърчи в мъчителни спазми.

„Пазете се от собствените си творения, витаи — произнесе един глас в него, сякаш долетял от детството му. — Пазете се от тях.“

„Ние мислихме, че трябва да покорим човешките артефакти. Смятахме, че светът вече е наш. Как да се сражаваме срещу земята, по

която стъпваме? Как да ѝ се съпротивляваме, когато ни заповядва да я напуснем? С какво да ѝ се възпротивим?“

Охраната поне се опитваше. Двама от тях изстреляха възпламеняваща ракета от набързо вдигнатия триножник. Ракетата се изви във въздуха и се стовари върху един от кристалните пръсти тъкмо когато посягаше към втори транспортър. Вдигна се фонтан от искри. Още една ракета уцели пръста и той се разпадна на прах.

По прашната повърхност пробяга вълна. Тя се събра около краката на охранителите, превърна се в силикатов камшик, обгърна ги за миг и ги погълна в недрата си. Нови писъци. Келат машинално чукна с ръка скафандъра. Нямаше начин да ги спре. Охранителите бяха обречени. Щяха да чуват виковете им, докато секнат някъде в дълбините. Щяха да се превърнат в прах, който Безименните сили да използват срещу витайте.

„И сигурно така трябва — помисли си той и кой знае защо, някаква част от него се разсмя. — Те също са творение на! Предците.“

Обувките му бяха покрити с прах. Усещаше го как се прокрадва нагоре, как покрива кожата му, как се опитва да го забави, как му внушава да забави ход, да не се подчинява на заповедите...

Келат се препъна в ръба на стартовата площадка. Корабът ги очакваше, сияещ като небесните двери. Краищата на площадката също бяха покрити с прах, който бавно се разпростираше навътре. Щеше му се да извика, да предупреди всички за пълзящата опасност, но езикът му бе залепнал. Никой от тях не се движеше достатъчно бързо. Бяха доказали, че са неспособни да изпълнят завещанието на Предците, и сега предстоеше да се превърнат в частици от тяхното творение.

От двете страни на шлюза стояха войници на пост. Те отделяха настрана всички, които не можеха да овладеят паниката си. Това беше правилно. Правилно и необходимо. Трябва да се спазват всички процедури — навреме и докрай. Келат продължи да крачи привидно спокоен, както ги бяха учили на тренировките. Не се блъскаше. Не викаше. Влезе вътре, намери една празна седалка и се отпусна в нея. Пръстът му се гърчеше, но не и той. Нямаше друг начин. Той бе витай и Възложител. Държеше под свой контрол целия този побъркал се свят.

Седналият до него Инженер разгъна терминала на облегалката. На екрана се появиха два кораба, които летяха ниско над Стената на Света.

— Сигурно са открили причината за тази лудница — произнесе Инженерът. — Дано бомбите имат някакъв ефект.

— Не — поклати глава Келат. — Вече нищо не можем да направим.

Двата кораба се разлюляха едновременно. Може би прахът бе проникнал в навигационните им компютри. Може би някакъв невидим сигнал бе заглушил уредите им. Те се понесоха право към планинския склон.

— Видя ли? — рече Келат на Инженера в мига, когато двете машини се превърнаха в огнени кълба. — Това е творение на Предците и сега те са част от него.

Келат втренчи поглед пред себе си и скръсти ръце на гърдите. Новоизрасналият пръст продължаваше да пулсира с всеки удар на сърцето. Вече беше решил, че ще поиска да му го махнат веднага щом се прибере у дома.

Отидоха си — рече Умът.

— Но не са достатъчно далече. Все още са в орбита около слънцето. И продължават да ни наблюдават. Налага се да...

Изморени сте. Това е задача за стотици, не за двама. Трябва да си починете.

— Трябва да им наредим да си вървят! Налага се да говорим с тях!

Не разполагам с машини, които да свършат тази работа. Нито с предаватели.

— Разполагаш. Името му е Аду. Би трябвало все още да е в нашия обсег.

Добре. Опитай се да го достигнеш. Ръката се пресегна с цялата си сила. *Да, близо си до него.*

Гласът отекна от всички високоговорители и дискове в совалката.

— Аз съм Адудориас. Аз съм Гласът на Царството на Безименните сили.

Келат вдигна глава към тавана на помещението. Неусетно отново беше започнал да дърпа смъдящия го пръст.

— Рудолантските витай са обявени за Ауноранте Сангх — продължи Адудориас. Гласът на Предците. Келат стисна по-здраво пръста и задърпа.

— Ако искате отново да контактувате с Царството и Неговия народ, трябва да го направите миролюбиво и с уважение.

Келат поклати глава.

— А дотогава всеки път, когато Очите ви видят, Ръцете ще ви отстраняват.

Отново се вкопчи в пръста.

— Умът няма да приема вашите мисли. И пак задържа.

— Вървете си.

След тази реплика нещо изпраща в говорителите, после всички чува смирения потиснат глас на Модератора:

— Прибираме се, витаи. Отиваме си у дома.

И това беше краят. Келат продължаваше да дърпа пръста и вече усещаше, че сухожилията му са се разтегли докрай.

Ако имаше късмет и бе достатъчно упорит, може би щеше да успее да го откъсне преди да се скачат с „Великата задача“. Би могъл да нахрани с него гела и прашеца, полепнали по обувките му, и да се надява, че с това ще усмири апетита им. Ще задоволи апетита на Предците. Така поне нямаше да го превърнат в суровина за своите творения.

Щеше да е в безопасност.

Келат задържа още по-силно.

Сега вече си отидоха. Изтеглят своите спътници и совалки в големите кораби. Прибират всички навигационни възета.

— Но още не са достатъчно далече.

Подлагаш се на голямо напрежение. Няма да позволя да умреш. Ще се върнеш при мен, когато си починеш. И тогава ще заработим отново. Аз ще чакам.

Умът ги тласна. Ръката и Окото изгубиха концентрация и полетяха настрани.

Камъните изтрополиха на пода и ръката на Ерик падна върху тялото на Арла. Тя самата не можеше да помръдне с ръце, нито да се обърне. Устните ѝ бяха напукани и сухи. Очите ѝ едва премигнаха, имаше чувството, че крайниците ѝ са налети с олово. Тя потърси с поглед Ерик. Кожата му бе посивяла.

— Какво стана? — попита той и бавно извъртя глава към нея.

— Ние победихме — отвърна Арла.

След това падна в прегръдките му и двамата се строполиха на пода.

Първото нормално усещане на Арла бе за твърда и неподатлива повърхност, върху която лежеше на дясната си страна. Второто бе за нечия ръка, обгърнала шията ѝ.

Тя отвори очи с усилие.

Намираше се в помещението на Ума. Камъните ѝ се търкаляха на пода на около метър от нея. Тя завъртя очи и се озърна. Сенките продължаваха да се местят зад фееричната мрежа на стената, сякаш я следяха отблизо. Ерик лежеше до нея. Беше в безсъзнание.

Болеше я главата. Измъчваше я глад и жажда. Познаваше това усещане на почти пълно изтощение, което означаваше, че твърде дълго е държала организма си без храна и вода.

Тя изстена и се надигна. Ръката на Ерик се плъзна по тялото ѝ.

— Ерик? — Претърколи се близо до него и веднага почувства топлото му дихание. Сърце беше изчезнал.

Клепачите на Ерик трепнаха. Той размърда устни и протегна ръка към камъка.

— Не — Арла го улови за китката. — Недей, Ерик. Той облиза устни. По тях имаше кръв. — Искам...

— Нищо не исках — прекъсна го тя. — Трябва да намерим сили да станем и да се махнем оттук.

Той я потърси с очи.

„Безименни сили... Какво ли е чувствал? Аз поне имам известен опит с камъните и въпреки това...“

Ерик отново затвори очи. По бузите му се търкулнаха две сълзи.

— Ерик? — повика го тя. — Ерик, събуди се. Време е да се махаме оттук. Да се качим горе в купола. Може би ще намерим там някакви провизии и вода.

— Не мога... — прошепна той.

— Време е — повтори тя твърдо. Наведе се и пхна ръце под раменете му. С огромни усилия успя да го накара да седне — Учителю, тази презряна жена ви моли да ѝ помогнете.

Той погледна към търкалящите се на пода камъни.

— Аз съм роб — чу го да казва. — Искам да се върна. Искам да се върна там, където няма да се нуждая от тялото си. Очи, Гарисмитови, ама добре са поработили върху нас, а?

— Не достатъчно. — Арла също погледна към камъните. — Хайде, ставай. — Тя се надигна бавно и с радост установи, че все още може да се държи на краката си.

Ерик я гледаше отдолу.

— Как може да си така спокойна?

— Защото не се боя толкова да изкача онези стълби, колкото да остана тук — обясни му тя. — Можеш ли да станеш?

— Нищо ли не те трогва? — попита той. — Ние сме... ние сме... този свят е...

— Ние сме такива, каквито сме били родени. Ние сме Безименните сили. — Тя отпусна рамене. — Прав беше за онова, което открихме. Но сега... Ерик, моля те — коленете й започнаха да треперят. — Помогни ми да се измъкнем оттук.

Ерик се изправи треперещ и се подпря на рамото й. Двамата закуцукаха към светещата арка. Арла забеляза някакви червени знаци на стената и се загледа в тях.

— Това пък какво е? — попита тя.

Ерик извърна глава.

— Не можеш ли да четеш?

Арла се изкиска.

— Само на езика на Небесните. Ама и ти си един смешник!

Ерик също се засмя.

— Това е съобщение от Сърце. Пише, че е отишъл за помощ.

— Добре. В такъв случай нека се постареем да ни намери.

Двамата излязоха в коридора. Вървяха като пияници, тръгнали да се прибират у дома. Най-сетне стигнаха до първата шахта.

— Как мислиш, ще можеш ли да се изкатериш по стълбата? — попити Арла.

— Не смятам, че ще е необходимо. — Ерик опря ръце на стената. Платформата над главите им започна да се спуска бавно, с едва доловимо скърцане. Когато се изравни с тях, замря неподвижно. Ерик се излегна върху нея, а Арла приседна до него. Някакво отмиращо ехо от връзката й с Ума й помогна да долови как дарбата му посяга към механизма и задвижва платформата. Те се понесоха плавно нагоре, а когато излязоха през първия отвор, платформата продължи да се плъзга хоризонтално. Тя изкачи и втората шахта и спря чак когато се озова сред останките от купола.

Ерик все още лежеше.

— Хайде, Учителю — подкани го тя.

Куполът бе почти напълно разрушен. Всичко вътре бе преобърнато. Платнената облицовка бе разкъсана и краищата ѝ се вееха от топлия вятър. Отново беше ден. Арла пое въздух с пълни гърди и почувства, че главата ѝ се прояснява.

Ерик продължаваше да лежи върху платформата.

Арла се озърна и затършува сред руините. Не след дълго намери пакет със суха храна и кутия с ободряваща течност. Погълна няколко блокчета от пакета, преглътна ги с течността и се върна при платформата.

— Ерик — повика го тя и му подаде едно блокче.

Той се надигна, пое блокчето с разтреперани пръсти и го пъхна в уста. Сдъвка го и отпи от кутията. Почти веднага лицето му придоби ободрен вид.

— Благодаря ти — рече той. След минутка добави: — Ще се умориш ли някога да ме спасяваш?

— Надявам се, че не — засмя се Арла. — Взе да ти става навик.

— Нали? — Той отново надигна кутията. — И защо според теб е така?

— Бих казала, защото господин Учителят губи твърде много време да мисли как трябва да е устроен светът и твърде малко, за да се справя с него такъв, какъвто е.

Той се загледа през разкъсаните стени на купола.

— Мислех, че ще можем да си тръгнем, когато всичко това приключи. Смятах да помоля Обединителите да ни вземат с тях.

Арла не отговори и известно време двамата седяха мълчаливо.

— Всичко все още е там, навън — продължи той. — Царството, законите на Безименните, Учителите, витаите. Цялата Обитаема галактика. Ти все още си Лишена, а и аз Учител. — Той ѝ подаде кутията. — Допий я. Знаеш ли, сестра ти е от другата страна на Стената на Света.

— Ще идем да я приберем. Сега за нея се грижи Умът. — Тя преглътна последните няколко капки. — А след това ще трябва да извадим поименните камъни от Храма, за да видим дали Умът може да установи кому са принадлежали. А като намерим тези хора, ще ги питаме съгласни ли са да бъдат Очи. Смятам да се заема точно с тази

работа и Следа сигурно ще се съгласи да ми помага. — Тя го погледна въпросително. — И тъй, Ерик Борн кену Учител кену Господарят Ръка на Морско острие дена Враг на Ауноранте Сангх, ти какво смяташ да правиш? — Тя посочи с ръка разкъсаната стена. — За всичко, което си е все още там, навън?

Този път той потъна в продължително мълчание. Арла чакаше търпеливо. Той бе свел поглед към ръцете си и ги разглеждаше. Трепереха едва забележимо и тя се досети, че вероятно отново му се иска да се пресяга и докосва по заповед на Ума. Тя също изпитваше подобно желание. Част от нея продължаваше да е там и да се радва на свободата и силата.

Ерик я погледна право в очите.

— Когато Сърце се върне, смятам да се прибера с него в Първоград. Родителите ми са от хората, които обичат да се обвързват с властта. Едва ли ще имат нещо против, че синът им е наследник на самия Служител и би могъл да го докаже. После ще ти помогна да си намериш децата. Ще се кача на „Ю-Кенай“ и ще пратя съобщение на Дориас, на Обединителите и на шеселите от Кетран. Ще ни трябва много приятели, Арла, но първо ще трябва да им обясним кои сме ние и кои са витаите. Смяташ ли, че ще бъде достатъчно?

— Достатъчно за едно добро начало — кимна тя. — За себе си какво смяташ да направиш?

— Първо, да се уча от теб. — Той я улови за ръката. — И второ, да свикна с това, което съм. С това, което сме — поправи се Ерик.

Тя положи ръката си върху неговата.

— Това пък е още по-добро начало.

След известно време те излязоха от купола и се изкатериха внимателно върху близкия хълм, право към светлината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.